LOKİ'NİN MÜJDESİ

OYUNBAZ TANRININ DESTANSI HİKÂYESİ

JOANNE M.
HARRIS

İthaki

Joanne M. Harris

İngiliz yazar. En çok bilinen eseri, 2000 yılında beyaz perdeye uyarlanan ödüllü kitabı *Çikolata*'dır. 2012 yılında, İngiltere'de bir kitabı bir milyon adetten fazla satan yazarların listelendiği "Milyonerler Kulübü"nde adı olan dört kadın yazardan biri olmuştur. İskandinav mitleri hakkında *Runemarks* ve *Runelight* adlı iki ilgi çekici yapıtı daha olan Harris'in kitapları 50'den fazla ülkede yayımlanmıştır.

Loki'nin Müjdesi
Joanne M. Harris

Orijinal Adı: The Gospel of Loki

İthaki Yayınları - 1555

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Görseli: *Andreas Preis*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
3. Baskı, Ocak 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-19-1

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2019
© Joanne M. Harris, 2014

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

JOANNE M. HARRIS

LOKİ'NİN MÜJDESİ

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

Anouchka'ya... yeniden ve yeniden.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın Rüya'dan e-kitap okuyucularınıza ve raflarınıza geçmesinde emek veren herkese en içten teşekkürlerimi sunarım. Sebat, mizah ve heves rünlerini Orion Books'tan Jon Wood hak ediyor. Enerji ve hayal gücü rünleri Gollancz'dan Gillian Redfearn'in. Başarı rünü (ki bu aynı zamanda çikolata rünüdür) Jenn McMenemy'nin ve iletişim rünü Jemima Forrester'ın. Şahane sanat eserleri rünü Andreas Preis'in ve önemli işleri halletme rünü Sophie Calder'ın. Evrak işleri hepimizi boğmakla tehdit ettiğinde zorluklara göğüs germe rünü Anne Riley'nin; başka hiç kimse inanmazken bile kendine inanma rünü Becca Marovolo'nun ve her şeyi yerli yerine oturtma rünü de Mark Richards'ın. Diğer herkes mışıl mışıl uyurken Dünyaları sessiz sedasız döndürme rünü Peter Robinson'ın. Meksika yemekleri, sıkıca kucaklaşmalar, sıcak çay ve daima nereye ait olduğunu bilme rünleri Kevin ile Anouchka'nın.

En azından çalışma masasının benim oturduğum tarafından bakıldığında bir kitap yaratmak Dokuz Âlem gerektirir. Editörler, redaktörler, düzeltmenler, tasarımcılar, ressamlar, satış ve pazarlama ekipleri, kitap temsilcileri, kitap satıcıları, web sitesi tasarımcıları. Ve elbette siz. Okuyucular, tweet atanlar, blogcular, hayalperestler, hayranlar – kapıyı açan ve inşa ettiğimiz bu dünyalara adım atan herkes. Birbirimiz olmadan burada bulunamazdık. Son rün hepinizin. Onun ne olduğunu biliyorsunuz. Dikkatle kullanın.

KARAKTERLER

Aşağıdakiler bu kitabın sayfalarında karşılaşacağınız kimselerdir. Daha başlamadan size benden bir tavsiye: *Hiçbirine* güvenmeyin.

Tanrılar

(namı diğer Popüler Kesim)

Odin: Namı diğer Tek Göz, Herkesin Babası, Yaşlı Adam, General. Aesir'in lideri. Kendini (ve başkalarını) nasıl pazarlayacağını iyi bilir. Komisyon karşılığında öz kardeşini bile kurtların önüne atabilir (atmıştır da).

Frigg: Odin'in karısı. Falcı. Aşağıdakinin üvey annesi.

Thor: Gök gürleten. Önüne gelene vurmaya bayılır. Bendenizi pek sevmez.

Sif: Onun karısı. Saçları pek güzeldir. O da beni pek sevmez.

Balder: Barış tanrısı. Tabii canım. Âdil Balder olarak da bilinir. Yakışıklı, sportif, popüler. Kulağa biraz kibirli mi geliyor? Evet, bence de.

Bragi: Şiir tanrısı. Sadece üç kelime: *Lavta çalarken dinleyin.*

Idunn: Bragi'nin karısı. Meyvelerden hoşlanır.

Freya: Arzu tanrıçası. Şımarık, dar görüşlü ve çıkarcı. Ortada bir mücevherat olduğu sürece hemen hemen herkesle yatar.

Frey: Tırpancı. Yukarıdakinin ikiz erkek kardeşi.

Fena biri sayılmaz ama sarışınlara aşırı düşkün.

Mani: Ay. Havalı bir araba sürer.

Sol: Güneş. Ateşli bir araba sürer.

Sigyn: Freya'nın nedimesi. Sevgi dolu bir eş. Muhtemelen bütün Dokuz Âlem'daki en sıkıcı kadın.

Heimdall: Nöbetçi. Hiç hazzetmem. Bendenize gıcık kapar.

Hod: Balder'in kör erkek kardeşi. Sandığınızdan daha becerikli bir atıcıdır.

Mimir: Bilge. Odin'in amcası. Anlaşılan yeteri kadar bilge değilmiş.

Hoenir: Suskun. Çenesini asla kapatmaz.

Njord: Frey ile Freya'nın babası. Deniz tanrısı. Güzel ayaklara sahip. Aşağıdakiyle evli.

Skadi: Kar Ayakkabılı Avcı. En büyük hayranlarımdan biri değil. "Affet ve unut" sözcükleri kelime dağarcığında yer almaz. Başkalarını iplerle bağlamaya meraklı. Yılanlara da.

Aegir: Fırtına tanrısı. Aşağıdakiyle evli.

Ran: Boğulmuşların vasisi. Ne gariptir ki parti yapmayı sever.

Tyr: Savaş tanrısı. Cesur ama pek akıllı değil.

Ötekiler

(iblisler, canavarlar, savaş beyleri, ucubeler ve diğer dışlanmışlar)

Bendeniz: Mütevazı Anlatıcınız. Namı diğer Oyunbaz, Yalanların Babası, Loki, Şanslı, Çılgın Ateş, Akyıldız ve hepsi de methedici olmayan daha başka lâkaplar. Civardaki en popüler kişi değil.

Hel: Yukarıdakinin kızı, ölülerin gardiyanı.

Jormungundr:	Dünya yılanı, Bendeniz'in gayri meşru iblisi.
Fenris:	Namı diğer Fenny. İblis kurt. Bendeniz'in... gayri meşru... falan filan.
Angrboda:	Veya Angie. Yukarıdaki üçünün annesi. E, ne yapayım? Belli ki tekeşli bir tabiatım yok.
Dvalin:	Bir demirci. Ivaldi'nin oğullarından biri.
Brokk:	Bir demirci. Dikiş dikmekte fena değildir.
Thiazi:	Bir savaş beyi. Skadi'nin babası. Buzda balık avı, işkence ve yurtdışına seyahat hobileri arasındadır.
Thialfi:	Fanatik bir erkek hayran.
Roskva:	Fanatik bir kadın hayran.
Gullveig-Heid:	Efsuncu. Vanir'in Firarisi. Rünlerin Hanımı. Biçim değiştirme ustası. Açgözlü, zeki ve kindar. Kısacası en gözde vasıfların hepsine sahip.
Lord Surtr:	Kaos'un hükümdarı. Ya da, tanımında hiçbir hükmün geçerliliğinin olmadığı bir yerin efendisine ne derseniz o.

ÖNSÖZ

Bir öykü bilirim, ey toprağın oğulları.
Mecburen değinmeliyim ona.
Dokuz ağacın nasıl hayat verdiğini
Devlerin himayesindeki dünyalara.

Tamam. *Durun*. Tam orada durun bakalım.

O okuduğunuz Resmi Versiyon'du. Bilge Mimir'in Başı tarafından Herkesin Babası Odin'e anlatılan ve "Işık olsun" buyruğundan Ragnarök'e kadar otuz altı kıtada bütün Dokuz Âlem'in tarihini kapsayan Kâhin'in Kehaneti'ydi.

Hiç fena sayılmaz, ne dersiniz?

Eh, *bu* Resmi Versiyon değil. Bu *benim* versiyonum. Ve bu naçiz anlatım hakkında bilmeniz gereken ilk şey, ortada gerçek bir başlangıcın *olmadığı*. Aynı şekilde gerçek bir son da yok; ama elbette her ikisinden de bol bol oldu. Artık hiç kimsenin birbirinden ayırt edemeyeceği kadar iç içe dokunmuş çok sayıda son, çok sayıda başlangıç. Sonlar, başlangıçlar, kehanetler, destanlar, öyküler, efsaneler ve yalanlar... Hepsi de aynı koca halının parçaları – tabii bilhassa yalanlar. Yalanların Anası ve Babası olmam sebebiyle böyle diyeceğimi zaten biliyordunuz; fakat bu sefer anlatacaklarım en azından *tarih* dediğiniz şey kadar doğru.

Bakın, tarih aslında *O'nun* öyküsüdür. Sadece ve sadece budur: Olayların Yaşlı Adam'a göre olan versiyonudur. Esasen geri kalanlarımızın tartışmasız gerçek diye kabul etmemiz gereken bir şeydir. Eh, isterseniz bana kötümser deyin ama eskiden beri hiçbir şeye gözüm kapalı güvenmem ve tarihin bir çarpıtma ile benzetmeden ibaret olduğunu bilirim. Aslında tüm hikâyelerin altını kazdığınızda hepsinin bu ikisinden meydana geldiğini görürsünüz. Elbette bir destanı destan yapan da öykünün *nasıl* ve *kimin tarafından* anlatıldığıdır.

Tarih diye bildiğimiz şeyin büyük çoğunluğu bize tek bir metinden gelir: "Kâhin'in Kehaneti." Bu eski bir dilde yazılmış eski bir metindir ve uzun bir zaman boyunca elimizdeki tek bilgi kaynağı o olmuştur. Kâhin ile Yaşlı Adam başından sonuna kadar onu birlikte kurgulamışlardır. Bu da *gerçekte* ne anlama geldiğini ancak hepimiz için çok geç olduktan sonra öğrenmemizi daha da sinir bozucu kılmıştır.

Ama buna daha sonra değineceğiz.

Orta Dünyalar'da dedikleri gibi "sözler can yakamaz" ama doğru sözcüklerle bir dünya inşa edebilir ve kendinizi onun kralı yapabilirsiniz. Hatta tanrısı – ki bu da bizi Yaşlı Adam'a, o usta öykücüye, rünler bekçisine, şiirlerin efendisine, İlk ve Son Zamanların Kâtibi'ne geri getiriyor. Yaratılışçılar O'nun öyküsündeki her kelimenin doğru olduğuna inanmamızı isterler. Fakat "mübalağa" daima Yaşlı Adam'ın göbek adı olagelmiştir. Tabii O'nun bir sürü ismi vardır. Benim de. Ve bu okuduğunuz tarih değil, gizem –*benim* gizemim– olduğu için gelin bu seferlik söze benden başlayalım. Ötekiler olayların kendilerince bir versiyonunu anlatma fırsatı zaten buldular. Bu fırsat bana ait.

Eserime *Lokabrenna* veya kabaca çevirisiyle *Loki'nin Müjdesi* adını veriyorum. Loki elbette ki benim. Işık Yaratan, yanlış anlaşılan, kaypak, bu teferruatlı yalanlar silsilesinin yakışıklı ve mütevazı kahramanı Loki. Eserime şüpheyle yaklaşabilirsiniz ama en az resmi versiyon kadar doğru ve hatta bana kalırsa daha eğlenceli. Tarih şimdiye kadar yazılmış haliyle bana gayet küçük düşürücü bir rol biçti. Sahneye çıkma sırası artık bende.

Işık

olsun.

1. KİTAP

Işık

O ilk Çağ idi, Ymir'in devri.
Yoktu deniz ya da kara.
Sadece yıldızsız bir boşluk,
İki karanlık arasında.

Kâhin'in Kehaneti

1. DERS

Ateş ve Buz

Asla bir geviş getirene güvenme...

Lokabrenna

Hepimiz ateş ile buzdan geldik. Kaos ile Düzen'den. Işık ile karanlıktan. Başlangıçta –veyahut vakti zamanında– buzdaki bir delikten fışkıran ateş beraberinde bozulma, kargaşa ve değişim getirdi. Değişim her zaman rahat değildir ama hayatın bir gerçeğidir. Ve bildiğimiz kadarıyla hayat orada, Aşağı Dünya'nın ateşlerinin Yukarı Dünya'nın buzunu deldiği yerde başladı.

Ondan önce Orta Dünyalar diye bir şey yoktu. Tanrılar, Ahali, vahşi yaşam da. O zamanlar yalnızca saf ve bozulmamış halleriyle Düzen ve Kaos vardı.

Fakat Düzen de Kaos da pek yaşanılır değildir. Kusursuz düzen hareketsizdir; donuk, değişmez ve sterildir. Mutlak Kaos kontrolsüzdür; dengesiz ve yıkıcıdır. İkisinin ortası –esasen ılık su– donmuş Yabandiyar'ın ve buzun altında patlayan volkanların arasında başka tür bir yaşamın ortaya çıkması için mükemmel çevreyi yaratmıştır.

Kâhin'in de desteklediği Resmi Versiyon şöyle söyler: Düzen ile Kaos'un buluşmasından Ymir adlı dev bir varlık (Buz Halkı'nın babası) ile Audhumla denen ve buzdaki tuzu yalayarak ilk insan

Buri'yi yaratan bir inek doğdu. Sanırım buna dayanarak ineğin o hadiseyi izleyen her şeyin –savaş, Çile, Dünyaların Sonu– başlıca azmettiricisi olduğu sonucuna varabiliriz. Birinci Ders: Bir geviş getirene asla güvenme.

Buri'nin oğulları ile Ymir'inkiler daha en başından itibaren birbirlerinden nefret ederlerdi ve savaşa tutuşmaları uzun sürmedi. Buri'nin üç torunu, yani Bor'un oğulları –isimleri Odin, Vili ve Ve'ydi– sonunda ihtiyar Ymir'i öldürüp ondan kalanlarla Orta Dünyalar'ı (kemiklerinden kayaları, etlerinden toprağı, dumanı tüten kanından da nehirleri) yarattılar. Kafatası Gökkubbe, beyni bulutlar, kaşları da İçdiyar ile Dışdiyar arasındaki ayrım oldu.

Tabii –açık konuşalım– pek mümkün olmayan bu hipotezi ispatlamanın bir yolu yok. Odin hariç muhtemel tüm tanıklar ortadan kayboldu. O savaştan yalnızca artık Ata Çağı dediğimiz şeyin mimarı ve tarihçisi olan Yaşlı Adam sağ çıktı ve tesadüf bu ya, Dünyalar henüz taze ve yeniyken Mimir'in Başı tarafından dile getirilen o vahim kehaneti (benim dışımda) bir tek o duydu.

İsterseniz bana kuşkucu deyin. Fakat tüm bunlar kulağa biraz fazla basit geliyor. Olayların Resmi Versiyonu, Yaratılışçıların yok sayarmış gibi gözüktükleri çok sayıda ayrıntıya değinmiyor. Şahsen benim bazı kuşkularım var –hele ki dev inekle ilgili– ama şimdilerde bile bu düşünceleri nasıl ifade edeceğinize dikkat etmelisiniz. Bir zamanlar Odin'in yaşananlar hakkındaki öyküsünün kelimesi kelimesine doğru olmayıp mecazi olabileceğini ileri sürmek bile kâfirlik haykırışlarıyla sonuçlanır ve Bendeniz'in başını epeyce ağrıtırdı. Dolayısıyla o zamanlar bile kuşkularımı kendime saklamaya hep özen gösterirdim.

Fakat dinler ve tarihler dünyaya o şekilde –savaşlarla ve fetihlerle değil de nesilden nesle aktarılıp âlimler ve kâtipler tarafından kaleme alınan şiirlerle, benzetmelerle ve şarkılarla– yayılır. Zaten beş yüz yıl kadar sonra yeni bir tanrıya sahip yeni bir din o şekilde –savaşla değil de kitaplarla, öykülerle ve kelimelerle– gelip yerimizi aldı.

Sonuçta her şey olup bittiğinde geriye yalnızca kelimeler kalır. Kelimeler, imanı darmadağın edebilir, bir savaş çıkarabilir, tarihin gidişatını değiştirebilir. Bir öykü, kalbinizin daha hızlı atmasına yol açabilir, surları yıkabilir, dağları aşabilir – hey, hatta bir öykü ölüyü bile diriltebilir. Zaten Öyküler Kralı o sayede tanrıların Kralı haline geldi; çünkü tarih *yazmak* ile tarih *yapmak* arasında sadece bir sayfanın kalınlığı kadar mesafe bulunur.

Tabii Odin, Buz Halkı'yla savaşırken *ondan* pek yoktu. O zamanlar yazacak rünler ve kayalardan başka üstüne yazılacak bir şey bulunmazdı. Fakat benzetme olsun veya olmasın ben şu kadarına inanırım: Dünya Kaos'un hizmetkârı Değişim'den ortaya çıkmıştır ve ancak Değişim sayesinde varlığını sürdürmüştür. Yani tıpkı Mütevazı Anlatıcınız gibi şartlara uyum sağlamıştır.

Kar tavşanı kışın gözükmemek için kürkünü beyaza çevirir. Dişbudak ağacı soğuğa daha iyi karşı koyabilmek için sonbaharda yapraklarını döker. Tüm canlılar –tanrılar bile– aynını yaparak dünyadaki mevsimlerin değişimine uyum sağlamak için kürklerinin rengini değiştirirler. Bu tür bir şeye kendine has bir ad koyulmalı – aslına bakarsanız *benim* adlarımdan biri koyulmalı. Gelin ona *Devrim* diyelim.

2. DERS

Aesir ile Vanir

Bilge birine asla güvenme.

Lokabrenna

Dünyalar devamlı değişir. Metcezir doğalarında vardır. Eski zamanlarda Orta Dünyalar o nedenle bugünkünden küçüktü – daha sonra, Kış Savaşı yıllarında genişlediler, ardından buzdağları gibi tekrar küçüldüler, Düzen gelip onlara sahip çıktığındaysa bir kez daha genişlediler. İşler –Düzen ile Kaos arasındaki o gidiş-geliş– hep böyle yürüdü. Ve ikisi arasında bazılarının Dünya Dişbudağı, bazılarınınsa Odin'in Küheylanı olarak bildiği Yggdrasil, yani Dünyaları birbirinden ayıran sırık yer aldı. Zaten Yaşlı Adam her zamanki gibi adını bir yerlere yazmasaydı şaşardım. Oysa ki o ağaç (eğer *gerçekten* bir ağaçsa) Ymir henüz Audhumla'nın gözündeki bir parıltı bile değilken dikilmişti.

Bazılarına göre Yggdrasil bir ağaç değil de bir tür kozmik metafordu. Köklerinin Öbür Dünya'ya, suların Rüya'nın ana kaynağından doğan efemera ile kaynadığı Nehirler Kazanı'na kadar indiği söylenirdi. En üst dalı, bulutsuz gecelerde gökyüzünden geçen yıldızlar dalıydı. Yetişmediği hiçbir Dünya yoktu; yılanların ve iblislerin canlı köklerini sökmek için dur durak bilmeden çalıştıkları Kaos'a bile tutunmuştu. Sincap Ratatosk koca Ağaç'ın

dallarından tüm Dünyalara haber taşırdı. Tabii aynı şey haberleri biriktirip dağıtmakta kimsenin aşık atamayacağı en büyük haber toplayıcısı Odin Tek-Göz için de geçerliydi.

Bazıları Yaşlı Adam ile Ratatosk'un aslında aynı kişi olduklarından şüphelenebilirler; sonuçta Odin'in işi tamamen bilgi toplamaya ve yaymaya dayanıyordu. Bildiğiniz üzere, efsanesi o sayede doğdu ve bu kadar uzun bir zaman canlı kaldı. Yine mevsimlerin değişimini –nüfuzumuzun azalışını ve sonumuzun başlangıcını– o sayede ilk o gördü.

Çünkü elbette ki tüm bunların bir gün sona ermesi gerekir. Her şey ölür – Dünyalar bile; tanrılar bile; Mütevazı Anlatıcınız bile. Dünyaların vücut bulduğu andan itibaren Ragnarök, yani Her Şeyin Sonu yaşayan her hücreye hiç bilmediğimiz kadar karmaşık rünlerle yazılmıştır. Yaşam ve Ölüm tek bir bohçada gelmiştir; Düzen ile Kaos birbirine zıt iki kuvvet olarak değil de idrak edemeyeceğimiz kadar engin tek bir kozmik kuvvet olarak faaliyet gösterir.

Bunları size bu öykünün nasıl biteceğini –yani hiçbirimiz için iyi bitmeyeceğini– bilin diye söylüyorum. Her şey büyük bir umutla başlar; fakat kendimiz için inşa ettiğimiz bu Dünyalar aslında akşam dalgalarını bekleyen kumdan kalelerden ibarettir. Bizimkiler de farklı değildi. Odin bunun bilincindeydi. Yine de inşa etmeyi sürdürdü. Bazı kimseler bir türlü ders almazlar.

Böylelikle...

Ymir'in (hem gerçek hem de mecaz anlamdaki) kalıntılarından Dünyaları biçimlendirdikten sonra Odin ile Bor'un oğulları onu bölgelere ayırmaya koyuldular. Buz Halkı donmuş Dünyaların Kuzeyi'ndeki Dışdiyar'ı sahiplendi. Kaya Halkı İçdiyar'da bir omurga gibi uzanan dağları sahiplendi. İnsanoğlu –artık Ahali dediğimiz grup– Orta Dünyalar'ın göbeğindeki vadileri ve ovaları yurt belledi. Tünel Halkı (onlara "Solucanlar" derdik) kıymetli metaller çıkardıkları Aşağı Dünya'nın karanlığına yerleşti. Daha gizemli yaratıkların –kurtinsanların, acuzelerin ve Rüya Nehri'nden çıkan isimsiz şeylerin– yolu Demirkoru'na, yani

İçdiyar'ın büyük bölümünü kaplayan ve gitgide küçülerek bataklıklara, tuz düzlüklerine ve en sonunda Tek Deniz'e dayanan o uçsuz bucaksız ormana düştü.

Göğün de kendi bölgeleri vardı. Odin'e göre Kaos'un demirci ocaklarından fışkıran ateşin parçaları olan Güneş ile Ay birbirlerini geride bırakmaya çalışarak savaş arabalarıyla gökyüzünü arşınladılar. Gece göğü sessiz, düzenli ve durgun yıldızlarla parıl parıldı. Tanrılar içinse –çünkü Odin artık kendini ilahi bir mevkiiyle ödüllendirmişti– Asgard vardı. Başı bulutları delen kale Güneydiyar'a tepeden bakar, Bifrost'la –gökyüzünde bir gökkuşağı gibi ışıldayan uzun ve dar bir taş köprüyle– Orta Dünyalar'a bağlanırdı.

Tam olarak tanrı değillerdi elbette. Henüz. Başka bir kabile –Vanir– de tanrılığa özenirdi. Vanir, Kaos'un artıklarından ve İnsanoğlu'nun tutarsızlığından doğmuş piç bir Ateş Halkı'ydı ama Odin'in halkının –Aesir'in– ne akıl erdirebildiği ne de kopyalayabildiği güçlere sahipti. Dahası tarihin kendilerince bir versiyonunu yazdıkları *rünleri* vardı. Bu rünler kurnazca kullanıldığında kabilelerinin ebediyen hafızalarda yaşamasını sağlayabilirdi.

Kendi hırsları da o yönde yatan Odin daha en başından o gizemli rünlere –gizli bir alfabenin harflerine– ve onlarla beraber gelen güçlere göz koymuştu. Fakat tahmin edilebileceği gibi Vanir paylaşma heveslisi değildi.

Bunu bir dizi çatışma izledi. Aesir sayıca az olmasına rağmen taktik konusunda çok daha üstündü. Yine de Vanir sahip oldukları tılsımları ve rünleri sayesinde onlara direnmeyi becerdi. Yaşlı Adam rünlere karşılık altın teklif ederek pazarlık yapmaya çalıştı ve bir süre barışçıl bir anlaşmaya varacaklarmış gibi gözüktü.

Vanir şartları görüşmeye başlamak için Asgard'a bir elçi yolladı. Bahsi geçen elçi Efsuncu Gullveig-Heid'di ve tanrıları soyup soğana çevirmeye hazırdı. Ateş'in bir efendisi, tüm Vanir gibi bir cadı, bir biçim değiştiren, bir rün oynatıcısı, bir kâhin, bir tılsım kullanıcısıydı. Sanırım belki Odin hariç onları biraz korkuttu.

Yaşlı Adam ise elçinin güçlerini giderek artan bir hayret ve kıskançlıkla seyretti.

Gullveig tepeden tırnağa altına bürünmüş bir dilber olarak karşılarına çıktı. Açık saçlarında da altın vardı, el ve ayak parmaklarına takılı yüzüklerde de. Arzu'nun bir ışıltısı ve tecessümü gibiydi – ve içeri girdiğinde Odin bile arzuladı onu. Gullveig avuçlarına dövmelenmiş Ata Alfabesi rünleri Odin'e gösterdi, hatta rünlerle onun ismini bir taş levhaya yazdı. Ardından Odin'e rünlerin *başka* ne yapabildiğini gösterdi ve onu eğitmeye söz verdi – tabii bir bedel karşılığında.

Eh, Gullveig söz konusuyken hiçbir şey bedeli olmadan gelmezdi. Açgözlülük onun doğasında vardı. Vanir'le barışın bedeli altındı; hem de Aesir'in sahip olduğu tüm altın. Yoksa, dedi Efsuncu, Vanir tılsımlarını –rünlerini– kullanarak Asgard'ı yerle bir edecekti. Gullveig bunun ardından Suretini bir dilberden sırıtkan, gedik dişli bir kocakarıya çevirip Aesir halkının suratlarına güldü ve onlara dedi ki:

"Eee, hangisini seçiyorsunuz, çocuklar? Altın kızı mı, yoksa engerek yılanını m? Sizi uyarıyorum, ikisinin de dişleri vardır ama tahmin ettiğiniz yerlerinde değil."

İncelikten nasibini almamış Aesir halkı bu küstahlık karşısında öfkeden deliye döndü. Vanir'in meydan okumak için bir kadını seçmesi bile bir hakaretti ama o kadının arsızlığı ve kibri (saygı ve hayranlık duyduğum iki vasıf) Odin'in ve adamlarının zaten kıt olan akıllarını kaybetmelerine yetti. Gullveig'i tutup Odin'in şölen salonunda yanan şömineye attılar. Bunu yaparken de onun Ateş'in bir çocuğu olduğunu ve zarar görmeyeceğini unuttular.

Ateş Sureti'ni alan Gullveig alevlerin içinden gülerek onlarla alay etti ve intikam vaatlerinde bulundu. Salaklar gerçeği anlayıncaya dek onu üç defa yakmaya çalıştılar. O zamana kadar da barış yapma fırsatını kaybettikleri açıkça anlaşıldı.

Lakin sıradanlıktan tanrılığa geçiş sadece bir devrim mesafededir ve Odin daha yeni başlıyordu. Rünler hakkında daha fazla bilgi edindikçe onları kendisi için daha fazla ister oldu ve daha

fazla hüsrana kapıldı. Çünkü Gullveig'in de onlara gösterdiği gibi rünler tarihi yazmanın bir yolundan çok daha fazlasıydı. Onlar Kaos'un ta kendisinin parçaları olup onun ateşiyle ve enerjisiyle yüklüydü. Kaos'un dili ve beraberinde müthiş bir güç o on altı sembolde yazılıydı.

O güç ki Dünyaları değiştirebilir, biçimlendirebilir, inşa edebilir, hükmedebilir, fethedebilirdi. Rünlerle ve uygun bir liderlikle Vanir hem Odin'in hem de küçük devrimciler çetesinin çabucak hakkından gelmeliydi, fakat doğaları gereği Kaotiktiler ve doğru düzgün bir liderleri yoktu. Öte yandan neredeyse kurnazlığı kadar büyük bir gaddarlığa sahip Odin, Aesir'in generalliğini yürütüyordu.

İki taraf onlarca yıl birbirine üstünlük sağlayamadan savaştı. O savaş esnasında Orta Dünyalar'ı yakıp kül ettiler ve Asgard'ın surlarını enkaza çevirdiler. Aesir'le savaşmanın beyhudeliğini anlayan Gullveig bir avuç âsiyle beraber çekip gitti ve dağlara yerleşti. Rünleri Odin ve halkıyla paylaşmak gibi bir niyeti olmadığından İçdiyar'ın kuzeyinde yaşayan Buz Halkı'na katıldı ve onlarla kader ortağı oldu.

Doğrudan doğruya Ymir'in soyundan gelen Buz Halkı yabani bir ırktı. Kendilerini Kuzeydiyar'a süren ve doğum haklarını –Ymir'in mirasından inşa edilmiş yedi Dünya'yı– çalan Aesir'in tümünden nefret ederlerdi. Vanir'den de neredeyse bir o kadar nefret ederlerdi ama damarlarında ateşi gezen Kaos'a hürmet ederlerdi ve Gullveig'in teklifini duyduklarında onu hevesle kabullendiler. Aesir'in aksine Buz Halkı anaerkil bir halktı ve bir kadının otoritesini tanımayı sorun etmezlerdi. Gullveig onlara tılsımından pay verdi ve karşılığında Buz Halkı ona avcılık, balıkçılık, silahlar, tekneler ve kasvetli Kuzey'de sağ kalmak hakkında bildikleri her şeyi öğrettiler.

Gullveig'in nüfuzu altında Buz Halkı güç ve kuvvet kazandı. Aesir ile Vanir sayıca azken onlar kalabalıktı. Dağlarda kayalara inşa ettikleri kalelerle istihkâmlar yarattılar. Buzullarda vadiler oydular ve dağlardan geçen yollar yaptılar.

Bazıları Kuzeydiyar'dan ayrılıp Idafan, yani Asgard'ın bulunduğu ovadan sadece bir taş atımlık mesafedeki Demirkoru'ya yerleşti. Gullveig'in rünlerini kullanarak Suretlerini değiştirip hayvan –kar kurtları, avcı kuşlar– şeklini aldılar ve düşmanlarını izleyip avladılar. Aesir'e ve Vanir'e ayrım gözetmeksizin saldırarak her geçen gün daha da azıttılar. Sonunda General birlikte çalışmadıkları takdirde hem Aesir'in hem de Vanir'in bu yeni ve beklenmedik tehdide yenik düşeceklerini anladı.

Fakat yıllarca süren savaşın ardından her iki tarafın da birbirine itimadı yoktu. Güvene dayalı teminatlar olmadan barışı nasıl sağlayabilirlerdi? Odin kulağa basit gelen bir çözüm buldu.

"Bir takas yapacağız," dedi onlara. "Halkınıza ve uzmanlığınıza karşılık bizimki. İşbirliği yaparsak birbirimizden pek çok şey öğrenebiliriz. Hem böylece taraflardan biri diğerinin ihanetine uğrarsa o tarafın elinde gönlünce muamele edebileceği bir avuç rehine olur."

Fikri makul gözüktü. Vanir takasa razı oldu. Onlar Odin'e rünleri verecekler, Odin de onlarla savaş sanatını paylaşıp düzenin ve disiplinin değerini öğretecek liderler sunacaktı.

Uzun bir müzakerenin ardından Vanir çocukları Frey ve Freya'yla beraber Denizlerin Adamı Njord'u vermeyi kabul etti. Karşılığında da Odin'in amcası, yakın dostu ve sırdaşı olan Bilge Mimir ile Hoenir adlı bir delikanlıyı aldılar. Hoenir belki bir gün yapılan imâyı anlar umuduyla "Suskun" lâkabıyla anılırdı ve Odin onu yeteneklerinden değil de kaçınılmaz gerçekleştiği zaman en az özlenecek Aesir olduğu için seçmişti.

Anlaşma bir müddet yolunda gitti. Üç misafir General'e rünleri –Ata Alfabesi'nin on altı harfini– öğretti. Önce ona okumayazmayı öğreterek tarihteki yerini sağlama aldılar. Ardından rünlerin esrarlı tarafı geldi – isimleri, nazımları, parmakla gösterilmeleri. Vanir'in her biri Suretini yöneten özel bir rüne sahipti; bu, onlara güçlerini verir ve her birinin kendi bireysel tarzına göre rünleri yönlendirmesine imkân tanırdı. Odin yeni edinilmiş becerilerini Aesir'in geri kalanına aktararak her birine doğasına

uygun bir rün tahsis etti. Böylelikle Odin'in oğlu Thor'a Diken adıyla da bilinen kuvvet ve koruma rünü *Thuris*, Thor'un karısı Sif'e bolluk ve bereket rünü *Ar*, Odin'in savaş reisi Tyr'e Savaşçı rünü *Tyr* ve Odin'in en küçük oğlu Adil Balder'e altın başarı rünü *Fe* düştü. Odin iki rünü kendine sakladı: Çılgın Ateş *Kaen* –buna daha sonra ayrıntılarıyla değineceğim– ve Kalfa *Raedo*. *Raedo* ilk bakışta mütevazı bir rün gibi gözükmesine rağmen Odin'in Ölüler Diyarı ve Pandaemonium'un sınırları da dahil başkalarının gitmeyi asla göze alamadığı yerlere erişmesini sağladı.

O sırada Vanir'in yurdunda Mimir ile Hoenir vakit kazanmaya çalışarak casusluk ettiler ve saklı sırları keşfettiler. Bir yandan da Odin, Aesir ve kullandıkları taktikler hakkında sahte bilgiler verdiler. Mimir kendi çapında yeterince akıllıydı ama oyunu kazanacak kadar değil. Hoenir de oynadığı role yakışmasına yakışıyordu ama ne zaman ağzını açsa (ki bunu çok sık yapardı) Vanir'in şüphelerini –hiç de göründüğü kadar etkileyici olmadığı gerçeğini– doğruluyordu.

Salaklar elbette ki işi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Böyle olacağını tahmin etmeleri gerekirdi. Odin o günlerde daha sonra olup çıkacağı kurnaz komplocuya hiç benzemezdi. Fakat o zamanlarda bile gaddardı; isteklerine kavuşmak için dostlarını feda etmeye razıydı. Onları casusluk etmeleri için düşman kampına göndermekle ölüm fermanlarını imzaladığını biliyor olmalıydı. Yaşlı Adam'ın meleklerle aynı tarafta yer aldığını düşünmeye başlarsanız *bunu* hatırlayın. Bulunduğu yere nasıl geldiğini hatırlayın. Ve metal bir gömlek giymiyorsanız sakın ona sırtınızı dönmeyin.

Zamanla Vanir'in sabrı taştı. Yeni arkadaşlarından kuşku duymaya başladılar. Ve asla dilini tutamayan Hoenir bildiklerini ağzından kaçırıp durdu. Sonunda Vanir yaptıkları anlaşmadan Odin'in kârlı çıktığını anladı; Odin karşılığında hiçbir şey vermeksizin rünlerin sırrını öğrenmiş ve de Vanir'e bir casus, bir şamaroğlanı ve bir sürü cevapsız soru kakalamıştı.

Tabii artık şartları yeniden ele almak için çok geçti. Böyle-

ce Vanir halkı öç arzusuyla Mimir'i tutup kellesini kesti ve onu Hoenir'le Asgard'a geri gönderdiler. Fakat Yaşlı Adam Baş'ı aldı ve yeni edinilmiş becerilerini kullanarak onu rünlerle muhafaza edip konuşmasını sağladı. Böylece Mimir'in bilgi hazinesi General'e geçti ve İnsafsız Odin kimsenin kafa tutmayıp herkesin sevdiği Bilge Odin haline geldi. Tabii dosdoğru Rüya Nehri'ne akan soğuk bir pınarın içinde tuttuğu Mimir'in Başı herhalde sevenleri arasında değildi.

Fakat Odin sonunda Mimir'i feda etmesinin bedelini ödedi. İlk taksit Mimir'i canlı tutan büyünün bir parçası olan gözüydü. Geri kalanıysa... eh. Buna daha sonra değineceğim. Şimdilik şu kadarını söyleyeyim yeter: Bir kâhine asla güvenmeyin. Ve bir suçlunun yapması gereken işi asla bilge bir adama yıkmayın.

O zamanlar Asgard'da olsaydım hem rünleri çalardım, hem kellemden olmazdım hem de hepimizi bir sürü tatsızlıktan kurtarırdım. Bilgelik her şey değildir. Hayatta kalmak üçkâğıtçılık, Kaos ve dalavere yeteneği gerektirir. Övünmek gibi olmasın ama ben tüm bu vasıflara bol miktarda sahibim. Aesir adına casusluk yapmak bana dört dörtlük uyardı. Onlara Vanir'in bile sahip olmadığı bir-iki hile öğretirdim. Bilge Mimir yeteri kadar bilge değildi. "Suskun" Hoenir'in dilini tutması gerekirdi. Ve Odin kusursuz Düzen'in bükülmediğini, kırılana dek öylece durduğunu, zaten bu nedenle nadiren hatırı sayılır bir zaman boyunca sağlam kaldığını daha en başından bilmeliydi. General o sırada farkında değildi ama bir dosta ihtiyacı vardı – kendisi erdemlilik taslayarak ahkâm keserken, dokunulmaz bir şekilde Düzen'i korurken şaibeli işleri halledecek kadar esnek ahlaki değerlere sahip bir dosta...

Kısacası *bana* ihtiyacı vardı.

3. DERS

Kan ve Su

Bir akrabaya asla güvenme.

Lokabrenna

Dünyaları Odin'in *yarattığını* iddia etmiyorum. Odin bile bunu söylemez. Dünyalar o kadar çok kez sona ermiş ve yeniden inşa edilmiştir ki nasıl ortaya çıktıklarını kimseler bilmez. Fakat Odin onları kesinlikle *biçimlendirdi.* Orta Dünyalar Halkı'na göre bu tür bir güç tanrılık anlamına gelirdi ve hem Asgard'a hem de rünlere sahipken Yaşlı Adam durdurulamazdı. Tek Deniz'in şekillerinden Rüya Nehri'nin kıyılarına kadar her şey onun buyruğu altındaydı ve rakipleri –Kaya Halkı, serkeş Buz Halkı– *tamamen* boyun eğmeseler bile en azından onun utkulu yükselişini somurtkan, kızgın bir suskunlukla seyretmeye mecburdu.

Fakat güç, beraberinde sorumluluk getirir. Sorumluluk da korku. Korkuyla da şiddet. Şiddetle de Kaos…

İşte burası Bendeniz'in ortaya çıktığı yer. Kulağınızı dört açma vakti. Ben elbette o zamana kadar Pandaemonium dünyasındaki Kaos'ta var olmuştum. Saf, vahşi, kirletilmemiş Kaos'ta. Oraya Düzensizlik hükmeder, bunu da Yıkıcı adıyla bilinen Lord Surtr –Tılsımların Babası; Değişimin Efendisi; Ateş'in asıl mem-

bası– biçimindeki başlıca Suretiyle yapardı. Vanir yalnızca Lord Surtr'un masasından dökülen tılsım kırıntılarıyla yaşayıp giden piç bir Ateş Halkı'ydı. Fakat ben Çılgın Ateş'in vücut bulmuş hali, Kaos'un mutlu ve hür yaşayan gerçek bir evladıydım.

Eh, belki *tamamen* hür değildim. Hatta tamamen mutlu da. Lord Surtr kıskanç, acımasız, saplantılı bir efendiydi. Onunla geçinilemezdi; doğası gereği geçimsizdi. Patlayan bir volkanla, bir kasırgayla veya frengiyle geçinmeye çalışsanız daha iyiydi. Ve bizler biçimsiz, masum, dünyamızın sınırları dışındaki *her şeye* düşman varlıklardık. Surtr o halimizde kalmamızdan –tanrıların, insanoğlunun veya fiziğin kurallarından muaf ve biçimden yoksun bir halde kusursuz Kaos'ta yaşamamızdan– yanaydı.

Öte yandan ben sapkındım. Sonuçta doğam bunu gerektiriyordu. Ayrıca sınırlarımızın dışındaki diğer Dünyaları –Düzen'in ve Kaos'un bir araya gelip bazen birlikte var olduğu, yaratıkların aynı biçimde kaldıkları ve Ateş'in tadına bakmaksızın yaşayıp öldükleri Dünyaları– merak ediyordum.

Elbette ki tanrılardan haberdardım. Muhalif tarafların mensupları –eh, daha doğrusu çoğu– aralarındaki anlaşmazlıkları rafa kaldırmışlardı ve o savaştan sağ çıkanlar –toplamda yirmi dört Aesir ve Vanir– Asgard'da birlikte yaşıyorlardı. Bu huzurlu bir ittifak değildi. Vanir'den bazıları Odin'i Generalleri olarak kabul etmeye yanaşmadılar ve gruptan ayrılıp Kuzeydiyar'daki Gullveig'le güçlerini birleştirdiler. Diğerleriyse Kaya Halkı'yla ittifak kurdu. Bazıları kendini Aşağı Dünya'ya gömerken bazıları da hayvan biçimine bürünüp saklandı. Böylece eski rünler dağılıp kayboldu; düşmanlarımız arasında bölündü, tekrar vahşi doğaya karışan ekinler misali zayıf düşüp yozlaştı.

Elbette bu yozlaşma zamanla Kaos'a etki etti. Rünlerin asal kaynağı Ateş'tir ve Aesir yahut Vanir ne zaman çalıntı tılsımlarının bir parçasını kullansalar, ne zaman Suret değiştirseler veya bir düşmana rün yapsalar, ne zaman ayaklarını Rüya Nehri'ne soksalar veya bir öykü yazsalar, hatta ne zaman isimlerini devrik bir ağacın gövdesine kazısalar Kaos hınçla titredi ve ben de gitgi-

de meraklandım. Etkilerini Dünyalarca öteden hissedebildiğim bu kişiler kimlerdi? Onları nasıl sezebiliyordum? Peki onlar varlığımdan haberdar mıydı?

O esnada Asgard'daki yirmi dördü savaşın tahrip ettiği bir kalede yaşıyor, ufak tefek husumetlerle birbirini yiyor, durmaksızın tartışıyor, tanrılığa göz diken herkes için kolay birer hedef teşkil ediyordu. Onları genellikle rüyalarında görüyordum. Bu rüyalar küçük ve hayal gücünden yoksun olmakla beraber beni düşündürüyordu. Belki o zamanlarda bile bir parçam yeni bir dosta ne kadar çok ihtiyaç duyduklarını ve önemsiz önyargılarından vazgeçerlerse onlara ne kadar çok yardım edebileceğimi biliyordu.

General o günlerde Kalfa Sureti'ne bürünüp Dünyaları gezmekten hoşlanırdı. Rünlere feda ettiği kör gözüyle hâlâ canlı olandan çok daha uzağı görürdü ve keşfetmeye, bilgi edinmeye saplantı derecesinde düşkündü. Rüya'da –sınırlarımızın kenarından geçerek Ölüm'ün ta kendisiyle yan yana akan, bu dünyayı bir sonrakinden ayıran o nehirde– büyük bir gezgindi. Sık sık kendi kendine efsunlar mırıldanarak ve kör gözünü kısarak âlemimizi nehrin karşı yakasından seyrederdi.

O zamanlar hiç de etkileyici gözükmezdi – bir göz bandı takan dağınık kırçıl saçlı, ellili yaşlarda uzun boylu bir adam. Buna rağmen sıradışı olduğunu sezinlerdim. En başta tılsıma, yani Kaos'tan çalınan ve Ahali'nin ileride sihir deyip batıl bir huşuyla korkacağı o asal ateşe sahipti. Bunu etrafında girdap gibi dönen renklerden ve yaydığı parmak izi kadar eşsiz hâleden –kayaların ve karların donukluğu üzerindeki mavi renkli ışıl ışıl, geniş bir şeritten– anlardım. Aynı hâleyi diğerlerinden daha büyük, daha parlak rüyalarda görmüştüm ve artık O'nu –yumuşak ve ikna edici sesini, ağzından çıkan kelimeleri– neredeyse duyabiliyordum da.

Laufey oğlu Loki.

Farbauti oğlu – Çılgın Ateş.

Pandaemonium'da adlara pek ihtiyaç duymazdık. Elbette benim de adlarım vardı –her şeyin vardır– ama o zamanlar bana

etki etmezlerdi. Aileme gelince... eh, iblislerin aileleri olmaz. Babam bir yıldırım, annemse bir çalı çırpı yığınıydı (hayır, benzetme yapmıyorum). Bendeniz'in hakkını yemeyin; ebeveynler konusunda hayli bahtsızdım.

Her halükârda Orman Yangını'nı kontrol etmek zordur: Dengesiz ve değişkendir. Bahane bulduğumu falan sanmayın ama baş belası olmak benim doğamda var. Surtr'un bunu bilmesi gerekirdi; Odin'in de. İkisi de başlarına geleni hak etti.

Kaos'tan ayrılmak tabii ki kesinlikle yasaktı ama ben genç ve meraklıydım. Adamın Rüya'dan ve ötesinden bizi seyrederek, bir yandan da ilkel tılsımlarını yaparak âlemimize bakmasına o kadar çok kez tanıklık etmiştim ki. Dürüst olmak gerekirse ona neredeyse acıyordum – harıl harıl bir ateşin karşısında oturan birinin dışarıda bir kibritle ellerini ısıtmaya çalışan bir dilenciye acıyacağı gibi. Fakat üstündeki paçavralara ve tir tir titremesine rağmen bu dilenci soylu bir görünüme sahipti. Bu, bana eninde sonunda kral olmayı kafasına koyduğunu bildiren bir görünümdü. Küstahlığını epeyce beğeniyor, hedefine nasıl ulaşacağını merak ediyordum. Böylece o gün ilk defa Surtr'u ve Kaos'un tüm kurallarını hiçe sayıp ateşli Suretimden sıyrıldım ve Yukarı Dünya'ya adım attım.

Bir an için başım döndü. Hepsi de yeni olan çok fazla duyum Suretimi sarmaladı. Renkleri ayırt edebiliyor, kükürt kokusu alabiliyor, havadaki karı hissedebiliyor ve tepeden tırnağa tılsımla sarılı olan karşımdaki adamı görebiliyordum. Herhangi bir biçimi seçebilirdim: bir hayvan, bir kuş veya basit bir alev silsilesi. Fakat tesadüf bu ya, âşina olabileceğiniz o biçimi almıştım: Kızıl saçlara ve belirli bir şeytan tüyüne sahip bir delikanlı.

Adam bana hayretle (ve zannedersem hayranlıkla) bakakaldı. İnsan kılığıma rağmen Ateş'in bir çocuğu olduğumu bildiğinin farkındaydım. Başka bir tabiri yeğlerseniz bana bir iblis de diyebilirdiniz ama açık konuşmak gerekirse tanrılar ile iblisler arasındaki fark sadece bir bakış açısı meselesidir.

"Sen gerçek misin?" dedi en sonunda.

Eh, "gerçek" tabii ki nispi bir tabirdir. Bilirsiniz işte, *her şey* bir bakıma gerçektir – hatta (belki de bilhassa) rüyalar bile. Fakat sesli olarak konuşmaya alışkın değildim. Kaos'ta öyle şeylere gerek yoktur. Üstüne üstlük fizikselliğin şokunu yaşıyordum: sesler (rüzgâr, karların hışırtısı, yakındaki bir tepe yamacında koşturan bir kar tavşanının pıtırtısı), görüntüler, renkler, soğuk, korku...

Korku mu? Evet, sanırım hissettiğim şey korkuydu. O benim ilk gerçek duygumdu. Kaos'un en saf hali tüm duygulardan yoksundur; sadece ve sadece içgüdüler doğrultusunda hareket eder. Saf Kaos'ta düşünce bulunmaz. O yüzden sadece bir düşmanın karşısında şekil alır ve o şekli düşmanın düşünceleri, içeriğiniyse en derin korkuları belirler.

Her şeye rağmen kısıtlamalara sahip tek bir fiziksel biçimde kalmak, soğuğu hissetmek, ışık nedeniyle kısmen kör olmak, tüm bu duyumların saldırısına uğramak ilgi çekici –biraz da klostrofobik– bir deneyimdi.

Sınama amacıyla uzuvlarımı esnettim ve şu sesli konuşma olayını denedim. İşe yaradı. Yine de geçmişe bakınca *sahiden* uyum sağlamak istiyorsam giysilere bürünmeyi akıl etmeliydim diye düşünmemek elimde değil.

Titredim. "Gog ve Magog aşkına, amma da soğuk. Cidden soruyorum, sizlerin burada *kendi rızanızla* yaşadığınızı mı söylemek istiyorsun yani?"

Beni mavi, sert bakışlı ve hiç de şefkatli olmayan tek gözüyle süzdü. Arkasındaki renkler korku değil yalnızca temkin ve kurnazlık belli ediyordu.

"Demek sen Loki'sin, öyle mi?" dedi.

Yeni omuzlarımı silktim. "İsim dediğin nedir ki? Bir güle hangi ismi takarsan tak pembe ve bakir kokar. Yeri gelmişken, bana birkaç *giysi* ödünç verebilir misin?"

Verdi. Sırt çantasından çıkardığı pantolon ve gömlek epey ağır bir keçi kokusuna sahipti. Ben koku karşısında yüzümü buruşturarak onları üstüme geçirirken yeni arkadaşım kendini Bor'un oğullarından Odin olarak tanıttı. Onu elbette şöhretin-

den tanıyordum. Kariyerini uzaktan takip etmiştim. Rüyalarını seyretmiştim. Gördüklerimden etkilendiğim söylenemezdi – yine de hırsı ve insafsızlığı potansiyelden yoksun değildi.

Konuştuk. Mevkiini Asgard'ın Generali olarak açıkladı, Gök Hisar'ın ve sakinlerinin hoş bir tarifini yaptı, fethedilecek Dünyalardan ve kazanılacak büyük mükâfatlardan bahsetti. Sonra da Buz Halkı'na, âsi Vanir'e, Gullveig-Heid'a ve Dışdiyar'da ikâmet eden savaş beylerine karşı kurulacak olası bir ittifak konusunu açtı.

Gülmeden duramadım. "Hiç sanmıyorum."

"Neden ki?"

Lord Surtr'un pek de ittifak meraklısı biri olmadığını açıkladım. "'Yabancı düşmanı' ifadesi yabancılardan ne kadar tiksindiğini göstermeye yetmez bile. Sizin türünüzdeki yaşamın ilk başta buzdan ortaya çıkması zaten yeterince kötü ama onu Dünyalara çıplak ve inek salyasıyla kaplı bir ırkla anlaşma yapmaya asla ikna edemezsin."

"Ama eğer oturup konuşabilirsek–" diye başladı Odin.

"Surtr konuşmaz. O asal bir kuvvettir. Düzen'i her biçimiyle bileşen parçacıklarına ayırır. En kudretli savaş beyinden en ufak karıncaya kadar hepinizden eşit derecede nefret eder. Yalnızca canlı ve bilinçli olmanız bile ona edilmiş bir hakarettir. Ona fikir değiştirtemezsin. Müzakere edemezsin. Kafan çalışıyorsa yapabileceğin tek şey yoluna çıkmamaktır."

Odin düşünceli gözüktü. "Ama *sen* geldin."

"E, ne yapayım? Meraklıydım."

Beni elbette ki anlamadı. Kaos'a en çok Rüya, yani onun fani kardeşi kadar yaklaşmıştı. Üstelik ilkel halklar tanrılarını hep kendileri gibi hayal ederler – en iyi haliyle bir savaş beyinin zihniyetine sahip bir tür savaş beyi olarak. Tüm zekâsına rağmen Odin'in asla Kaos'un ölçeğini ve görkemini anlamayacağını görebiliyordum – en azından Dünyaların Sonu'na kadar. Tabii o zaman da her şey için çok geç olacaktı.

"Dünyalara hükmedeceğim," dedi. "Güce, altına, rünlere sa-

hibim. Dünyaların görüp gördüğü en hünerli savaşçılara sahibim. Güneş'e ve Ay'a sahibim. Tünel Halkı'nın servetine–"

"Lord Surtr mala mülke ilgi duymaz," dedim. "Burada Kaos'tan bahsediyoruz. Kaos'ta hiçbir şeyin cismi, düzeni, kuralı yoktur. Hiçbir şey aynı fiziksel Suret'te bile kalmaz. Önem verdiklerini –altını, silahları, kadınları, istihkâmları– rüyalarında gördüm. Onlardan hiçbiri Surtr'a bir anlam ifade etmez. Onun gözünde her şey yalnızca kozmik birer moloz, dalgaların getirip götürdüğü döküntü ve enkazdır."

"Lord Surtr'u bir dakikalığına unut," dedi. "Belki haklısındır. Ama senden ne haber? Yurdumda epey sükse yapabilecek birine benziyorsun."

"Yapacağımdan eminim. Peki ama bundan ne gibi bir çıkarım olur?"

"Eh, en başta özgürlük. Özgürlük ve fırsat."

"Özgürlük mü? Bana bir kıyak geç de şu soruma cevap ver. Sence özgür değil miyim?"

Başını iki yana salladı. "Öyle olduğunu mu sanıyorsun? Keşfedecek ve biçimlendirecek Dünyalar varken ama hep tek bir yerde kalman gerekirken? Şu Surtr her kimse onun tutsağından fazlası değilsin."

Açıklamaya çalıştım. "İyi ama Kaos yaradılışın yuvasıdır. Diğer her şey yalnızca oranın taşkınıdır. Kim bir septik tankta yaşamak ister ki?"

"Bir imparatorun sarayında köle olacağına," dedi, "lağımdaki bir kral ol daha iyi."

Görüyorsunuz ya, tatlı dili o zamanlarda bile nifak tohumları ekiyordu. Bana ziyaret ettiği Dünyalardan bahsetmeye koyuldu: Asgard halkının daha şimdiden tanrılar olarak tapılmaya başlandığı Ahali'nin ikametgâhı Orta Dünya'dan, altın ve pırlanta çıkarmak için karanlıkta uğraşıp didinen Aşağı Dünya'nın Tünel Halkı'ndan, kökleri Ahiret'in derinliklerine kadar inen ve tepesi Asgard'ın bulutlarına kadar çıkan Dünya Ağacı Yggdrasil'den, Buz Halkı'ndan, Tek Deniz'den, çok uzaklardaki Dışdiyar'dan.

Odin'e göre hepsi de fethedilmeye hazırdı; her şey yepyeniydi ve yakılmak için birebirdi. Tamamının benim olabileceğini veya Kaos'a geri dönüp sonsuza dek Surtr'un ayakkabılarını parlatabileceğimi söyledi...

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yeteneklerine ihtiyacım var," dedi Odin. "Vanir bana bildiklerini öğretti ama rünler bile her şey değildir. Bu dünyayı kandan ve buzdan ortaya çıkardım. Ona kurallar ve bir amaç verdim. Artık ya inşa ettiklerimi koruyacağım, ya da tekrar anarşiye kapılmasını seyredeceğim. Fakat Düzen tek başına varlığını sürdüremez; yasaları çok katıdır ve bükülemez. Düzen yavaş yavaş her yeri kaplayan ve yaşamı felce uğratan buza benzer. Artık Aesir ile Vanir yeniden barıştıkları için buz geri gelecek. Beraberinde durağanlık getirecek. Krallığım karanlığa gömülecek. Kendi kurallarımı çiğnerken görülmem yakışık almaz. O yüzden gerektiğinde onları benim adıma çiğneyecek birine ihtiyacım var."

"Tekrar soruyorum: Karşılığında ben ne elde edeceğim?"

Sırıtıp dedi ki: "Seni bir tanrı yapacağım."

Bir tanrı.

Eh, Kehanet'i gördünüz. Odin daha o zamandan Dünyaların yaradılışı kadar insanlığın doğuşundan da ufak ufak kendine pay çıkarıyordu. Dolayısıyla:

Gürgen'den ve Dişbudak'tan,
Odundan yarattılar ilk Ahali'yi.
Biri ruh verdi diğeri dil;
Biri verdi kandaki ateşi.

Ahali üçüncünün, yani ateş verenin Mütevazı Anlatıcınız olduğunu farz etme eğilimindedir. Eh, pek çok şeyden sorumlu olabilirim ama Ahali'nin veya onlarla ilgili herhangi bir şeyin suçunu üstlenecek değilim. Her nereden çıktılarsa orası kesinlikle bir çift ağaç ve Bendeniz değildi. Ve Kâhin *gerçekte* her ne kastettiyse sözleri harfi harfine dikkate alınmamalı. Yine de bu yaygın bir

masaldı ve Odin'in hepimizin babacığı olduğuna yönelik hızla yayılan ününe bir zararı yoktu.

Neyse, şimdilik öykümüze ve Odin'in tanrılık vaadine dönelim.

Eh...

Kaos konusunda ona hak verdim. Bağımsız varlık olmanın avantajları mevcuttu. Pandaemonium'da daima bir demirci ocağındaki bir kıvılcım, kamp ateşindeki bir titreşim, eriyik bir rüyalar okyanusundaki bir damla olacağımın farkındaydım. Odin'in yeni dünyasındaysa canım ne isterse olabilirdim: değişimin bir mümessili, bir provokatör, bir mucize yaratıcısı. Bir tanrı.

Hepsi de kulağa çekici geliyordu ama...

"Tabii Kaos'a bir daha asla geri dönemezsin," dedi.

Bunu da düşünüp taşındım. Haklıydı. Kaos'un *kuralları* olmayabilir ama yasaları vardır ve lordlarının o yasaları çiğneyenlerden hesap sormak için mahirane yöntemleri olduğunu biliyordum. Yine de...

"Nereden bilecekler ki? Senin de dediğin gibi okyanustaki bir damladan ibaretim."

"Ah, teklifimi kabul edersen bana iyi niyetinin bir teminatı gerekecek," dedi Odin. "Duruma bir de benim açımdan bak. Varlığını Aesir'e izah etmem bile yeterince zor olacak. Asgard'ın kapısını açmadan önce sadakatinden emin olmalıyım."

"Elbette," dedim.

Hadi oradan, diye aklımdan geçirdim. Sadakat, onur, hakikat, iyi niyet – tüm bunlar Düzen'e aitti. Kaos'un çocukları onlara ne gereksinim duyarlar ne de tamamen akıl erdirebilirlerdi.

Fakat Yaşlı Adam her nasılsa aklımı okumuştu. "Senden söz vermeni istemiyorum," dedi. "Yine de istediğim bir şey var. Deyim yerindeyse bir bağlılık damgası."

Omuz silktim. "Ne gibi bir damga?" diye sordum.

"Bunun gibi," dedi Odin ve ansızın kolumda bir yanma hissettim. Aynı anda o kadar sert bir darbe yedim ki karlara sırtüstü devrildim. Etrafımda cayır cayır renkler uçuştu. Sonradan bu-

nun *acı* denen şey olduğunu öğrendim. Ona kanımın ısınmayacağı daha şimdiden belliydi.

"Pandaemonium aşkına, bu da neydi?"

Elbette ki ateşli Suretimdeyken fiziksel acıyı hiç tecrübe etmemiştim. Bazı açılardan hâlâ son derece masumdum. Fakat bir tür saldırıya uğradığımı anladım ve hemen esas biçimimi alıp Pandaemonium'a geri dönmeye hazırlandım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi niyetimi fark eden Odin. "Artık damgamı, tılsımımı üstünde taşıyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de seninle kardeşiz."

Bir kez daha fiziksel biçimime büründüm ve –kahretsin– gene çıplak olduğumu keşfettim. "Hiç de kardeş falan değiliz," dedim.

"Kan kardeşiyiz," dedi Odin. "Veya tılsım kardeşi. Artık hangisini yeğlersen."

Koluma dokundum. Hâlâ acıyordu. Fakat pembe renkli yeni cildimde artık bir damga, tenimin üstünde menekşe renkli hafif bir parıltı saçan bir tür dövme vardı. Yanma hissi geçiyordu ama kırık bir dal şeklindeki damga yerini korudu.

"Bu da ne? Bana ne yaptın?"

Odin bir kayaya oturdu. Bana her ne yaptıysa tılsımını büyük ölçüde tüketmişti. Renkleri epeyce solmuştu ve yüzü neredeyse bembeyaz kesilmişti.

"Buna bir sadakat nişanı diyebilirsin," dedi. "Artık bütün halkımda ondan var. Vanir bize isimlerini ve o isimlerin kullanımını öğretti; seninki *Kaen*, yani Çılgın Ateş. İblissel doğandan ötürü bu ismin sana yakıştığını düşündüm."

"İyi ama bana bir nişan gerekmiyor ki," dedim. "Sizin şu rünleriniz" –menekşe damgayı işaret ettim– "Kaos dilini teşkil eden harflerden bazıları, o kadar. Yaptıklarımı yapabilmek için rünlere ihtiyacım yok. Kaos'a *kaynağından* bağlanabilirim."

"Bu dünyada veya bu bedenle bağlanamazsın. Neler yapabileceğini Suretin belirler."

"Ah." Bunu daha önce akıl etmem gerekirdi. Elbette tılsım en

saf haliyle yalnızca Kaos ve Rüya âlemlerinde bulunur. Buradaysa onu kullanabilmek için uğraşmam gerekecekti. *Uğraş*. Tıpkı *acı* gibi bunun da mümkün mertebe uzak durmak isteyeceğim bir tecrübe olduğunu sezinledim.

"Anlaşmamızda bu yoktu," dedim. Fakat ihtiyar tilkinin beni faka bastırdığının farkındaydım. Bana o ründamgayı verdiği anda tılsımlarımızın bir parçası birbirine karışmıştı. Eğer şimdi Kaos'a geri dönersem onlara ihanet ettiğimi anlarlardı. Artık Odin'in tanrılık teklifini kabul etmekten başka çarem yoktu.

"Seni alçak. Bunun olacağını biliyordun," dedim.

Odin alayla gülümsedi. "Öyleyse bu bizi dalavere kardeşi yapar. Fakat sana doğruyu söyledim," dedi. "Sana olan borcumu asla unutmayacağım. Önce senin kadehinin dolduğunu görmeden asla şarap içmeyeceğim. Ve doğan seni her ne yapmaya iterse itsin halkımdan hiçbirinin sana el sürmeyeceğine söz veririm. Seninle kardeş kadar yakın olacağız. Tabii bana hizmet etmeye söz verirsen."

Başka ne çarem vardı? Ona söz verdim. Aslında söz vermek bir iblis –veya bir tanrı– için pek bir anlam ifade etmez. Buna rağmen ona hizmet etmesine ettim. Hem de iyi hizmet ettim – çoğu zaman aslında neye ihtiyaç duyduğunu bilmemesine rağmen. Sözünden döndüğünde bile hizmet etmeyi sürdürdüm...

Fakat buna daha sonra değineceğim. Şu kadarını söyleyeyim yeter: Kardeşinize asla güvenmeyin.

4. DERS

Merhaba ve Hoş Geldin

Bir dosta asla güvenme.

Lokabrenna

Böylelikle Asgard'a geldim. Odin beni yeni dostlarımla tanıştırdı. Yirmi üç Aesir ve Vanir'in hepsi de bronz tenli, zarif ve iyi besili olup kürkler, ipekler ve sırmalar giymiş, altınlarla ve pırlantalarla süslenmişti. Ayrıca genel olarak kibirli bir halleri vardı.

Muhtemelen Asgard'ı çoktan duymuşsunuzdur. Dünyalar daha o zamandan onun boyutlarıyla, ihtişamıyla, her bir tanrı için birer tane olmak üzere yirmi dört salonuyla, bahçeleriyle, mahzenleriyle ve spor tesisleriyle ilgili öykülerle doluydu. Kale aşağıdaki ovanın o kadar yükseğine inşa edilmişti ki bulutların bir parçası gibi görünüyor, günışığına ve gökkuşaklarına ev sahipliği yapıyordu. İçeri ancak onu Orta Dünyalar'a bağlayan Gökkuşağı Köprüsü'nden girilebiliyordu. En azından öyküler böyleydi. Ve evet, sahiden de etkileyici bir yerdi. Fakat o günlerde daha küçük olup konumu sayesinde güvenliydi. Tahta direklerden bir surla çevrili ahşap binalar öbeğinden fazlası değildi. Zamanla büyüdü ama o zamanlar hâlâ kuşatma altındaki bir öncü kalesine benzerdi – ki *tamı tamına* öyleydi.

Odin'in salonunda toplandık. Büyükçe, sıcak, kubbeli

mekânda yirmi üç koltuk, yiyecek içecekle donatılmış uzun bir masa ve en başta da Odin'in varaklı tahtı vardı. Benim dışımda herkese bir koltuk ayrılmıştı.

İçerisi leş gibi duman, bira ve ter kokuyordu. Hiç kimse bana içki teklif etmedi. Etrafımdaki ilgisiz suratlara bakarak aklımdan şunu geçirdim: *Bu kulüp yeni üyeler almıyor.*

"Bu Loki," diye duyurdu Yaşlı Adam. "Aileden biri olacak; o yüzden gelin hep beraber ona kucak açalım ve talihsiz soyundan dolayı ona ilişmeyelim."

"*Ne* talihsiz soyu?" dedi Vanir'in lideri Frey.

Onlara hafifçe el salladım ve Kaos'tan geldiğimi söyledim.

Bir saniye sonra yerde sırtüstü yatıyordum ve iki düzine kılıç sağlam kalmalarını yeğlediğim kısımlarımı dürtüyordu.

"Of!" Yeni edinilmiş diğer fiziksel duyumlarımın aksine acı zaman geçtikçe daha eğlenceli bir hal almıyordu. Bunun bir tür kabul töreni, daha ziyade bir oyun olma ihtimalini göz önünde bulundurdum. Sonra yeniden o suratlara, kısık gözlere, açığa çıkmış dişlere baktım...

Hiç şüphe yok, dedim kendi kendime. *Bu alçaklar benden hiç hoşlanmıyorlar.*

"Asgard'a bir *iblis* getirdin ha?" dedi General'in savaş reisi Tyr. "Sen aklını mı kaçırdın? O bir casus. Muhtemelen bir suikastçıdır da. Ben derim ki küçük sıçanın gırtlağını keselim gitsin."

Odin adama yatıştırıcı bir bakış attı. "Onu serbest bırak, Yüzbaşı."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Tyr.

"Onu serbest bırak dedim. Loki korumam altında."

Yalım halkası Bendeniz'in etrafından gönülsüzce geri çekildi. Doğrulup oturdum ve gönül alıcı bir tebessüm denedim. Çevremdeki hiç kimsenin gönlünü almış gibi değildim.

"Şey, selam," dedim. "Benim gibi birinin sizin gibilerle takılmak istemesinin garip gözüktüğünü biliyorum. Ama bana bir fırsat verirseniz casus olmadığımı size ispatlayabilirim. Yemin ederim. Buraya gelirken üzerinden geçtiğim köprüleri yaktım;

halkımın gözünde bir hainim. Beni geri gönderirseniz canıma kıyarlar – veya daha beterini yaparlar."

"Yaparlarsa yapsınlar." Konuşan Heimdall'dı. Altın zırhıyla ve onunla uyumlu dişleriyle gösterişli bir tipti. "Bir haininin yardımına ihtiyacımız yok. İhanet asla doğru uçmayan veya hedefini tutturmayan çarpık bir ründür."

Daha sonra bunun Heimdall için tipik bir davranış olduğunu öğrenecektim. Tumturaklı, kaba ve küstahtı. Rünü bir ok kadar düzgün, kutumsu ve banal *Madr*'dı. Kolumdaki *Kaen* damgası aklıma geldi ve dedim ki:

"Çarpık bazen düzgünden daha iyidir."

"Öyle mi?" dedi Heimdall.

"Gel deneyelim," dedim. "Tılsımıma karşılık seninki. Bırak galibi Odin belirlesin."

Dışarıda bir okçuluk hedefi vardı. Kaleye girerken gözüme takılmıştı. Tanrılar tahmin edilebileceği gibi spora düşkündüler; popüler tipler genellikle öyle olurlar. Daha önce hiç yay kullanmamıştım ama çalışma prensibini anlıyordum.

"Hadi bakalım, Sırma Kafa," deyip sırıttım. "Yoksa tereddüt mü ediyorsun?"

"Hakkını vermeliyim," dedi. "Ağzın iyi laf yapıyor. Bakalım uygulamada nasılsın."

Aesir ile Vanir peşimizden dışarı çıktılar. En arkadan gelen Odin'in meraklı bir hali vardı. "Heimdall, Asgard'daki en iyi atıcıdır," dedi. "Vanir ona Şahingöz derler."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani?"

"Yani sen de iyi olmaya bak."

Tekrar sırıttım. "Ben Loki'yim," dedim. "*İyi* kelimesi lügatimde yoktur."

Hedefin karşısında durduk. Yüzünün aldığı renge bakılırsa Heimdall'ın beni yeneceğinden emin olduğunu görebiliyordum; altın sarısı tebessümü özgüven saçıyordu. Arkasındaki diğerleriyse beni kuşku ve tahkirle süzüyordu. Önyargı nedir bilirim sanmıştım ama bu grup o kavramı yeniden tanımlıyordu. İçlerinden

bir düzine kadarının damarlarında da akmasına rağmen iblis kanımın bir kısmını dökmeye can attıkları anlaşılıyordu. Heimdall da onlardan biriydi –asal Ateş'in piç bir evladıydı– ama akrabalığımızı kutlamak gibi bir niyeti yoktu. Daha ilk görüşte birbirlerinden nefret eden türler vardır –firavunfaresi ile yılan; kedi ile köpek– ve Dünyalar hakkında pek bir şey bilmememe rağmen açık sözlü, kaslı tiplerin yumruklarıyla değil de kafasıyla düşünen kıvrak ve üçkâğıtçı tiplerle doğal düşman olduklarını tahmin edebiliyordum.

"Ne kadar uzaktan atacağız? Yüz adım mı? Daha fazla mı?"

Omuz silktim. "Sen seç. Benim için hiç fark etmez. Seni nasılsa alt edeceğim."

Heimdall bir kez daha gülümsedi. İki uşağa el etti ve Gökkuşağı Köprüsü'nün tam ucundaki uzak bir noktayı gösterdi.

"Hedefi oraya koyun ki," dedi onlara, "bahsi kaybettiğinde Loki'nin evine kadar çok uzak bir yol tepmesi gerekmesin."

Tek kelime etmeden gülümsemekle yetindim.

Uşaklar oradan ayrıldılar. Acele etmediler. Ben o esnada çimlere uzandım ve uyuklarmış gibi yaptım. Müzik ve şarkı tanrısı Bragi daha şimdiden Heimdall için bir zafer ilahisi üzerinde çalışıyor olmasaydı belki biraz uyurdum da. Dürüst konuşmak gerekirse sesi fena değildi ama ilahisinin konusu pek de zevkime hitap etmiyordu. Hem zaten ut çalıyordu. Utlardan nefret ederim.

On dakika sonra bir gözümü açtım. Heimdall tepemde dikilmiş bana bakıyordu.

"Kollarım uyuşmuş," dedim. "İlk oku sen at. Her ne yaparsan yap söz veriyorum daha iyisini yapacağım."

Heimdall altın sarısı dişlerini gösterdi, ardından *Madr* rününü celbetti ve nişan alıp okunu attı. Rünün nereye isabet ettiğini görmedim –gözlerim onunkiler kadar keskin değildi– ama dişlerinin parıltısına bakılırsa hedefi tutturmuş olmalıydı.

Gerinip esnedim.

"Sıra sende, hain," dedi.

"Pekâlâ. Ama hedefi yaklaştır."

Heimdall şaşırmış gözüktü. "Ne demek istiyorsun?"

"Hedefi yaklaştır dedim. Onu buradan zar zor görebiliyorum. Üç düzine adımlık bir mesafe yeter."

Heimdall'ın yüzü bir şaşkınlık abidesiydi. "Hedefi yaklaştırarak mı *bana* karşı galip geleceğini söylüyorsun?"

"Hallettiğinizde beni uyandır," dedim ve şekerlememe devam etmek için tekrar uzandım.

On dakika sonra uşaklar taşıdıkları hedefle birlikte geri geldiler. Heimdall'ın atışını artık görebiliyordum; gül pembesi *Madr* hâlesi hedefi tam on ikiden damgalanmıştı. Aesir de Vanir de alkışladılar. Sahiden de etkileyici bir atıştı.

"Şahingöz Heimdall kazandı," dedi ışıl ışıl gümüş bir zırh giyen Frey. O da yakışıklı, atletik bir tipti. Ötekiler onunla hemfikir olma eğilimindeydiler. Sanırım Frey diğer tanrıların ona karşı çıkmayacakları kadar popülerdi – veya belki de imalı bir tarzda belinde taşıdığı rünkılıç onları onunla dost kalmaya teşvik ediyordu. Bahsettiğim rünkılıç hayli şık bir parçaydı. O erken safhada bile kılıcı olmadan popülerliğini koruyup koruyamayacağını merak etmemek elimde değildi.

Odin tek gözünü Mütevazı Anlatıcınıza çevirdi. "Eee?"

"Eh, fena değil. Kuş Beyinli ok atabiliyormuş," dedim. "Yine de onu alt edebilirim."

"Doğrusu *Şahingöz*," dedi Heimdall dişlerini sıkarak. "Ve eğer hedefin yanı başında dikilerek kazanacağını sanıyorsan–"

"Şimdi onu ters çevireceğiz," dedim.

Heimdall bir kez daha şaşırdı. "Ama o zaman–"

"Evet. Doğru," dedim.

Heimdall omuz silkip iki uşağa el etti. Adamlar on ikinin arkaya bakacağı şekilde hedefi itaatkârca ters çevirdiler.

"Hedefi on ikiden vurmayı bir de şimdi dene," dedim.

Heimdall dudak büktü. "Mümkün değil."

"Yani yapamayacağını mı söylüyorsun?"

"Kimse yapamaz."

Sırıtarak *Kaen* rününü celbettim. Ateşli, tez, biçim değişti-

ren, akıllı ve *çarpık* bir ründü. Ve onu Heimdall'ın yaptığı gibi dosdoğru hedefe atmaktansa yanlamasına fırlattım. Rün havada geniş bir yay çizerek geri geldi, sonra da on ikiyi arkadan vurarak *Madr*'ı menekşe rengi bir ışık patlamasıyla yok etti. Atışım sıradışı ama isabetliydi.

Yaşlı Adam'a baktım. "Eee?" dedim.

Odin güldü. "İmkânsız bir atış."

Heimdall hırıldadı. "Bir hile," dedi.

"Yine de Loki kazandı."

Diğer tanrılar çeşitli nezaket derecelerinde bunu kabullenmek zorunda kaldılar. Odin sırtımı sıvazladı. Thor da aynını yaptı – hatta bunu o kadar sert yaptı ki beni yere devirmesine ramak kaldı. Salonda biri bir kadehe şarap koydu ve daha ilk yudumda *bunun* cismani Suretimi zahmete değer kılacak az sayıdaki şeyden biri olduğunu anladım.

Fakat Heimdall sessiz kaldı. O salondan ağır hemoroit geçiren birinin vakur yürüyüşüyle ayrılırken bir düşman edindiğimi anladım. Bazıları yenilgiye güler geçerdi ama Heimdall onlardan biri değildi. O günden başlayarak Dünyaların Sonu'na kadar hiçbir şey ona o ilk utancını unutturmayacaktı. Hoş, onunla dostluk kurmak istediğim falan yoktu. Dostluk kavramı çok abartılır. Su götürmez husumetlere sahip olabilecekken dostlara kim ihtiyaç duyar ki? Bir düşmanla aranın nasıl olduğunu bilirsin. Sana ihanet etmeyeceğini de. Asıl sakınman gereken *dostun* olduğunu öne sürenlerdir. Yine de bu henüz öğrenmediğim bir dersti. O zamanlar hâlâ umutluydum. Zamanla kendimi bir şekilde ispatlayabileceğimi, günün birinde beni aralarına alacaklarını umuyordum.

Evet, bir zamanlar böylesine masum olduğuma inanmak bazen çok zor. Fakat kendisini sahiplenen insanlar tarafından bütün gün köpek kulübesine zincirleneceğini ve odun talaşından başka bir şey yedirilmeyeceğini henüz bilmeyen bir köpek yavrusu gibiydim. Tecrübelerime dayanarak öyle bir ders öğrenmenin biraz zaman aldığını söyleyebilirim. Bu nedenle şimdilik şunu aklınızda bulundurun: *Bir dosta asla güvenmeyin.*

5. DERS

Tuğlalar ve Harç

Bir işçiye asla güvenme.

Lokabrenna

Böylece Mütevazı Anlatıcınız gönülsüzce bir kabul görse de bu, General'in bana vadettiği sıcak karşılamaya hiç benzemiyordu. Mesele yalnızca soy bakımından farklı olmam, bedensel açıdan diğerleri kadar heybetli durmamam, radikal düşünceler taşımam veya diğer tanrıların geleneklerine aşina olmamam değildi. Asıl mesele (bunu övünmek için söylemiyorum) Asgard'daki diğer herkesten çok daha *akıllı* olmamdı. Akıllı kimseler genellikle popüler değildirler. Şüphe uyandırırlar. Uyum sağlayamazlar. Benim de pek çok defalar ispatladığım gibi yarar sağlayabilirler ama onları elzem kılan vasıflar tehlikeli de kılıyormuşçasına nüfusun genelinde hep muğlak bir güvensizlik mevcuttur.

Cismani Surete sahip olmanın birkaç olumlu yönü yok değildi. Yiyecek (reçelli turtalar favorimdi); içecek (çoğunlukla şarap ve bal likörü); bir şeyleri ateşe vermek; seks (lakin bu mevzuu çevreleyen tüm o tabular –hayvanlarla, kardeşlerle, evli kadınlarla, iblislerle sevişmemek gibi– bana hâlâ son derece kafa karıştırıcı geliyordu; açıkçası ortada bunca kural varken birilerinin sevişebiliyor olmasına hayret ediyordum). Uykudan ve şahin

Suretinde mazgalların üzerinde uçmaktan da hoşlanıyordum. Uçarken ara sıra Bifrost'un üstünde nöbet tutan Heimdall'ın altın zırhına iyi hedeflenmiş bir dışkı bırakmayı ihmal etmiyordum. Bu benim için bir diğer yeni duyum olan *neşeydi* – ve bir bakıma seksten bile daha güzeldi. Lakin onda da sınırların nerede çizildiğini kestirmek zordu.

O zamana değin Düzen'de de Kaos'taki kadar yabancı düşmanlığı bulunduğunu keşfetmiştim – özellikle de başta Heimdall olmak üzere Vanir'in arasında. Deneyimlerime göre bu konuda en hassas kişiler daima karma ırklı tiplerdir ve çevremdekiler kısmen Kaos'tan doğdukları için Bendeniz gibi pisliklerin karşısında ahlaki üstünlüklerini ifade etmeye yönelik özel bir ihtiyaç duyuyorlardı.

Heimdall'ın yanı sıra Tırpancı Frey ve onun ikiz kız kardeşi Freya –Odin'in Arzu Tanrıçası unvanını verdiği arsız bakışlı bir şıllık– da onların arasındaydı. İkisi de uzun boylu, bronz saçlı ve mavi gözlü olup kendilerini yansıtıcı yüzeylere sık sık kaptırırlardı.

Ozan Bragi ile karısı Şifacı Idunn –Gençlik Elmaları'nın bekçisi– ut çalıp gözlerini kristal kürelerden ayırmayan usandırıcı tiplerdi. Şarkıların iyileştirici gücüne inanırlar ve saçlarına çiçek takmaktan hoşlanırlardı. Balıkçı Njord boş zamanının büyük bölümünü nehirlerin içinde dikilip alabalıkları gıdıklayarak geçirirdi. Denizci Aegir mavimsi-yeşil karısı Ran'la beraber Dalgaların Efendisi rolünü üstlenmişti. Su altındaki salonları ışıklı denizanalarınca korunurdu ve deniz yosunu gibi dalgalanan uzun saçlarıyla sedeften yapılmış tahtlarda hüküm sürerlerdi.

Aesir'in tarafında Odin'in Gök Gürleten adıyla bilinen en büyük oğlu Thor vardı (lâkabını ilk başta azılı serkeş bağırsaklarına yormuştum). Beyinden çok sakala sahip kas yığını sığır spora ve ona buna vurmaya bayılırdı. Karısı Parlak Saçlı Sif etine dolgun bir sarışındı ve Odin ona (tahminimce şaka yollu olarak) Bolluk Tanrıçası unvanını uygun bulmuştu.

Efsuncu Frigg, Odin'in sakin ve çilekeş karısıydı. Hoenir'e

belli ki soluklanmaksızın konuşma yeteneğinden dolayı Suskun lâkabı verilmişti. Savaş tanrısı Tyr bir buldogunki gibi çıkık bir çeneye sahip güçlü kuvvetli, çoğunlukla sessiz sedasız bir tipti. Hod, Odin'in kör oğluydu. Onun kardeşi olan Âdil lâkaplı Balder'den daha görür görmez özellikle çok nefret etmiştim.

Neden Balder'den diye mi soruyorsunuz? Hayatta bazı şeyler tamamen içgüdüseldir. Sebep benden hazzetmemesi değildi – sonuçta buna hiç de emsalsiz bir durum denemezdi. Kadınların onu taparcasına sevmeleri veya erkeklerin ona benzetmek istemeleri de değildi. Yakışıklı, cesur, iyi kalpli ve doğrucu olması, veyahut yellendiği zaman kuşların şakıması, çiçeklerin açması, kürklü küçük hayvanların büyük bir coşkuyla etrafında hoplayıp zıplamaları da değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse Balder'den *niye* nefret ediyordum bilmiyorum. Sebep belki de diğerlerinin ondan böylesine çok hoşlanmaları, kabul görmek için asla uğraşmak zorunda kalmamasıydı. Gelin açık konuşalım, herif çok şanslı doğmuştu ve eğer iyi kalpliyse bu sırf başka bir şey olmasının gerekmemesiydi. Üstüne üstlük bana şarap ikram eden, başıma çiçeklerden bir taç takan ve bana ilk hoş geldin diyen oydu.

Hoş geldin. İki yüzlü züppe, ne olacak.

Hoş geldim, öyle mi? Hiç de Odin'in beni beklemeye sevk ettiği şekilde karşılanmamıştım. Ve Balder'in beni kafadarlardan biri haline getirme –beni spor müsabakalarına dahil etme, bekâr kızlarla tanıştırma, genel olarak gevşemeye ve "kurtlarımı dökmeye" cesaretlendirme– girişimlerine rağmen Asgard'dakilerden çoğunun beni hâlâ gizliden gizliye hakir gördüklerini kestirebiliyordum. Sonunda bir şamaroğlanına, hor görüp suçlayabilecekleri birine kavuşmuşlardı. Suçladılar da – üstelik *her şey* için.

Freya'nın burnunda bir sivilce çıksa suç kesin Loki'deydi. Bragi'nin udunun akordu bozulsa, Thor eldivenlerinden birini kaybetse, aramızdan biri Odin nutuk atarken sesli bir şekilde yellense kabahat çok büyük ihtimalle bana yıkılırdı.

Diğer herkesin kendi salonu vardı. Bense akan suyu bulunmayan, her yerden kilometrelerce uzakta yer alan rutubetli, kas-

vetli ve bol cereyanlı bir arka odaya atılmıştım. Uşaklarım, güzel giysilerim, rütbem yoktu. Hiç kimse bana etrafı gezdirmezdi. İsterseniz bana müşkülpesent deyin ama Odin'in yeni kardeşinin daha iyi muamele görmesini ummuştum.

Yine de belki fark etmişsinizdir; tarih Odin'in *diğer* kardeşlerinin -efsanevi Vili ile Ve'nin- başlarına gelenleri yazmaz. Muhtemelen bir verandanın altına gömüldükleri veya dokuz Dünya'ya saçıldıkları içindir. Her halükârda yeni dostlarımdan çoğunun üstü örtülü husumetine maruz kalıyordum – tabii bana biraz daha sıcak davranan kadınlar hariç.

Eh, çekici olduğum için *beni* suçlamayın. İblislerin çoğunluğu öyledir. Hem zaten kıran kırana bir rekabet yoktu. Hoşça vakit geçirmek deyince akıllarına birkaç dev öldürmek, bir yılanla boğuşmak, sonra duş bile almaksızın bir öküzü ve altı domuz yavrusunu mideye indirip bir yandan da popüler bir türküyü geğirmek gelen adap ve nezaket fukarası terli, kıllı savaş beylerinin yanında hanımlar *elbette* bana pas verirlerdi. Kötü çocuklar daima çekicidir ve ben de kendimi bildim bileli tatlı bir dile sahip olagelmiştim.

Freya'nın nedimelerinden biri bana bilhassa tutulmuştu. Sigyn sırnaşık bir yüz ifadesine ve bir dizi mütevazı, çiçek desenli ev elbisesinin altına sakladığı fena denemeyecek bir vücuda sahip anaç bir tipti. Thor'un karısı Parlak Saçlı Sif'in bile cazibeme bağışıklığı yoktu. Bir şeylere vurmaktansa nükteli sohbetleri yeğlemem testosteronun başkentinde hoş bir değişiklikti.

Yine de bana karşı bir gerginlik olduğunu sezmeye başlıyordum. Artık bir süredir Yaşlı Adam'la beraberdim ve henüz değerimi ona ispatlamış değildim. Odin bunu açıkça dile getirmemişti ama ne zaman yalnız kalsak havada bir tür soğukluk olurdu ve bana er geç baskı yapmaya başlayacağını sezinleyebiliyordum. Üstelik Kuzey'de sorun yaşıyorduk: Kaya Halkı bize iki defa saldırmıştı. Bu saldırılardan ilkinde Asgard'ın üstünde bulunduğu dağın barınak inşa edip sığınabilecekleri düz bir kornişin bulunduğu aşağı eteklerini ele geçirmişler, sonra da

dev bir mancınık vasıtasıyla bize koca koca kayalar fırlatmışlardı.

Bu, Kaya Halkı için bir ilkti; dağların altında koskoca salonlar oyan fevkalade inşacılar olduklarını bilirdik ama savaş makineleri yaptıklarını veya bize öyle kalabalık gruplar halinde saldırdıklarını daha önce hiç görmemiştik. Odin Gullveig-Heid'la beraber çalışan ve tanrılığa özenen yeni bir savaş beyinin ortaya çıkmış olabileceği kanaatindeydi. Buz Halkı de huzursuzdu – yazları genellikle öyle olurlardı– ve Kuzey topraklarından inip Demirkoru'nun çevresinde toplanmışlardı. Asgard'dan bakıldığında gözlerine kestirdikleri bir avın etrafında turlayan, temkinli bir şekilde fırsat kollayan kurtlara benziyorlardı. Fakat Odin onların göründüklerinden daha büyük bir tehdit teşkil ettiklerinin farkındaydı. Pek çoğu asi Vanir'le yaptıkları alışverişlerde bölük pörçük rün irfanı edinmişti ve biçim değiştirme ustaları olarak genelde kurt, ayı veya kartal Suretinde yolculuk ederlerdi. Kaya Halkı kadar örgütlü olmadıkları için daha küçük topluluklar halinde yaşarlar, sık sık kendi aralarında savaşırlardı ama eğer Aesir'in Vanir'le yaptıkları gibi husumetlerini nihayet rafa kaldırmaya karar verdilerse…

Odin'in bu konuda epeyce endişeli olduğunu söylesem yeter. Ayrıca her iki kabilenin de Gök Hisar'a ulaşmayı becerememesine rağmen sayıları korku uyandıracak bir hızla artıyordu. Asgard'ın savaşçıları –Thor, Tyr ve Frey– Kaya Halkı'nın kaya fırlatan savaş makinelerinin hakkında gelmişlerdi ama düşman beklediğimiz kadar geri çekilmeyip Demirkoru civarında kalmıştı. Gözlerimizden büyük ölçüde saklanıyor olmaları Yaşlı Adam'ı daha da ihtiyatlı kılıyordu. Kısacası tanrılara değerimi göstermem için mükemmel bir kriz ânıydı. İhtiyacım olan tek şey uygun bir fırsattı.

O fırsat nihayet keskin gözlerinden dolayı kendini geri kalanımızın Nöbetçisi ilan etmiş olan Heimdall at sırtındaki bir figürün Asgard'a ağır ağır yaklaştığını görünce ortaya çıktı. Buz Halkı asla at binmezdi – atlar Uzak Kuzey'de rahat etmezdi. Kaya

Halkı binmesine binerdi ama nadiren. Zaten yalnız binicinin bir saldırı düzenlemeye çalışırmış gibi bir hali yoktu. Öncelikle fazla yavaştı. Altdiyarlı bir köylü gibi giyinmiş olup hem silahsız hem de yüksüzdü. Hâlesinde herhangi bir tılsım belirtisi yoktu ve belirgin bir endişe sergilemeksizin ovadan açık açık üstümüze geliyordu.

Bahsettiğim ovanın adı Ida'ydı ve o günlerde ıssız, çorak bir beyabandı. Dört bir yanına Aesir ile Vanir arasındaki savaşta yerle bir edilen Asgard savunmalarının molozları saçılmıştı. Hiç kimse onu bir amaç –çoğunlukla kötü niyetli bir amaç– gütmeksizin katetmezdi ve tanrıların hepsi de Gökkuşağı Köprüsü'ne yaklaşmakta olan biniciyi kuşkulu gözlerle seyretmekteydi.

Thor önce vurup daha sonra soru sormaktan yanaydı.

Hödüklükte ondan aşağı kalmayan Tyr muhtemelen en iyi seçeneğin önce vurmak, sonra biraz daha vurmak olduğu görüşündeydi.

Heimdall kendilerine bir tuzak kuruluyor ve yabancının mütevazı görünümü altında güçlü bir tılsım saklıyor olabileceğini düşündü.

Herkese daima iyi gözle bakmaya çalışan ve yanıldığında şahsen ihanete uğramışçasına dertlenen Balder adamın düşmanlarımızdan bir barış mesajı getiriyor olabileceğini söyledi.

Odin fikir belirtmedi. Bana şöyle bir göz atmakla yetindi, ardından Heimdall'a adamın geçmesine izin vermesini işaret etti. Yabancı yirmi dakika sonra tahtında oturan Odin'in karşısındaydı. Tüm tanrılar Yaşlı Adam'ın etrafına sıralanmıştı.

Daha yakın bir inceleme, atı kadar aheste ve iri yarı yabancının demir grisi saçlara sahip geniş omuzlu bir adam olduğunu gösterdi. Adını vermedi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu – rünler gibi adlar da güçle doludur. Öyle yapmaktansa kadim meşe ağaçlarından sapasağlam inşa edilmiş salona ve ardından bizlere göz gezdirdi. Gördüklerinden etkilenmediği belliydi.

Nihayet konuştu. "Eh, demek Asgard buymuş," dedi. "Ne kadar da acınası. Ne kadar da yalapşap bir yapı. Sert bir esinti bile

onu yıkabilir." (Bunları duyunca dönüp göz kırptığım Heimdall altın dişlerini göstererek hırladı.)

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Thor. "Burası tanrıların evi Asgard. *Onlarca yıllık* bir savaş atlattık."

"Evet," dedi adam. "Belli oluyor. Tahta *geçici* bir yerleşke için iyidir hoştur ama kalıcılık istiyorsanız en iyi seçim taştır. Taş her türlü hava şartında sağlam kalır. Taşın vakur bir otoritesi vardır. Aha şuraya yazıyorum, taş gelecektir. En akıllıca yatırım odur."

Odin şaşmaz bakışlı mavi gözleriyle yabancıyı süzdü. "Bu bir satış sunumu mu?"

Yabancı omuz silkti. "Zararına çalışmış olacağım," dedi, "ama size öyle yüksek surlu, öyle büyük bir kale inşa edebilirim ki hiçbir şey –Buz Halkı da, Kaya Halkı da, hatta Lord Surtr da– onu aşamaz. Bundan iyi yatırımı zor bulursunuz."

Öne sürdüğü fikir kulağa harika geliyordu. Odin'in mevkiini korumaya ne kadar önem verdiğini biliyordum. "İnşaatı ne kadar zamanda tamamlarsın? Ve ücretin nedir?"

"Ah, aşağı yukarı on sekiz ay. Ben tek kişilik bir ekibim."

"Ya ücretin?" diye tekrarladı Odin.

"Yüksek. Ama değerim."

Odin ayağa kalktı. Tahtının önünde dikilirken boyu sanki yedi metreydi. "İşe başlamadan önce bana tahmini bir ücret vermelisin," dedi. (Müteahhitlerle böyle konuşulur.)

İnşacı sırıttı. "İşte teklifim. Tanrıça Freya'yı karım olarak istiyorum. *Ve de* Güneş ile Ay Kalkanlarını."

Freya, Asgard'daki tanrıçaların en güzeliydi. Kızıl-sarı saçlarıyla, pamuk gibi teniyle Arzu'nun vücut bulmuş haliydi. Onu *herkes* isterdi – Odin bile ona karşı boş değildi. O nedenle bu teklif tüm tanrıları celallendirdi (yine de tanrıçanın pazarlığa açık gözükmesi şaşırtıcı değildi).

Güneş ve Ay Kalkanları'na gelince; bunlar gök arabacıları Sol ile Mani'ye görevleri verildiği zaman yerlerine yerleştirilmişti. Kaos'un ta kendisinin ateşlerinden doğmuş, rünlerle ve tılsımlarla donatılmış kalkanlar taşıyıcılarını Kaos'tan çalınan tılsımla-

rı alıp geri götürmek için gönderilmiş Surtr'un yardakçılarından korurdu.

Freya'yı teslim etmek bile kötü olurdu; fakat bir de Güneş ve Ay Kalkanları'ndan vazgeçmek felaketle sonuçlanırdı. O sırada uyanık ve istirahatte olan Ay –Mani– her zamankinden daha fazla sararıp soldu ve Odin esefle gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Kusura bakma. Kabul edemem."

"Bak pişman olursun. Lord Surtr günün birinde Dünyaları senden ve türünden arındırmak için âleminden ayrılacak. Vakit gelince etrafınızda taş duvarlar bulunmasına *ihtiyaç* duyacaksınız."

Odin bir kez daha başını sağa sola salladı. "Kabul edemem."

Bir curcuna koptu. Freya feryat ediyor, Thor kıyameti koparıyor, Heimdall altın dişlerini gıcırdatıyordu. Önemsiz tanrılardan bazıları tartışmayı canlı tutmaya hevesli gözüküyordu – yabancı haklıydı; Asgard hiç şüphesiz savunmalara ihtiyaç duyacaktı. Buz Halkı ile Kaya Halkı tarafından düzenlenen son saldırılar bunu yeterince ispatlamıştı. Bahsi geçen saldırılar şimdiye dek nispeten tertipsiz olmuştu ama Gullveig-Heig yaşadığı, kargaşa çıkarıp rünlerini en yüksek teklifi verenlere sattığı sürece düşmanlarımız çok yakında ciddi bir tehdit teşkil edecek becerilere kavuşurlardı. Üstüne bir de temel stratejik bilgilere sahip bir general buldular mı tanrıların başı büyük bir derde girerdi.

Sonunda onlara acıdım. "Durun," dedim. "Bir fikrim var."

Yirmi üç artı bir çift göz dönüp Bendeniz'e baktı. İnşacıyı atıyla ilgilenmeye yolladık ve yalnız kaldığımızda planımı açıkladım.

"Sırf ilk teklif biraz yüksek diye bu fikri boşlamamalıyız," dedim.

"*Yüksek* ha!" diye çığlığı bastı Freya. "Beni bir... bir *işçiyle* evlendireceksiniz, öyle mi!"

Omuz silktim. "Taş duvarlara ihtiyacımız var," dedim. "Dolayısıyla adamın şartlarını kabul etmek zorundayız."

Freya hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ona mendilimi verdim. "*Şartlarını* kabul etmek zorundayız dedim. *Ücretini* ödemek ise bambaşka bir konu."

Heimdall bana aşağılayıcı bir bakış attı. "Anlaşmadan cayamayız. Bizler tanrılarız. Sözümüz sözdür. Belirlenen ücreti ödemeye mecburuz."

"Anlaşmadan cayacağımızı kim söyledi?" Sırıttım. "Tek yapmamız gereken adamın asla yerine getiremeyeceği şartlar koymak."

"*Hile* yapmamızı söylemiyorsun herhalde?" dedi Balder, mavi gözlerini kocaman açarak.

Sırıttım. "Bunu kazanma potansiyelimizi artırmak olarak düşün."

Odin bir müddet kafa yordu. "Ne önerirsin?"

"Altı ay. Kışın ilk gününden yazın ilk gününe kadar. Süre bir gün bile uzayamaz. Dışarıdan yardım da yasak. Herif işi bitiremediği zaman sözleşmenin hükümsüz olduğunu ilan ederiz ve kalemizin yarısını dertsiz tasasız bedavaya yaptırmış oluruz."

Tanrılar aralarında bakıştılar. Heimdall omuz silkti. Freya bile duyduklarından etkilenmiş gibiydi.

Yaşlı Adam'a sırıttım. "Beni buraya bunun için getirmedin mi? Sorunlara çözümler bulayım diye?"

"Evet."

"Öyleyse güven bana," dedim. "Seni yüzüstü bırakmayacağım."

"Bırakmasan iyi edersin," dedi Odin.

Bunu ardından bana sadece akla mantığa sığmaz teklifimi inşacıya sunmak kaldı. Adam nedense sözlerimi hoş karşıladı. Belki de zekâsını hafife almıştım. Şartlarımızı dinledi, başını iki yana salladı, sonra da Arzu Tanrıçası'na baktı.

"Bindiğim dalı kesmiş gibi olurum," dedim. "Ama tanrılar aşkına, böyle bir mükâfata karşılık... Teklifinizi kabul ediyorum." Avucuna tükürdü ve tokalaşmak için Yaşlı Adam'a uzattı.

"Her şeyin doğru anlaşıldığından emin olalım," dedim. "Altı ay. Süreyi bir gün bile uzatamazsın. Bir taşeronla gizli saklı an-

laşamazsın da. İşi kendin yapacaksın, değil mi? Yalnız ve tek başına."

İşçi kafa salladı. "Sadece ben ve atım. İhtiyar Svadilfari." Onu Bifrost'un üstünden geçirmiş olan iri siyah atın sağrısını sıvazladı. At gözüme hoş gözükse de sıradışı bir tarafı yoktu.

"Anlaştık," dedim ona.

El sıkıştık. Zamana karşı yarış başlamıştı.

6. DERS

Midilli ve Tuzak

Bir dörtayaklıya asla güvenme.

Lokabrenna

Çalışmalar ertesi gün şafakta başladı. Öncelikle etrafa saçılmış taş bloklar çekildi; ardından yeni bloklar kesildi. Svadilfari denen at olağanüstü kuvvetliydi ve ilk ayın sonunda o ve sahibi inşaata başlanmasına yetecek kadar malzeme toplamışlardı.

Bunu taş blokların yerleştirilmesi izledi. Taş ustası bir kez daha atının yardımıyla onları büyük bir yüksekliğe kadar kaldırdı. Asgard'ın tahta salonları güçlü ve yuvarlak kemerlerle, devasa boyunduruklarla, güneşte çelik gibi parlamalarını sağlayacak kadar mika dolu granit duvarlarla tek tek yeniden inşa edildi. Parke kaplı avlular, taretler, korkuluklar, merdivenler ortaya çıktı. Çalışmalar tanrıların ilk başta hayretle, kış ilerledikçe de dehşetle seyrettikleri ürkütücü bir hızla ilerledi. Asgard'ın duvarları yükseldikçe ben bile biraz tedirginlik duyar oldum. Çoğu inşaat ustası girişeceği bir işin süresini hafife alır; bu durumdaysa altı ay fazla bile gelecek gibiydi.

Fakat uzun kış mevsimi bizden yanaydı; kar lapa lapa yağdı. Yine de taş ustası ile atı aşağıdaki ovadan taş taşmayı sürdürdüler. Boraların, kar fırtınalarının ve şiddetli soğuğun sanki onlara

bir etkisi yoktu; adamın ve atının göründükleri gibi olmadığından çok geç şüphelenmeye başladık.

Aylar baş döndürücü bir hızla geçti. Ida Ovası'nı kaplayan buz çözülmeye başladı. Idunn'un bahçesinde kardelenler açtı. Kuşlar mide bulandırıcı bir sıklıkla şakır oldu. Ve Asgard'ın surları günbegün büyüyerek göz doldurdu.

Bahar yaklaşırken tüm tanrılar çalışmaların bu kadar hızlı ilerlemesinden haksız yere beni suçladılar. Freya bilhassa kırıcı davranarak tüm dostlarına işte *bu* yüzden bir iblise asla güvenilmemesi gerektiğini söylüyor, hatta Güneş'in ve Ay'ın ateşini geri alıp Dünyaları karanlığa gömmek gibi Surtr tarafından kurulmuş kalleşçe bir plan çerçevesinde taş ustasıyla işbirliği içinde olabileceğimi öne sürüyordu.

Erdemlilik taslayan Balder bir yandan bana şans tanımaları gerektiğini savunurken bir yandan da o üzgün köpek yavrusu bakışlarıyla kendimi *birazcık* suçlu hissedip hissetmediğimi soruyordu.

Diğerleri kabahatimi yüzüme vurmakta o kadar hassas davranmıyordu. Hiç kimse şiddete başvurmuyordu –Odin bu konuda kesin emir vermişti– ama ne zaman civarda bulunsam bol bol dudak bükülüp yere tükürülüyordu ve tebaası tarafından gerek yeni kayınbiraderi, gerekse beni sahiplenme sebepleri hakkında başının eti yenilen General bile tek mavi gözünde hesapçı bir kıvılcımla bana daha farklı bakmaya başlıyordu.

Eh, büsbütün saftirik değildim. Yaşlı Adam'ın otoritesini göstermesi gerektiğinin farkındaydım. Gök Hisar'ın içinde isyan çıktıktan sonra dışının aşılmaz bir surla çevrili olmasının anlamı yoktu. Heimdall bilhassa hırçındı (bana olan nefreti de cabasıydı) ve eğer Odin zayıflık belirtisi gösterirse Sırma Kafa şimşek hızıyla onun yerini almaya çalışırdı.

"Yumruğunu masaya vurman gerek," dedim ona, bitiş tarihi yaklaşırken. "Tanrıları bir araya topla. Biraz disiplin sağla. Şimdi acizlik gösterirsen onları bir daha asla arkana alamazsın."

Hakkını vermek lazım; Yaşlı Adam neyden bahsettiğimi tamı

tamına biliyordu. Bu da benimle aynı huzursuz edici düşüncelere kapılmış olabileceğinden şüphelenmeme sebep oldu. Tabii azami dramatik etkiyi yaratma amacıyla sır gibi sakladığım bir planım olduğu için benimkiler biraz daha iyimserdi.

Böylece kışın son gününün arifesinde Yaşlı Adam tebaasını acil bir konsey toplantısına çağırdı. Dış sur neredeyse tamamlanmıştı – geriye sadece yontulmamış gri taştan koskoca bir kemer olan dev kale kapısının yarısı kalmıştı. Taş ocağına yapılacak bir yolculuk daha işin bitmesine yeter, o zaman da taş ustası kendisine vaat edilen mükâfatı hak ederdi.

O akşam tanrılar ve tanrıçalar Odin'in salonunda toplandılar. Hiç kimse yakınımda oturmak istemedi (tek istisna sempatisi en az diğerlerinin güvensizliği kadar fena olan Balder'di). Ne yalan söyleyeyim, bana duydukları güveni bu kadar kolayca yitirmelerine biraz alındım.

Övünmek istediğimden değil ama cidden, millet, bir planımın olmadığı gün Hel buz kesmiş demektir. Yine de o plan Odin'e otoritesini geri kazandıracak bir şekilde uygulanmalıydı. Bu kampta asla kabul görmeyeceğimin farkındaydım ama Odin bana arka çıktığı sürece güvendeydim. Kimden yana olduğumu iyi biliyordum.

Toplantı Odin'in yeni salonunda başladı. Tanrıların hepsinin de söyleyecek çok şeyi vardı. Yaşlı Adam onları canlı gözüyle seyrederek bir süre esip gürlemelerine izin verdi. Thor kıllı yumruklarını sıkarak hırıldadıkça ve birbirinden kaypak yeni dostlarım kindar bakışlarını tek tek bana çevirdikçe atmosfer gitgide kızıştı.

"Loki'ye kulak asmasaydın," dedi Frey, "böyle bir şey asla olmazdı."

Yüksek tahtında kıpırdamadan oturan Odin tek kelime etmedi.

"Hepimiz de Loki'nin bir planı olduğunu sandık," diye devam etti Frey. "Ama şimdi bize Ay'a ve Güneş'e mal oldu. O kadarı yetmezmiş gibi Freya'yı da işin içine kattı." Rünkılıcını çekerek bana doğru döndü. "Eee, ne diyorsun? Şimdi ne yapacağız?"

"Ben derim ki kanını akıtalım," diye konuşan Thor üstüme yürüyecek gibi oldu.

Odin ona sert bir bakış attı. "El sürmek yok. Loki tebaamdan şiddet görmeyecek."

"Peki ya *benim* tebaamdan?" dedi Frey. "Biz Vanir herhangi bir söz vermedik."

"Doğru, vermedik," dedi Freya. "Thor'la aynı fikirdeyim."

"Ben de," dedi Tyr.

Bunun üzerine geri çekilmeye başladım. Ortamın ısındığını hissedebiliyordum. Soğuk bir terin kapladığı ensemdeki tüyler diken diken oluyordu.

"Çocuklar, hadi ama," diye karşı çıktım. "Anlaşmayı hep beraber kabul ettik, değil mi? Taş ustasının şartlarına *hep beraber* razı olduk."

"Ama ona atını kullanabileceğini söyleyen sendin," dedi Odin.

İrkilerek başımı kaldırdım. General arkamda dikiliyordu. Dünya Dişbudağı kadar uzun ve amansızdı. Elini omzuma koydu. Demir eldivenler takıyordu. Parmaklarını sıkınca öyle gözükmemesine rağmen ne kadar kuvvetli olduğunu hatırladım.

"Lütfen, benim suçum yok!" dedim.

Freya bir leş yiyenin soğukluğuyla beni kötü kötü süzdü. "Loki'nin acı çekmesini istiyorum," dedi. "Çığlıklarını duymak istiyorum. Nikâha giderken dişlerinden yapılmış bir kolye takıyor olacağım..."

Odin'in omzumu tutan parmakları artık cidden canımı yakıyordu. Yüzümü buruşturdum. Bu durumu kendim ayarlamıştım ama yine de korkuyordum.

"Bir planım var, yemin ederim!" dedim.

"Umarım vardır, yoksa ayvayı yersin," dedi Thor.

Omzumdaki zırhlı el artık beni her zamankinden daha sert tutuyor, diz çökmeye zorluyordu. Cıyakladım. "Lütfen! Bana bir fırsat ver!" dedim.

Odin beni biraz daha sıkıca tuttu. Sonra parmaklarını gevşeterek yüreğime su serpti.

"İstediğin fırsata kavuşacaksın," dedi General. "Ama planın işe yarasa iyi olur. Çünkü yaramazsa sözüm olsun ki acı çığlıkların Dokuz Âlem'de yankılanacak."

Kupkuru bir ağızla kafa salladım. Ona inanmamak elimde değildi. Ne aktörmüş be.

Sızlayan omzumu ovuşturarak acıyla ayağa kalktım. "Size bir planım olduğunu söyledim," derken haklı olarak dargınlık hissediyordum. "Yarın akşama kadar hiçbir ödeme yapmamız gerekmeden, şerefimizi kaybetmeden ve sözümüzden dönmeden düze çıkacağımıza yemin ederim."

Tanrıların kötümserliği her hallerinden belliydi. Tek istisna *bana* bile güvenecek kadar dünyayı güneşli gören Şifacı Idunn ile Freya'nın her zamankinden daha sırnaşık gözüken nedimesi Sigyn'di. Diğer herkes homurdanarak dik dik bakmakla meşguldü. Balder bile bana sırt çevirdi.

Freya bana aşağılayıcı bir bakış attı. Heimdall altın dişlerini gösterdi. Yanından geçtiğim sırada Thor bana şöyle tısladı: "Yarın sabaha kadar vaktin var, iblis oğlan. Ondan sonra kıçına tekmeyi basacağım."

Dışarı çıkarken ona bir öpücük yolladım. Tehlikede olmadığımın farkındaydım. Ne idüğü belirsiz bir inşacının Loki'yi kafeslediği gün, domuzların Gökkuşağı Köprüsü'nün üzerinden uçarak geçeceği ve Lord Surtr'un saten bir balo elbisesi içinde şarkı söyleyerek Asgard'a çay içip kek yemeye geleceği gündür.

Hâlâ kuşkularınız varsa diye söylüyorum. Evet, millet. Sahiden de *o kadar* kurnazım.

Ertesi gün erkenden kalkıp Asgard'dan topukladım. Daha doğrusu ötekiler –bir planımın olmadığına inanan kuşkucular– öyle zannettiler. O esnada taş ustası ile atı artık yalnızca tek tük kar öbekleriyle bezeli olan çimenli ovada yola koyuldular. Bahar kendini hissettiriyordu. Kuşlar şakıyor, çiçekler açıyor, ufacık kürklü hayvanlar kırlarda seğirtip kaçışıyor ve siyah at Svadilfari'nin gözleri kış boyunca eksik kalmış bir ışıltı taşıyordu.

Hayvanın yukarısında Asgard'ın mika içeren granit surları gümüşüğünda parıl parıl parlıyordu. Kale ışıltılı çatılarıyla, taretleriyle, yaya köprüleriyle, bahçeleriyle, güneşli balkonlarıyla gerçekten de son derece ihtişamlı görünüyordu. Yirmi dört salonunun hepsi de birbirinden farklıydı (*hâlâ* bir salonumun olmadığını herhalde dikkatinizden kaçmamıştır); her biri orada yaşayan tanrı veya tanrıçanın tercihlerine göre inşa edilmişti. Elbette ki içlerinden en büyüğü olan Odin'inki diğerlerinin arasından baş döndürücü bir yüksekliğe kadar çıkıyor, karga yuvasını andıran tahtı bir gökkuşağı balesinde gözden kayboluyordu. İnşaatın bitmemiş tek kısmı o devasa kale kapısıydı. Çıkarılıp yontulması gereken taş blokların sayısı üç düzineden fazla değildi – bunun da olsa olsa bir sabahta biteceği fikrindeydim. Taş ustasının neşeli gözüktüğüne, âletlerini dizmeye başlarken dişleri arasından ıslık çaldığına şaşmamak lazımdı.

Fakat tam sahibi taş bloklardan sonuncusunu çıkarmaya başlayacağı sırada siyah at başını kaldırıp kişnedi. Bir kısrak – hem de güzeller güzeli bir kısrak– taş ocağının karşı tarafında dikilmekteydi. Yelesi uzun, sağrıları yumuşacık, gözleri parlak ve davetkârdı.

Kısrak da kişnedi. Svadilfari cevaben silkinerek koşum takımından sıyrıldı ve sahibinin kızgın buyruklarına aldırış etmeden ova boyunca dörtnala koşmaya başlayan kısrağın peşinden gitti.

Taş ustası küplere bindi. Bütün günü atını bir ağaç korusundan diğerine kovalayarak geçirdi. O gün tek bir taş bile çıkarılmadı. Aynı zaman zarfında at ile küçük kısrak yaklaşan baharı her zamanki geleneksel yöntemle kutladılar ve taş ustası kale kapısını birbirine iyi geçmeyen artık taş parçalarıyla tamamlamaya çalıştı.

Hava karardığında at halen dönmemişti ve taş ustası öfkeden kuduruyordu. Herkesin Babası'nın salonuna hışımla girip General'le görüşmeyi talep etti.

"Benim bir budala olduğumu sanıyor olmalısın," dedi. "Atımı ayartsın diye o kısrağı *sen* gönderdin. Anlaşmamızdan caymayı denedin!"

Odin soğukkanlılıkla başını iki yana salladı. "İnşaatı zamanında bitiremedin. Bu da anlaşmamızı hükümsüz kılar. Bunu bir hayat tecrübesi olarak gör ve dostane bir şekilde yollarımızı ayıralım."

Taş ustası ışıltılı tahtlarından onu seyreden tanrılar ve tanrıçalar topluluğuna göz gezdirdi. Kara gözleri kısıldı. "Biri eksik," dedi. "Acayip gözlere sahip o kızıl saçlı küçük sıçan nerede?"

Odin omuz silkti. "Loki mi? Hiçbir fikrim yok."

"Ben yerini biliyorum – atımla düşüp kalkıyor!" diye bağırdı taş ustası, yumruklarını sıkarak. "O kısrakta bir tuhaflık olduğunu anlamıştım! Renklerinden belliydi! Sizi gidi hergeleler! Sizi gidi yosma evlatları!"

Sözlerinin ardından nihayet gerçek Suretini meydana çıkararak Odin'in üstüne atıldı. Meğerse Kaya Halkı kabilelerinden birinin mensubu olan yaratık kocaman, yabani ve ölümcüldü. Fakat Thor saniyeler içinde tepesine bindi. Gök Gürleten tek bir yumruğu devin kafatasını kırmaya yetti. Darbenin şiddetiyle Asgard baştan aşağı titredi. Fakat duvarlar sağlam kaldı. Taş ustasının iddiası boş çıkmamıştı. Giriş kapısının yarısı hariç kalemize nihayet kavuşmuştuk – hem de çok uygun bir fiyata.

Mütevazı Anlatıcınıza gelince; Asgard'a hemen geri dönmedim. Döndüğümde de ipe bağlı bir tayı peşimden çekmekteydim. Alımlı bir çilek tonundaki sekiz bacaklı hayvan hayli sıradışıydı.

Gökkuşağı Köprüsü'ne yaklaşırken Heimdall'a bir öpücük gönderdim.

Nöbetçi bana surat astı. "Ne kadar iğrenç olduğunun farkında mısın? O şeyi cidden sen mi doğurdun?"

Ona en cezbedici tebessümümü ettim. "Sizler için elimi taşın altına soktum," dedim. "Sanırım ötekilerin beni sevinçle karşıladıklarını göreceksin. General'e gelince..." Tayı okşadım. "Sleipnir –küçük dostumuza bu adı koydum– onun çok işine yarayacak. Hem babasının hem de benim güçlerime sahip; karaları ve denizleri aşabilir, her ayağı bir Dünya'da yolculuk edebilir,

gökyüzünü Güneş'ten ve Ay'dan daha büyük bir süratle tek bir adımda katedebilir."

Heimdall homurdandı. "Ukala, ne olacak."

Sırıttım. Sonra da Sleipnir'i yularından tutup Bifrost'a adım attım ve yuvam Asgard'a geçtim.

7. DERS

Saç ve Güzellik

Bir sevgiliye asla güvenme.

Lokabrenna

Bu hadisenin ardından Asgard sakinleri arasında az çok kabul gördüm. Popüler kitleye asla dahil olamayacağımı çoktan biliyordum. Fakat küçük maceram en azından bana biraz itibar kazandırmıştı ve önceki ayların soğukluğu bir tür müsamahayla yer değiştirmişti. General'in tekrar gözüne girmiştim ve tanrıların geri kalanı onu örnek almaktaydı – tabii Heimdall (benden nefret ettiğini belirtmiş miydim?) ile kendisini Kaya Halkı'ndan birine vadettiğim için henüz beni affetmemiş olan Freya hariç.

Yine de rahat bir nefes almış ve biraz itibar kazanmıştım. Çevremdekiler artık bana "Oyunbaz" diyorlar ve haylazlıklarımı affediyorlardı. Aegir içki içmek için beni salonuna çağırdı. Badem gözlü karısı bana yüzmeyi öğrenmek ister miyim diye sordu. Balder beni Aesir ile Vanir arasındaki bir sonraki futbol turnuvasına cömertçe davet etti. Odin beni Yüzbaşı rütbesine getirdi, Bragi hakkımda türküler yazdı ve hanımlar yarenliğimin o derece keyfini çıkardılar ki Odin'in anaç karısı Frigg kıskanç bir koca bana haddimi bildirmeye karar vermeden önce kendime

bir eş bulmam konusunda pek de üstü kapalı denemeyecek imalarda bulunmaya başladı.

Belki de bana çizmeyi aşırtan şey evlilik tehdidiydi – veya belki kanımdaki Kaos bu anormal huzura baş kaldırmaktaydı. Her halükârda General'in olacakları tahmin etmesi gerekirdi. Çılgın Ateş'i evinize getirip de onun şömineden dışarı çıkmamasını bekleyemezsiniz. Aynı şekilde Thor'un da olacakları tahmin etmesi gerekirdi; Sif kadar çekici bir eşi günbegün kendi haline bırakamazsınız. Hem...

Pekâlâ. İtiraf ediyorum. Kızgındım. Asgard'ın surları meselesinde Thor bana kötü davranmıştı ve ondan bir şekilde öç alma fırsatı kolluyor olabilirdim. Şu tesadüfe bakın ki güzel bir karısı vardı: Altın Saçlı Sif, yani Lütuf ve Bolluk Tanrıçası. Sif çok güzel olmakla birlikte pek zeki değildi ve tavlanmasını kolaylaştıran ümit vaat edici bir kibre sahipti.

Her neyse, ona biraz kur yaptım, birkaç defa dil döktüm ve bir olay bir sonrakini izledi. Tamam. Thor'un uyuduğu yer Sif'in yatak odasından epey uzak olduğu için karısının itibarı güvendeydi – ta ki Bendeniz (sabahın erken saatlerindeki bir delilik ânında) bir yadigâr alarak zaferini kutlamaya karar verinceye dek. O yadigâr da uyuyan hanımefendinin bir başak demeti gibi yastığının üstüne yaydığı saçlarıydı.

E, ne yapayım? Ben de o saçları kestim.

Açıkçası saçlarının tekrar uzayacağını veya Sif'in tıpkı benim gibi Suretini değiştirebileceğini varsaydım. Meğer hata etmişim. Nereden bilebilirdim ki? Anlaşılan Aesir halkı biçimlerini Vanir gibi değiştiremiyordu. Fakat Bolluk Tanrıçası'nın saçlarına deyim yerindeyse epey bir şey bağlıydı; güçlerinin çoğu orada yatmaktaydı ve Bendeniz gerçeği bilmeden tek bir kırkmayla onu yalnızca güzelliğinden değil, Tanrıçalık Suretinden de etmiştim.

Suç tabii ki bende değildi – fakat yeterince düşünüp taşındıktan sonra hanımefendi uyanmadan önce gitmenin akıllıca olacağına karar verdim. Saçları yastığın üstünde bıraktım; Sif belki onları bir peruğa falan dönüştürebilirdi. Veya belki de onu

hasarın çok fazla peroksit tatbikinden kaynaklandığına bir şekilde ikna edebilirdim. Her halükârda tutkulu gecemizden Thor'a bahsetmeye cesaret edemeyeceğini düşündüm.

Eh, o konuda haklı çıktım. Fakat çıktığı yolculukların birinden dönen Thor'un eve geldiğinde karısını moda olmadan beş yüz yıl önce kısa bir saç modeliyle bulunca suçu derhal (ve haksızca) bana atacağını hesaba katmamıştım.

"Masumiyet karinesine ne oldu?" diye itiraz ettim, Herkesin Babası'nın tahtının dibine kadar paldır küldür sürüklenirken.

Odin ölü gözünü bana dikti. Yanındaki eşarp takan Sif bana uzak mesafeden ekinleri çürütebilecek türden bir bakış attı.

"Sadece bir *şakaydı*!" dedim onlara.

Thor beni saçlarımdan tutup kaldırdı. "Şaka ha?"

Çılgın Ateş Suretine geçmeyi düşündüm ama Thor yanmaz eldivenlerini takmıştı. Bu da hangi biçimi alırsam alayım Bendeniz'in kaçamayacağı anlamına gelirdi.

"Sizce de hoş gözükmüyor mu?" dedim, Sif'e yalvarırcasına bakarak. Kısa saç bazı kadınlara yakışır. Fakat Sif'in onlardan biri olduğunu söylemeye benim bile dilim varmadı.

"Pekâlâ. Üzgünüm! Ne diyebilirim ki? Hep içimdeki Kaos yüzünden." Açıklamaya çalıştım. "Saçlarını kesersem neler olacağını–"

Thor homurdandı. "Eh, bilesin diye söylüyorum. Olacak olan şu: Evvela vücudundaki her sefil kemiği kıracağım. Teker teker. Nasıl şaka ama?"

"Öyle yapmamanı cidden yeğlerim," dedim. "Acıya hâlâ alışamadım ve–"

"Bence hiçbir sakıncası yok," dedi Thor.

Odin'e baktım. "Kardeşim, lütfen..."

Odin başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Ne yapmamı bekliyorsun ki?" dedi. "Tanrılar aşkına, karısının *saçlarını* kestin ve bunun bedelini ödemeyi hak ediyorsun. Bedelini öde veya Asgard'dan çık git. Seçim sana kalmış. Senin için yapabileceklerim bu kadar."

"Yani beni Asgard'dan atacak mısın?" dedim. "Bunun ne anlama geleceğini biliyor musun? Artık Kaos'a geri dönemem. Dostlarını bir sur inşa etmenin ücretinden dalavereyle mahrum bıraktığım için benden intikam alası gelen her Kaya Halkı mensubunun insafına kalırım."

Odin omuz silkti. "Seçim senin," dedi.

Ne seçim ya. Thor'a baktım. "Özür dilesem olmaz mı?"

"O özrü derinden hissettiğin sürece olur," dedi Thor. "Ve söz veriyorum ki çok derinden hissedeceksin." Bir yumruğunu kaldırdı. Gözlerimi kapadım...

Tam o anda ilham geldi. "Bekle!" dedim. "Bir fikrim var. Ya Sif eskisinden daha güzel saçlara kavuşursa?"

Sif dargın bir homurtu çıkartı. "Peruk takmamı öneriyorsan öyle bir şey yapacak değilim."

"Hayır, bir peruktan bahsetmiyorum." Gözlerimi açtım. "Tıpkı doğal saçların gibi uzayacak altından yapılma postişler. Üstelik kıvrılmaları, şekil verilmeleri, ağartılmaları gerekmez."

"*Ben* saçlarımı ağartmam!" diye çattı Sif.

"Ben hâlâ onu dövmekten yanayım," dedi Thor.

"Yani karının saçlarının kendiliğinden uzamasını mı istiyorsun? Eh, o kadar beklemek istiyorsan..."

Thor kayıtsızca omuz silkti. Fakat Sif'in ilgilendiğini görebiliyordum. Tanrıçalık Suretini geri istiyordu ve cılkımın çıkarıldığını görmenin vereceği geçici zevkin öyle bir kaybı asla telafi edemeyeceğini biliyordu.

Bana duvarlardaki boyaları kazıyacak bir bakış attı ve elini Thor'un omzuna koydu. "Onu pataklamadan önce, canım, gel teklifini dinleyelim. Nasılsa ona ne zaman istersen vurabilirsin..."

Thor kuşkulu gözükse de beni bıraktı. "Eee?"

"Tanıdığım biri var," dedim. "Bir demirci. Metaller ve rünler konusunda bir dâhidir. Sif'e bir çırpıda yeni bir saç eğirir. Hatta muhtemelen iyi niyetinin bir ispatı olarak bize fazladan birkaç hediye verir."

"Çok yakın dost olmalısınız." Odin beni düşünceli gözlerle süzdü.

"Şey, tam anlamıyla *dost* olduğumuz söylenemez," dedim. "Ama sanırım yardım etmesi için onu kafalayabilirim. Mesele sadece ona ve kardeşlerine uygun bir teşvik sunmakta."

"Sahiden de böyle bir işin altından kalkabilecek kadar becerikli misin?" diye sordu Thor.

Sırıttım. "Becerikli de neymiş," dedim. "Ben Loki'yim."

8. DERS

Geçmiş ve Şu An

Bir sanatçıya asla güvenme.

Lokabrenna

Böylece cezam –bir süreliğine– ertelendi ve kıçımı kurtaracak adamı bulmak için Asgard'dan ayrıldım. Dvalin isimli adam demirci Ivaldi'nin oğullarından biriydi ve üç erkek kardeşiyle beraber Aşağı Dünya'da bir ocakları vardı. Altın çıkarmaya hevesli Tünel Halkı'ndandılar ve şöhrette rakipsizdiler. Daha da önemlisi Şifacı Idunn'un üvey kardeşleriydiler. Ben de buna dayanarak Idunn'la dost olduğumu öne sürersem bana yardım edecekleri kanaatindeydim.

Coğrafya da tıpkı tarih gibi döngüsel değişimlere tâbidir. Dünyalar o günlerde şimdikinden daha küçüktü ve fiziksel kurallara daha az bağlıydı. Bana inanmıyor musunuz? Haritalara bakın. Üstelik biz tanrılar elbette ki sınırları aşmanın kendimizce yöntemlerine sahiptik. Bunlardan bazıları rünlerle çalışmayı gerektirirken –mesela Kalfa adıyla da bilinen *Raedo*, Dünyalar arasında pek çok kapı açabilir– bazıları taban tepmekten, kanat çırpmaktan veya akıllıca yön tayininden ibaretti. Tanrıları pişmanlığımın samimiyetine ikna etmek için yola yayan çıktım ama Ida Ovası'nı aşıp da Demirkoru'ya girer girmez kendime bir

kestirme buldum. Ormanın içinden geçen Gunnthrà Nehri, Dokuz Âlem'i asal kaynaklarına bağlayan ırmak kollarından biriydi ve Aşağı Dünya kadar daha ötedeki Dünyalara –Ölüm, Rüya ve Pandaemonium'a– da doğrudan bir bağlantı sağlardı. Benim o kadar uzaklara gitmek gibi bir niyetim yoktu ama Tünel Halkı münzevilikten hoşlanırdı ve ağır kokulu imparatorluklarına yayan ulaşmam neredeyse bir günümü aldı.

Demircileri Aşağı Dünya'nın derinliklerindeki atölyelerinde buldum. Atölyenin kurulu olduğu mağarada topraktaki bir dizi çatlak bir eriyik kaya damarına geçit veriyordu. Bu onların hem yegâne ışık kaynağı hem de ocakları ve fırınlarıydı. Orijinal Suretimde ne ateşten ne de dumandan eziyet çekerdim ama mevcut bedenimde gerek ısıya gerekse kokuya hazırlıksızdım.

Yine de dört demirciye yaklaştım ve onlara en sevimli tebessümümü ettim. "Size Asgard tanrılarından selam getirdim, Ivaldi'nin oğulları," dedim.

Harıl harıl yanan ocağın ışığında yüzlerini bana çevirdiler. Ivaldi'nin soluk tenli, çökük gözlü, çalışmaktan kamburu çıkmış ve kavrulmuş oğulları neredeyse tıpatıp aynıdırlar. Tünel Halkı yeryüzüne nadiren adım atar. Öyle yapmak görme yetilerine zarar verir. Havaların en berbatını soluyup solucan, kınkanat ve çıyan yiyerek tünellerinde yaşarlar, çalışırlar ve uyurlar. Sadece toprakta bulunan metallerden ve taşlardan yaptıkları eşyaları için yaşarlar. Tabii bana göre buna yaşamak denemezdi. Idunn'un düğün hediyesi olarak babasından aldığı gençlik elmalarıyla beraber onları terk edip gitmesine şaşmamak lazımdı.

Fakat gözlerim alacakaranlığa alışınca mağaranın tavana kadar zanaatkârların eserleriyle dolu olduğunu gördüm. Dört bir yanımız altın nesnelerle sarılıydı: karanlıkta tutulan güzel şeylerin hafif ışıltısını saçan hepsi de kabartmalı takılar, kılıçlar ve kalkanlar.

Eşyalardan yalnızca süs amaçlı olanların –bilezikler, yüzükler, taçlar– bazıları saplantı derecesinde detaylıyken bazıları aldatıcı şekilde yalındı. Kimiyse taşıdığı tılsımla neredeyse vızıldayacak-

tı; bunlara öylesine karmaşık rünler oyulup telkari yapılmıştı ki amaçlarını ancak tahmin edebilirdim.

Eskiden beri altına pek önem vermezdim ama Tünel Halkı'nın salonunda kendimi açgözlülüğe kaptırırken, gözümü o parlak ve güzel şeylerden ayıramazken, onları elde etmenin planlarını kurarken buldum. Sanırım Aşağı Dünya'da kıymetli bir metal damarı gibi akan tılsımlarının bir özelliği de buydu; erkekleri tamahkâr kılarak kadınları yozlaştırıyor, arzusunun ışığıyla onları kör ediyordu. Bu yerde fazla kalmak insana aklını kaçırtırdı – altın, tılsım, ocaktan yayılan dumanlar. Oradan bir an önce ayrılmalıydım. Fakat Sif'in altın saçları olmadan gidemezdim. Hele bir de demircileri bana fazladan bir şeyler vermeye ikna edebilirsem...

Bir adım daha atıp konuştum. "Kız kardeşiniz Şifacı Idunn'dan, Güzeller Güzeli Idunn'dan, Altın Meyvenin Bekçisi'nden de selam getirdim."

Ivaldi'nin oğulları çökük yuvalarında kınkanatlar gibi kıpraşan parlak gözleriyle hep beraber bana baktılar. Dvalin öne çıktı. Onu şöhreti kadar sağ ayağının çarpık ve topal olmasından tanıdım. Sakatlığına belki daha sonraki bir öyküde bahsedebileceğim bir kaza yol açmıştı. (Bendeniz'in o kazayla bir ilgisi yoktu... şey, en azından *fazla* bir ilgisi yoktu.) Kin gütmediğini, hatta daha da iyisi beni mevcut Suretimde tanımadığını umuyordum. Dedim ki:

"Sana ve kardeşlerine selamlar, Dvalin. Sana Asgard'dan harika haberlerim var. Sen ve kardeşlerin Aşağı Dünya'daki tüm zanaatkârlar arasından hassas bir görevi yerine getirmeniz için seçildiniz. Çabalarınıza karşılık isimleriniz dillerden düşmeyecek ve eserleriniz Dünyalar genelinde tanınacak. Bu fırsat sadece kısıtlı bir süre boyunca siz Ivaldi'nin oğullarına Asgard'ın –altın Asgard'ın, güzel Asgard'ın, ebedi Asgard'ın– şanını paylaşma fırsatı sunacak. Hatta–"

"Bizim bu işten ne çıkarımız olacak?" diye sordu Dvalin.

"Ün," dedim en geniş tebessümümle. "Bir de mesleğinizin

en iyisi olduğunuz bilgisi. Yoksa Aşağı Dünyadaki onca demirci arasında Odin neden sizi seçsin ki?"

Onları ayartmanın yolu buydu. Bunu eski günlerden biliyordum. Gereksinim duydukları bütün servete zaten sahip oldukları için Solucanlar sıradan yöntemlerle satın alınamazlar. Zanaatlarının ötesinde bir tutkuları yoktur ama çok hırslıdırlar. Hünerlerinin üstünlüğünü ispatlayabilecekleri bir işe direnemeyeceklerini biliyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dvalin.

"Elinizde ne var?" deyip gülümsedim.

Tünel Halkı'nın önlerine koyduğum işe hazırlanmaları biraz zaman aldı. Sif'in saçını izah ettim – tabii kaybının sebebine değinmeden. Sözümü bitirdiğimde demirciler kendi huysuz tarzlarında hep beraber güldüler.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Dvalin. "O kadarını sana bir çocuk bile yapabilir. Bu bize yakışan bir iş değil."

"İki de özel armağan istiyorum," dedim. "Biri Aesir'in lideri olan kardeşim Odin, diğeriyse Vanir'in lideri Frey için."

Bu benim açımdan siyasi bir hamleydi; Tırpancı Frey aslında Vanir liderlerinden sadece biri olmakla beraber nüfuzluydu. Onu diğerlerinin –mesela Heimdall'ın– üstünde tutarak dostlarının karşısında avantajlı hale getirecektim. Şans benden yanaysa bu davranışımı hatırlar ve zamanı gelince beni ödüllendirirdi. Hem Frey aramı düzeltmem gereken Freya'nın kardeşiydi.

Dvalin kafa sallayıp işe girişti. O ve kardeşleri bir ekip olarak tıkır tıkır ve zarifçe çalıştılar. Biri malzemeleri hazırladı, biri rünleri bastı, biri de ocakla ilgilendi. Biri sıcak metali döverken biri de biten eşyaları bir bezle cilaladı.

Armağanlardan ilki Odin için bir mızraktı. Sırığına bir rün merdiveni oyulmuş harikulade silah dümdüz, hafif ve çok güzeldi. Görkemli silahı eline aldığında Yaşlı Adam'ın kapılacağı şaşkınlığı ve memnuniyeti hayalimde canlandırıp içten içe sırıttım.

"Bu Gugnir," dedi Dvalin. "Yolunu şaşırmaz ve savaşta hede-

fini asla ıskalamaz. Onu yanında tuttuğu sürece kardeşin yenilmez olur."

İkinci armağan oyuncağa benzer küçücük bir gemiydi. O kadar zarifti ki Dvalin'in iri ve sarsak elleriyle onu nasıl kolayca tutabildiğini merak etmemek mümkün değildi. Fakat eşyayı tanıtırken sesi gururluydu.

"Bu gemilerin en üstünü *Skidbladnir*. Rüzgârlar hep onun yanındadır. Denizde asla kaybolmaz. Ve yolculuğu sona erdiğinde katlanarak cebine sığacak kadar küçültülebilir." Sözlerinin ardından bir efsun mırıldandı ve gemi tıpkı bir kâğıt parçası gibi katlandıkça katlandı. Sonunda da Dvalin'in alıp avucuma bıraktığı gümüş bir pusula haline geldi.

"Çok hoş," dedim. Njord'un oğlunun bu armağanı herkesten çok beğeneceğini biliyordum. "Şimdi sakıncası yoksa Sif'in saçlarına geçelim."

Bunun üzerine Ivaldi'nin oğulları biçimsiz bir altın parçası çıkardılar ve biri onu sıcak ocağın üzerinde tutarken bir diğeri çıkrık yardımıyla altını eğirerek incecik bir iplik haline getirdi. Başka bir kardeş rünleri basarken bir diğeri bir bülbülünki kadar güzel bir sesle şarkı söyleyerek efsunlara ve büyülere hayat verdi. Eser nihayet tamamlandığında ışıl ışıldı ve eğrilmiş ipek kadar inceydi.

"Peki ama uzayacak mı?" diye Dvalin'e sordum.

"Elbette. Tanrıçanın başına koyulduğu anda onun bir parçası haline gelecek. Saçı her zamankinden güzel olacak. Freya'nınkine bile kafa tutacak."

"Sahi mi?" Bunu duyunca sırıttım. Freya tanrıların en güzeli sıfatına pek düşkündü. İleriki bir tarihte kullanma ihtimaline karşı bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. Herkesin bir zayıflığı vardır ve tüm o zayıflıkları bilmeyi kendime görev edinmişimdir. Dvalin'inki eserlerinden duyduğu gururdu; o nedenle birbirinden kıymetli üç armağanı alırken onu öve öve göklere çıkardım.

"Senden kuşku duyduğumu itiraf etmeliyim," dedi ona, git-

meye hazırlanırken. "Becerikli olduğunu biliyordum ama *ne denli* olduğundan haberim yoktu. Sen ve kardeşlerin Aşağı Dünya zanaatkârlarının en ustalarısınız. Asgard'a döndüğümde bunu herkese anlatacağım."

Eh, biraz yağcılıktan zarar gelmezdi. Artık ganimetle beraber eve dönme vaktim gelmişti. Yüzümü Yukarı Dünya'ya çevirdim. Ocağın dumanlarından perişan olmuştum ve daha önce hiç duymadığım kadar yıkanmaya ihtiyaç duyuyordum. Yine de içim içime sığmıyordu. Generale neyin ne olduğunu gösterecektim. Hele Heimdall denen o kendini beğenmiş piç–

Fakat tam atölyeden ayrılacağım sırada yolumu kesen bir figürle karşılaştım. Karşımdaki kişi Dvalin'in rakiplerinden biri olan Brokk'tu. Bir buldog köpeğini andıran bodur, ufak tefek adamın kuşüzümü gibi gözleri ve ağaç kütükleri gibi kolları vardı.

"Dvalin'e iş verdiğini duydum," dedi kalın kaşlarının altından bana bakarak.

Verdiğimi itiraf ettim.

"Memnun kaldın mı?"

"Hem de nasıl," dedim. "O ve kardeşleri olağanüstüler."

Brokk dudak büktü. "Sen buna olağanüstü mü diyorsun? Siz tanrılar asıl bize gelmelisiniz. Kardeşimin ve benim Aşağı Dünya'nın kralları olduğumuzu bilmeyen yoktur."

Omuz silktim. "Konuşmaktan kolay ne var," dedim ona. "Ivaldi'nin oğullarından üstün olduğunu ispatlamak istiyorsan buyur onlarınkinden daha güzel eserler yarat. Yoksa Asgard'ın gözünde sen de bir diğer amatörsün."

Biliyorum. Onu kışkırtmamalıydım. Fakat asabımı bozuyordu ve oradan bir an önce kurtulmaya can atıyordum.

"Bir amatör ha?" dedi. "Sana kimin amatör olduğunu göstereceğim. Gel bahse tutuşalım. Sana üç armağan hazırlayacağım, Oyunbaz, ve seninle beraber Asgard'a geleceğim. O zaman kimin eserlerinin daha iyi olduğunu hep beraber göreceğiz. Bırak kararı Generalin versin."

Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey Aşağı Dünya'nın muhtemelen kafamı bulandırmış olmasıydı. Bütün o altının ve tılsımın ardından şimdi daha fazlasını –üstelik bedavaya– elde etme fırsatı yakalamıştım. Hem Kaos'un çocukları bir bahis teklifine asla direnemezler.

"Eh, neden olmasın? Varım," dedim. Bendeniz için asgari bir risk karşılığında Aesir'e üç armağan daha. Böyle bir şansı tepmek için budala olmam gerekirdi. "Peki neyin üstüne bahis oynayacağız?"

Brokk bana kaşlarını çattı. "İtibarımı zedeledin," dedi. "Bütün Aşağı Dünya artık Dvalin'in eserlerinin benimkilerden daha güzel olduğunu düşünüyor. Bunun böyle olmadığını ispatlamalıyım."

"Nasıl?"

"Eserlerime karşılık kellenin üstüne bahse tutuşacağız." Bana çok pis bir tebessüm etti.

"Sahi mi? Hepsi bu mu?" Biraz huzursuzluğa kapılmaya başlıyordum. Bunun gibi sanatçı tipler bazen son derece şevkli olurlar. Hem zaten kellemle ne yapacaktı ki?

"Bir kapı takozu olarak kullanacağımı," dedi Brokk. "Böylece atölyeme girip çıkanlar ustalığıma dil uzatma cüretini gösterenlerin başına ne geldiğini anlarlar."

Aman ne hoş. Yine de laf ağızdan bir kez çıkardı. "Peki," dedim ona. "Ama işin zor."

Gülümsedi – tabii yaptığına gülümsemek denebilirse. Dişleri birer kehribar parçası gibiydi. "Kelleni kendi ellerimle keseceğim," dedi. "Şanslıysan bir bıçak kullanırım. Yok değilsen–"

"Ne yapacaksan yap," dedim.

Düşünüyorum da sözcük seçimimi pek de iyi değildi. Ama kendime güveniyordum. Elimin altında birkaç hile daha vardı. Üstelik Asgard'a girdiğimde baş tacı edileceğimi ve bu sayede her şeye karşı ayrıcalıklı olacağımı biliyordum.

Herhalde ancak bu kadar yanılabilirdim.

9. DERS

Çekiç ve Pense

Bir böceğe asla güvenme.

Lokabrenna

Brokk'un atölyesi hiç de Dvalin ile kardeşlerininkine benzemiyordu. Öncelikle sıradan yakıtla beslenen sıradan bir ocağı vardı ve dolayısıyla Ivaldi'nin oğullarının yararlandıkları doğal avantajlardan yoksundu. Ekibin beyni olmasını beklediğim kardeşi Sindri salağın tekine benziyordu. İster takı ister silah olsun içeride herhangi bir eser sergilenmiyor, göze yalnızca bir hammadde yığını çarpıyordu: metaller, çuval bezleri, hayvan postları, tahta parçaları ve bir sanatçının stüdyosundan çok bir eskicinin arabasına yakışan diğer dökümtüler. Üstelik atölye leş gibi ter, keçi, duman, yağ ve kükürt kokuyordu. Bu dağınıklıktan güzel bir şeyin çıkabileceğini hayal etmek zordu.

Yine de kuşkularım yok değildi. İki kardeşin işe koyulmalarını dikkatle seyrettim. İkisi de hoyrat ve aheste gözükmesine rağmen Sindri çok atik ellere sahipti ve ocağın ısısını yeterli seviyeye çıkaracak dev körüğü çalıştıran Brokk'un kolları son derece kuvvetliydi.

Aklıma ani bir fikir geldi. "Dışarı çıkıp biraz hava alacağım," dedim. "İşiniz bittiğinde bana haber verin."

Koridora çıktım, Suretimi bir sineğe –daha açık konuşmak gerekirse hızlı, çevik ve sinir bozucu bir at sineğine– dönüştürdüm. Uçarak kimseye fark ettirmeden tekrar atölyeye girdim ve Brokk'un bir parça saf altın alıp ocağın içine atmasını gölgelerden seyrettim.

Sindri ateşe rünler basıyordu. Tarzı eksantrik olsa da epey hızlıydı ve altın parçası şekil almaya, kömürlerin üzerinde fırıl fırıl dönmeye başladı.

"Çabuk, Brokk," dedi Sindri. "Körüğe bas! Parça vaktinden önce soğursa..."

Brokk dev körüğü elinden geldiğince pompalamaya başladı. Sindri de nazik ellerle yapabildiği kadar hızlı bir şekilde rünler bastı.

Hafiften endişelenmeye başlıyordum. Aralarındaki boşlukta asılı duran parça hayli etkileyici görünüyordu. Yine de at sineği Suretimde körüğün başındaki Brokk'un yanına uçtum ve elini sertçe ısırdım. Küfretmesine rağmen irkilmedi ve parça saniyeler sonra tamamlandı: Yüzlerce rünle işlenmiş harikulade bir bilezik.

Uçarak tekrar koridora çıktım ve insan Suretime geri dönüp alelacele giyindim.

Brokk az sonra gelip beni buldu ve altın bileziği gösterdi.

"Bu Draupnir," dedi sırıtarak. "Benden Generaline bir armağan. Dokuz gecede bir tıpkı kendisi gibi sekiz bilezik doğuracak. Bir hesap yap, Oyunbaz. Halkına sınırsız servetin anahtarını vermiş bulunuyorum. Müthiş bir hediye, öyle değil mi?"

"Fena değilmiş." Omuz silktim. "Fakat o mızrak Odin'i yenilmez kılacak. Sence hangisine daha çok değer verir?"

Brokk söylenerek atölyesine geri döndü. Ben de yeniden at sineği Suretime bürünüp peşinden gittim.

Brokk bu sefer hammadde yığınından bir parça domuz derisi ve yumruk iriliğinde bir altın topağı alıp ikisini birden ateşe attı. Kardeşi üretim aşamasındaki esere rünler yağdırırken o da körüğe abandı ve büyük bir şey –hırlayan, homurdanan, guruldayan

ve ocağın parlak sarı kalbinden kehribar sarısı gözlerle kötü kötü bakan bir şey– oluşmaya başladı.

Bir kez daha Brokk'un yanına uçtum ve boynunu ısırdım. Bağırmasına rağmen körüğü pompalamaya hiç ara vermedi. Az sonra Sindri ocaktan dev bir altın yaban domuzu çıkardı ve uçarak tekrar giyinmeye gittim.

"Bu Gullenbursti," dedi Brokk, bana emeklerinin sonucunu gösterirken. "Frey'i sırtına alıp gökyüzünde taşıyacak ve önünü aydınlatacak."

"Önünü" kelimesine hiç hoşuma gitmeyen bir vurgu yapması dikkatimden kaçmadı. Fakat yine omuz silktim. "Fena değil. Fakat Ivaldi'nin oğulları Frey'e okyanusun hâkimiyetini verdiler. Peki ya Gök Gürleten? Thor'u memnun etmek için daha sıkı çalışmanız gerekecek. Ivaldi'nin oğulları ona güzelliğiyle her kadının kıskanacağı ve her erkeğin arzulayacağı bir eş verdiler. Sen ve kardeşin daha fazlasını sunabilir misiniz?"

Brokk bana dik dik baktı ve tek kelime daha etmeden içeri girdi. At sineği Suretimde onu takip ettim ve somurtmayı sürdürerek hammadde yığınından kafası iriliğinde bir demir parçası almasını seyrettim. Demiri ocağın ortasına attı ve Sindri onu rünlerle biçimlendirmeye başlarken kardeşi yüzünü kızartacak bir gayretle körüğe abandı.

Bu üçüncü eserin eşsiz bir şeye dönüşmekte olduğunu daha şimdiden görebiliyordum. Neydi acaba? Bir silah mı? Bana öyle geliyordu; biçimiyle *Thurís* rününü andırıyor, tılsımla ve enerjiyle dolup taşıyordu. Bu seferki girişimin başarısızlıkla sonuçlanmasını sağlamalıydım; o nedenle Brokk'un suratına uçtum ve gözlerinin tam arasını kan akıtacak kadar sertçe ısırdım. Öfkeyle kükreyen demirci beni tokatlamak için bir elini kaldırdı – ve öyle yaparken kısacık bir anlığına körüğü bıraktı.

"*Hayır!*" diye haykırdı Sindri. "*Sakın durma!*"

Brokk çabalarını ikiye katladı. Fakat artık çok geçti; ocakta şekil almaya başlamış silah daha şimdiden verilmek istenen şekli kaybetmekteydi. Sindri söverek inanılmaz bir hızla rün basma-

ya başladı. Narin eseri kurtarabilir miydi? Kurtaramayacağına inanmaktan yanaydım. Hem onu bir şekilde kurtarabilse dahi mükemmel olmayacağının farkındaydım.

Tekrar koridora uçup kendi Suretime (ve de giysilerime) büründüm. Brokk suratındaki yaradan hâlâ kan sızarak dışarı çıktığında onu bekliyordum. Ellerinde kumaşa sarılı bir şey taşıyordu.

"Eee?" dedim.

"Eh, işte oldu," diyen Brokk kumaşı açtı.

Ellerindekinin ağır, amansız ve başından sapının ucuna kadar tılsım yüklü bir savaş çekici olduğunu gördüm. Nispeten kısa sap görebildiğim kadarıyla silahın tek kusuruydu. Çekiç tam anlamıyla eşsizdi – eşsiz ve bir o kadar da cazip.

"Bu Mjollnir," dedi Brokk hırıldayarak. "Bu zamana kadar dövülmüş en harika çekiç. Gök Gürleten'in ellerinde bütün Asgard'ı koruyacak. Yanından asla ayrılmayacak; ona daima iyi hizmet edecek. Üstelik mütevazı görünmesi gerektiğinde bir çakı gibi katlanıp–"

"Affedersin," diyerek sözünü kestim. "Mütevazı görünmek mi? Hâlâ bir çekiç hakkında mı konuşuyoruz?"

Brokk o berbat dişlerini göstererek sırıttı. "Thor elbette karısını çok seviyordur," dedi. "Fakat dostlarını etkilemesi gerektiğinde tek ihtiyacı dev bir silahtır."

Surat astım. Solucanlar nadiren espri yapabilirler ve yaptıklarında da esprileri hödükçe olur.

"Bak o hiç belli olmaz," dedim. "Silaha gelince; bana biraz... ah, sapı kısa gibi geliyor."

"Önemli olan boyu değil, onu nasıl kullandığındır," diye homurdandı Brokk. "Neyse, artık yola çıkalım mı? Kardeşimin ve benim kazanacak bir bahsimiz var."

Ben önde onlar arkada Asgard'a gittik.

10. DERS

İğne ve İplik

Esasen kimseye güvenme.

Lokabrenna

Odin'in salonuna vardığımızda kendime içten içe güveniyordum. Sif halihazırda beni bekliyordu (başı hâlâ bir eşarpla sarılıydı). Thor da bir fırtına bulutu gibi onun yanında dikiliyordu. Bizi tahtından seyreden Odin'in tek gözü beklentiyle ışıldıyordu. Heimdall'ın keyfi biraz kaçmışa benziyordu – herhalde sözümü tutup geri dönmemi beklememişti. Ve tanrıçalar –özellikle de geldiğimden beri bana kaş göz eden Sigyn– beni ümitle izliyorlar, hiç şüphesiz bir kez daha günü kurtarıp kurtaramayacağımı merak ediyorlardı.

Günışığında daha da itici görünen (ve kokan) Brokk üç armağanıyla beraber yanımda duruyordu. Altın yaban domuzu Gullenbursti bağlı olduğu zincirin ucunda homur homur homurdanıyor, savaş çekici demircinin belinden çıkıntı yapıyordu.

"Bu kim?" diye sordu Yaşlı Adam.

Brokk kendini tanıttı ve tutuştuğumuz bahisten söz etti.

Odin bir kaşını kaldırdı. "Eh, öyleyse gösterin şu armağanları," dedi. "Sonrasında hangilerinin daha üstün olduğunu oylamayla belirleriz."

Omuz silktim. "Hiç şüphem yok ki–" diye söze girdim.

"Göster şunları, Oyunbaz," dedi Odin.

Armağanlarımı sundum. Brokk da kendininkileri sundu. Odin lüzumsuz denebilecek kadar uzun bir sürenin ardından hükmünü verdi.

"Ivaldi'nin oğulları iyi iş çıkarmışlar," dedi. "Eserleri dikkate değer."

"Öyle değil mi ya?" Yeni saçlarını daha şimdiden başına geçirmiş olan Sif'e göz kırptım. Dvalin iddiasında haklı çıkmış, postişler Sif'in kendi saçlarına kusursuzca kaynayarak Tanrıçalık Suretini ona geri kazandırmıştı.

Bana gönülsüzce kafa salladı. "Fena değilmiş."

"Peki ya mızrak?" dedim. "Bir gemiye dönüşebilen pusula da cabası..."

Odin başını yukarı aşağı salladı. "Biliyorum," dedi. "Ama Brokk'un armağanları da dikkate değer. Bilhassa Mjollnir denen o çekiç."

"Ne? O kısacık şeyi mi diyorsun?"

Odin bana buz gibi bir tebessüm etti. "Doğru, sapı biraz kısa. Yine de harikulade bir parça. Benim mızrağımdan veya Tırpancı'nın rünkılıcından daha etkileyici. Üstelik o Thor'un ellerinde olduğu sürece mevcut tüm savunma sorunlarımız çözülmüş demektir."

Thor savaş çekicini korumacı bir edayla dirseğinin iç kısmında tutuyordu. "Aynı fikirdeyim. Brokk kazandı."

Odin diğer tanrılara doğru döndü. "Siz ne dersiniz?"

Frey başını yukarı aşağı salladı. "Ben Brokk derim."

"Heimdall?"

"Brokk."

"Njord?"

"Brokk."

"Balder?"

Altın Çocuk iç geçirdi. "Tüh. Korkarım bence de Brokk."

Aesir ile Vanir tek tek Brokk'un armağanlarının üstün oldu-

gu yönünde oy kullandılar. Tek istisna yeni saçlarını örmekte olan Sif, silahlardan hazzetmeyen Idunn, daha şimdiden ölüm marşımı yazmakla uğraşan Bragi ve beni rahatsızlık verecek kadar anaç bakışlarla süzerek her an alnımı okşayabilirmiş gibi gözüken Sigyn'di.

Canıma tak etti. "Yahu siz ciddi misiniz?"

Odin omuz silkti. "Üzgünüm. Kaybettin."

Brokk'un kara gözleri parladı. "Ben kazandım."

"Doğru," dedim ona. "En becerikli demirci sensin. O saçma sapan bahis konusundaysa–"

"Kellen bana ait," diyen Brokk bıçağını çekti.

"Onun yerine sana ağırlığınca altın vereyim," diyerek bir-iki adım geri çekildim.

"Olmaz," dedi Brokk. "Kelleni istiyorum. Onun sayesinde atölyeme giren herkes itibarıma ne kadar değer verdiğimi anlar."

"İki katı ya da hiçe ne dersin?" diyerek bir adım daha geriledim.

Sırıtarak iğrenç dişlerini bir kez daha sergiledi. "Kulağa cazip geliyor... ama hayır. Kelleni yeğlerim."

"Öyleyse beni yakalaman gerekecek," deyip Çılgın Ateş Suretime büründüm. Bir saniye geçmeden arkamda dumandan bir kuyruk bırakarak salondan çıkmıştım bile. Fakat Thor daha bile süratliydi ve ellerinde yine o yanmaz eldivenleri vardı.

"Hayır, olmaz. Eski haline dön," dedi.

Thor'un parmakları arasında debelenerek sövüp saydım. Fakat kaçma şansımın olmadığını biliyordum ve yine alışıldık Suretimi aldım. Üstüm başım isle kaplıydı, çırılçıplaktım. En iyi *anlarımdan* birini yaşadığım söylenemezdi.

Yaşlı Adam'a yalvardım. "Odin, ne olursun..."

"Bahis bahistir. Kaybettin. Elimden bir şey gelmez," dedi.

"Frey? Njord? Diğerleriniz?"

Hiç kimsenin araya girmeye niyeti varmış gibi gözükmüyordu. Hatta pek çoğu duygusuzca bir keyif duyara benziyordu. Piçler gösterinin tadını çıkarıyorlardı. Heimdall'ın gözleri parlıyor, Tyr daha da ileri giderek bir şeyler atıştırıyordu.

Thor beni Brokk'un ayakları dibine bıraktı. Yenilmiş, tükenmiş, kendi halime terk edilmiştim. Fakat zor anlarda kafam hep daha iyi çalışmıştır.

Ellerimi kaldırdım. "Pekâlâ. Pes ediyorum."

Sigyn'in bir hayret nidası attığını duydum.

"Keyfine bak, Brokk."

Brokk bıçağını havaya kaldırdı. Saçlarımı geri çekerek gırtlağımı keskin yalıma sundum...

"Hey, dur bir dakika," dedim. "Anlaşmamızın kellem için olduğunu sanıyordum."

Brokk şaşırmış gibiydi. "Evet, öyle zaten."

"İyi de gırtlağımı kesecektin," diyerek öfkelenmiş gibi yaptım. "Doğruya doğru, kellem sana ait. Ama hiç kimse sana boynumu vadetmedi. Orama elini bile süremezsin. Boynuma bir çizik bile atsan anlaşma bozulur. Bahis bahistir. Sizce de öyle değil mi, millet?"

Brokk'un bu yeni bilgi karşısında kısa bir süre bocalamasını seyrettim. "İyi de nasıl...?"

"Boynuma dokunmak yok," dedim.

"Ama–"

"Şartları sen koydun," dedim ona. "Israr eden sendin."

"İyi ama boynun olmadan kelleni alamam ki!"

"Bence hiç sakıncası yok," deyip sırıttım.

Brokk'un suratı asıldı. Arkasındaki Aesir ile Vanir gülümsemeye başladılar. Taş çatlasa gelişmemiş denebilecek bir espri anlayışına sahip Thor'un bile keyfi yerinde gibiydi.

Brokk, Odin'e doğru döndü. "Haksızlık bu! Paçayı kurtarmasına izin veremezsin!"

"Üzgünüm, Brokk," dedi Odin. "Bahsi sen belirledin. Yapabileceğim bir şey yok." Suratı granit kadar ciddiydi ama içten içe gülümsediğinin farkındaydım.

Brokk bir süre daha düşüncelerini ifade edecek sözcükleri bulmaya çalıştı. Yumruklarını sıktı. Vücudu zangır zangır titredi. Duyduğu hiddetle yüzü daha da asıldı. Sonra ocağındaki kömürler gibi için için yanan gözlerle bana doğru döndü.

"Beni faka bastırdın, Oyunbaz," dedi. "Eh, belki kelleni alamam. Ama artık bana ait olduğu için en azından bazı iyileştirmeler yapabilirim."

"Ne yani? Yoksa saçlarımı daha şık bir tarzda mı keseceksin?"

Brokk başını iki yana salladı. "Hayır. Ama o ukala ağzına bir ders verilebilir. Elimden başka hiçbir şey değilse bile o kadarı gelebilir."

Sözünü bitirince cebinden bir derici çuvaldızı ve uzun-ince bir sırım çıkardı.

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Bak bakalım ciddi miyim değil miyim," dedi Brokk sırıtarak. "Biz Tünel Halkı sandığın kadar şakacı değilizdir. Biri şunun kafasını tutsun."

Böylece Heimdall beni tutarken (tutma işine elbette ki Sırma Kafa üstlendi; ayrıca bundan epey de zevk aldı), Brokk dudaklarımı birbirine dikti. Attığı dokuz dikişin her birinde avuç dolusu eşekarısıyla ağzıma yumruk atılmış gibi oldum.

Fakat asıl canımı yakan tanrıların kahkahalarıydı. Evet, sözde dostlarım katıla katıla güldüler. Ben çırpınıp sızlanırken onlar kahkahalara boğuldular ve hiçbiri, hatta bana kardeşiymişim gibi muamele etme sözü veren Odin bile kılını kıpırdatmadı. Ama zaten o *gülenlerin* başlarına neler geldiğini hepimiz de biliyoruz, değil mi? Bragi, Njord, Frey, Hoenir, Thor – iyilik meleği Balder bile gerçekte olduğu ödleğe yakışır şekilde akranlarının baskısına boyun eğip gülüşmelere iştirak etti.

Kahkahalarının sesleri sığınağıma kadar peşimden geldi. Orada dikişleri çıkarıp attım ve hiddetle uluyarak günün birinde bu yaptıklarının bedelini başta sevgili kardeşim olmak üzere onlara ödeteceğime –hem de kanla ödeteceğime– ant içtim.

Dikiş yaraları çabucak iyileşti. Acısı geçti. Fakat Brokk'un çuvaldızı sihirli bir âletti. Üstümde kalıcı bir iz bıraktı. Çapraz dikişlerden kalan dokuz küçük yara izi zamanla solup gümüşi bir renk aldı ama asla tümüyle kaybolmadı. O günden sonra tebessümüm bir daha eskisi gibi olmadı ve içimi sıkmaktan bir türlü

vazgeçmeyen bir dikenli tel yumağı gibi keskin bir şey yüreğime oturup kaldı. Tanrıların bunu ruhları bile duymadı. Belki tek istisna bakışlarını sık sık üstümde hissettiğim ve ahlak anlayışının benimki kadar şaibeli olduğunu bildiğim Odin'di.

Öbürleriyse bu olayı unutacağımı sandılar. Asla unutmadım. "Zamanında atılan bir dikiş daha sonra dokuzundan kurtarır" diye Ahali'nin arasında bir söz vardır. Eh, Dokuz Âlem'i kurtarabilirdim. Ragnarök'ü durdurabilirdim. Fakat tanrılar küstahlıklarıyla ve açgözlülükleriyle mevkiimi netleştirmişlerdi. Asla onlardan biri olamayacaktım. Artık bunun farkındaydım. Yapayalnızdım. Daima yalnız kalacaktım. Bu sefer dersimi temelli öğrenmiştim.

Esasen *kimseye* güvenme.

Hani eski bir Orta Dünyalar sözü vardır: "Şans bir gün herkesin yüzüne güler." Aynı şey tanrılar için de geçerlidir ve rolleri değişeceğimiz, *onlar* yalvarıp yakarırken benim kahkahalar atacağım günü iple çekmeye başladım. O günün geleceğini hepimiz de biliyorduk. Değişim, Dünyaların üzerinde döndüğü çarktır ve inşa ettikleri her şey birbiri ardına yıkılırken tanrıların köpekler gibi uluyacakları bir zaman mutlaka gelip çatacaktı. Gücün daima bir bedeli vardır ve biri ne kadar yukarı tırmanırsa o kadar yüksekten düşer. Niyetim işte o düşüşü planlamak ve onlar yere çakılırken kahkahalar atmaktı.

Şimdilik fırsat kollayacak ve yara izli dudaklarımın elverdiği ölçüde tatlı tatlı gülümseyecektim – ta ki intikamımı alıncaya ve tanrıları teker teker alaşağı edinceye dek.

2. KİTAP

Gölge

Aesir bir araya geldi.
Fakat bozulmak içindir yeminler.
Efsuncu yapacağını yaptı.
Kâhin söyleyeceğini söyledi.

Kâhin'in Kehaneti

1. DERS
Altın

Bir kadın söz konusuyken tüm erkekler
tek gözlüdür.

Lokabrenna

Böylece hakir görülen ama paha biçilmez Oyunbaz haline geldim ve hepsine birden beslediğim tahkiri yaralı, çarpık gülümsememin ardına gizledim. Yeni yaralı tebessümümü hayli çekici bulan kadınlar arasında cazibemin azalmadığını keşfettim – fakat elbette ki mesele bu değildi. Kaos asla affetmez ve ilticama rağmen ben hâlâ Kaos'un bir çocuğuydum.

Hayatın gidişatının bu kadar çabuk değişebilmesi tuhaf, öyle değil mi? Dokuz küçük dikiş, ansızın gerçeği anlamama yetmişti: Ne yaparsam yapayım, ne kadar riske girersem gireyim, ne kadar uyum sağlamaya çalışırsam çalışayım *asla* onlardan biri olamayacaktım. Asla bir salona veya açıkça hak ettiğim saygıya asla kavuşamayacaktım. Asla bir tanrı olamayacak, hep zincire bağlı bir köpek olarak kalacaktım. Ah, tabii ara sıra işlerine yarayacaktım ama mevcut kriz atlatılır atlatılmaz bir köpek bisküvisi bile verilmeden bu Mütevazı Anlatıcınız kulübesine geri gönderilecekti.

Size tüm bunları neden öyle davrandığımı anlayasınız diye anlatıyorum. Sanırım hiçbir seçeneğimin bulunmadığını siz de

fark etmişsinizdir; kendime duyduğum az miktardaki saygıyı koruyabilmemin tek yolu buydu. Odin'in dünyasında katlanmak zorunda kaldığım *diğer* duyguların aksine intikamda büyük bir saflık vardı. Kıskançlık, nefret, keder, korku, pişmanlık, aşağılanma – hepsi de karman çorman, acı verici ve son derece yararsızdır. Fakat intikamı keşfetmemin ardından kendimi neredeyse yuvama dönmüş gibi hissediyordum.

Yuva. Beni ne kadar yozlaştırdıklarını görüyor musunuz? Üstelik bu sefer duyguların en zehirlisi olan nostaljiyle. Hatta onlara katılmak için vazgeçtiğim onca şeyi –asal Suretimi, Surtr'un yanındaki mevkiimi, Kaotik tecessümümü– düşünmeye başladıkça belki biraz kendine acımayla da. Elbette ki Surtr geç gelen pişmanlığımı anlar veya umursardı – o da tanrıların zararlı tesirinin bir ürünüydü. Dolayısıyla intikam açlığımın sebebi Kaos'la barışma beklentim değil –en azından *o sıralar*– yok etme dürtüsünün elimde kalan tek şey olmasıydı.

İlk ve en saf güdüm Aesir'in düşmanlarını arayıp bulmaktı. Tıpkı Kış Savaşı günlerinde Gullveig-Heid'ın yaptığı gibi firari Vanir'in arasına sığınmayı, beni korumalarına karşılık onlara becerilerimi sunmayı düşündüm. Fakat ortada bir sorun vardı: *Aşırı* derecede başarılıydım. Şöhretimi duymayan kalmamıştı. Dünyalar genelinde tanrıların Oyunbazı olarak tanınıyordum. Odin'e mızrağını, Frey'e gemisini, Thor'a çekicini vermiştim. Asgard'ı taştan inşa ettirmiş ve inşacıyı aldatarak mükâfatından etmiştim. Aslına bakılırsa *herkesi* –Ölüm'ü bile– aldatmıştım. Bunun sonucunda da hiç kimse bana güvenmez veya niyetimde ciddi olduğuma inanmazdı.

Ben de fırsat kollamaya karar verdim. Asgard'da yaşamanın avantajları yok değildi. Yemekler güzeldi, şarap boldu ve manzara Dokuz Âlem'dekilerin en iyisiydi. Aesir'le savaşmak tüm bunları değiştirirdi. Pis bir çadıra veya dağlardaki bir mağaraya yerleşmem gerekirdi; yaralarımı Idunn'a iyileştirtemezdim; yaşlanır, pirelerle kaplanır, Asgard'a bakıp bakıp nelerden vazgeçtiğimi anımsardım...

Hayır. Aesir'le savaşmamaya karar verdim. Tarzım bu değildi. Asgard'da bir köpek olarak yaşamak, başka bir yerde bir tanrı olarak yaşamaktan iyiydi. Şimdilik gizli saklı çalışacak, teker teker kuyularını kazacak, aralarına fitne fesat sokacak, zayıf yönlerini öğrenmek için uğraşacak, onları sırayla alaşağı edecektim. Yıkılmaya hazır hale geldiklerinde de...

Güm!

İşe Freya'dan başladım. Böyle yapmamın tek sebebi onun zincirdeki en zayıf halka olmasıydı. Odin ona epey düşkündü ve planım meyve verirse canı epey yanardı. Arzu Tanrıçası kibirli biriydi ve Tünel Halkı'yla yaşadığım tecrübenin ardından oradaki hazineler hakkında bana sorular sormaktan bir türlü vazgeçmemişti. En çok merak ettiği şey de Aşağı Dünya'ya yaptığım ziyarette gördüğüm takılardı.

"Bana daha fazlasını anlat," derdi ipek kanepesinde keyif çatarak meyve yerken ve nedimeleri tarafından pohpohlanırken. O nedimelerden biri de ben ne kadar az ilgi gösterirsem bana o kadar ilgi duyara benzeyen Sigyn'di. Freya'nın yanında alelade gözükürdü; zaten herhalde Freya'nın niyeti de buydu. Freya elbette ki emsalsizdi; pamuk gibi bir cilde, kızıl-sarı saçlara, inanmakta zorlanacağınız memelere sahipti. Kehribar gözlü kedileri ayaklarının dibinde miyavlayıp durur, etrafındaki hava parfüm kokardı. Ben de dahil hiç kimse cazibesine tamamen dayanıklı değildi ama ben daha yabani tipleri yeğlerdim. Hem zaten aklımda romantizmden daha önemli meseleler vardı.

"Eh," diye başladım, ağzıma bir üzüm tanesi atarak. "Ivaldi'nin oğulları Dokuz Âlem'deki en becerikli zanaatkârlar olarak görülmeseler bile –ki ben hâlâ aksini düşünüyorum– hiç şüphesiz hayatım boyunca karşılaştığım en büyük sarraflar. Eserlerini görsen eminim sen de bana katılırsın. *Altından* bahsediyorum, Freya. Günışığından kopmuş parçalar gibi ışıldayan kolyeler, bilezikler ve benzerleri. Hele bir parça vardı ki aman aman. Öyle bir kolyeyi hiç görmemişsindir. Başparmağının boyu kadar kalın

bir gerdanlıktı. Halkaları öyle bir incelikle üretilmişti ki canlı bir varlığa benzer, boynundaki her kıvrıma uyum sağlardı. Parıl parıl parıldar, ışığı yansıtır, takanı kusursuzlaştırıp–"

Freya bana sert bir bakış attı. "Mükemmelleştirmek mi?"

"Pardon. Hata ettim. Elbette. Leydim, sen zaten kusursuzsun."

İçten içe sırıttım. Yem atılmıştı. Bunun ardından Freya'nın kolyeyi aramaya gitmesi yalnızca zaman meselesiydi. Onu uzaktan seyrettim. Fazla beklemem gerekmedi. Sahiden de tahmin ettiğim gibi bir sabah Asgard'dan ayrıldığını gördüm. Ne arabasını ne de tek bir nedimesini aldı yanına ve yaya olarak yola çıktı. Ida Ovası'nı katedip Ivaldi'nin oğullarını bulmaya gitti.

Onu kuş biçiminde takip ederek başının çok yukarılarında süzüldüm ve Demirkoru Ormanı'ndan Aşağı Dünya'ya girdiğinde Solucanlarla ne tür bir anlaşma yapmaya razı olduğunu öğrenmek için bir pireye dönüşüp göğüslerinin arasına kondum.

Atölyeye adımımı ilk attığımda bütün o altını görünce başım dönmüştü. Güzel şeyler için yaşayan Freya'nın kendinden geçeceğini biliyordum. Geçti de. Ağır kokuya ve ocağın ısısına rağmen taş bir arka planda sergilenen kolye güneş gibi ışık saçıyordu. Freya'nın gözlerinin kocaman açıldığını, dudaklarının aralandığını gördüm. Kolyeye dokunmak için elini uzattı...

İçerinin turuncu aydınlığında koyu birer lekeyi andıran Ivaldi'nin oğulları onu seyrettiler. Size daha önce de belirttiğim gibi güzelliğe taparlardı ve onun gibisini daha önce hiç görmemişlerdi. Arzu Sureti'ndeki Freya tüm ihtişamıyla karşılarındaydı ve dediğim gibi Frigg'le görünürde mutlu bir evlilik sürdüren üç çocuk babası Odin bile ona şehvet duyardı. Tabii hislerini kendine sakladığından bunu bir tek ben bilirdim.

Ivaldi'nin oğullarınınsa kendilerini dizginlemek için bir sebepleri yoktu. Kara gözleri parlıyor, âdeta ağızlarının suyu akıyordu.

Dvalin öne çıktı. "Bu şerefi neye borçlu–?"

"Şu kolye ne kadar?" diye sordu Freya.

Dvalin omuz silkti. "Satılık değil."

"İyi ama ben onu istiyorum," dedi Freya. "Sana altın veririm. Ne kadar istersen."

Dvalin tekrar omuz silkti. "Kullanabileceğim kadar altına sahibim zaten," dedi.

"Eh, muhakkak bir isteğin vardır." En tatlı tebessümünü eden Freya adamın omzuna dokundu. "Hem beni *çok* memnun edersin. Beni memnun etmek istemez misin?"

Dvalin yavaşça başını yukarı aşağı salladı. Kardeşleri de yanına geldiler. Ne kadar aç ve şehvet dolu olduklarını gölgelerden görebiliyordum. "Evet, tabii. Seni memnun etmeyi çok isterim," dedi demirci.

Freya'nın tebessümü genişledi. Uzanıp mücevherlerle süslü kolyeye dokundu. Rünlerle ışıldayan takı zarif ve altın bir yılan derisi kadar hafifti.

"Sana kolyeyi veririm," dedi Dvalin. "Dört gecelik zevki sefaya karşılık."

"Ne?" diyen Freya'nın tebessümü soldu.

"Her birimiz için bir gece," dedi Dvalin. "Kolyeyi birlikte yaptık. Eşsizdir. Tılsımlarla bağlıdır. Takanın güzelliği asla kaybolmaz. Hiçbir şey onu –veya *seni*– lekeleyemez. İstediğim bedel bu. Ne dersin?"

Freya dudağını ısırdı. Ocağın ışığında sapsarı parlayan bir damla gözyaşı yavaşça yanağından aşağı aktı.

"Dört gece," dedi Dvalin. "Ondan sonra kolye ilelebet senindir."

Tamam, oturup seyrettim. Ne olmuş yani? Hem zaten acayip bir gösteriydi. Freya'nın maddiyatçı olduğunu bilirdim ama o âna değin bir ziynet eşyası için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edememiştim. Eh, millet, gidebileceği kadar ileri gitti – hem de *her* açıdan. Üstelik bunu bir değil tam dört kez yaptı – yıllardır kadın yüzü görmemiş dört hoyrat, talepkâr adamla. Yine de sonunda istediğini aldı. Ivaldi'nin oğullarının pis pis sırıtarak ve

azgın elleriyle onun orasına burasına dokunarak kolyeyi boynuna takmalarını seyrettim. Uzun bir banyo yapmak için Asgard'a kaçarcasına dönen tanrıçayı takip ettim, sonra da Odin'in salonuna uğrayıp gördüğüm her şeyi ona anlattım.

"'Tek gözlü bir adama asla güvenme" derler. Ama kadınlar söz konusuyken *tüm* adamlar tek gözlüdür ve o tek göz bile pek bir şey görmez. Ben iğrenç ayrıntıları anlatırken Odin'in tek gözü hiddetle kısıldı ama kendini dinlemekten alamaz gibiydi. Biliyorum, iyi bir öykücüyüm. Üstelik ona anlattığım öykü neredeyse karşı konulmazdı.

Sözümü bitirdiğimde şarap kadehini yere fırlatarak öfkesini kustu. "Bunu bana neden anlattın?" diye sordu.

"Hey, elçiye zeval olmaz. Freya'nın, güzeller güzeli Freyamızın kendini Solucanlara sattığını bilmek isteyeceğini düşündüm, hepsi bu. Onay vermedim. Freya'yı cesaretlendirmedim. O sorumluluk sahibi bir yetişkin ve herhalde ne yaptığının farkındaydı. Tabii *bazıları* davranışının hepimizi birden tehlikeye atabileceğini düşünüyor olabilir. Veya Asgard'dan ayrılırken sana haber vermesi gerektiğini. Bak, *bazıları* diyorum. Ben kimseyi yargılamam. Yine de bilmenin doğru olacağını düşündüm."

Odin alçak bir hırıltı çıkardı. "Bana o kolyeyi getir," dedi.

"Ne, ben mi?"

"Bunu nasıl yapacağını biliyorsun," dedi. "Sakın ne halt yediğini bilmiyorum sanma. Brokk'un ve o çuvaldızın intikamını alıyorsun."

Sahte bir masumiyet takındım. "İntikam mı?" dedim. "Neden intikam almak isteyeyim ki? Sen benim kardeşimsin. Aramızda bir anlaşma yaptık. Brokk'la yaşanan o saçma sapan hadiseye gelince..." Gülümsedim. Ağzım o zamana neredeyse iyileşmişti. "Ne yalan söyleyeyim, o olayı neredeyse unutmuştum. Suçluluk duymana gerek yok. Cidden. Tabii *bazıları* yaptıklarımızın kimi zaman dönüp dolaşıp başımıza bela açacağını düşünebilir. Buna uygun bir sözcük olmalı, ne dersin? Şöyle şairane bir şey. Merak etme, ben bir tane bulurum."

Odin'in hırıltısı daha da tehditkâr bir hal aldı. "Bana o kolyeyi getir, Loki," dedi.

Ellerimi kaldırdım. "Denerim."

Freya'nın uyumasını bekledim. Sonra bir kez daha pire kılığında odasına girdim. Freya yatarken kolyesini çıkarmamıştı –başka bir şey giymediği dikkatimden kaçmadı– ama kendi Suretime döndüğümde tokanın üstünde yattığını keşfettim. Elimi sokup da onu açamazdım. Ayrıca tanrıçanın uykusunda dönmesini beklemeyi de göz alamazdım. Bu görevi bana Odin vermiş olabilirdi ama gecenin bir yarısı Freya'nın yatağının yanında çırılçıplak yakalanırsam Vanir bir uskumru gibi karnımı yarmaktan çekinmezlerdi.

Böylece tekrar pire Suretime büründüm ve tanrıçanın gözkapağını ısırdım. İç geçiren Freya dönerek kolyenin tokasını meydana çıkardı. Bir kez daha kendi Suretimi aldım, elimi kolyeye uzatıp çok nazik bir şekilde tokasını açtım ve takıyı çekip aldım. Ardından odanın kapısına kadar sinsice gidip kilidi içeriden açtım, uyuyan Freya'ya bir öpücük yolladım ve ihanetin kanıtını hışımla beklemekte olan Odin'in yanına dönmek için hazırlandım.

Fakat tam biçim değiştirmeden evvel kapıda bıraktığım giysilerime uzanırken koridorda dikilen birinin ayırdına vardım. O kişi üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan Heimdall'dan başkası değildi. Bifrost'taki nöbet yerinden hâlemi tespit etmiş olmalıydı.

Bir *Tyr* efsunu olan uskılıcını çekti. Titrek yalım öyle gözükmese de bir güvenin kanadı kadar hızlı ve dilim kadar keskindi.

"Sandığın gibi değil," dedim.

Gülümseyerek altın dişlerini gösterdi. "Bakalım iç organların neye benziyormuş."

Hemen Çılgın Ateş Suretime büründüm ve kolyeyi parke taşlarına düşürüp koridorda aşağı fırladım. Fakat Heimdall *Logr* –su– rününü yaptı ve ateşim sönüverdi.

Alışıldık Suretime geri dönüp sırılsıklam ve anadan üryan bir halde tir tir titremeye başladım.

"Neye bulaştığının farkında değilsin," dedim soluk soluğa. "Yaşlı Adam bunu benden bizzat istedi."

Güldü. "Yalancının teki olduğunu bilirdim," dedi, "ama bu kadarına da pes doğrusu. General senden Freya'nın odasına gizlice girmeni istedi, öyle mi? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Omuz silkip kolyeyi yerden aldım. "Yürü gidelim. Ona kendin sorarsın."

İntikam için uğraşmaya değmeyeceği söylenir. Bense ondan daha tatlı bir şey olmadığını söylerim. Odin'in salonuna çıplak, ıslak, üstüm başım is kaplı ve kafakola alınmış bir vaziyette ulaştım. Sahibinin terliklerinden birini başarıyla getirmiş bir köpeğe benzeyen Heimdall beni General'in ayakları dibine fırlattı.

"Bu küçük sansarı Freya'nın yatak odasında sürterken buldum," dedi. "Seni nedense eğlendirdiğini biliyorum ama–"

"Dışarı çık," dedi Odin.

"Ama Herkesin Ba–" diye şaşkınlıkla cümleye başladı Heimdall.

"Dışarı çık dedim," diye hırıldadı Odin. "Bir gece için yeterince halt yedin. Ve Freya ile Vanir'i daha da küçük düşürmek istemiyorsan bildiklerini kendine sakla. Loki bana sizden çok daha fazla sadakat gösterdi. Ona bir daha el sürersen seni tüneğinden temelli atarım, seni gidi aşırı gelişmiş kanarya. Tamam mı?"

Heimdall'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Bir şey anladıysam–"

"Güle güle, Sırma Kafa," deyip sırıttım. "Seni uyarmıştım."

Giderken altın dişlerini o kadar sert gıcırdatıyordu ki aralarından kıvılcımlar çıkıyordu.

"Kolyeyi aldın mı?" diye sordu Odin, bana doğru dönerek.

"Elbette."

"Göster bakalım."

Yüzümü ifadesiz tutsam da içten içe sırıtıyordum.

Frigg'le olan dertsiz tasasız evliliğine rağmen Yaşlı Adam belli ki Freya'ya tutkundu. Freya herkese pas verirdi ama en özel te-

bessümlerini Odin'e saklar, o ne zaman yakınlarda olsa bir genç kız edasıyla cilve yapardı. Elbette ki Odin'in beğenisi ona itibar kazandırırdı. Hem Tanrılar Tanrısı bile biraz yağcılığa hayır demezdi.

Kederli bir hava takınarak kolyeyi uzattım. Güzelliği veya değerini inkâr etmek mümkün değildi. Onu bir arada tutan rünler hapsedilmiş yıldız ışığı misali parlıyor, takıya eğrilmiş çok sayıda mücevher bir kadının gözlerindeki yaşlara benziyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Kolyeyi saklayacak mısın? Takacak mısın? İade mi edeceksin?"

Odin başını yavaşça iki yana salladı. Arkasında, tahtının üstünde tünemiş bekleyen kuzgunları –Herkesin Babası'nın düşüncelerinin kuş biçimindeki fiziksel tezahürleri olan Huginn ile Muninn– gagalarını şaklatarak bana dik dik baktılar.

"Beni yalnız bırak. Düşünmem lazım."

Sırıtarak aheste adımlarla odama döndüm ve gecenin geri kalanını mışıl mışıl uyuyarak geçirdim. Odin'in aynı şeyi yaptığından şüpheliydim ama zaten böyle olmasını amaçlamıştım.

Güneşin doğuşuyla beraber kalktım ve duş alıp tıraş oldum. Tam kahvaltıda ne yiyeceğimi düşünürken Herkesin Babası'nın salonundan gelen müthiş bir şamata duydum. Kolyesini bulamayan Freya yatak odasının kapısının da kilitli olmadığını keşfedince haklı olarak Bendeniz'den kuşkulanmıştı.

"Kolyem nerede?" diye avaz avaz bağırıyordu, ben elimi kolumu sallaya sallaya salona girerken.

Odin her bir omzunda birer kuşla tahtında oturuyordu. Yüzü kaya gibiydi. Kıpırdayan tek şey kuzgunlardı.

Freya beni gördü. "*Sen!* Odama girdin!"

"Kim, ben mi?"

Freya hızla Odin'e doğru döndü. "Evet! Loki kolyemi çaldı. Bir hırsız gibi gizlice odama girdi. Cezalandırılmasını istiyorum. *Ölmesini* istiyorum. Ve *kolyemi* istiyorum!"

"Neyi, bunu mu?" diyen Odin kolyeyi cebinden çıkardı.

Freya'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ver onu bana."

Odin omuz silkti. "Hoş bir takı," dedi. "Çok pahalı mıydı?"

Freya'nın bu sefer beti benzi attı. "Ver onu," diye tekrarladı.

"Dört gece. Kulağa hiç de az gelmiyor," dedi Odin soğuk, ipeksi sesiyle. "Ivaldi'nin oğulları sıkı pazarlık etmişler."

Freya'nın yüz ifadesi sertleşti. "Sana ait değilim, Odin," dedi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Kolye benim. Bedelini ödedim. Artık onu geri ver."

Odin karşılık vermedi. Omzundaki kuşlardan biri pençesiyle simsiyah kafasını kaşıdı. Başka hiçbir kıpırtı olmadı. Yaşlı Adam sanki granitten oyulmuştu.

Freya o zaman ağlamaya başladı. Bunu canı her istediğinde yapabilir, en sert mizaçlı erkeğin bile yüreğini eritecek altın sarısı gözyaşları akıtabilirdi. "Lütfen," dedi. "Ne istersen yaparım..."

"O kadarı belli zaten," dedim.

Odin ufak bir tebessüm etti. Tebessümü hiç de iç açıcı değildi ama Freya onu bir kabul işareti sanmış olmalıydı. Odin'in koluna sarılıp onu uzun kirpiklerinin arasından süzdü.

"Seninim," dedi. "Eğer beni istersen..."

Tebessüm bir kafatasının sırıtışına dönüştü.

"Ah, evet," dedi Odin. "Seni istiyorum. Ama taşıdığın o rün –*Fé*– altın arzusuyla sınırlı değil. Sana yeni bir Suret veriyorum, Freya. Arzu çift ağızlı bir yalım gibi her iki yönde keser. Bazen aşk anlamına gelir. Bazen de bir adamı kendi ölümüne sürükler, onu kana ve şiddete heveslendirir. Bundan böyle Orta Dünyalar'ın her yerine o arzuyu yayacaksın; erkekleri birbirine düşürecek, yalan söyleyecek, cazibeni aldatmakta ve ihanet etmekte kullanacaksın. O zaman bile sana tapacaklar. Can çekişip ölürken bile seni ancak Ölüm'ün ebediyen tatmin edebileceği bir arzuyla daha fazla isteyecekler."

"Peki ya kolyem ne olacak?" diye sordu Freya.

"Evet, onu geri alacaksın," dedi Odin. "Hatta onu hiç çıkarmayacaksın. İkimiz de burada yaşananları asla unutmayalım diye kolyeni sürekli takmanı istiyorum."

"İyi," dedi Freya. "Kolyem lütfen."

Odin takıyı verdi.

İşte Arzu Tanrıçası'nın bu yüzden iki Sureti vardır: yaz mevsimindeki sapsarı bir şeftali kadar körpe ve güzel Genç Kız ile iğrenç bir şuhluğa sahip, koltuk altlarına kadar kanla kaplı ve tatminsiz bir şehvetle haykıran savaşın leş yiyici iblisi Cadaloz.

2. DERS

Elmalar

Günde bir elma doktoru uzak tutar.
Hiç kimse rüşvete karşı duramaz.

Lokabrenna

Aldığım intikam çok ufak olmakla birlikte beni hoşnut etti. Tanrılara meydan okumayı değil, sadece şüphe uyandırmadan elimden geldiği kadar sıkıntı yaratmayı planlamıştım. Ve Freya'nın kolyesi meselesi daha şimdiden kendi üstüne düşen sıkıntıyı yaratmıştı – doğal olarak en başta Freya ile Vanir'e ama ayrıca güvenirliğini zedelediğim Heimdall'a, Odin'e sadakatı sarsılan karısı Frigg'e ve elbette kendini bir kıza kaptırmakla en klasik anlamda ihtiyar bir budala olduğunu gösteren Odin'in ta kendisine.

En iyi tarafı da neydi biliyor musunuz? Çektikleri tüm bu çileye kendileri yol açmışlardı. Benim tek yaptığım doğruyu söylemek ve işin geri kalanını kendi tabiatlarına bırakmak olmuştu. Tamah, nefret, kıskançlık – hepsi de Odin'in *bana* bulaştırdığı yozlaştırıcı duygulardı ve şimdi tünemek için yuvalarına dönen güvercinler misali onların başına musallat olmaktaydı. Size söylüyorum, her şey o kadar şahaneydi ki.

Fakat bu sadece başlangıçtı. Deyim yerindeyse bir aperatifti. Niyetim günün birinde hepsini yalvar yakar ayaklarıma kapat-

mak, sonra da onları tekmeleyip yerlerde yuvarlanırlarken kahkahalar atmaktı...

Yine de kendi kendime acele etmemem gerektiğini söyledim. Bir düşman kalesini yıkmak için birkaç kayadan fazlası gerekir. Ve ben Yaşlı Adam'ı dize getirmek için Dünyalar kadar zamana sahiptim. Bir müddet risk almamaya, yeni bir fırsat çıkıncaya dek onlardan biriymişim gibi davranmaya karar verdim. Odin'e gelince; ona göre başıma gelenlerin intikamını almış ve skoru eşitlemiştim.

Fakat zaman geçtikçe Freya meselesinin onu değiştirmiş olduğunu fark ettim. Gitgide aksi ve içine kapanık bir hal aldı. Eskiden beri yolculuk etmekten hoşlanırdı ama artık Asgard'ı her zamankinden daha sık terk ediyor –hem de atı Sleipnir hariç yalnız başına– ve hatalarca, hatta aylarca geri gelmiyordu. O uzun yokluklar sırasında nereye gittiğinden hiç kimsenin haberi yoktu. Fakat ben Orta Dünyalar'ı –özellikle de görülmeden yahut kılık değiştirip de yürüdüğü ve Ahali'nin onun hakkında her türden öyküler anlattığı İçdiyar'ı– yeğlediğini biliyordum.

Doğru, gezgin bir hikâyeci rolü yaparak o öykülerin çoğunu bizzat yayıyordu. Ama yine de onlardan hoşlanıyor, Ahali'nin bağlılığını ifade etme yönteminden keyif alıyordu. Lakin en azından Ahali arasında Thor'un çok daha popüler olduğu gerçeği keyfini kaçırıyordu. Baba ile oğul arasında küçük bir sürtüşme yaşandığından kuşkulanıyordum; Thor'un kasları Asgard'a harika bir savunma sağlıyordu ama oğluyla bu denli farklı olmaları Odin'i gizliden gizliye kahrediyordu. En küçük oğlu Balder ise – eh. Frigg ona tapıyordu ama Odin... Balder ne zaman yakınlarda olsa Odin'in başka bir yere gitmek için bahane bulduğunu söyleyeyim yeter.

Bunun sebebini kestirebiliyordum. Odin'in yüreğinde bir tek kendisinin akıl erdirebildiği bir karanlık yatıyordu ve o karanlığın onu nasıl harap ettiğini, içini nasıl kemirdiğini görebiliyordum. Yine de bu tanrılığın bedelidir, millet. Düzen'i korumak kolay değildır – özellikle de Kaos'un devamlı üste çıkmak için

çabaladığı bir dünyada. Küçük İçdiyar dünyası Yaşlı Adam'a her nedense huzur veriyor, bu yüzden oraya sık sık gidiyordu. Lakin Kaya Halkı'nın ve Buz Halkı'nın âlemlerine kadar açıldığı da oluyordu. Bunu daima gizlice ve sahte bir kılıkla yapıyor, nereye gittiğini Frigg'e –hatta bana– bile söylemiyordu.

O esnada Asgard'da hayat bir süreliğine durulmuştu. Heimdall uzaktan da olsa benden hâlâ nefret ediyordu ama son utancının ardından fazla bir şey söylemekten korkuyordu. Thor çekiciyle oynarken Bragi gayda çalmayı öğreniyor, Balder göğüs kaslarını geliştiriyor ve Frey romantik bir macerayla meşgul oluyordu. (Buna daha sonra değineceğim.) Bendeniz ise Dünyaları keşfe çıkmak için bol bol zamana sahipti ve Odin geçici bir yer değişikliğine can atıyordu.

Hani yalnız seyahat etmekten hoşlandığını hatırlıyor musunuz? Bu sefer birini yanında götürmek istedi. Ben böyle bir şeye dünden razıydım; üstelik ben de oturup durmaktan bunalmaya başlıyordum. Birinin dört duvar arasında yapabileceklerinin bir sınırı vardır. Hava almam, yeni duyumlar edinmem gerekiyordu. Hem mevcut Suretime; hem de kötü kokuları, acıyı, soğuğu ve fiziksel bedenimin daha iğrenç ihtiyaçlarını doymak bilmez zevk alma kapasitemle dengeleyebileceğim gerçeğine nihayet alışmaya başlıyordum.

Kadınları ve yeme içmeyi zaten biliyordum –ikisine de düşkündüm– ama dışarıdaki Dünyalarda bundan çok daha fazlasının bulunuyor olabileceğini tahmin ediyordum. Hem zaten tanrıları alaşağı edeceksem düşmanlarını tanımak istiyordum. Zamanla bazılarını biraz *fazla* iyi tanıyacaktım ama buna daha sonra değineceğim.

Böylelikle Odin, Asgard'ın dışına küçük bir seyahate çıkmamızı teklif ettiğinde seve seve kabul ettim. Toplamda üç kişiydik: General, Hoenir ve Bendeniz. Suskun Hoenir'i hatırlıyor musunuz? Hani Odin'in uzun zaman önce Mimir'le beraber Vanir arasında casusluk yapmaya gönderdiği o genç adam. Hoenir sporda düşünmekten daha başarılı olan yavan, kararsız bir tipti. Kısacası

harcanabilir biriydi. Zaten Odin onu bu yüzden yanına almayı seçmişti. Beni ise ahbaplığıma değer verdiği için seçtiğini düşünüyorum; veya belki de kendisi ortalarda yokken sorun çıkarmamamı garantilemek istemişti.

Bifrost'tan İçdiyar'a, yani Orta Dünyalar'ın merkez kısmına geçtik ve hız kazanmak için *Raedo* rününü kullanarak Seyirler'de yol aldık. Daha tenha yollardan giderek sonunda Kuzeydiyar'a ulaştık. Orası nedense Odin'in hoşlandığı bir bölgeydi ama bana fazla soğuk geldi. Eh, ne de olsa Çılgın Ateş benim doğam. Öyle ya da böyle, kendimizi dağlarda yolculuk ederken bulduk. Devasa, heybetli, kara dağların arasında jilet kadar keskin rüzgârların estiği daracık vadiler uzanıyordu. Daha ilerideyse Buz Halkı'nın diyarı yer alıyor, General oraya da akıl sır ermez bir ilgi gösteriyordu. Belki orada bir metresi vardı –Yaşlı Adam'ın gözü hep dışarıdaydı– veya belki de düşmanlarının izini o şekilde sürüyordu.

Günlerce yol teptik. Odin'in suratı hep asıktı. Hoenir ise devamlı konuştu – bazen manzara, bazen kırlardaki koyunlar, bazen de geçen gece gördüğü komik rüya hakkında. Hedefimize varıp varmadığımız, kaç fersah yol aldığımız ve öğle yemeğine kadar kaldığı konularında tahminler yürütmeyi de ihmal etmedi.

Odin'in atı yanındaydı ama Sleipnir de daha mütevazı bir Surete bürünmüştü ve Dokuz Âlem'in sekizinde bir ayağı bulunan hayvan artık kızılımsı bir renge ve standart sayıda bacağa sahip sıradan bir attı. Tabii bu durum ona sırayla binmemizi gerektiriyordu. Şahsen ben bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordum ama Odin başka türlüsüne yanaşmıyordu. Ben de yaptığım fedakârlığın Yaşlı Adam tarafından takdir edileceğini umarak sıkıntıya katlandım.

Erzakımız uzun zaman önce tükenmişti ve hepimizin de karnı açtı. Sleipnir'e asıl Suretinde binerek bir şeyler atıştırmak için Asgard'a uğramayacağımız belliydi. Bu yüzden o dar vadilerin birinde otlayan vahşi bir sığır sürüsü bulup içlerinden birini öl-

dürdük, kestik, bir ateş yaktık ve hayvanın parçalarını sıcak közler üstünde kızartmaya koyulduk.

Odin uyku tulumuna oturup piposunu yaktı (seyahatleri sırasında Ahali'den edindiği bir diğer alışkanlık da buydu).

"Bakın, her şey ne denli basit. Sadece üçümüz ve bir ateş. Tepemizde de açık gökyüzü."

Yukarı baktım. Gökyüzü Asgard'dayken gördüğümüzden farklı gelmedi ama Odin şairane bir ruh halindeydi ve fikrini değiştirmek mümkün değildi.

"Etler pişti mi?" diye sordu Hoenir.

Odin başını iki yana salladı. "Acele etme. Rüzgârın sesini dinle. Sanki bize seslenmiyor mu?"

Ona, bana seslenen tek şeyin ateşin üstündeki sığır budu olduğunu söyleyesim geldi ama vazgeçtim.

Biz de oturup bekledik. Ve bekledik. Çok acıkmaya başlıyordum. Tüm yeni fiziksel duyumlarım arasında yemek yemek en çok hoşlandıklarımdan biriydi ama gerçek *açlığın* hayranı değildim. Kızaran etin kokusu o kadar güzeldi ki ağzım sulanıyor, mideme kramplar giriyordu. Etlerin iyice piştiğinden emin oluncaya dek bekledik, sonra da onları küllerin arasından aldık. Fakat almamızla birlikte hâlâ soğuk olduklarını keşfettik.

"Bu da ne?" dedim. "Etlerin pişmiş olması gerekirdi."

Odin omuz silkti. "Geri koy. Sandığımız kadar uzun zamandır pişmemişlerdir."

Etleri tekrar ateşin üstüne koyduk ve üzerlerini sıcak közlerle kapladık. Hava kararmaya başladı. Gündüz vakti çoğunlukla dağların zirvesinde kalan soğuk sis yavaş yavaş vadiye indi.

"Etler hazır mıdır?" diye sordu Hoenir.

"Nereden bileyim?" cevabını verdim.

"Kontrol etsek olur mu? Bence olur."

Butlardan birini ateşten çekip aldım. Eti epey az pişmiş yemekten hoşlanırım ve karnımı doyurmaya çoktan hazırdım. Fakat et parçası ilk baştaki kadar soğuktu. Daha dışı bile kızarmamıştı.

Küfrettim. "Bir terslik var," dedim.

"Sakın biri tılsım kullanıyor olmasın?" dedi Hoenir.

"Yapma ya."

Etrafa bakındım. Derken yukarımızda, bir ağacın dallarında bizi seyreden dev bir kartal gördük. Gerçek görü rünü *Bjarkán* onun sıradan bir kuş olmadığını ortaya koydu; gözleri şeytani bir zekâyla parlıyordu.

Kendisine baktığımızı görünce gaklayıp kuvvetli kanatlarını açtı.

"*Gak*. Yemeğinizi benimle paylaşın," dedi. "Ben de etin pişmesini sağlayayım."

Kuşun etrafındaki tılsımı görebiliyordum; güçlü bir hâleye sahipti. Herhalde bir iblis veya leşçildi. Kuş Suretinde güneye uçarak araziyi keşfe çıkmış bir Buz Halkı mensubu da olabilirdi. Her halükârda bulunduğumuz konum savunmasızdı ve onu ganimetinden mahrum bırakmak pek akıllıca gözükmüyordu.

"Bence paylaşmalıyız," dedi Hoenir. "Siz de aynı fikirde değil misiniz? Demek istiyorum ki paylaşırsak karnımızı çabucak doyurabiliriz. Hem kuşlar çok iştahlı değildir. Biri fazla iştahlı olmadığında Ahali 'kuş gibi yiyor' demez mi?"

Odin sığırın epeyce iri olduğunu söyleyip pazarlığı kabul etti. Hem Hoenir'in de belirttiği gibi bir kartal ne kadar yiyebilirdi ki?

Meğerse bu kartal neredeyse bütün bir sığırı mideye indirebilirmiş. Sığır pişer pişmez kartal iki butla beraber sağrıyı da kapıp bize karkastan azıcık daha fazlasını bıraktı. Sonra parçaları yakındaki bir kayalığa götürdü ve etleri iştahla parçalayıp yemeye koyuldu.

Bakın size bir şey izah edeyim. Karnım çok açtı. Uzun ve yorucu bir gün geçirmiştim. Saatlerce Hoenir'in ipe sapa gelmez sözlerini dinlemiştim. Üşüyordum, kızgındım ve kilometrelerce mesafedeki tek yiyecek kocaman, açgözlü bir kuşun kursağında hızla kayboluyordu. E ne yapayım? Sonunda tepem attı.

Elime uzun bir dal parçası aldım.

Kartal sivri, kanlı pençeleriyle etleri yırtarak yemeyi sürdürdü.

Dalı iki elimle birden tutup kartala doğru savurdum. Hedefi

tutturdum. Fakat darbe iner inmez ani bir tılsım akımının kollarımdan vücuduma geçtiğini hissettim. Aynı anda dalın kartala, ellerimin de dala yapışmış olduğunu keşfettim. İkimiz de göz kamaştırıcı bir rünışığıyla kaplandık. *Küçük* bir hata yapmış olabileceğimi sezinledim.

"Neler oluyor?" dedi Hoenir.

Ona aldırış etmeden Suretimi değiştirmeye çalıştım. Fakat beni etkileyen tılsım her neyse değişim gücümü benden çalmıştı. Kapana kısılmıştım; ellerimi açamıyordum ve kuş kuvvetli kanatlarını çırparak kayalığın üzerinde yükselirken beni de beraberinde götürüyordu.

"Hey!" diye bağırdım. "Hey! İndir beni!"

Kartal hiç konuşmadan yükselmeyi sürdürdü. Artık dik bir açıyla kayalık dağ yamacına doğru uçuyordu. O kanatlarını akıcı ve dinç hareketlerle çırparken ona çaresizce tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum. Aşağıdaki Odin ile Hoenir'in figürleri sislerin arasında küçülüp gidiyordu.

Biraz korkmaya başlıyordum.

"Pekâlâ! Sana vurduğum için özür dilerim!" dedim.

Kartal yine konuşmadı. Kollarım ağrıyordu.

"Hadi ama," dedim. "Altı üstü bir şaka yaptım. Beni yere indir ve yemeğini bitir. İstersen benim payımı da alabilirsin."

Tepki vermeyen kartal yönünü aşağıya çevirdi ve dağın yamacını kaplayan kayşata doğru rotasında devam etti. Toprağın hızla yaklaştığını görünce kendimi sert bir inişe hazırladım.

Fakat kartal inmedi. Öyle yapmaktansa yere yakın uçarak beni toprağa sürttü. Ellerim hâlâ yapışık olduğundan kaçmam mümkün değildi. Kayşattaki çakıllara, taşlara ve kayalara çarpa çarpa sürüklendim.

Yine o acı olayı. Tevekkeli hayranı değilim. Uludum, debelendim ve bırakılmak için yalvardım. Çarptığım bir kaya kaburgalarımı çatlattı; sırtımın derisi çakıllara sürte sürte soyuldu; kaval kemiklerim ve bileklerim bir dizi küçük taşa vurarak ksilofonumsu sesler çıkardı.

"Neden ben? Ne suç işledim?"

Kartal yine cevap vermeyip Bendenize hayatının yolculuğunu yaşatmaya odaklandı. Kayacın ardından dar bir kayalık bacayı tırmandık, sonra da büyükçe bir korunun en üst dallarının arasından geçtik. Yaprak örtüsünde uçarken dallar üstümü başımı yırtıp kamçıladı.

Artık merhamet dileniyordum. Giysilerim yırtık pırtık olmuştu; çizmelerim ayaklarımdan çıkmıştı; kan revan içinde kalmıştım. Sanki önce eli sopalı bir düzine adamdan dayak yemiş, sonra yine aynı adamlar tarafından bu sefer kırbaçlanmış, ardından tutuşturulmuş, son olarak da tozlu bir halı gibi silkilmiştim.

"Lütfen!" dedim. "Ne istersen yaparım!"

Kartal en sonunda konuştu. "*Gak*. Ne mi istersem?"

"Yemin ederim!" dedim.

"*Gak*." Sesi sert ve boğuktu. "Bana Idunn'u ve onun sarı elmalarını getireceğine söz ver. O zaman seni bırakırım."

"Idunn'u mu?" Tuzağı çok geç fark ettim.

"Sarı elmaları da. *Gak*."

İtiraz etmeye başladım. "İyi ama nasıl? Böyle bir şeyi nasıl becerebilirim ki? Idunn, Asgard'dan hiç ayrılmaz. Bragi devamlı yanındadır. Hem – *Offff!* Buna hiç gerek yoktu!"

Genç bir kavağın ucu tam da bir tanrının bile rahatlıkla hissettiği yerime batmıştı.

"Lütfen," dedim konuşma yetimi tekrar kazanınca. "İsteğini yerine getiremem. Mümkün değil."

"*Gak*. Bir yolunu bulmanı öneririm," diyen kartal bir sonraki kayaca yöneldi. "Tabii diri diri derinin yüzülmesini istiyorsan o başka."

Boğazım kupkuruydu. Yutkundum.

"Şey. Belki bir şeyler düşünürüm."

"Daha iyisini yapman gerekecek," dedi. "Söz vermeni istiyorum. Bağlayıcı bir ant." Bunun ardından hızlanmak için kanatlarını katlayıp toprağa doğru dalışa geçti.

Gözlerimi yumdum. "Pekâlâ! Ant içerim!"

Kartal kanatlarını tekrar açtı. "Adının üstüne ant iç. Gerçek adının."

"Lütfen! Mecbur muyum?"

"*Evet!*"

E ne yapayım? Ant içtim. Elimden başka ne gelirdi ki?

Kartal rotasını geri çevirdi ve ağır bir tempoyla alçalmaya başladık. Odin ile Hoenir'in kamplarını kurdukları yerden yaklaşık elli kilometre uzakta vadi tabanına ulaştığımızda ellerim nihayet çözüldü ve dört metre aşağıdaki toprağa düştüm. Orada bitkin ve acılar içinde yatıp kaldım.

"Andını unutma," dedi kartal. "Idunn ile elmaları."

Kuşa hareket çektim. O kadarı bile canımı yaktı.

Kartal edepsizce bir gaklamayla gülüp geçti ve uçarak uzaklaştı. Andımı bozamayacağımı biliyordum; gerçek adım beni onu yerine getirmeye mecbur bırakıyordu. Suret değiştirmeye, uzaklaşan kuşun arkasından rünler atmaya, hatta beni kaçıranın kimliğini belirlemek için *Bjarkán* rününü bile yapmaya yetecek kadar tılsımım kalmamıştı. Onun yerine ayağa kalkabilecek dermanı toparlayıncaya dek orada bir müddet yattım, sonra acılar içinde kalktım ve kampa doğru uzun bir yürüyüşe başladım.

Vardığımda şafak neredeyse sökmüştü. Gecenin büyük bölümü boyunca yürümem gerekmişti. Açlıktan midem kazınıyor, her yanım ağrıyor, fena topallıyordum. Teselli edici olmasa bile diğerlerinin de uykusuz bir gece geçirmiş olduklarını gördüm. Odin bilhassa yorgun gözüküyor, sabah çiyi kadar taze Hoenir hâlâ vıdı vıdı ediyordu.

Kampa ulaştığımda sustu.

"Loki! Neler oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim.

"Bana bir şey olmamış gibi gelmiyor," dedi Hoenir. "Odin, sen ne düşünüyorsun? Sanırım bir şeyler olmuş. Hatta bir şeyler olduğundan emin sayılırım. Loki berbat görünüyor. Sence de berbat görünmüyor mu?"

"Kapa çeneni, Hoenir," diyen Odin nihayet Sleipnir'in gerçek Suretini celbetti ve üçümüzü de uygarlığa geri götürmeye hazırlandı.

Gök Hisar'a hınç ve irade gücünden başka hiçbir şey olmadan varır varmaz üç tane kızarmış piliç, koyun etli bir börek, bir sığır budu, bir somon ve Sigyn'in soğusun diye bir pencere pervazına bıraktığı dört düzine reçelli turta yedim. Sonra üç şişe şarap içtim ve kırk sekiz saat uyudum.

Uyandığımda kendimi çok değilse bile bir nebze daha iyi hissediyordum. Sıcak bir duş aldım, tıraş oldum, giyindim ve Idunn'u aramaya çıktım. Onu bahçesinde kendi kendine şarkı söylerken buldum. Sarı saçları papatyalarla bezeli, ıslak çimlere basan ayakları çıplaktı. Sepetlerle dolu elması her an kullanmaya hazır bir halde yanındaydı.

"Loki, berbat görünüyorsun," dedi. "Yaralı mısın? Bir kavgaya mı karıştın? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Sanırım bahçelerde takılmak gibi bir huyumun olmadığı yaygın bir bilgiydi. Hem zaten Idunn'un da belirttiği gibi epey hırpalanmıştım ve uzun bir uykudan sonra bile Yakışıklı Balder'e benzediğim pek söylenemezdi.

"Kuzey'de biraz sorun yaşadım," dedim. "Ama gelme sebebim o değil. Hayal et, Idunn; oradayken bir korunun orta yerinde bir ağaç gördüm. Dallarında seninkiler gibi elmalar vardı!"

"Benimkiler gibi mi?" diye sordu Idunn. "Sahi mi?"

"Tıpatıp aynıydılar," dedim ona.

"Birkaç tane getirdin mi?"

"Hayır. O sırada kampımıza saldıran dev bir kartalı teke tek dövüşerek defetmekle meşguldüm. Fakat topallayarak kampa dönerken, 'Bahse varım Idunn o sarı elmaları görmek ister. Belki onunkilere benzer özellikleri vardır,' diye aklımdan geçirdim. Eğer öyleyse kontrol etmemin görevim olduğunu düşündüm. Böylece doğrudan yanına geldim."

Idunn bana bir dilim meyve kesti. "Ye şunu. Sana kendini daha iyi hissettirir."

Hissettirdi de – Idunn'un sarı elmaları Dokuz Âlem'in dört bir yanında bilinirdi. Bragi'yle aynı eve çıktığında Ivaldi onları Idunn'a düğün hediyesi olarak vermişti ve ebedi gençlik aşılamalarının yanı sıra (ki tanrılık başvurusunda bulunurken bu daima bir avantajdı) evrensel bir tonik işlevi görerek siğillerden frengiye kadar çoğu hastalığı ve en ölümcülleri hariç her türlü yarayı iyileştirirlerdi. Elma dilimini yememle birlikte kesiklerim ve morluklarım derhal geçti, vücudumdaki sızılar kayboldu ve tılsımım her zamanki kuvvetini kazandı.

"Sağ ol. Çok makbule geçti," dedim. "O ağaç meselesine gelince..."

Bana yaz göğü kadar masum gözlerle baktı. "Önce Bragi'ye haber vermemeli miyiz? Veya Odin'e – o ne yapılması gerektiğini bilir."

"Ne yani, elmalar seninkiler gibi çıkmazsa onlar da mı hayal kırıklığına uğrasınlar? Hayır, gel gidip kendimiz kontrol edelim. Haberler iyi çıkarsa hep beraber kutlarız."

Size Idunn'un masum olduğunu söylemiştim. En ufak bir tehdit veya tehlike algısı yoktu. Yaptığım şey bir kedi yavrusunu kaçırmaya benziyordu. Ama zaten o kadar çok riske giriyordum ki o noktada istediğim son şey ilave bir güçlüktü.

Heimdall'ın Köprü'deki nöbet yerinden geçerken bizi *Ýr* rünüyle gizledim. Sonra Idunn'un elimden geldiği kadar süratle Orta Dünya'nın ovalarında ilerlettim. Bu hiç de kolay olmadı – Idunn yolumuzun üstündeki her çiçeği koklamak ve her kuşu dinlemek için duruyordu. Fakat düşman en sonunda bizi buldu. Kartal Suretinde izimizi sürdü, sonra kurşuni gökten dalıp Idunn'u sepetiyle beraber kaptığı gibi uçarak uzaklaştı.

O giderken *Bjarkán* rününü yaptım ve hâlesine odaklandım. Şüphelendiğim gibi kuş dostum aslında Buz Halkı'ndan –hem de en fenalarından– biriydi. Adı Thiazi'ydi ve Uzak Kuzey'in bir savaş beyiydi. Gullveig'in bir müttefiki olarak onun rünleriyle donanmıştı ve ben ona en çok arzuladığı şeyleri vermiştim:

Idunn'un elmaları, ebedi gençlik ve tanrılık yolunda atılmış ciddi bir adım.

Eh, şimdiye kadar her şey yolundaydı. Belki başıma gelen talihsizliği lehime çevirebilirdim. Ne de olsa tanrıları alaşağı etmek istiyorsam belki Thiazi'yle ittifak kurabilirdim – tabii benden istediğini çoktan almış olması pazarlık gücümü hayli düşürmüştü, o ayrı. Üstelik Buz Halkı benden nefret ederdi; o zamana dek tanrıların Oyunbazı olarak ün salmıştım ve düşmanı fikir değiştirdiğime ikna etmem kolay değildi. Onları suçladığım da yoktu. Açıkçası yerlerinden olsam ben de bana güvenmezdim.

Andımı yerine getirmemin ardından yürüyerek eve döndüm. Fakat kendimi biraz suçlu hissediyordum. Asgard'da bana en ufak bir zararı dokunmamış ve incindiğimde şefkat göstermiş tek kişi Idunn'du. Yine de gerçek adım üstüne bağlayıcı bir ant içmiştim ve hiç kimse bazı radikal sonuçlara katlanmadan bağlayıcı bir andı bozamaz. Kendi kendime başka çarem olmadığını söyledim – hem zaten Idunn'un bana verdiği o elma dilimi beni bir süre –en azından tanrılar onun yokluğunu fark etmeye başlayıncaya dek– idare ederdi...

Bunun olması uzun sürmedi. Gençlik elmaları diğer tüm kozmetik ürünleri gibi bir birikim prensibiyle çalışır. Yani kullanmayı bıraktınız mı hapı yutarsınız. Asgard'da da öyle oldu. Daha *günde bir elma* bile diyemeden herkesin haşatı çıktı. Altın Çocuk Âdil Balder bile belirgin bir cazibe kaybı yaşadı. Diğerleriyse... eh, varın siz düşünün. Kırışıklıklar, saç dökülmeleri, orta yaş kiloları, çiş kaçırmalar, unutkanlık, basur... artık aklınıza ne gelirse. Üstelik bunlar yalnızca tanrıçaların başlarına gelenlerdi. Tabii Mütevazı Anlatıcınız bu duruma istisnaydı. Dolayısıyla ötekiler er geç ikiyle ikiyi toplayacaktı.

Yine de dert değildi. Her şey planıma uygun gelişiyordu. Yine küçük bir intikam alıyor, üstelik bu sefer tanrıları can evlerinden –tam da kibirlerinden– vuruyordum. İşin asıl güzel tarafı, günü benim kurtaracak olmamdı – çünkü Asgard yıkıldığı zaman bunun tepelerden inen kıllı bir savaş beyi tarafından de-

ğil de usulüne uygun olarak azami etkiyle gerçekleşeceğine ve balyozu kendi ellerimle tutacağıma yemin etmiştim. İntikamımı Thiazi gibi birine, yani Odin'in tahtına çıkmaktan ve Tanrılar Tanrısı unvanını almaktan başka bir hırsı olmayan bir âsiye bırakacak değildim. Hayır, Kaos'taki yerimi tekrar kazanacaksam (bu en zor anlarımda kurduğum neredeyse imkânsız bir hayaldi) muhteşem bir şey yapmalıydım. Düzen'in topyekûn yıkımından daha hafif hiçbir şey Kaos'u tatmin etmezdi. Bu da Asgard'ın, tanrıların ve Dünyaların yok olmasını gerektirirdi. Hatta bu bile yetmeyebilirdi...

Sonunda gerçeği anladılar. Meyve istihkakını kaybettiğinden beri görme yetisi hissedilecek kadar azalmış olan Heimdall birkaç hafta önce kaçamak bir şekilde Köprü'den geri geldiğimi hatırladı. Öteki tanrılar da hafızalarını yokladılar ve o günün Idunn'u son gördükleri gün olduğu sonucuna vardılar. Böylece beni buldular, kulağımdan tutup Yaşlı Adam'ın (Odin bembeyaz saçlarıyla ve buruşuk yüzüyle artık her zamankinden daha ihtiyar gözüküyordu) önüne çıkardılar ve bana çok kötü şeyler yapmaya hazırlandılar.

"Dedikleri doğru mu?" diye sordu. "*Neden?*"

"Ne fark eder?" dedi Heimdall. "Onu buraya neden getirdiğimizi unutmadan önce öldürelim gitsin."

"Durun bir dakika," dedim ve olup biten her şeyi anlattım. Odin beni sessizce dinlerken kuzgunları gagalarını şaklattı ve diğer herkes hiddetle mırıldandı.

"Görüyorsunuz ya," diye devam ettim. "Başka çarem yoktu. O kartal sıradan bir kuş değildi. Avcı Thiazi'ydi ve isteğini kabul etmeseydim beni öldürürdü."

"Şimdi de biz seni öldüreceğiz," dedi Heimdall. "Yavaş yavaş ve *büyük* acılar çektirerek."

"Ne yani? Öyle yapıp da Idunn'u geri alma şansınızı kaybetmek mi istiyorsunuz?" dedim. "Beynini kullan, Sırma Kafa. Eskisi kadar iyi çalışmadığını biliyorum ama–"

Odin sözümü kesti. "Idunn'u geri alabilir misin?"

Omuz silktim. "Elbette. Loki'yim ben."

Heimdall karşı çıktı. "Cidden, Tanrılar Tanrısı, *tekrar* gitmesine izin mi vereceksin? Geri geleceğini nereden biliyorsun? Thiazi ile Buz Halkı'na katılmaya bile karar verebilir."

"Öyle yapmak isteseydi sence de bunu daha önce yapmaz mıydı?" dedi Odin. "Hem başka seçeneğimiz yok. Bırakın gitsin."

Böylece beni serbest bıraktılar.

Gerindim. "Ben olmasan ne hallere düşerdiniz?" Etrafımdaki saçı başı ağarmış kızgın tanrı ve tanrıça halkasına sırıttım. "Elimi çabuk tutmaya çalışırım," dedim onlara. "Ben yokken yaşlılıktan ölmemeye çalışın."

Ardından Freya'ya doğru döndüm. "Bana doğan pelerinini ödünç ver," dedim. "Kuzeydiyar'a uçmam lazım."

"Ama bunu zaten yapabilirsin," diye itiraz etti Freya. Biçim değiştirmede benim kadar becerikliydi ama mecbur kalmadıkça nadiren Suret değiştirirdi. Pelerini de orada devreye girerdi; rünlerle birbirine bağlanmış kuş tüylerinden oluşan harikulade giysi onu takanın hedefine vardığında çıplak kalmaksızın bir kuş gibi uçmasına imkân tanırdı.

Bu özelliği bana hitap etmiyor değildi – Kuzeydiyar'da hava soğuktu ve donarak ölesim yoktu. Fakat daha da önemlisi pelerin sayesinde elmaları eve kadar taşıyabilirdim. Üstüne üstlük kuş Suretinde rün yapamayacağım için Thiazi peşime düşerse son derece savunmasız kalırdım.

"Benimle tartışacak mısın?" deyip Freya'ya en geniş tebessümümü ettim. "Yoksa saçların dökülene ve dişlerin kapkara kesilene dek birkaç gün daha bekleyelim mi?"

Freya pelerinini verdi.

"Sağ ol," dedim. "Bakın, geri kalanınız gözünü dört açsın. Gökyüzünde hâlemi arayın. Toplayabildiğin kadar yakacak odun toplayın – kurumuş dallar ve talaşlar da olur. Zamanı gelince onların ne işe yarayacağını anlayacaksınız. Ve bir zahmet uyanık kalmaya çalışın. Alelacele çıkıp gelmem gerekebilir."

Odin konuşmasa da kafa salladı. Freya'nın kuş tüyü pelerinini taktım. Kapıldığım his ilginçti ama o sırada öyle bir şeyin keyfini çıkarmaya vaktim yoktu. Hemen havalanarak onları arkamdan ağızları bir karış açık bakmaya bıraktım ve yol boyunca kendimi rünlerle gizleyerek Kuzeydiyar'a uçtum.

Thiazi'nin izini sürdüm – Buz Halkı hâlelerine özen göstermez. Sığınağı iki dağ arasındaki yarığa inşa edilmiş bir kaleydi. Hava rüzgârlı ve çok soğuktu; Freya'nın kuş tüyü peleriniyle bile donmama ramak kaldı. Fakat şans benden yanaydı, çünkü Idunn'u bulmam hiç uzun sürmedi. Kalenin çok sayıdaki odasından birinde yakılmış bir ateşin başında yapayalnız ve titreyerek oturuyordu.

Kuş tüyü pelerinden sıyrıldım.

"Loki!" diye haykırıp bana sarıldı. "Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum!"

"Thiazi nerede?" diye sordum.

"Kızı Skadi'yle beraber buzda balık avlamaya gitti. Skadi'den hiç hoşlanmadım," dedi.

Eğer kurtları ve ayıları şirin bulan, Mütevazı Anlatıcınızın aslında yufka yürekli olduğuna inanan Idunn bile ondan hoşlanmadıysa Skadi cidden acayip biri olmalıydı. Ondan sakınmayı aklımın bir köşesine not ettim.

"Pekâlâ," dedim. "Hadi gidelim."

Tek bir efsunla onu bir şahinin taşıyabileceği bir şeye çevirdim. Sonra elma sepetini şahin pelerinimin altına aldım ve beni bir kez daha dönüştürmesine izin verdim. Hemen sonra havalandık. Artık hızla ve yüksekten uçan, pençesinde bir fındık taşıyan bir şahindim.

Bu sefer görülmemek için tılsımımı harcamakla uğraşmadan yalnızca sürate yoğunlaştım. Thiazi ile Skadi'nin dönmeleri ne kadar sürerdi? Idunn'un yokluğu ne zaman anlaşılırdı?

Thiazi'nin kartal biçiminin bir şahinle rahat rahat başa çıkabileceğini biliyordum. Hızlı olmasına hızlıydım ama o daha

hızlıydı. Bu da yola ondan önce çıkmama rağmen Asgard'a ulaşmamızdan çok önce bize yetişebileceği anlamına gelirdi. Öyle ki yolun dörtte üçünü aşmışken gökyüzünde beni takip eden, uçuşumu gözlemleyen bir benek gördüm.

Yeterince yaklaşmasını bekledim, sonra da onu *Hagall* rünüyle vurdum. Kartal bir-iki kilometre geriye düştü, sonra arayı tekrar kapatmaya başladı. Kaçarken ona ateş rünü *Kaen*'i verdim ve süratimi artırmak için kanatlarımı katladım. Thiazi mesafesini koruyarak ama herhangi bir acizlik belirtisi gösterdiğimde saldırmasına yetecek kadar yakında kalarak bir saat daha peşimden geldi. Artık yorulmaya başlıyordum ve tılsımım zayıflamaya başlıyordu. Onu *Thuris* rünüyle bir kez daha vurdum ve havada bocalamaya başladığımı hissettim. Bunu hemen fark eden Thiazi üzerimde daireler çizmeye başladı.

Fakat artık günbatımında sapsarı ışıldayan Asgard'ı on beş kilometre ileride görebiliyordum. Oraya vaktinde ulaşabilirsem sorun kalmazdı. On beş kilometre...

"Sıkı dur," dedim fındık biçimindeki Idunn'a. Ardından hiçbir şeyimi esirgemeden tekrar hızlandım. Saniyeler geçti. Avcı gitgide yaklaştı. Gökkuşağı Köprüsü'ne ulaştığım sırada onu âdeta kuyruğumda hissedebiliyordum.

Fakat Yaşlı Adam isteğimi yerine getirmişti; kuş gözlerimle mazgallara istiflenmiş yakacak odun demetlerini ve yağla ıslatılarak yakılmaya hazır hale getirilmiş fıçılar dolusu kurumuş talaşı görebiliyordum. Kuş tüyü pelerinin altındaki vücudum bitkinlikten ve korkudan titriyordu. Kendimi bir ok gibi katladım ve surlara doğru son bir atılımda bulundum...

"Tutuşturun! Tutuşturun!" diye bağırdım surların üzerinden hızla geçip giderken.

Toprağa zarafetten çok telaşla kondum, yuvarlandım ve kuş tüyü pelerini üstümden attım. Hâlâ fındık biçimindeki Idunn parke taşlarında seke seke yuvarlandı. Onu bir efsunla serbest bıraktım, sonra da tılsımımı tamamen tüketmiş bir vaziyette yorgun argın yere yığıldım.

Planım tutmadıysa sonum gelmişti. Tamamen savunmasızdım.

Fakat elbette ki tutmuştu. Ateşler cayır cayır yanıyordu. Kuru tahta ve yağ kombinasyonu alevlerin bir anda harlamasına sebep olmuştu ve hemen arkamdaki Thiazi karşısında surları değil de muazzam bir ateş duvarını bulmuştu.

Kanatları tutuşan kartal kontrolünü kaybetti ve alevler içerisinde korkuluğa çakıldı. Sonrasında tanrılar işini bitirdiler. O yaşlı halleriyle bunu sopalarla ve taşlarla yapmaları gerekti. Böylece Thiazi'nin sonu geldi. Gelmiş geçmiş en büyük avcı bir tavuk gibi kızardı ve ihtiyar bir emekliler çetesi tarafından öldürüldü.

Vay canına, diye içimden geçirdim, *ben bir harikayım*.

Sonra hâlâ dizlerim titreyerek ayağa kalktım ve bir reverans yaptım. "Teşekkürler, hanımlar ve beyler. Yiyecek içeceklerimiz mevcuttur. Lütfen düzenli bir sıra oluşturun..."

Idunn elmalarını dağıttı.

3. DERS

Ayaklar

Kahkaha en çetin adamı bile
savunmasız bırakır.

Lokabrenna

Thiazi'nin ölüm haberinin Orta Dünyalar'a ulaşması uzun sürmedi. Bunda benim de biraz parmağım vardı; sonuçta Bendeniz her gün bir kahraman olma imkânı bulmuyordu. Anladım ki intikamın en iyi tarafı düşmanın minnetini kazanmakmış: Bragi hakkımda şarkılar yazdı, insanlar onları yolgeçen hanlarında söyledi. Loki'nin Avcı'yı kandırıp yüz kızartıcı bir şekilde öldürdüğü kısa süre içinde kulaktan kulağa yayıldı. Daha ne olduğunu bile anlamadan şöhrete kavuştum; ismim herkesin dilindeydi. Hele kadınlar buna bayılıyorlardı. Yine de itiraf etmeliyim ki biraz daha temkinli davranabilirdim.

Sizin anlayacağınız, Thiazi'nin kızı Skadi'yi unutmuştum. Yaşananlar onun da kulağına gitmiş olmalıydı, çünkü üç ay sonra silahlı ve dövüşe hazır bir halde Asgard'ın kapısına dayanıp babasının ölümüne karşılık tazminat istedi ve tanrıları savaşla tehdit etti.

Ne yalan söyleyeyim, haksız da değildi. Thiazi'yi çatışmada öldürmek farklı olurdu. Öyle bir şey bir tanrı özentisine yakışır

bir sondu. Fakat bir tavuk gibi katledilip kızartılmak... eh. Elbette bana yaptıklarından sonra başına geleni fazlasıyla hak etmişti ama Buz Halkı mağrur bir topluluktu ve herhalde içlerine sindirememişlerdi.

Odin tabii ki Skadi'yi sepetleyebilirdi ama Buz Halkı'yla savaşmak istemiyordu. Kuzey'de dostane bir yer edinmek, bir diğer düşman grubuyla didişmekten çok daha makuldü. Böylece Skadi'yi bir tür anlaşmaya varıp varamayacaklarını görmek için konuşmaya davet etti.

Görüşme iyi başlamadı. Skadi cana yakın diyebileceğiniz tipte biri değildi. O sert mizaçlı sarışınlardan biriydi; kırpılmış saçlara ve kolunda *Isa* –buz– rününe sahipti. Üstü başı kürklerle kaplıydı, ayağında kar ayakkabıları vardı ve bir rünkırbaç taşımaktaydı. Örülü tılsımdan binlerce iplikle yapılmış ve en zalim rünlerle diken diken kaplanmış kırbaç, kadının elinde bir yılan gibi kıvrılıp tıslamaktaydı.

Yılanlardan asla hazzetmemişimdir. Dolayısıyla o kırbaç yüzünden Skadi'yi hiç sevmedim. Tabii gelir gelmez idamımı talep etmesi yüzünden de.

"Neden ben?" diye karşı çıktım.

Skadi bana zehir gibi bir bakış attı. Elindeki kırbaç tıslayarak kıvrandı. "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Oyunbaz Loki'sin. Her şeyi senin planladığın konuşuluyor. Babamı bir tuzağa çektin, sonra da hatırasını leke sürdün."

"Pek *öyle* olmadı," dedim.

"Sahi mi? Öyküyü Orta Dünyalar'da yayarken hiç de bu kadar mütevazı değildin."

"O bir mübalağaydı," dedim. "Bragi onu devamlı kullanır."

Odin gülümsedi. "Bak, Avcı Hanım," dedi, "dedikodulara kulak asmaman gerektiğini bilmeliydin. Bir süre burada kal – dinlen, bal likörümüzden iç. Oturup bu sorunu nasıl çözeceğimizi konuşalım."

Skadi beni göz ucuyla süzdü. Rünkırbacı şimşek gibi cızırdadı. Fakat bir bardak bal likörünü geri çevirmedi ve ziyafet çek-

mek için hep beraber masaya oturduğumuzda tek başına sekiz tane sazana ilaveten yarım fıçı tuzlanmış ringayı mideye indirdi. Belli ki üzüntüsü iştahını kesmemişti. Öte yandan yemeğin başından sonuna kadar bir kez olsun gülümsemedi.

Yine de bana tutumu biraz yumuşamış gibi geldi – Yaşlı Adam onu Thor ve Balder'le beraber yanına oturtarak saygıda kusur etmemişti. Bildiğiniz gibi Balder atletik vücuduyla, pürüzsüz teniyle ve beyin hücrelerinden daha fazla sayıdaki inci gibi dişleriyle hayli popülerdi. Hanımlar onun lüle lüle saçlarından, erkeklerse spordaki becerisinden ve tehditkâr olmamasından hoşlanırdı. Şahsen bana cazip gelen bir tarafı hiç olmamıştı ama Skadi'yi yumuşatmakta iyi iş çıkardığını ben bile inkâr edemezdim.

Skadi balıkların üstüne yarım fıçı bal likörünü lıkır lıkır içti. Bu da onu gevşetmezse hiçbir şey gevşetmezdi. Tam kadınlar tatlıları –ballı kekler, kuru incirler, taze meyve dolu sepetler– getirirlerken ve Bragi biraz yemek sonrası eğlence için udunu eline alırken Odin misafirine doğru döndü.

"Babanın ölümü için üzgünüm. Sana bir başsağlığı armağanı vermek isterim."

Skadi kuru incirlerden avuç dolusu aldı. "Her ne verirsen ver onu geri getiremez veya ölümünün utancını dindiremezsin."

Odin gülümsedi. "Yeterli miktarda kullanılırsa altının utancı daima örttüğünü keşfetmişimdir." Bunu söylerken Freya'ya baktığını sandım ama gördüğüm yalnızca ışığın bir oyunu olabilirdi.

Skadi başını iki yana salladı. "Altın mı? Babamın serveti artık bana ait. Bomboş kalesi de. Altın bana bir yaren satın almaz veya *onlar* gibi yüzümü güldürmez." Bunları söylerken masanın karşısında oturan hepsi de birbirinden güzel, tasasız ve rahat tanrıçalara gıptayla baktı.

Odin düşünceli gözüktü. "Gönlünden geçen *bu* mu?"

Skadi'nin bakışları Balder'e kaydı. "Bir kocam olsaydı belki gülmeyi yeniden öğrenirdim."

Balder belirgin bir tedirginliğe kapıldı. "Bir koca ha? Sahi mi?"

"Evet," dedi Skadi. "Aesir'den birini seçebilseydim..."

Odin bir müddet düşünüp taşındı. Skadi tekrar Balder'e göz attı. Altın Çocuk huzursuzlanmaya başlarken içten içe sırıttım.

"Eee?" dedi Skadi. "Anlaştık mı?"

Odin kafa salladı. "Anlaştık. Yeter ki aramızdaki husumet sona ersin."

Skadi'nin gözleri parladı. "Pekâlâ. Öyleyse seçeceğim kişi–"

"İstediğini seçmene izin veririm," dedi Odin. "Ama bir şartla. Evlenmeye uygun tüm erkeklerimizi bir paravanın arkasına dizeceğiz. Sadece ayakları gözükecek. Seçimini öyle yapacaksın. Kocanı ayaklarına bakarak seçeceksin. Kabul mü?"

Yaşlı Adam'a bakakaldım. Yok daha neler. *Ayaklarına* bakarak ha? Bu ne menem bir sapkınlıktı böyle?

Fakat Skadi kafa salladı. "Kabul."

Herhalde bir adamın ayaklarına bakarak ne kadar çok şey anlayabileceğini düşünüyordu. Veya belki de hiçbir şey düşündüğü yoktu. Aynı yüz ifadesini –o cıvık, yumuşak, salakça ifadeyi– daha önce de görmüştüm. Evet, Skadi bizim Balder'e gönlünü kaptırmıştı. Hem de ne kaptırmak. Ne yalan söyleyeyim, *azıcık* hayal kırıklığına uğramadım değil. Thiazi'nin kızından daha iyisini beklerdim. Ayrıca Buz Halkı'yla ittifak kurma fikrimden daha önce vazgeçmiş olmama karşın onlarla Aesir arasındaki bir yakınlaşma bunu daha da güçleştirirdi. General'e hakkını vermeliydim; epey akıllıca bir hamle yapmıştı.

İşte böylece yemeğin sonunda hepimiz çıplak ayaklarımızdan başka hiçbir yerimizi göstermeksizin kendimizi bir paravanın arkasında bulduk. Bragi udunu tıngırdatırken Skadi sıra boyunca ağır ağır ilerleyerek hangi ayak çiftinin Balder'e ait olduğunu kestirmeye çalıştı.

Sonunda bir karara vardı. "*Onu* seçiyorum," dedi, parmağıyla göstererek.

Lütfen. Beni seçmiş olmasın. Beni seçmiş olmasın, diye düşündüm.

"Emin misin?" diye sordu Odin.

Skadi başını yukarı aşağı salladı ve buzdağlarını andıran bakışları erimeye başladı. Paravan çekildiğindeyse tahmin ettiği gibi Balder'le değil, Balıkçı Njord'la yüz yüze geldi. Njord'un ayakları tüm balıkçılarınkiler gibi temiz, solgun ve biçimliydi.

"İyi ama sanmıştım ki..."

Gülmeye başladım. Yanımdaki Altın Çocuk'un mutluluğu neredeyse benimki kadar büyüktü.

"İyi ama sanmıştım ki..." diye yineledi Skadi.

Tanrılar onun hayal kırıklığını görüp gülümsediler.

"Üzgünüm," dedi Odin. "Ama anlaşmamız böyleydi. Njord'u seçtin. Ona iyi davran."

Skadi'nin kaşları çatıldı. "Bu bir şaka mı? Güldüğümü görüyor musun?" Yılanımsı kangalları öfkeyle kıvranan rünkırbacını bir kez daha havaya kaldırdı. "Tekrar gülmek istediğimi söyledim," dedi. "Yüzümü güldürmeye söz verdin. Şimdi ya biri beni güldürsün, ya da ben kendimi güldürmenin bir yolunu bulurum. Hemen buracıkta yumruk yumruğa kapışırız. İsterseniz hep beraber, isterseniz teker teker. Benim için hiç fark etmez. Kim dövüşmek ister?"

Odin bana baktı. "Loki."

"Ne, *ben* mi? Onunla dövüşmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır, salak. *Onu güldür.*"

Verdiği görev acayip zordu. Espri anlayışı kiminde varken kiminde yoktur ve şimdiye dek Skadi'de öyle bir şeye dair en ufak bir belirtiye rastlamamıştım. Fakat kahkaha en çetin adamı bile savunmasız bırakır. Hem zaten o rünkırbaca kafa tutacak değildim. Böylece zekâmı son raddesine kadar zorladım ve ayaküstü bir komedi gösterisi yapmaya hazırlandım.

Yakınlarda tahta bir direğe bağlanmış beyaz renkli küçük bir keçi vardı. Onu oraya herhalde Idunn getirmişti – keçi sütünü severdi ve ondan daha doyurucu bir şeyle nadiren beslenirdi. Gidip ipi çözdüm ve küçük keçiyi alıp geldim.

"Sütünüz var mı?"

Bu esprim Thor'un kıs kıs gülmesine yol açsa da Skadi tınmadı bile. Karşımda zorlu bir seyirci olduğunu görebiliyordum.

Masum bir hava takındım. "Hanımefendi, açıklayabilirim," dedim. "Bu keçiyi pazara götürüyordum..."

İpe asılmamla birlikte keçi de aynını yaptı.

"Nasıl bir hayvan görüyor musun?" dedim. "Tipik bir keçi işte. Kendisine söyleneni asla yapmaz. Üstelik o gün yanımda bir sepet meyve vardı..." Masadaki meyve sepetlerinden birini alıp sorunu uygulamalı olarak gösterdim. Sepeti ne zaman keçinin erişim mesafesine soksam hayvan meyvelere saldırıyordu. Enerjik ve genç bir keçi olduğu için onu kontrol etmekte sıkıntı çekiyordum.

Skadi'ye baktım. Hâlâ gülümsemiyordu. Dedim ki:

"Keçiyi bağlamam gerekiyordu ama nereye?" Çevreme bakınırmış gibi yaptım. "Bana, şey, yaklaşık *şu* uzunlukta" –işaret ve başparmaklarımı birbirinden on beş santim kadar ayırdım– "bir tür, şey, *çıkıntı* lazımdı."

İncelikten nasibini almamış olan Thor yine kıs kıs güldü.

Elim ayağıma dolanmış gibi davranmayı sürdürdüm. "Ama nereye?" Üstümü başımı yokladım. Ceplerim, yeleğim, kemerim...

Durakladım. Elim bir kaç santim aşağı indi.

Etrafımda beklenti dolu kahkahalar yükseldi.

Öyküme devam ettim. "Böylece keçiyi bulabildiğim tek –*öhhö!*– uygun şeye sımsıkı bağladım." Bunu elimdeki iple gösterdim. Küçük keçi ona bir kez daha asıldı.

"*Of!*"

Thor'un koca suratı gülmekten kıpkırmızı kesildi.

"Şunu keser misin!" diye keçiye cıyakladım, sıram gelince ipe asılarak. Meyvelerden bazıları sepetten döküldü. Keçi onlara doğru çevikçe dans ederek beni de peşinden sürükledi.

"Of!" Sepetten daha başka meyveler de döküldü. Cıyakladım. "Ayy-*ayy*! Eriklerim! Eriklerim!"

Artık *tüm* tanrılar katıla katıla gülüyordu. Buz gibi Skadi bile iştirak etti. Anlaşılan onu güldürebilen tek şey Bendenizin hayalarından dişi bir keçiye bağlı haliydi.

Skadi'yi yalnızca bir kere daha gülerken görecektim. Bu maalesef Mütevazı Anlatıcınız için trajik şartlar altında gerçekleşecekti. Fakat o olayı daha karanlık ve soğuk bir günde anlatılacak başka bir öyküye saklayacağım.

İşte böylece Avcı Hanım saflarımıza katıldı. Yine de bu uzun sürmedi. Uzak Kuzey'in karlarını, uluyan kurtlarını ve buz kaplı çöllerini özledi. Njord ise başarılı bir evlilik sürdürme dileğine rağmen gerek Asgard'dan gerekse dalgaların sesini ve kuşların çığlıklarını dinlediği, yukarıda toplanan pamuk gibi bulutları seyrettiği Tek Deniz'e tepeden bakan salonundan uzak kalamadığını keşfetti. Sonunda ayrı yaşamakta anlaştılar. Yine de Skadi'ye Asgard'da daima bir yer vardı. Bazen hayvan Suretinde –bir kartal, beyaz bir kurt veya buz mavisi gözlere sahip bir kar leoparı biçiminde– uğradığı da oldu.

Gittiğini görmek beni üzmedi. Soytarılıklarım beni bir defa kurtarmıştı ama bana bakarken Skadi'nin gözlerinde pis bir ifade belirirdi. Kin güdecek türden biri olduğu fikrindeydim ve bu da bana ondan –tabii rünkırbacından da– ne kadar uzak durursam muhtemelen o kadar mutlu olacağımı düşündürürdü.

Elbetteki ki haklı çıktım – ama bu daha sonraya kalsın. Şimdilik kahkaha her derde deva olsa da bazı kimselerin *asla* iyileştirilemeyeceğini söyleyeyim yeter. Skadi onlardan biriydi. Lord Surtr da öyle – Kaos'ta Surtr'un Kara Kalesinde hapis tutulanların çaresiz kahkahalarından başka hiç gülme sesi duyulmaz. Fakat o henüz öğrenmediğim bir dersti. Ve elbette ki bu kahkaha, nefret ve öç dünyasında ne kadar çok vakit geçirirsem asal halime dönme şansım o kadar azalmaktaydı.

4. DERS

Aşk

Aşk sıkıcıdır. Ama âşıklar kadar değil.

Lokabrenna

O kıl payı kurtuluşun ardından Asgard'dakilerin gönül eğlendirmekte biraz daha dikkatli davranacaklarını sanabilirsiniz. Fakat o yıl belki Idunn'un geri dönüşünden dolayı havada aşk kokusu vardı ve sanki bir anda tüm tanrılar evlilikten başka şey düşünmez oldu. Elbette ki benim için hava hoştu. Evlilik genellikle fitne anlamına gelir ve Fitne benim göbek adımdır. Evli bir çift arasında olay çıkarmak yalnız, daha aklı başında tipler arasında olay çıkarmaktan çok daha kolaydır.

Mesela Frey'i ele alalım. Hatırı sayılır bir riske girip de onu Tünel Halkı'ndan aldığım hediyelere boğduktan sonra en azından bir teşekkür etmesini beklemiştim. Etmemişti – onları hakkıymış gibi almıştı, bu da bana küçük bir şükran dersini hak ediyor olabileceğini hissettirmişti.

Bir süredir göze batmıyor, yeni edinilmiş şöhretimi unutturmaya uğraşıyordum. Ünlü olmak iyiydi hoştu ama şöhretim o kadar hızlı büyümüştü ki bana köstek olmaya başlıyordu. Tecrübelerime dayanarak hilelerin ve dalaverelerin en iyi gizlice yapıldığını bilirim ve yeni, tanınmış Oyunbaz göze bat-

mamakta zorlanıyordu. En kötüsü de Orta Dünyalar'ın Halkıydı. Yanlarından geçerken beni parmaklarıyla gösterip fıkralar anlattırmaya çalıştıkları yetmezmiş gibi imzalamam için kolyeler, silahlar ve taş parçaları uzatıyorlardı. Nereye gidersem hengâme çıkmamasının tek yolunun bir şapka, bir pelerin veya başka bir Suret kullanarak kılık değiştirmek olduğunu keşfetmiştim. Tabii bu usandırıcı bir durum olmasının yanı sıra General'e karşı müttefikler edinme amaçlı gizli görevimi daha da güçleştiriyordu.

Üstüne üstlük kendi düşman listem günbegün kabarıyordu. Buz Halkı, Thiazi'nin ölümünden hâlâ beni sorumlu tutuyordu. Onlardan yardım –veya yakalandığım takdirde merhamet– bekleyemezdim. Aynı şey Kaya Halkı ve Solucanlar için de geçerliydi (hele Kaos'tan bahsetmiyorum bile). Kötü şöhretim azalıncaya dek yurtdışı faaliyetlerimi askıya almaya ve tanrıların teker teker kuyularını kazmak gibi daha basit bir işe yoğunlaşmaya karar verdim. O alanda daha şimdiden biraz ilerlemeye kaydetmiştim ama yöntemlerim bir planın parçası olmaktan ziyade fırsatçılığa dayalıydı. Zaten böylesine avantaj sağlayabilmemin sebeplerinden biri de buydu. Zayıflıklar ve duygular hakkındaki yeni edinilmiş bilgilerimden yararlanarak tamah, korku ve kıskançlığın güçlü duygular olmalarına rağmen daha bile güçlü bir tanesinin olduğu sonucuna varmıştım: *Aşk*.

Şahsen aşka akıl erdirebildiğimi söyleyemezdim. Maddesel düzlemdeki yaşantım sırasında öğrendiğim onca duygu arasında aşk en lüzumsuz, acı verici ve karmaşık olanına benzemekteydi. Görünüşe bakılırsa tamamen *vermek* üstüne kuruluydu. Sanki *almak* yeterli değildi. Ayrıca şiirler, çiçekler ve ut müziğinin yanı sıra bol bol öpüşmek ve sarılmak, benzer kıyafetler giymek, âşık olunan kişi hakkında devamlı gevezelik etmek ve genel anlamda aklını kaçırmak gibi bir sürü gelişigüzel şey içermekteydi. Anlayabildiğim kadarıyla aşk insanı zayıf ve sıkıcı kılardı. Tüm bunlara dayanarak *sürekli* âşıkmış gibi gözüken Balder o acıyan ses tonuyla bana aşkın hayattaki en büyük neşe kaynaklarından biri

olduğunu söyledi. Herhalde intikamı, grup seksi veya Sigyn'in reçelli turtalarını hiç tecrübe etmemişti.

Yine de öykümüze, kibirli Frey'e ve aşkı kullanarak onu nasıl dize getirdiğime dönelim.

Odin, Dokuz Dünyalar'daki herhangi bir yeri görme gücüne sahipti; bu, büyük bir bedel ödeyerek kazandığı bir güçtü ve onu paylaşmaya yanaşmazdı. Asgard'daki tahta bundan dolayı bir tek o oturabilirdi. Mimir'in tılsımlarla bağlı kellesini orada tutup yalnız kalmak, düşünmek ve stratejilerini kurmak için yine oraya gelirdi.

Frey'in orada oturmak için bir sebebi yoktu ve bu fikri kafasına ben sokmasaydım muhtemelen öyle yapmayı aklından bile geçmezdi. Fakat havada evlilik ve aşk vardı – Idunn ile Bragi birbirlerine kavuşmuşlardı ve beraberken sergiledikleri mutluluk neredeyse bir insanı kusturmaya yeterdi. Ayrıca Balder kısa süre önce Nanna'yla, yani ona bir dâhi gözüyle bakan ve her konuda danışan saftirik bir hanım evladıyla evlenmişti – herhalde Skadi'yle çıktığı kör randevu onu o yöne sevk etmişti. Her neyse, Frey bıkkın, huzursuz ve bir o kadar azgın olup sevilmediğini hissediyordu. Asgard'da zaten kalabalık denebilecek bir tanrıça grubu yoktu ve Frey'in kız kardeşi ile Vanir arasındaki çeşitli kuzenleri de elendiğinde geriye fazla bir seçenek kalmıyordu.

İşte o noktada Bendeniz devreye girdim. Frey'e sempati gösterdim ve Odin'in Dokuz Dünyalar genelinde kadınları gizlice gözetleyerek zevke geldiğini imâ ettim.

"O tahttan *her şeyi* görebilirsin," dedim Frey'e, birlikte bir kavanoz bal likörü içerken. "En başta da soyunan, yıkanan, her türlü işle meşgul olan kadınları. Odin'in orada bu kadar çok zaman geçirdiğine şaşmamak lazım. Yaşlı bir adam için resmen cennet."

"Sahi mi?" dedi Frey. "İğrenç. Soyunan, yıkanan kadınlar mı dedin? Pes doğrusu. Cidden pes doğrusu."

"Al benden de o kadar," deyip sırıttım.

İçkimizin geri kalanını, konuşmadan içtik.

Frey'i birkaç gün sonra bahçelerden birinde oturup Bragi'nin ut çalmasını dinlerken buldum. Suratı her zamankinden daha asıktı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Her şey."

Eh, bir erkeği ut müziği dinlemeye itebilecek tek bir şey vardır. Meğerse Frey gizlice Odin'in tahtına oturmuş ve orada hayallerindeki kızı görmüştü. Onu gizlice gözetleyerek soyunmasını seyretmiş ve abayı yakmıştı.

Her neyse. Aşk sıkıcıdır ama âşıklar kadar değil. Frey tutulduğu hatunu, yıldızları gölgede bırakan güzelliğini, bülbülleri hatırlatan gülüşünü ve iç kaldırıcı daha başka ayrıntıları sayıp dökerken kulak verirmiş gibi yaptım. Kızla yüz yüze görüşmezse düşüp öleceğini söylediği kısma geldiğinde durum değişti.

Ciddiyetimi korumaya çalıştım. "Ya öyleyse neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

"Bu iş o kadar kolay değil," dedi Frey. "Odin'e söylersem kızı en başta nasıl bulduğumu sorar. Hem bir şey daha var..."

"Sahi mi?" dedim.

"Kaya Halkı'ndan birinin kızı. Üstelik akrabalarından biri–"

"Dur tahmin edeyim. Bize surlarımızı veren inşacının. Hay aksi." Halinden anlarmış gibi davrandım. "Odin ilişkinizi asla tasvip etmez."

"O kızı elde etmeliyim," dedi Frey. "Edemezsem ölürüm."

Eh, biraz abarttığı söylenebilirdi. Hiç kimse cinsel hüsrandan ölmez. Yine de hayli sefil gözüküyor, bu da beni gitgide keyiflendiriyordu.

"Bir şeyler düşüneceğim, tamam mı?" dedim ve biraz çöpçatanlık etmeye gittim.

Öncelikle babaya gittim. Adı Gymir'di ve bir kız babasının olup olabileceği kadar kıllı ve nahoş biriydi. Gerda adındaki kız ise annesine çekmiş olacak ki hoş kokulu, güzel ve etine dolgundu.

Sahte sakal takıp görünüşümü değiştirerek yollandım. Kendimi Frey'in uşağı Skirnir olarak tanıttım ve görgüsüz Gymir'e

Frey'in kızına sırılsıklam âşık olduğunu bildirdim. Gymir tahmin edilebileceği gibi bana kendi üstümde mümkünatı olmayan bir cinsel eylem gerçekleştirmemi tembihledi ama biraz düşününce teklifi değerlendirmenin kendisine yarar sağlayabileceğini anladı.

Ona Frey'in mükemmel bir av olduğunu, amacına ulaşmak uğruna her şeyi feda edebileceği söyledim. Bunun servete konmak için harika bir şans olduğunu ekledim. Teklifi reddetse dahi o da ben de Frey'in kızı her türlü alacağını biliyorduk. Öyle bir durumda da Gymir kızına ilaveten her türlü tazminat fırsatını da kaybederdi.

"Bu sayede," dedim, "istediğin bedeli biçebilirsin. Durma. Dile ne dilersen."

Bazılarında vizyondan eser yoktur. "Dile ne dilersen" dediğimde altın dolu bir tulumdan, birkaç koyundan veya ömür boyu yetecek kadar gübreden fazlasını duymayı bekliyordum. Yine de Kaya Halkı'na pek sofistike bir halk denemez ve herife biraz yol göstermem gerekebileceğini sezinliyordum.

Söze Vanir'in reisi Frey'den biraz bahsederek girdim. Yakışıklılığını, parıltılı zırhını, sahip olduğu altınları ve hazineleri vurguladım. Katlanarak bir pusula haline gelebilen gemisi *Skidbladnir*'e, altın yaban domuzu Gullenbursti'ye ve Aesir ile Vanir arasındaki savaşın başlarında üretilmiş rünkılıcına değindim. En çok da altın ve gümüş kakmalı, bir ucundan diğerine kadar tılsım kaplı o kılıcı –Frey'in kudretinin, erkekliğinin, otoritesinin sembolünü– tarif ettim...

"İstediğin bedeli biç. Ne kadar olursa olsun," dedim Gerda'nın babasına. "Aklından geçeni söylemekten korkma. Bir kız evlat altından daha değerlidir. Sığırlardan ve yakutlardan da."

Gymir kaşlarını çattı. "Pekâlâ," dedi. "Gerda için biçtiğim bedel Frey'in rünkılıcı. Tabii kızımı istiyorsa. Yok eğer istemiyorsa..." Omuz silkti. "Bak seni uyarıyorum. Kızım pek dikbaşlıdır."

İçten içe gülümsedim. "Bayım, sıkı pazarlık ediyorsun," dedim. "Yine de Frey her bedeli ödeyeceğini söyledi."

Sıra kızı ikna etmeye geldi. Bunun çok zor olacağını sanmıyordum. Biraz yağcılık ve cazibe, birkaç incik boncuk, kısa bir şiir...

Kızı babasının salonunda buldum. Sarışın ve mağrur bir tipti – yani tam da Frey'e göreydi. Mavi gözler, bembeyaz bir cilt, sütun gibi bacaklar. Ve ayrıca Frey gibilerin karşı konulmaz buldukları, âdeta *Diz çök, pislik, çünkü buna değeceğimi biliyorsun* diyen o bakış.

Eh, elimden geleni ardıma koymadım. Ona iltifatlar yağdırdım. Ut, çiçekler, parfüm... hiçbir şeyi esirgemedim. Fakat Gerda inadı bırakmadı. Hiçbir şey aklını çelemez gibiydi. Altın, hediyeler, iltifatlar, hatta gençlik elmaları. Kadın resmen iflah olmazdı. Anlaşılan bir keresinde görmüş olduğu Frey onun tipi değildi.

Eh, kızın halinden anlıyordum. Fakat Frey'e onu ikna edeceğimi söylemiştim. Hem uygulamam gereken bir planım vardı. O yüzden Frey'in yanına döndüm ve birkaç evrak işinden sonra sevdiğine kavuşabileceğini söyledim.

"Evrak işi mi?" diye tekrarladı Frey. Ut çalmayı öğreniyordu ve bunda pek başarı sağlayamıyordu.

"Eh işte, formaliteler," dedim. "Adam kızını sana emanet etmeden önce neyin nesisin görmek istiyor. Üstelik istediği bedel aşırı yüksekti."

"Of, öde gitsin!" dedi Frey. "Beklerken aklımı kaçıracağım."

Omuz silkti. "Pekâlâ. Nasıl istersen. Ama biliyorsun Odin tüm bunları öğrenecek. Öğrendiğinde de rünkılıcını müstakbel kayınpederine verme fikrinin *senden* çıktığını ve benim itiraz ettiğimi unutma."

"İyi," dedi Frey. "Nasılsa kılıç benim. Bu iş Odin'i hiç ilgilendirmez."

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz şimdi? Aşk bizi zayıf düşürür. O rünkılıç paha biçilmezdi. rünlerin ve tılsımların bir şaheseri olarak kuvvette Odin'in mızrağına, isabetlilikte de Thor'un çekicine rakipti. Gymir'in kılıcı istediğini söylediğimde

Frey'in bana dönüp bakmaya bile tenezzül etmemesi, aşkın onu ne kadar pençesine aldığının gerçek bir belirtisiydi.

"Yeter ki kimse beni suçlamasın," dedim. "İnsanlar nasıldır bilirsin."

Frey elini sabırsızca salladı. "Neyim ben, çocuk mu?" dedi. "Kendi kararlarımı kendim veririm. Şimdi kılıcı da alıp git, yanında Gerda olmadan da geri gelme."

Eh, elimden daha başka ne gelirdi ki? Herif söyleyeceğini söylemişti. Söz verilmişti. Hiç kimse Frey'i bu düşüncesizce kararından caydırmak için canla başla çalıştığımdan şüphe edemezdi. O karar Frey kadar tanrıların geri kalanı için de felakete yol açacaktı. Rünkılıç onların hayat sigortasıydı ve Dünyaların Sonu gelip çattığında -ki bunun olacağından hiç şüphem yoktu- hem Frey hem de ötekiler bir utla yapılabileceklerin epey sınırlı olduğunu keşfedeceklerdi. Lakin tüm bunlar sonrası içindi. Şimdilik tek yapmam gereken kılıcı teslim etmek ve Frey'in sevdiği kızın gönlünü kazanmaktı.

Kazanmak mı dedim? Bu sözcük adil oynamayı ima eder. Bense tabii ki hile yapmayı planlıyordum. Bir kedinin derisini yüzmenin, bir yılanı boğmanın veya bir kızın gönlünü kazanmanın birden fazla yolu vardır ve tüm inadına rağmen Gerda bile benim ikna edici dilimle boy ölçüşemezdi.

İltifatlarla, şiirlerle veya takılarla aklını çelemeyince bazı temel tehditlere başvurup meşum uyarılarda bulundum. Gerda'nın yapayalnız kalacağı, Frey'i reddetmesinden dolayı dışlanacağı, yaşlandıkça böyle bir fırsatı teptiği için kendine lanet okuyacağı karamsar fakat inandırıcı bir tablo çizdim. Kıza Ölüm'ün çok uzun olduğunu ve solucanlar bedenini kemirirken mezara bakire girdiği için akranlarının ona kahkahalarla güleceklerini hatırlattım.

Sonra kızın gözlerini Frey'in cazibesine kör eden önyargılarından söz ettim. Savaşın ayrı düşürdüğü kabilelere, ilk görüşte aşkın romantizmine, Orta Dünyalar'daki tüm dağlardaki tüm mağaralardaki tüm kızlar arasında Frey'in *ona* göz koyduğuna

değindim. Herhalde bunun bir anlam taşıması gerekirdi, değil mi ya?

Taşımadığı ortaya çıkınca o çaresizlikle Frey'in Asgard'daki görkemli salonunun renkli bir tarifine geçtim. Oradaki simetrik bahçeleri, çalı heykelleri, balo salonunu ve süs havuzlarını anlattım.

"Sahi mi?" dedi Gerda. "Çalı heykeller ha?"

En dikbaşlı kadının bile güzelce budanmış çalıları duyunca yelkenleri suya indirmesi ne komik.

"Kesinlikle," dedim. "Bir gül bahçesi, bir çimenlik, bir sera, bazı bahçe heykelleri, bir gölet ve saksılı bitkilere ayrılmış koca bir alan. Dokuz Dünyalar'daki en güzel evin hanımı olacaksın ve dostların kıskançlıktan çatlayacaklar."

Böylece Frey ile evlendiler. Gymir de rünkılıca kavuştu. Canım cicim ayları geçtikten sonra en değerli silahını Kaya Halkı'nın ellerine teslim etmiş olduğu Frey'in kafasına dank etti ama artık iş işten geçmişti. "Çabucak evlenen yavaş yavaş pişman olur" derler İçdiyar'daki yaşlı kadınlar. Bunu onlardan iyi kim bilebilir ki? Yaşlı kadınların *her şeyi* idare ettikleri gizlenmeyen bir sırdır.

Odin elbette ki küplere bindi. Fakat o bile olup bitenlerden beni sorumlu tutamazdı. Yanına sadece kuzgunlarını ve Mimir'in Başı'nı alarak yalnız başına daha bile fazla vakit geçirir oldu. Bazen alçak, ısrarcı bir sesle konuştuğunu duyuyordum – lakin sözlerini kuzgunlara mı, kendi kendine mi, yoksa Baş'a mı söylediğini bilmiyordum. Bana gelince; bir diğer gizli sabotajı başarıyla tamamlamıştım ve halimden epey hoşnuttum – en azından tamamıyla gafil avlanıp kafama çekici yiyinceye dek...

5. DERS

Evlilik

Boşu boşuna "evlilik bağı" dememişler.

Lokabrenna

Evet, çekiç. Frey'in başına gelenlerdeki rolümden dolayı Odin'in ne yapıp edip beni cezalandırmanın değilse bile en azından bir süreliğine dizginlemenin bir yolunu bulacağını bilmem gerekirdi. Bu sefer darbeyi Odin'in karısı Frigg indirdi. Frey ile Gerda'nın nikâhlarının ardından çöpçatanlık meraklısı Efsuncu beni hedef tahtasına koydu.

"Loki'nin biraz başıbozuk, hepsi bu," dedi. "Ona iyi bir kadın lazım."

İlk başta tehlikeyi görmediğim gibi karşılaşacağım feci sonuçları tahmin edemedim. Nasıl faka bastığımı, yeni ve hevesli eşimin dikkatini çekmeksizin gizli saklı iş çevirmekte ne kadar zorlanacağımı ancak General bana bir eş vereceğini duyurduğu zaman anladım...

O eş tabii ki Sigyn'di. Zaten başka kim olacaktı ki? Baştan beri bende gözü vardı. Dahası Frigg'e, Frigg de Odin'e açılmıştı. Sonuçta da erkeklerin asla karşı koyamadıkları o kadın komplolarından biri ortaya çıkmıştı. Bir anda kendimi her iki taraftan çaresizce saldırıya uğrarken bulmuştum.

Elbette itiraz ettim. Fakat olan olmuştu bir kere. Üstelik Odin cömertçe armağanının hem iadesiz hem de pazarlıksız olduğunu açıkça belirtti.

Frigg zevkten dört köşeydi. Onun gözünde Çılgın Ateş aşk tarafından ehlileştirilmişti. Sigyn de zevkten dört köşeydi ve aile saadetiyle dolu bir hayata hazırlanmakla meşguldü. Freya onlar kadar mutlu değildi; en gözde nedimesini –beraberlerken daha güzel göründüğü için yanında bulundurmaktan hoşlandığı sade olanını– kaybetmişti. Bendeniz ise şoktaydım. Mahvımın süratinden dolayı afallamış bir halde nasıl tongaya düştüğümü ve bu durumdan nasıl kaçabileceğimi kara kara düşünüyordum.

Öncelikle o âna kadar kadınların birbirleriyle ne kadar *konuştuklarına* dair hiçbir fikrim yoktu. Artık hiçbir şey mahrem değildi: kişisel alışkanlıklarım, fikirlerim, zevklerim ve sevgi dolu bir eşin keşfedip de kafadarlarıyla paylaşabileceği her türlü özel detay.

Yaptığım nankörlük müydü? Belki. Ama başka açılardan bilge olan Frigg doğamı ve tabii ihtiyaçlarımı anlamaktan tümüyle acizdi. Sigyn'le beraber Asgard'daki kapısı çiçeklerle ve basma kumaşlarla bezeli küçük evinde bir ay yaşamak, onun ev yapımı keklerini yemek, hayat hakkındaki görüşlerini dinlemek, onunla yatmak (elbette ki ışıklar kapalı olarak ve vücudunu aşılmaz denebilecek çeşitli pazen geceliklerin altında gizleyerek) Frigg'in yanıldığı ve *asıl* ihtiyacımın çok *kötü* bir kadının sevgisi olduğu yönündeki ilk inancımı doğrulamaya yetti.

Böylece karıma biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumu, suçun onda değil bende olduğunu, kendimi bulmamın gerektiğini söyleyip öyle bir kadın aramaya gittim. Kuş Suretime bürünüp Ida Ovası ile Tek Deniz'in kıyıları arasında yüz elli kilometreden daha büyük bir alanı kaplayan Demirkoru Ormanı'na kadar açıldım.

Demirkoru gizlenmek için iyi bir yerdi. Gece kadar karanlık olmasının yanı sıra yırtıcılarla ve iblislerle kaynardı. Bunların çoğu Kaos'tan çalınmış, pazarlıkla başka âlemlerden alınmış veya Rüya

yoluyla Dünyalara getirilmiş türlü türlü tılsıma sahipti. Gunnthra Nehri'nin içinden geçtiği orman yılanlarla ve efemerayla dolup taşardı. Tehlikeli olmasına tehlikeliydi ama muhtemelen Kaos'a en çok yaklaşabileceğim yerdi ve oraya sığınırken içim rahattı.

Atıldığım macera romantik değildi. Kaya Halkı'nın arasındayken Vanir'in asi efsuncusu Gullveig-Heid'ın günün birinde Asgard'a saldırma umuduyla Demirkoru'da üs kurduğuna dair söylentiler duymuştum. Onunla irtibat kurabilirsem belki güçlerimizi birleştirebileceğimizi düşünüyordum. Fakat Demirkoru tılsımlardan ve hâlelerden geçilmeyen devasa bir yerdi ve Gullveig –eğer gerçekten oradaysa– kendini o kadar çok rünle gizlemişti ki izini bulmak mümkün değildi.

Yine de başka birine rastladım: Demirkoru Cadısı Angrboda'ya. Deli, kötü kalpli ve tehlikeli biri olan Angrboda ormanın ortasında, Kaos'un kısmen içinde kısmen dışında yaşardı. Benim gibi o da yeni gelişen Dünyaları keşfetmek maksadıyla asal Ateş'ten ayrılmıştı; benim gibi o da yeni duyumlardan hoşlanırdı; ve tüm iblisler gibi o da cezbediciydi. Koyu tenli ve uzun saçlı cadının her el ve ayak parmağına bir yüzük takılıydı. Gözleri kıpkırmızı közler gibi parlardı ve her kası, her siniri bende tatmin edilinceye dek farkına varmadığım bir hasret duyduğum cinsel bir enerjiyle yüklüydü.

Beraber hem insan hem de çeşitli hayvan Suretlerinde pek çok gece geçirdik. Demirkoru'nun dört bir yanında tepiştik, avlandık, yok ettik ve genel olarak Kaos yarattık. Bu ben bitkin düşünceye dek sürdü. Angie'nin zevkleri şiddet içerikliydi ve ağrımayan yerim kalmamıştı. Yakınıyor değildim ama toparlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

Sonunda Sigyn'in kollarına, yemeklerine, Bragi'nin ut dinletilerine olan düşkünlüğüne, bana gösterdiği ilgisine ve her türden vahşi yaşamla arasındaki ilginç yakınlığa geri döndüm. (Sigyn'in en usandırıcı özelliği çoğu zaman hiç durmaksızın kıpırdanıp ötüşen ufak tefek orman hayvanlarıyla –kuşlarla, rakunlarla, sincaplarla, vs.– çevrili olmasıydı.)

"Minik dostlarıma iyi davran, tatlım," derdi ne zaman perdelere tırmanan bir tarla faresini tokatlasam. "Kimbilir, belki bir gün o küçük fareciğe ihtiyaç duyarsın."

Evet, sadakatsizliğimi ayıplamadan önce Sigyn'in böyle olduğunu bilin, millet. Sonuçta Angie'nin de yardımıyla sanırım vaziyete uyum sağlamayı becerdim. Çoğu zaman Asgard'da kalıyordum ve aile yaşamı fazla geldiğinde Demirkoru'daki metresime kaçıyordum. Tekeşlilik kavramını elbette ki bilmiyor değildim ama tıpkı acıda, utta ve şiirde olduğu gibi öyle bir şeye gerek görmüyordum.

Sigyn'in sadakatsizliğimi genel olarak iyi karşıladığı fikrindeydim. Elbette hayvani ihtiraslarım hakkında dostlarına yakınmaktan hoşlanıyordu ama o kadar da şaşırdığını sanmam. Sigyn'in dünyasında erkekler çoğu zaman yoldan çıkarlardı ama her seferinde kekler pişirerek, yaraları sararak ve ateşli alınlara ellerini koyarak bağışlayıcılıklarını gösteren karılarına geri dönerlerdi. İntikam daha sonra yatakta çektirilen baş ağrıları, iğneleyici yorumlar ve yılanla olan o mesele biçiminde gelirdi. (Evet, yakında o konuya değineceğim; dolayısıyla yaptığımın yanıma kâr kaldığını sanmayın.) Odin beni Sigyn'e teslim ederken ne halt yediğini pekâla biliyordu. Fakat şimdilik halimden hoşnuttum. Birbirine zıt iki doğamı uzlaştırmayı becerdiğimi sanıyordum. Sigyn'e katlanırken Angrboda'nın keyfini çıkarıyor ve Demirkoru'da onunla düşüp kalkmanın Yaşlı Adam'a karşı bir tür gizli isyana denk düştüğüne kendimi inandırıyordum.

Biliyorum, dikkatim dağılmıştı. Belki Odin'in niyeti de buydu. Belki beni sürekli bir cinsel yorgunluk halinde tutarak daha başka hınzırlıklar yapmaktan alıkoyma gayretindeydi.

Fakat Angrboda'yla aramdaki ilişki ilk başta gül pembe olmasına rağmen zamanla... faaliyetlerimizin... mey vermesi kaçınılmazdı. İblisler genellikle... nasıl desem, *egzotik* kuşaklar dünyaya getirirler ve Angie'nin vakasında bu bilhassa doğruydu. On iki aylık yasak aşkımız boyunca bana üç yavru sundu: Fenris adında şirin mi şirin bir kurtinsan, Hel adında namevt bir yarı-ceset kız

ve Jormungundr adında devasa bir yılan. Zaten Angrboda'yla aramda bardağı taşıran son damla da o yılan oldu.

E ne yapayım? Yılanlara katlanamam. Fakat Angie sınırları zorlamaktan hoşlanırdı. Tartıştık – şey, *o* tartıştı. Davranışlarının sorumluluğunu üstlenmem gerektiğini söyleyip beni bağlılıktan korkmakla suçladı. Kendini kirletilmiş ve kullanılmış hissettiğini söyledi. Sonunda da belli ki asla terk etmeyeceğim karımın yanına dönmemi haykırıp onunla uzun ve mutlu bir hayat sürmem temennisinde bulundu. Ben de bunun üzerine kendimi az çok ferahlamış hissederek Asgard'a temelli dönüş yaptım. Fenny, Hel ve Jormungundr'la ne halt yiyeceğimizi çözme işiniyse Odin'e yıktım.

Eh, yılan en kolayıydı. Biz bir karara varıncaya dek o kadar büyümüştü ki güvenle tutulabileceği yegâne yer Tek Deniz'di. Biz de ömrünün geri kalanını okyanus çamurunda aylaklık ederek ve balıklarla beslenerek geçirsin diye oraya attık. Zamanla Dünya Yılanı haline gelerek cüssesiyle Orta Dünyalar'a boydan boya yayıldı ve kuyruğu ağzında Ragnarök'ün gelmesini bekledi.

Hel'e gelince; o büyüyene kadar herkes ondan kurtulmak ister oldu. Esasen kötü kalpli değildi ama sosyalleşmeye meraklı da sayılmazdı. Girdiği bir odayı iki dakikada boşaltabilirdi; çok az konuşur, gittiği her yere kasvet götürür, katıldığı partiler fırtınanın uçurduğu çadırlar gibi dağılıverirdi.

Buna rağmen Odin hatırım için ona katlandı – en azından ergenlik çağına girinceye dek. O yıllarda hayret verecek kadar çok sivilce çıkarmasının yanı sıra Asgard'ın gözde Altın Çocuğuna, yani Yakışıklı Balder'e aynı şiddetle bir gençlik aşkıyla tutuldu. Bu durum zamanla o kadar küçük düşürücü bir hale geldi ki Odin en sonunda bir karara varıp Hel'e kendi âlemini –Rüya Nehri'nin bize bakan yakasındaki Ölüler Diyarı'nı– verdi ve onu yolcu etti.

Erkek kardeşinin çoktan Tek Deniz'e hükmettiği düşünülürse aldığı mükâfat âdildi. Fenris ise sonraki on beş yıl boyunca Demirkoru'da kol gezerek ufak tefek yaratıkları parçalara ayırdı

ve genel olarak terör estirdi. Tabii daha sonra onu zaptetmeleri gerekecekti ama henüz dikkate değer bir tehdit olarak görülmüyordu. Fakat Hel akıllıydı ve daha hassas bir şekilde başa çıkılması lazımdı.

Kızın tanrılar adına hayati bir görev yürüttüğü gibi bir izlenim yaratan Odin ona kendi ründamgasının –Bağcı adıyla da bilinen *Naudr*'ın– yanında hemen hemen sınırsız bir güç bahşetti. Ama tabii o gücü yalnızca kendi âleminde kullanabilirdi. Yaşlı Adam mümkün olduğunca uzun bir süre Ölüm'den kaçınmayı planlıyordu ama hayatının zirvesindeki o günlerde bile yolun sonuna geldiğinde bir açık kapı bırakma vizyonuyla olası bir ittifakın temellerini atmayı ihmal etmiyordu.

Angrboda'ya gelince... Eh, o kendi yoluna gitti, ben kendi yoluma. Aramızda dargınlık olmamasını umsam da Angie söz konusuyken asla bilemezsiniz. Sigyn'in kolları bana daima açıktı ve affının sonu yoktu; fakat eğer yanında kalsaydım basma kumaşların, hayvanların, ev yemeklerinin, dırdırın, ut dinletilerinin, kokulu mumların, potpurilerin ve sarışmaların arasında aklımı oynatırdım. Dolaysıyla aile saadetinden kaçıp Asgard'daki fakirhaneme sığındım.

Hayır, onu terk etmedim –Frigg öyle bir şeye asla göz yummazdı– ama onu yalnız kalmaya ihtiyacım olduğuna ikna etmeyi becerdim. Zaten artık hamile olduğundan bütün enerjisini patik ve şapka örmeye adıyordu. Bu benim için bahaneler bulmaya uygun bir zamandı. Zaten sonrasında da oğlanlar onu yeterince meşgul edecekti.

Evet, oğlanlar. Yeşil gözlerimi ve mizacımı alan ikiz oğullarım Vali ile Narvi. Sigyn (elbette ki yanılarak) çocuk sahibi olmanın sorumluluk bilincimi uyandıracağını farz etmişti. Aslına bakılırsa tam aksi etkiyi yarattılar ve bunun neticesinde sonraki birkaç yıl boyunca sevgi dolu ailemden ayrı kalmamı sağlayacak her fırsatı değerlendirerek olabildiği kadar sıklıkla ve uzağa yolculuk ettim.

Ne diyebilirim ki? Doğam böyle. Hem benim doğru düzgün

bir rol modelim var mıydı ki? Kaos'ta ilgisiz bir baba, Yukarı Dünya'da ilgisiz bir anne... Bunun hayata müthiş bir başlangıç olduğu söylenemez ya. Yine de daha farklı davransaydım...

Ama hayır. Pişmanlık zavallılar içindir. Olan olmuştur ve hayıflanmanın kimseye faydası yoktur. Sonunda bedel ödemedim mi? Belki başıma gelenleri hak bile ettim. Ve belki... Fakat artık bu kadar yeter. Dünyaların sonu geldikten sonra bilgelik taslamak kolaydır. Öbür Dünya'daki Kara Kale ağzına kadar o tür bir bilgelikle doludur.

Böylelikle babalığı bir kazın kursağından geçen bir buğday tanesi gibi hasarsız ve hatırasız atlattım. Oğullarımla top oynamanın, onlara uçmayı veya Suret değiştirmeyi öğretmenin ve yalan söylemek, hile yapmak yahut kalleşlik etmek gibi hayati beceriler kazandırmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğim anlarda da akıllıca davranarak öyle bir düşünceyi kendime sakladım. Yine de *bir şeylerin* değiştiğinin farkındaydım. İçimde bir kıpırtı olmuştu. Yüreğimdeki o dikenli tel yumağı ansızın gevşemişti. İntikam düşünmeden haftalar, hatta aylar geçirebiliyordum. Bir gün çıktığım gezintilerin birinden şahin Suretimde dönüp Asgard'a uçtuğumda yedi-sekiz yaşlarındaki oğullarımı surlarda oynarlarken gördüm. Ve kısacık bir anlığına kendimi neredeyse...

Evet. Kendimi neredeyse *mutlu* hissettim.

Bir terslik olduğunu anlamalıydım. Gelin açık konuşalım; bu doğal bir durum değildi. Fakat yıllarca uğraşıp didindikten sonra Odin nihayet beni yozlaştırmıştı. Hayır, hissettiğim şey elbette sevgi değildi ama bir tür memnuniyetti. Artık yalnız değildim. Yakınlarım vardı. Ve Dünyaların Sonu ne kadar geç gelse o kadar iyiydi. Oğullarıma uzaktan bakarken aklımdan şunlar geçti: *Belki eksikliğini çektiğim şey budur. Belki her şeye rağmen buraya aidimdir...*

6. DERS

Gelinin Nedimeleri

Harman yel ile, düğün el ile.

Lokabrenna

O olayı çoğunlukla krizden yoksun bir yaşantı izledi. Ağırdan aldığım yoktu ama Asgard'da mevsim yazdı ve güneşin parlaması hepimizi de etkiliyordu. O günlerde gücümüzün doruğundaydık. Orta Dünyalar'ın her yanında bize tapılırdı. İsteyebileceğimiz her şeye sahiptik: altın, silahlar, şarap, kadınlar. Odin ile Thor –tabii Altın Çocuk'la beraber– en popülerlerimizdi ama Bendeniz bile şarkılardan ve adaklardan nasibimi alırdım. Hem Buz Halkı hem de Kaya Halkı barış içindeydi; Frey geliniyle mutluydu ve Skadi yine Kuzey'e çıktığı o yolculuklardan birinde olduğu için keyfimizi kaçıracak biri yoktu.

Bir ara bir şeylerin ters gitmesi kaçınılmazdı. Hepimiz de *çok* fazla gevşemiştik. Kuşku, Sağ Kalma'nın ikizidir – birini kaybedersen diğeri de fazla geçmeden onu izler.

Kafaları çektiğimiz bir gecenin ertesi sabahı boş salonunda uyanan Thor çekicini bulamadı. Bir süre Sif'in onu bir yerlere kaldırdığını, sonra da ötekilerden birinin onu şaka niyetine sakladığını farz etti. Fakat çekiç ortaya çıkmayınca ve nihayet Ben-

deniz çağrılıp onu çalmakla suçlanınca bir sorunumuz olduğunu anladık.

"Hel aşkına, çekicini ne halt yemeye isteyeyim ki?" dedim.

Thor omuz silkti. "Ne bileyim. Düşündüm ki–"

"Sakın düşünmeye çalışma," dedim ve gerçek görü rünü *Bjarkán*'ı yaptım. Renklerini hemen tanıdığım gizli bir hâle açığa çıktı. "Bu hâle Buz Halkı reislerinden biri olan Thrym'e ait. Kartal biçiminde yolculuk yapmaktan hoşlanır. İçeri sızmanın bir yolunu bulmuş ve sen uyurken onu çalmış olmalı." Heimdall'a baktım. "Sen hangi cehennemdeydin? Gene mi sarhoştun. Tanrılar aşkına, bu mekânda güvenlik beş para etmez..."

"Diline hâkim ol," diye homurdandı Heimdall. "Yoksa onu koparırım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Buyur kopar. Hâlâ yapabiliyorken keyfine bak. Çünkü Thor'un çekicini kaybettiği duyulur duyulmaz dört bir yandan bize karşı şansını denemek isteyen her savaş beyinin saldırısına uğrayacağız."

Bir sessizlik çöktü. Herkes haklı olduğumun farkındaydı.

Freya'ya doğru döndüm. "Pelerinin."

Başını yukarı aşağı salladı. O bile Mjollnir bulunamazsa neler olacağını biliyordu. Mesele sadece çekiç değil itibar kaybıydı. Odin'in imparatorluğu blöf ve hiç kimsenin bize saldıramaya cesaret edemeyeceği bilgisi üzerine kuruluydu ama düşmanlarımız bir kamp ateşinin etrafındaki kurtlar gibiydi – uzak durmalarına rağmen bir kere bile kan kokusu alırlarsa kaşla göz arasında gırtlağımıza yapışırlardı.

Odin pelerini takmamı seyretti. "Git Thrym'le konuş," dedi bana. "Bizden ne istiyor öğren. Ve Loki, lütfen dikkatli ol."

Şaşırdım. Yaşlı Adam ilk defa kişisel güvenliğime ilgi gösteriyor olmalıydı. Herhalde çekici geri alamazsak yeteneklerime ihtiyaç duyacaklarını biliyordu. İtiraf etmeliyim ki koltuklarım epey kabardı; Odin bana güveniyordu ve nelere kâdir olduğumu ona göstermeyi iple çekiyordum. Böylece Kuzeydiyar'a uçtum ve

ihtiyar Thrym'i avlusunda tazılarına tasma yaparken buldum. Çok keyifli bir hali vardı.

Yanına inip iri ellerinin erişim mesafesinin hemen dışındaki bir dala kondum.

"Loki," dedi dişlerini göstererek. "Bugün pek cıvıl cıvıl görünüyorsun. Aesir nasıllar? Ya Vanir?"

"Thor'un çekicini çaldığından beri hiç iyi değiller," dedim ona.

Thrym bana kocaman sırıttı. "Thor'un çekicini mi çalmışım?" dedi.

"Böyle bir şey yapmaman gerektiğini bilirsin sanmıştım, Thrym," dedim. "Bir çekiç yüzünden bütün Dokuz Âlem'in savaşa tutuşmasını mı istiyorsun? Biliyorsun, yalnızca Asgard'ın başı derde girmeyecek. Yaptığın şey muhtemelen Düzen ile Kaos'un istikrarını bozacak. Sen daha 'canıma susadım' bile diyemeden Lord Surtr kapına dayanacak. İyisi mi Thor'a çekicini geri ver de hep beraber sağ kalalım. Ne dersin?"

Tekrar sırıttı. "Thor'un çekicini istediğim yok zaten."

"Ne güzel. Öyleyse ne istiyorsun?"

"Sevdalandım," dedi.

Küfrettim. "Of, tanrılar aşkına. Sen de mi?"

"Mjollnir'i Aşağı Dünya'ya gömdüm. Onu vaktinde asla bulamazsın," dedi. "Ama Arzu Tanrıçası gelinim olur olmaz çekici size geri veririm. Dokuz gün mühlet size."

Freya! Tanrılar aşkına. Böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi. O kadın baş belasından başka bir şey değildi. Bunun üzerine yapabildiğim kadar süratle Asgard'a geri uçtum –vakit darda– ve Gök Gürleten'i salonunda sabırsızlıkla beklerken buldum.

Freya'nın kuş tüyü pelerinini çıkarırken yorgunluktan düşüp kalacak gibiydim.

"Eee?" dedi Thor.

"E'si bir içki hiç fena olmaz. Biliyorsun, günlerce uçtum."

Thor beni boğazımdan tuttu. "*Eee?*"

"Eh," dedim, "Thrym'le konuştum. Çekici seve seve geri vermeye hazır. Ama Freya'yı gelin alması şartıyla."

Thor meseleye üç saniye kadar kafa yordu. "Peki. Gidip Freya'ya söyleyelim."

Tüm tanrıları Odin'in salonunda topladık. "İyi haberlerim ve iyiden birazcık daha kötü haberlerim var," dedim. "İyi haber Mjollnir'i geri vermesi için Thrym'i ikna ettim. O kadar iyi denemeyecek haber ise..." Freya'ya göz kamaştırıcı bir tebessüm ettim. "Bak, bana sövüp saymadan önce–"

"Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemesen iyi edersin," dedi Arzu Tanrıçası, dişlerini sıkarak.

"Ah, hadi ama," dedim. "Haksızlık etme. Thrym aslında iyi adamdır. Hem tanrılar aşkına, herif bir kral. Seni bir işçiyle evermeye çalıştığım yok. Bir düşün. Buz Halkı'nın kraliçesi olacaksın. Elmaslardan bir taca ve vizon kürkünden bir gelinliğe kavuşacaksın."

Bana o sert bakışlarından birini attı. "Hayır. Savaşa girmeyi yeğlerim."

"Neyle gideceksin ki? Hatırlarsan Mjollnir artık Thrym'in elinde."

"Umurumda değil. Buz Halkı'ndan biriyle evlenecek değilim. Hepsi de çirkin ve görgüsüzdür. Üstelik balık kokarlar."

"Balık kokusunun nesi varmış?" dedi Njord.

Freya yalvarır gözlerle Odin'e baktı. "Benden bunu isteyemezsin," dedi kirpiklerini kırpıştırarak.

Fakat Dvalin'le ve kolyeyle olan o hadiseden beri Odin ona karşı çok daha hoşgörüsüzdü. Çoğu zaman öfkesini açığa vurmasa da onu aklından geçenleri bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Çekice ihtiyacımız var, Freya," dedi.

"Yani *bana* ihtiyacınız yok mu?" Zorluklarla baş etmekte kullandığı alışıldık yönteme başvurarak ağlamaya başladı. Lakin bu sefer hiç kimse oralı olmadı. Freya gözyaşlarını kuruladı. "Anlıyorum. Demek bir fahişe gibi satılmamdan yanasınız."

Sırıtırken elimle ağzımı kapasam da bu gözünden kaçmadı.

Odin tahtından benimle göz teması kurdu. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Tabii Freya da. Tanrıça öfkeden tir tir titremeye başladı. Leş Yiyici biçimini –mutlak, bencilce Arzu'nun o canavarca tezahürünü– aldı ve gerçekleşen şiddetli değişimin tılsım boşalımıyla boynundaki altın gerdanlık parçalandı. Halkalar ve mücevherler Odin'in tahtının etrafına saçıldı.

"Aman ne güzel," deyip tekrar sırıttım.

Freya yeis dolu bir çığlık attı. "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırıp koşarak uzaklaştı.

"Sanırım cevabı hayır," dedim.

Tanrılar aralarında huzursuzca bakıştılar.

"Hâlâ Thrym'in hakkında gelmemiz lazım," diye devam ettim. "Buz Halkı'nın kralı. Kendi üssünde adamlarıyla çevrili. Rünlerle ve her türlü yerel bilgiyle donanımlı – Thor'un çekici de cabası..." Sözlerim sindirilene kadar duraksadım. "Thrym bir gelin istiyor. Başka çaremiz yok. Ben derim ki ona istediğini verelim."

Yine bir sessizlik yaşandı. Kimsenin yüzü gülmüyordu.

"Freya onu istemiyor," dedi Frey.

"Haksız da değil," dedim. "Ama Thryme *birini* vermek zorundayız. Nasılsa yüzü bir duvakla örtülüyken ve üstü başı pırlantalarla kaplıyken bir gelin diğerine benzer."

"Onu kandırabileceğini mi sanıyorsun?" Heimdall dudak büktü. "Kandırıldığını anlar anlamaz gelinin gırtlağını keser."

"Tabii önce gelin onunkini kesmezse," dedim. "Her şey kimi göndereceğimize bağlı."

Artık tüm gözler üzerimdeydi. Yeniden sırıtarak Thor'a doğru döndüm.

"Düşündüğünü tahmin ettiğim şeyi düşünmesen iyi edersin," diye hırıldadı.

"Kar beyazı vizon bir pelerinin altına yerleri süpüren tafta bir gelinlik düşünüyorum. O kadar kumaşın altında rahat rahat kırıtabilirsin. Saçlarını da şöyle hoş bir kepin altında topladık mı..."

"Dünyada olmaz," dedi Thor tehditkâr bir üslupla.

Onu duymazdan geldim. "Freya'nın kolyesini onarırız," de-

dim tanrılara. "Thrym onu görmezse kıllanır. Thor'un yüzünü bir duvağın altına saklarız ve dostumuzu kimsenin ruhu bile duymadan Thrym'in kalesine sokarız. Thrym çekici çıkardığında da..."

Odin artık gülümsüyordu. "İşe yarayabilir."

"Dünyada *olmaz*," diye tekrarladı Thor.

"Ben sana nedimelik ederim, Thor," dedim. "Endişelenme, seni gölgede bırakmam. Güzeller güzeli bir gelin olacaksın."

Thor hırladı.

"Gerdek gecesini de dert etme. Thrym'in çok nazik davranacağından eminim. Bunun senin için bir ilk olduğunu söyler–"

Yumruğu hedefini bulsaydı benden geriye yerdeki bir lekeden başka bir şey kalmazdı. Lakin kolayca sakındım ve sırıtmayı sürdürerek geri kaçtım.

"Başka çaremiz yok," dedim ona tekrardan. "Ya planımı uygulayacağız, ya da Mjollnir'i kaybedeceğiz. Ne dersiniz, millet?"

Hepsi de razı oldu. İşte böylece sekiz gün sonra Freya'nın parfümüne bulanmış, kolları ve bacakları ağdalanmış, tırnakları yaldızlanmış, yine Freya'nın elbiselerinden birini giyip kolyesini takmış, cinai bir öfke ifadesi taşıyan yüzü neyse ki duvakla örtülmüş olan Gök Gürleten yanında Mütevazı Anlatıcınızla beraber Kuzeydiyar'a doğru yollara düştü.

Savaş arabası geride kilometrelerce uzaktan görülebilen yanık lekeleriyle ve çukurlarla dolu kızgın bir iz bıraktı. Thor elbette ki hep böyle yolculuk ederdi ama bir pürist bunu kendi nikâhına gitmekte olan bir kadına göre fazla agresif bulabilirdi. Müdahale edilmeseydi Thor'un varlığını Ida Ovası'ndan kuzey buzullarına kadar kıpkırmızı şeritlerle ele güne ilan edecek olan hâlesini saklamayı başardım ama yoldaki hasar veya pırlantalı duvağın altından gelen diş gıcırtıları konusunda yapabileceğim bir şey yoktu.

Hedefimize varınca durumu ev sahibimize şöyle izah ettim: "Freya gelirken çok acele etti, Lord Thrym. Hem biz kadın sürücüler nasılızdır bilirsin..." Ona nedime başlığımın altında bir tebessüm ettim. Kadın rolünde Thor'dan daha inandırıcıydım ve

sakalsız olduğum için peçe takmama gerek yoktu. Her halükârda Thrym açıklamamı yeterli bulup çenemi hafifçe tokatladı.

"Hanım eğer nedimesinin yarısı kadar güzelse bu gece şans benden yana demektir."

Kıkırdadım. "Ah sen yok musun sen! Çekil bakayım!"

Sonra Thrym'in oynak ellerinden sakınarak sahte gelini Buz Halkı'nın yemek salonuna soktum. İçeriye bir şölen için masalar dizilmişti. Masaların üzeri sığır butlarıyla, koca koca somon balıklarıyla, böreklerle, kek dağlarıyla ve şeker kaplı meyvelerle donatılmıştı. Her bir yana mum demetleri koyularak mekâna şen bir hava katılmıştı. Bal likörü bir ayyaş ordusuna bile yetecek kadar bol tutulmuştu.

Thor'un kendi kendine söylendiğini duyunca ona fısıldadım. "Sessiz ol, tamam mı? Bırak ben konuşayım."

Thrym'in adamları bizi masamıza, lordlarının soluna götürdüler. Akıllıca bir manevrayla Thor'u savaşçıların oturdukları yerden uzaklaştırıp kadınların arasına yerleştirdim.

Thrym yakın bir mesafede olmasına rağmen aşna fişne yapabilecek kadar da değildi. Herif sahiden de elleşmeye meraklıydı ve Thor'un zıvanadan çıkmasını istemiyordum – en azından çekici ele geçirinceye dek. Ondan sonra istediği kadar kudurabilirdi.

"Bir şeyler yemeye çalış, *leydim*," deyip Thor'u kaburgalarından dürttüm. Ardından Thrym'e doğru döndüm. "Biraz utangaç. Eminim ki karnı doyduktan sonra gevşeyecektir."

Eh, Thorumuz eskiden beri fazlasıyla iştahlı olagelmişti. Bu sefer kendini de aşarak kadınlara ayrılmış koca bir kızarmış öküzü, sekiz somonu ve *tüm* o ufak tefek atıştırmalıkları –çikolatalar, kekler, bisküviler, şeker kaplı meyveler– yalayıp yuttu. Onu uyarmayı denedim ama Thor ile yemek birbirinden ayrılmayan iki yakın dosttu. Bunun ardından bal likörüne girişti ve ben aklını başına getiremeden önce üç boynuz dolusu likörü lıkır lıkır içti.

Thrym onu hayretle seyretti. "Yiyip içmeyi amma da çok seviyormuş. Şişmanlamamayı nasıl beceriyor?"

Kıkırdayıp kirpiklerini kırpıştırdım. "Ah, Lord Thrym, gönül okşayıcı teklifinden beri hanımımın ağzına tek bir lokma bile girmedi. Gelinliğine sığmayacağından o kadar endişeliydi ki sekiz gün boyunca sıkı bir perhizdeydi."

Thrym sevecen bir tebessüm etti. "Ah canım," dedi. "Benim için diyet yapmasına hiç gerek yok. Kadın dediğin etli butlu olur. Hadi ama, utangaçlık etme..." Freya'ya doğru atıldı ve peçesinin altına göz atmayı başardı.

Orada gördüğü keyfini kaçırdı.

"Freya'nın gözleri..." diye geveledi.

"Ne olmuş gözlerine?" Kolunu sıvazlayarak ona gülümsedim.

"O kadar haşin bakıyorlar ki – kor gibi yanıyorlar!"

"Hanımım sekiz gündür uyumadı da ondan," diye açıkladım. "Gerdek gecesini dört gözle bekledi – *seninle* gireceği gerdek gecesini, lordum."

"Ah," dedi Thrym.

Gülümsedim. "Senin hakkında pek çok şey duydu, lordum," dedim. "Zindeliğini, yakışıklılığını, *büyüklüğünü*..."

"Sahi mi?" diye sordu Thrym.

"Kesinlikle," diye fısıldadım. "Seni nasıl seyrettiğine bak. Hevesten yerinde duramıyor."

"Hemen çekici getirin!" diye bağırdı Thrym. "*Derhal* evlenmek istiyorum!"

Uşakların çekici yemek salonuna getirmeleri birkaç dakikayı buldu. Thor o esnada sabırla beklerken yemek boyunca gözünü sahte gelinden ayırmayan Thrym'in kız kardeşi gelip yanımıza oturdu ve Thor'un elindeki yüzükleri süzdü. Yüzükler elbette Freya'ya aiti ve –elbette– birbirinden güzeldi.

"Buralarda bir arkadaşa ihtiyacın olacak," dedi. "Parmaklarındaki o yüzükleri verirsen sana yol yordam öğretirim."

Thor hiçbir şey demese de sabrının sınıra dayandığını görebiliyordum. Nikâh kıyıldıktan sonra istediği kadar yüzük vaadederek kız kardeşi ondan uzaklaştırdım.

"Bence Freya'yı rahat bırakmalıyız," dedim Thor'a attığım sa-

kinleştirici bir bakışla. "Anlarsın ya, şu an çok utangaç ve tedirgin. Gel mütevazılığına saygı gösterelim."

Çekiç en sonunda hayal edebileceğiniz her türlü usandırıcı merasimin eşliğinde içeri taşındı. Nutuklar atıldı, kadehler kaldırıldı. Thor'un patlama sınırına yaklaşan öfkesini hisseder gibiydim.

"Ve şimdi," dedi zilzurna sarhoş olan Thrym, "Freya'nın doğru bir seçim yaptığında hemfikiriz. Evet, Mjollnir kudretli bir silah ama daha bile kuvvetli bir tane olduğunu sanırım ikimiz de biliyoruz. Duyduğuma göre onu denemek için sabırsızlanıyormuş." Sözlerinin ardından yalpalayarak Freya'nın yanına gitti ve ona göz kırpıp çekici kucağına bıraktı.

Thor ânında tepki verdi. Çekici kapıp ayağa kalktı ve sahte kılığını fırlatıp attı. Açıkta ve kendi Suretindeyken korku vericiydi; kızıl sakalı diken diken kabarmış, göğsü davul gibi şişmişti. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. Bana sadece yoluna çıkmamak düştü; zaten ne zaman cinnet geçirse yapılabilecek tek şey budur.

Şimşekler çaktı, yıldırımlar düştü. Çekiç ölümcül görevini ifa etti. Mutlu başlayan düğün kaşla göz arasında bir cenazeye döndü.

Thrym'in salonu beş dakika içinde eğri büğrü cesetlerle doldu. Thor'un işinde başarılı olduğu inkâr edilemezdi – akıllı değildi ama iki bacaklı bir ölüm makinesinden farksızdı. Erkekler, kadınlar, uşaklar, hatta köpekler... hepsi de Mjollnir'in altında can verdi. Thor'un kana susamışlığı nihayet dinince beraber Asgard'a döndük. Surlarımızın görüş alanına girinceye kadar da tek kelime konuşmadık.

Freya bizi orada bekliyordu. Thor ona kolyesini geri verdi.

Bragi'nin udu elindeydi. "Thrym nasıl biriydi?" diye sordu.

"Ölü," dedi Thor.

"Ya kayınlar?"

"Ölü," diye tekrarladı Thor.

"Eh, öyleyse çekicini geri almışsındır. Bak bundan harika bir türkü çıkacak," dedi. "Veya bir kutlama marşı. Ya da Klasik tarzda bir koroya ne dersin?"

Thor bakışlarını Bragi'ye çevirdi. İri elini uzatıp udu aldı ve sapını büktü.

"Eğer bu olanlarla ilgili tek bir nota bile duyarsam..." dedi usulca. "Bir şarkı, bir şiir, hatta bir tekerleme." Duraksayıp udu yere attı. Hüzünlü bir çatırtı yükseldi. "Hatta," dedi, "tek kelime daha edersen seni Gökkuşağı Köprüsü'ne asar, bağırsaklarından gitar yaparım. Anlaşıldı mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılan Bragi başını yukarı aşağı salladı.

Bir daha da hiç kimse o hadiseden bahsetmeyi göze alamadı.

7. DERS

Şöhret

Hayranlarını öldürmek, halk
arasındaki imajını güçlendirmenin
etkili bir yolu değildir.

Lokabrenna

O olayın ardından Bendeniz neredeyse bir anda popülerlik kazandım. Zaten eskiden beri kötü bir şöhrete sahiptim ama bu sefer ünüm bir orman yangını misali Orta Dünyalar'ın dört bir yanına yayıldı. İnsanlar o öyküye –Thor'un duvak takmasına, Bendeniz'in bir gelin nedimesi kılığına girmesine– *bayılıyorlardı* ve Bragi onu duyurmaması yönünde kesin emir almış olsa bile kulaktan kulağa başarıyla yayıldı.

Thor *hep* popüler olagelmişti. İri yarı, güçlü kuvvetli, iyi huylu ve ortalama bir Labrador kadar zeki biri olarak Ahali'nin zekâsı karşısında kendini ezik hissetmeden hayranlık duyabileceği bir adamdı. Bense tam tersiydim: Kastan nasibimi almamıştım ama fazlasıyla akıllıydım ve Ahali bana güvenmezdi.

Lakin Thrym'in ardından tüm bunlar değişti. Artık Thor'la iki kafadardık. İnsanlar bizi sokak ortasında durdurup gözde anekdotlarını talep ediyorlardı. Thor'un kasları ve benim beynim bir anda cazip bir kombinasyon olup çıkmıştı ve açıkçası

kendi adıma en son başarımızı tekrarlamak yönünde belirli bir baskı altındaydım.

Hayır, tanrıları ne kadar içerlediğimi unutmamıştım. Fakat popüler gruba dahil olmak yeni bir tecrübeydi ve her şeye rağmen hoşuma gitmekteydi. Tanrılardan hâlâ nefret etsem de artık bir nevi yansıtılmış parıltıya, beklenmedik bir cazibeye, bir şöhret havasına sahiptim. Normalde suratıma çarpılacak kapılar ansızın ardına kadar açılır oldu. Hiç tanımadığım insanlar bana hediyeler veriyorlardı. Kadınlar kendilerini bana sunuyorlardı – hem de kocalarının onayıyla. Daha önceden ayıplanacağım her türlü edepsizliğin artık yanıma kâr kaldığını keşfediyordum: sarhoşluk, düzenbazlık, kasıtlı vandalizm eylemleri, hırsızlık, ölçüsüz eşek şakaları gibi. Suçlu belli olduğunda insanlar başlarını iki yana sallayıp gülüyorlar, "Ah, klasik Loki işte," diyorlar ve sömürüldüklerini öğrenmekten *gururlanmışa* benziyorlardı.

Bu beklenmedik müsamaha Asgard'a bile uzandı. Orada da davranışlarımın artık daha fazla kabul gördüğünü keşfettim. Tanrılar maskaralıklarıma darılacakları yerde gülüp geçiyorlardı. Sif'in saçıyla ilgili hikâyeyi bizzat tecrübe etmişçesine anlatan Thor öyle yaparken kükreyerek kahkahalara boğuluyor, sırtıma şaplaklar atıyordu. Idunn ve elmaları hakkındaki türküyü elden geçiren Bragi karakterimin bir hainden çok bir kurban gibi gözükmesini sağlıyordu. Angie'yle olan oynaşmalarım ve canavarca çocuklarımız bile seks sporcusu ünümü katmerliyordu. O esnada ikiz oğullarım hızla büyüyorlar, kızıl saçlarıyla ve tuhaf gözleriyle şıp demiş babalarının burnundan düşmüşe benziyorlardı. Tabii bu durum içimde babalık duyguları uyandırmıyordu. Yine de Sigyn'i mutlu etmesinin yanı sıra tanrılar arasındaki statümü yükseltiyordu.

Yine de Heimdall'ın bana asla kanı ısınmadı ve hâlâ Asgard'a gidip gelen, dağlarda altı hafta geçirdikten sonra yanımızda üç-dört gün kalan ve sonra tekrar avlanma sahalarına dönen Skadi'nin bazen o mavi-sarı gözleriyle bana dik dik baktığı oldu. Babasının ölümünde tam olarak ne gibi bir rol oynadığımı me-

rak ettiğini hissediyordum. Bir keresinde onu güldürmüş olabilirdim ama halen dağların yüreği kadar soğuk ve bir katil balina kadar ölümcüldü. O ne zaman civarda bulunsa *fazla* popüler olmaktan kaçınmaya çalışıyordum.

Odin yeni kazanılmış popülerliğim karşısında şaşırmışa benzemiyordu. Kardeşim şöhrete, onun istikrarsızlığına ve gelip geçiciliğine yabancı değildi. Hem biraz gözlerimin kamaşması belki onun da işine geliyordu. (Hatta o günleri düşündükçe serüvenlerimi ağızdan ağza yayanın Odin olup olmadığını merak ederim.) Kuzgunları Huginn ile Muninn her sabah uçup giderek Dünyalarda dedikodu ve haber toplarken Mimir'in Başı haricinde yalnız kalan Odin bizimle mesafesini koruyordu. Belki Baş'ın ona neler anlattığını ve Odin'in her türlü söylentiye ve hikâyeye neden o kadar ilgi gösterdiğini kendi kendime sormam gerekirdi. Fakat bu yeni yozlaşmaya –şöhrete– öyle bir kapıldım ki ne yalan söyleyeyim, dikkatim dağıldı. Thrym benim için bir dönüm noktası olmuş, birinci lige çıkmamı sağlamıştı. Ben de etrafımda gelişen destana, özel muamele görmeyi hak ettiğime, yasaların beni bağlamadığına inanmaya başlamıştım. Çoğu tanrısal zaaf gibi gurur da beni pençesine almıştı ve beni bekleyen yıkımın farkında bile değildim...

O yıkım Thor'la beraber bir Orta Dünyalar turuna çıktığımda gerçekleşti. Tura çıkmanın kazanılan ünü korumak için çok önemli olduğunu keşfetmiştim ve Thor gezmekten hoşlanırken ben de en mutlu anlarımı karımın ilgisinden uzak kaldığımda geçirirdim. Thor'un savaş arabasıyla Asgard'dan çıktık, Demirkoru'nun etrafından dolaştık ve doğu yönünde ilerleyerek Kaya Halkı'nın faaliyetlerini kontrol ettik. Buz Halkı'nın hâlâ uslu durduğundan emin olmak için Kuzeydiyar'ın çevresinde gezindik. Sonra Ahali'nin hakkımızda neler konuştuğunu duymak ve birkaç tane daha öykü yaymak maksadıyla kılık değiştirip İçdiyar'a geçtik.

İçdiyar'daki ilk gecemizde Thor yerel konukseverliğin tadına bakmamızda ısrar etti. İnsan Suretinde bir viranenin kapısını

çalmamız ve bölgede nasıl bir halk desteğine sahip olduğumuzu öğrenmemiz gerektiğini kafasına koymuştu. Şahsen ben bol miktarda yemeğe ve doğru düzgün bir yatağa –ve belki o yatağı benim için ısıtacak birkaç kıza– sahip güzel bir hanı yeğlerdim. Fakat Thor inadından dönmedi ve sonunda bir fundalığın kenarındaki çim damlı mütevazı bir kulübeyi gözüne kestirdi.

Binanın perişan bir hali vardı ve bunu dile getirmekten çekinmedim. "En güzel yerlerde kalmadıktan sonra ünlü olmanın ne yararı var?"

"Ah, hadi ama," dedi Thor. "Bu çiftçi tipler Dokuz Âlem'in tadı tuzudur. Hem kim olduğumuzu öğrendiklerinde neler diyeceklerini hayal et. Bugün olanların öyküsünü *yıllarca* ballandıra ballandıra anlatacaklar."

Böylece kapıyı çaldık ve evin hanımının hazırlamakta olduğu yemeği paylaşmak istedik. Biliyorum, yaklaşımımız biraz klişeydi ama idare Thor'daydı ve ona göre tanrıların böyle davranmaları gerekirdi. Kendimize Arthur ile Şanslı dedik – Thor takma adlarımızı ne zaman kullansa bana bakıp göz kırptığı için daha yemeğe bile oturmadan tanınacağımızdan emindim.

Bu konuda yanıldığım anlaşıldı. Tepelerden gelmiş köylüler olan ev halkı sahte kılığımızın ötesini göremedi. Sabırsızlanmaya başladım. Fakat Thor beni dürtmeye ve bana göz kırpmaya devam etti. Zaten o zamana dek hava da kararmış olduğundan geceyi hiç de lüks denemeyecek bu mekânda geçirmeye boyun eğdim ve bana sunulan az miktarda ikramın tadını çıkarmaya yoğunlaştım.

Bir tür yahni olan yemek ahım şahım değildi. Yataklar saman şiltelerden ibaretti. Fakat orta yaşlı bir çiftten, Thialfi adında ergen bir oğuldan ve Roskva adlı güzel bir kızdan teşkil aile yeterince sevimliydi. Bunun üzerine yine o parlak fikirlerinden birine kapılan Thor çok üzücü bir şekilde eksikliği hissedilen eti tedarik etmeyi önerdi.

Thor'un yanında yolda bulup aldığı bir çift keçi vardı. Kendini kaptırdığı cömertliğin etkisiyle keçileri küçük aileye sundu

ama onları kemiklerden hiçbirini kırmamaları yönünde uyardı da. Bu bir nevi itaatkârlık imtihanıydı. Thor saygıya çok önem verirdi. Herhalde onun gibi yüz elli kilo gelseydim ben de verirdim.

Ev sahiplerimiz keçi eti armağanı karşısında dokunaklı bir şaşkınlık yaşadılar. Afallayıp kalan ebeveynler âdeta dillerini yutarlarken çocuklar türlü türlü soru sordular. Nereden gelmiştik? Zengin miydik? Tek Deniz'i görmüş müydük? Ergen oğlan Thialfi özellikle Thor'a ilgi gösterirken ailenin kızı Roskva beni kirpiklerinin altından uzun uzun süzdü.

Eh, o şartlar altında hoşça vakit geçirdik. Yedik, uyuduk ve sabahleyin Thor ekmek ile kemik iliğinden bir kahvaltı hazırlamak için geceki ziyafetten kalan tüm kemikleri topladı. Fakat atılmış kemikleri incelerken bir uyluk kemiğinin çoktan kırılmış olduğunu görüp kendisine itaatsizlik edildiğini anladı.

"Ben size ne dedim?" diye hesap sordu, gerçek Suretini gözler önüne sererek.

Thialfi'nin gözleri çay tabakları gibi açıldı. "Vay canına. Vay canına. Sen Thor'sun," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Thor.

"Tahmin *etmiştim*!" dedi Thialfi. "Koskoca Thor karşımda duruyor. Gök Gürleten. Yıldırımların tanrısı."

"Evet," dedi Thor. "Hatırlarsan–"

"Vay canına," diye tekrarladı Thialfi. "Maceralarına bayılırım. Bir gelin gibi giyindiğin–"

"O olaydan *sakın* bahsetme!" dedi Roskva.

"Ah. Şey, Idunn'u Buz Halkı'ndan kurtardığın ve–"

"Aslına bakarsan onu ben başardım," dedim.

Roskva'nın ceylan gözleri kocaman aralandı. "Tanrılar aşkına, sen Loki'sin," dedi. "Asgard'daki tüm tanrılar arasında en sevdiğim sensin. Thialfi, seni salak, bu *Loki*. Oyunbaz Loki'nin ta kendisi. Thor ve Loki evimize geldiler ama bizim ruhumuz bile duymadı!"

"Her neyse," dedi kızgınlığı geçmemiş olan Thor. "Verdiğim

buyruğa kulak asmadınız. Hepiniz de yaptığınızın bedelini canlarınızla ödemeyi hak ediyorsunuz."

Ona sadık hayranlarını öldürmenin halk arasındaki imajını pek güçlendirmeyeceğini belirttim. Artık bütün aile daha önce ünlü birini hiç görmemişçesine karşımızda el pençe divan duruyor ve *size layık değiliz* ayaklarına yatıyordu. Bu halleri içimi kaldırsa da Thor'un üstünde etkili oldu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bu seferlik affediyorum."

Thialfi ile Roskva sevinçle hoplayıp zıpladılar. Roskva pembe renkli küçük bir defter ile bir parça odunkömürü kapıp getirdi ve benden içine adımı yazmamı istedi. Thialfi de göründükleri kadar kalın olup olmadıklarına bakmak için Thor'un kollarını yoklamaya çalıştı.

"Eee, birer tanrı olmayı nasıl becerdiniz?" dedi ailenin babası. "Bu öğretilebilen bir şey mi? Veya öyle mi doğuluyor? Çünkü oğlum hep günün birinde tanrı olmak istediğini söyler ama o işte çiftçilikteki gibi kariyer yapılabilir mi bilmiyorum."

Thor adamı yapılabileceği yönünde temin etti.

"Eğitim mi aldınız?" dedi Thialfi. "Yoksa, ne bileyim, seçildiniz mi?"

Thor ikisi de dedi.

"Peki *fikirlerini* nereden buluyorsun?" diye sordu anne, bana hitap ederek. "Kurduğun tüm o zekice planları nasıl düşünüyorsun bilmiyorum. Bir anda aklına mı geliyorlar?"

Gülümseyerek ona evet, aklıma geliveriyorlar dedim.

Baba ile annenin etkilenmiş bir halleri vardı. "Roskva bir kız için akıllıdır," dedi anne şefkatle. "Kafası o kadar çok fikirle dolu ki. Onları nereden bulduğunu bilmiyorum. Thialfi de rüzgâr gibi koşabilir. Ondan hızlısını hiç görmedim. Sizce –bilirsiniz işte– *potansiyelleri* var mıdır?"

Konunun nereye varacağını anladım. Tam yeni yetenekler yetiştirmeye zamanım olmadığına dair bir şeyler söylemeye başlarken Thor'un yüz ifadesini görüp içimden sövdüm. Thor'un aklına nadiren bir fikir gelir. O fikrin iyi olmasıysa daha da

nadirdir. Fakat bir fikre kapıldı mı onu vazgeçirmek neredeyse imkânsızdır. Thor'un aklına şimdi de bir fikir geldiğini görebiliyordum: Gözleri parlıyor, yüzü kızarıyor, sakalı kabarıyordu.

"Aklından bile geçirme," dedim.

"Hadi ama, Loki. O kadar şirinler ki. Onları yanıma alasım var."

"Kesinlikle olmaz," dedim. "Hem onlarla ne yapacaksın ki?"

"Thialfi silahlarımı taşıyabilir," dedi Thor. "Roskva da bizim için yemek pişirip temizlik yapabilir. Hadi be, Loki. Daha sadece çocuklar. Üstelik bizi yere göğe sığdıramıyorlar."

Ona *son* iki çocuğunun keçi yahnisi olup çıktığını hatırlattım. Böğürürcesine güldü.

"Klasik Loki işte," dedi coşkuyla. "Güven bana, çok eğleneceğiz."

İşte ikimiz bu şekilde bir çift takipçi edindik. Thialfi Thor'un, Roskva ise Bendeniz'in bir numaralı hayranıydı. Fakat şimdi düşünüyorum da sanırım onları bizimle beraber bilinmeyene götürmenin pek akıllıca bir davranış olmadığını kabul edersiniz. Hayranlar ün kadar dönektirler ve yanımıza fazla yaklaşmalarına izin verdiğimizde kusurlarımızı açığa vurma riskine gireriz. Evvela takipçilerimize, ardından rakiplerimize. Sonra bir de bakarız ki yıkılıvermişiz.

8. DERS

Gece Yarısı Güneşi

Güneşin asla batmadığı yer her şeyin
mümkün olduğu bir yerdir.

Lokabrenna

O esnada halen kuş uçmaz kervan geçmez topraklarda geziyorduk. Fundalıklardan yoğun bir sis bastırmıştı ve yılın o zamanlarında güneşin Kuzey gökyüzünü nadiren terk etmesine rağmen hava soğuk, kasvetli ve iç sıkıcıydı. Şahsen ben yuvamı ve Sigyn'in ev yemeklerini özlemeye başlıyordum ama Thor hevesli yeni takipçilerinin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Açıkçası benim de küçük bir gösteri düzenlemeden geri gitmeye gönlüm yoktu.

Böylece dördümüz son bir buzul gerdanlığını aşıp bir deniz şeridine ulaştık. Daha ötede ormanı ve baş döndürücü bir karlı dağ zincirini görebiliyorduk.

Geldiğimiz yer Utgard, yani Kuzeyin En Uzağı'ydı. Bölgeyi ismen tanıyorduk ama bildiğimiz kadarıyla Odin'in bile orada bulunmuşluğu yoktu. Yılın altı ayı boyunca güneşin ufka hiç değmediğini, her şeyin buz kestiğini ve koyu mavi kış göğünde Kuzey Işıkları'nın dans ettiğini duymuştuk. Yaz mevsimi kısaydı –topu topu üç ay– ama o zaman zarfında Kaos hüküm sürerdi:

Güneş hiç batmaz, etrafta canavarlar kol gezer, bitki örtüsü coşar ve efsanelere göre her şey mümkün olurdu.

Utgard bana göre hiç bulaşmamamız gereken bir yer gibi duruyordu ama Thialfi ile Roskva ışıltılı gözlerini üzerimizden ayırmıyorlardı ve beklentilerini –*sevgilerini*– sırtımızdaki bir boyunduruğun ağırlığı gibi hissediyorduk.

Sanırım ikimiz de kendimizi kaptırdık. Davranışlarımızı daha başka nasıl açıklarım bilmiyorum. Şöhret sarhoşuyduk; bize tapanları hayal kırıklığına uğratmaktansa en aptalca risklere gitmeye razıydık. Kıyıda kemik kadar ağarmış ama hâlâ sağlam durumda eski bir tekne bulduk ve Thor'un savaş arabasını geride bırakıp denizin karşısındaki Kuzey Işıkları'nın diyarına geçmeye karar verdik.

Boğaz büyük ölçüde buzdan yoksundu. Onu yirmi dört saatten kısa zamanda aşıp dalgaların sürüklediği tahta parçalarıyla ve öleli çok olmuş hayvanların kemikleriyle bezeli geniş bir kumsala çıktık.

Tekneyi gelgit hattının ötesine kadar sürükledik, sonra da sırt çantalarımızı alıp iç kesimlere yollandık. Dağlar boğazın öteki tarafındaki kadar uzak görünüyordu ve arazinin büyük bölümünü ormanlar kaplıyordu. Karanlık, sık ve çam kokulu bu ormanlar hiçbirimizin daha önce görmediği bitkilerle ve hayvanlarla doluydu. Sağda solda Yggdrasil'e rakip olacak kadar düzgün ve uzun ağaçlar, onların gövdelerinde aşağı yukarı koşuşturan siyah kürklü sincaplar ve yetişkin bir adam boyunda morumsu mantarlar göze çarpıyordu. Bu garip ve huzur bozucu yerin daha içerilerine ilerledikçe huzursuzluğum daha da artıyordu. Orada bir yerde bir şeyin bizi gözetlediğini hissediyordum.

"Yoksa kurtlardan mı korkuyorsun?" dedi Thor ve güldü. "Bak bu epey komik. Kurtların Babası kendi akrabalarından tedirgin oluyor."

Sırf Fenris'in babasıyım diye kendisinin beni atıştırmaktan kaçınmayacağını belirttim. Hem zaten Öte Dünya'da mantarlar

bile bu kadar büyüyebiliyorsa bir kurtinsan –veya tanrılar korusunlar bir *yılan*– acaba ne boyutlara ulaşırdı.

"Yılanlar mı?" dedi Thialfi. "Sence burada yılanlar mı var?"

Omuz silktim. "Kimbilir? Olabilir."

Thialfi ürperdi. "Yılanlardan nefret ederim. Özellikle de yüzdüğün sırada sazların arasında saklanan şu yeşil renklilerden ve yol kenarında yatmış beklerken neredeyse görünmeyen kahverengilerden. Veyahut ağaçlardan sarkan o kocamanlardan..."

İşte o zaman Hoenir'den bile daha sinir bozucu bir yol arkadaşı bulmuş olabileceğimi anladım. Ağzını *Naudr* rününün bir efsunuyla kapatmayı düşündüm ama çocuk Thor'un bir numaralı hayranıydı ve bir numaralı hayranını susturmam halinde Gök Gürleten'in itiraz edebileceğinden çekindim. Böylece Bendeniz kendimi gitgide daha tedirgin hissederek ve Thialfi şen şakrak yılanlardan bahsederek ormanda yolumuza devam ettik.

Bir ara yağmur başladı. Hiç dinmeyecekmiş gibi yağan o sabit, insanı sırılsıklam eden bir yağmurdu. Sular sırtlarımızdan aşağı aktı, saçlarımızı başımıza yapıştırdı, ormanı çürük tahta ve ekşi, ıslak toprak kokusuyla doldurdu. Karnım acıkıyordu ama etrafta av hayvanlarından bir iz yoktu ve henüz bir sincap yemeye kalkışacak kadar çaresiz değildim.

"Yoruldum," dedi Roskva. (Güven dolu yüz ifadesine bakarak bu sorunu benim çözmemi beklediğini anladım.) "Kamp kurma zamanı gelmedi mi?"

Çevreme bakınınca ne kadar zamandır yürüdüğümüze dair en ufak bir fikrim bile olmadığını fark ettim. Yaprakların arasından günışığını hâlâ görebiliyordum ama güneşin hiç batmadığı bir mevsimdeydik ve vakit epey ilerlemiş olabilirdi. Ormanda uyuma fikri hoşuma gitmese de başka bir seçeneğimiz yoktu. Herhangi bir yerleşim emaresine –bir barınağa, hatta bir oduncu kulübesine– rastlamamıştık. Dar keçiyolunda ilerlemeyi sürdürdük ve sonunda bir binanın yer aldığı bir kayrana vardık. Tuhaf ve biçimsiz yapı ne bir salona ne bir mağaraya benziyordu; kapıları veya pencereleri yoktu. Girişiyse hemen hemen

tavanın yüksekliği kadar geniş gözüküyordu. Yine de büyükçe bir binaydı ve pek de davetkâr görünmemesine (ya da kokmamasına) rağmen en azından bize başımızı sokabileceğimiz bir yer sunardı.

"Gelin bu gece burada uyuyalım," diye önerdim. "Terk edilmişe benziyor."

Çocuklar beni kuşkuyla süzdüler. Belki de tanrılarının daha konforlu bir barınak sağlamalarını beklemişlerdi. Fakat saatlerdir yürüyorduk ve üşümemin yanı sıra kendimi bitkin hissediyordum. Mağara mıdır bina mıdır her neyse bizi sabaha kadar kuru tutardı.

Böylece vurup kafayı yattık. Bir saat kadar uyumuştuk ki yüksek bir çatırtıyla uyandık. Bunu meşum bir gümbürtü izledi. Zemin, fırtınaya yakalanmış bir kayık gibi sallandı.

"Deprem oluyor!" dedi Thor.

"Harika," dedim.

Thialfi ile Roskva birbirlerine sarıldılar. İkisi de bembeyaz olmuştu ve tir tir titriyordu. Neredeyse bir heyelanla karşılaşmayı bekleyerek mağaranın girişine koştum ama gümbürtüler gibi sarsıntılar da aniden kesildi. Az sonra ortalık yeniden sütlimandı. Bir deprem olduysa bile artık sona ermişti.

Dışarıda hâlâ şakır şakır yağmur yağıyordu.

Barınaktan ayrılmayı düşündük İkinci bir deprem olursa gizemli binanın içinde mahsur kalabilirdik. Öte yandan geceyi ormanda geçirmek hiç de hoş bir düşünce değildi.

"Dışarının içeriden nasıl daha güvenli olacağını anlamıyorum," dedi Thor. "Ormanda kurtlarla veya daha beteriyle karşılaşabiliriz. Bence bu gece burada kalalım. Bir şey saldırırsa daha rahat karşı koyarız. Bu bölgelerde canavarlar olduğunu duymuştum."

"Bunu *şimdi mi* söylüyorsun," diye homurdandım.

Bunun üzerine salona geri çekildik ve alacakaranlıkta belirli bir eğimle uzanan bir tür sığ mağara bulduk. Mağaranın içi daha sıcak ve güvenliydi; ayrıca bir hırgür çıkarsa en azından

sırtımızı duvara verebilirdik. Orada yattık ama iyi bir uyku çekemedik; geceleyin iki defa daha sesler -boğuk bir böğürtü- duyduk. Thor'un uykusunda yelleniyor olması mümkündü ama pek sanmıyordum.

Pelerinimi başıma sarıp garip sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Fakat dört saat kadar sonra yorgun ve halsiz bir vaziyette nihayet pes ettim ve neler olduğuna bakmak için sessiz adımlarla mağaranın girişine gittim.

İlk başta ortalama bir bahçe kulübesi boyutlarında bir çift ayak gördüm. Daha dikkatli bir inceleme o ayakların kime ait olduğunu ortaya çıkardı: Horul horul uyumakta olan bir deve.

Gidip Thor'a haber verdim. "Bak bu her şeyi açıklıyor," dedim. "Gümbürtüleri de, depremi de. Meğer uykusunda osuran ve domuz gibi horlayan tek kişi sen değilmişsin."

Thor da kendi gözüyle görmek için dışarı çıktı. Onu temkinli bir mesafeden takip ettim. Thor yaklaşırken dev bir ahır kapısı kadar büyük ve bir tatlı su istiridyesi kadar gri gözlerinden birini açtı. "Merhaba, minik adam," dedi.

"Kimsin sen?" diye sordu Thor. "Minik" diye hitap edilmekten hazzetmediği belliydi.

"Skrymir," dedi dev. Sesi okyanus kadar derindi. İkimize biraz daha yakından baktı. "Ve yanılmıyorsam sen Asa-Thor'sun. Sen de Oyunbaz Loki'sin."

Öyle olduğumu itiraf etmek zorunda kaldım.

Sırıttı. "Hakkınızdaki öyküleri duymuştum," dedi. "Ama gerçek hayatta daha iri olursunuz sanmıştım. Eldivenimi gördünüz mü?" Doğrulup oturdu ve etrafa bakındı. "Ah! İşte orada!"

Bunun üzerine geceyi geçirdiğimiz salonun aslında Skrymir'in eldiveni olduğunu anladım. Muazzam boyutlardaki parmaksız deri eldivene başparmak için ilave bir yer dikilmişti. Geceyi geçirdiğimiz daha küçük mağara da işte o oydu. Bu durum içerideki ağrı keçi kokusunu ve ne taş, ne tahta ne de tanımlayabildiğim başka bir maddeden yapılmış duvarların enteresan dokusunu açıklıyordu.

Thialfi ile Roskva da dışarı çıkmışlardı ve Skrymir'i tedirgin gözlerle izliyorlardı. Dev eldivenini taktı, çantasını omzuna vurdu ve yoluna gitmek üzere ayağa kalktı.

Sonra aklına bir şey gelmişçesine durakladı. "Halkımla tanışmak isterseniz kalemiz buradan çok da uzak değil. Utgard. Size yolu gösterebilirim."

Teklifine biraz kafa yorduk. Daha önce de belirttiğim gibi Utgard'ın bir şöhreti vardı. Orada donmuş toprağın derinliklerine gömülü bir kale olduğu, Asgard'la yarışabilecek bu kaleye bir tılsım ve rün ustasının hükmettiği yönünde söylentiler dolaşırdı. Hiç kimse o söylentilerin doğruluğunu sınayabilecek kadar kuzeye açılmamıştı ama öyküde hakikat payı varsa Thor ile benim oraya yalnız gitmemiz muhtemelen pek akıllıca olmazdı.

Fakat Thialfi ile Roskva'nın gözleri üzerimizdeydi. Elimizden ne gelirdi ki?

"Pekâlâ," dedi Thor.

"Sizi götürebildiğim kadar uzağa götürürüm," dedi Skrymir. "Ben Utgard'a dönmüyorum ama sizi şehir kapısına kadar geçirebilirim. Benimle beraber yürüyün de eşyalarınızı taşıyayım."

Böylece çantalarımızı, kalan son erzakımızı, kuru giysilerimizi ve yolculuk için yanımıza aldığımız diğer her şeyi ona verdik. Sonra da Skrymir'i takip ettik – daha doğrusu etmeye çalıştık. Fakat koca adam fazla hızlı gidiyordu ve devasa adımları nedeniyle geride kalmamız uzun sürmedi. Genç ve enerjik Thialfi bile ona ancak koşar adım ayak uydurabildiği için kısa sürede yorgun düştü.

Yine de Skrymir'in izini sürmek zor değildi; ilerleyişini uzaktan bile duyuyor, ormanda açtığı yolu –bir kırık ağaçlar hattı– rahatlıkla görebiliyorduk. O yolda gün boyu ilerledik. Saatler geçtikçe de acıkıp asabileştik. Nihayet kadim bir meşe korusunda yetiştiğimiz dev, uyku tulumunun üstünde otururak muazzam bir yemeğin son lokmalarını yiyordu.

Thor asık bir suratla devin üstüne yürüdü.

Skrymir ona kocaman bir tebessüm etti. "Ah, işte buradasın,

Asa-Thor," dedi. "Ben de tam yatacaktım. Temiz havada gün boyu yürüyünce öyle yoruluyorum ki."

"Peki ya bizim yemeğimiz?" diye homurdandı Thor.

"Keyfinize bakın," dedi Skrymir. "Yiyecekler çantamda. Ben yatıyorum." Sözlerinin ardından uyku tulumuna sarındı ve az sonra gök gürültüsü gibi horlamaya başladı.

Fakat devin çantasını bağlayan düğümler aldatıcı bir şekilde karmaşıktı. Thor başarı sağlayamadan onlarla cebelleşti, sonra da Bendeniz'e doğru döndü.

"Bir de sen dene. Düğümlerden iyi anlarsın."

Fakat ben de çantayı açamadım. Düğümler çok sıkı ve kaygandı. Küçük parmaklarının daha çevik olabileceğini düşünerek çantayı Thialfi ile Roskva'ya verdim ama kardeşler de açmayı beceremediler.

"Skrymir bunu bile bile yaptı," dedi Thor. "Daha en başından beri bizi aşağılıyor. Bizi küçük düşürmeye çalışıyor."

Omuz silktim. "Eh, ondan kolay ne var. Sonuçta dağ gibi adam."

Thor çekicini eline aldı. "Ne kadar büyük olurlarsa o kadar kolay yıkılırlar," deyip Mjollnir'i devin kafasına fırlattı.

Skrymir uyandı. "O da neydi?" dedi. "Başıma bir yaprak mı düştü?" Yattığı yerde kıpırdanıp bizden tarafa döndü. "Thor, sen misin? Yemeğini yedin mi?"

Thor bu sözler karşısında öyle bir şaşaladı ki ağzı bir karış açık bakakaldı.

"Öyleyse sen de yat," dedi Skrymir. "Sabaha görüşürüz."

İki dakika geçmeden bir domuzlar ordusu gibi horlayarak tekrar uykuya daldı. Geri kalanımız aramızda bakıştık, omuz silktik ve aç acına yatmaya hazırlandık.

Uyumamız sandığımdan daha zor oldu. Ağaçların gölgesindeyken bile tuhaf ışık huzur bozucuydu. Vakit gece yarısı olmasına rağmen güneş ağaçların arasında kızılımsı bir ışıkla parlıyor, bu da içimin geçmesini zorlaştırıyordu. Üstüne üstlük Thor'un midesi neredeyse Skrymir'in horultuları kadar yüksek gurultu-

lar çıkarıyordu. Ben de kurt gibi açtım ama çantayı açmak için Skrymir'den yardım isteyemeyeceğimin farkındaydım. Evvela öyle bir şey yaparsam Thor beni gebertir, sonra da muhtemelen vicdan azabıyla intihar ederdi. İkincisi, Thialfi ile Roskva yanımızdaydı ve bizden beklentileri yüksekti. O yüzden aç ve uykusuz bir halde öylece yatarak Asgard'da bir karım varken burada ne halt yediğimi düşündüm.

Evet, Sigyn'i *özleyecek* kadar perişandım.

Sonunda Thor doğrulup oturdu. O yönde çaba harcadığını görebiliyordum ama gizlilikle arası iyi değildir. Bir gözümü aralayarak Skrymir'in yanına gitmesini seyrettim. Mjollnir elindeydi ve belli ki niyeti ciddiydi. Devi öldürme teşebbüsünün başarısızlıkla sonuçlanması –hem de bir numaralı hayranlarının gözü önünde– içini kemiriyor olmalıydı. Çekici bir kez daha havaya kaldırdı ve mide bulandırıcı bir *pat* sesiyle indirdi...

Skrymir uyandı. "O da neydi?" dedi. "Kafama bir dal parçasının düştüğünden eminim. Bu sen misin, Asa-Thor? Neden uyanıksın? Yoksa çoktan sabah mı oldu?"

Thor'un kafası iyice bozuldu. "Yok bir şey," dedi. "Uyumaya devam et."

Dev de tekrar döndü ve fazla geçmeden az önceki kadar derin bir uykuya daldı.

Thor bu sefer daha uzun bir süre bekledi ama uyumadığını biliyordum. Thor'a saldırganlığını gizlemekte pek yetenekli denemez ve homurdanmaları, diş gıcırdatmaları, mide gurultuları ve hayvani hırıltıları arasında hüsranını hissedebiliyordum. Sonunda tekrar ayağa kalktı ve elinde Mjollnir'le Skrymir'in yanına gitti. Devin iki gözünün arasına öyle müthiş bir darbe indirdi ki çarpmanın şiddetiyle uçan kuşlar sersemleyip gökten düştü, ağaçlar devrildi ve bütün taşra titredi.

Skrymir doğrulup oturdu. "Sabah mı oldu?" dedi.

Thor'un sarsıldığı her halinden belliydi.

"O ağaca kuşlar yuva yapmış olmalı," diyen Skrymir ayağa kalktı. "Başıma bir şey düştüğünden eminim. Neyse, boş ver.

Kalkmana sevindim. Yolculuğumuza devam etme zamanı. Kahvaltı ettin mi?

Thor hırıldamaktan başka bir şey yapamadı.

"Öyleyse yola koyulalım. Yuvam çok uzakta değil. Ama sizi uyarayım; halkım yabancılara alışkın değildir ve küstahlıktan hiç hazzetmez. Siz tanrılar Asgard'da yere göğe sığdırılamıyor olabilirsiniz ama Öte Dünya'da şirin özentilerden başka bir şey değilsiniz. Utgardaloki ile adamları abuk sabuk lafları sineye çekmezler, ona göre."

"Utgardaloki mi?" dedim şaşkınlıkla.

"O Öte Dünya'nın kralıdır. Ne yani? Dünyalardaki tek Oyunbaz'ın sen mi olduğunu sanıyordun?"

Tekrar yollara düşmeye hazırlanırken önceki keyifli halinden eser kalmamıştı. Bu sabah nedense epey somurtkandı.

"Ben kuzeydeki dağlara gidiyorum," dedi. "Yerinizde olsam eve dönerdim. Utgard halkı arasında sevileceğinizi sanmam. Ama illa ziyaret edeceğiz diyorsanız... eh. Şehri buranın doğusunda, bir günden daha kısa bir yürüyüş mesafesinde bulabilirsiniz." Sözünü bitirince de çantasını (içindeki eşyalarımızla beraber) omzuna astı ve bir veda bile etmeksizin çatık kaşlarla yeniden ormana daldı.

"Vay be. Onu şimdiden özlüyorum," dedim. "Ailesiyle tanışmaya can atıyorum." Geldiğimiz istikamete doğru döndüm. "Sanırım bu taraftan gideceğiz. Sabaha denize ulaşmış oluruz."

"Geri mi gidiyoruz?" dedi Thialfi, Thor'a. "O devin seni küçümsemesine rağmen mi?"

Roskva bir şey demese de kardeşine katıldığını görebiliyordum.

Cesaretin akılsızlıkla aynı şey olmadığını açıklamaya çalıştım. Mjollnir'in darbelerinde etkilenmeyen Skrymir gibi devlerin yaşadığı ve tanrılara sadece sevimli özentiler gözüyle bakan bir kralın yönettiği bir şehir kaçınılacak şeyler listemde üst sıralardaydı.

Fakat Thor'un bakışları bıçaklar kadar soğuktu. "O şehre gi-

diyoruz," dedi. "Şu Oyunbaz Kral'la tanışmak istiyorum. Ve sen de benimle geliyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle."

İşte böylece doğudaki Utgard'a ve kendi mahvımıza doğru yola çıktık.

9. DERS

Öte Dünya

Ne kadar büyük olurlarsa o kadar kolay yıkılırlar, öyle mi? Sen git onu dağlara anlat.

Lokabrenna

Tuhaf bir ışıkla dolu o gökyüzünün altında öğleyin ormandan çıktık ve kendimizi birbirinden ilginç üç vadinin eksik dişler gibi sırıttığı çıplak bir sırta yaklaşırken bulduk. Hepsi de dörtgen olan vadilerin biri diğer ikisinden daha derindi. Onların ötesindeyse bir ova ve Skrymir'in bize vadettiği üs vardı. Ömrümüz boyunca gördüğümüz en büyük kale olan Utgard'ın surları yükseklikte Asgard'ınkilerle yarışıyordu. Gidip devasa demir kapıyı çaldık ama cevap alamadık.

"Doğrusu bundan daha sıcak bir karşılama bekliyordum," dedi Thor.

"Ne yani? Şerefimize kurban mı keseceklerdi?" dedim. "Aslında biraz kızarmış et hiç fena olmaz..."

Thialfi ile Roskva bana çay tabağı gibi gözlerle baktılar.

"Sence içeri girebilir miyiz?" diye sordu oğlan.

Parmaklıkların arasından dev salonlara, Utgard'ın baş döndürücü kulelerine baktık. Thor şehir kapısını yumruklayıp içeri

alınmamız için bağırdı. Sonra da yapabildiği kadar sertçe parmaklıkları sarstı. Fakat başarı sağlayamadı. Sesimizi hiç kimse duymadı ve kapı kanatları yerlerinden oynamadı.

"Eh, anlaşılan zorla içeri giremeyeceğiz," dedim. "Ama boyut her şey değildir." Kapının parmaklıkları arasından geçtim ve diğerlerine de aynını yapmalarını işaret ettim. Çocuklar kolayca peşimden gelseler de benden daha iri ve geniş omuzlu olan Thor'un şehre adım atmadan önce dökme demir panellerden ikisini birbirinden ayırması gerekti.

O önde biz arkada en büyük salona gittik. Kocaman beyaz kayalardan yontulmuş binanın kapısı da bütün bütün meşe ağacı gövdelerinin demir şeritlerle bitiştirilmesinden üretilmişti. İçeri göz attığımızda erkeğiyle kadınıyla, genciyle yaşlısıyla devasa masaların etrafında oturan, banklarda keyif çatan, içki içip âlem yapan bir devler topluluğu gördük. Devlerin kalkanları salonun etrafına çepeçevre dizilmiş olup cilalı yüzeylerinden bin mumun ışığı yansıyordu.

Bir dev diğerlerinden daha yüksek bir koltukta oturuyordu.

"Utgardaloki o olmalı," dedim.

İçeri girdik. Devlerin bizi fark etmeleri biraz zaman aldı. Fark edince de tebessüm etmeye, ardından gülmeye başladılar. Thor hırçın bir edayla çenesini kastı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye bilmek istedi.

Devlerin tek tepkisi daha da gülmek oldu. Dişlerini sıkan Thor onları görmezden geldi ve uzun salon boyunca ilerleyip Utgardaloki'nin tahtının karşısına dikildi.

"Selamlar, Utgardaloki..." diye söze girdi.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi kral. "Öte Dünya'da haberler çabuk yayılır. Sen Gök Gürleten Thor olmalısın. Ne yalan söyleyeyim, boyunun daha uzun olduğunu sanıyordum."

Thor anlaşılmaz bir ses çıkardı.

"Yine de boyut her şey değildir," diye devam etti kral. "Belki bilmediğimiz marifetleriniz vardır. Herhangi bir alanda en iyi olmadıkları sürece çoğunlukla yabancıların burada kalmalarına

izin vermeyiz. Sen ve dostların ne gibi marifetlere sahipsiniz? Bir gösteri düzenleyin de görelim."

Artık açlıktan gözüm dönmüştü. Skrymir erzakımızın çoğunu alıp götürmüştü ve yolda birkaç avuç böğürtlenden başka yiyecek bir şeye rastlamamıştık. Kısacası günler önceki o keçi yahnisinden beri boğazımdan doğru düzgün bir lokma geçmemişti.

"Pekâlâ," dedim. "Benim bir marifetim var. Bahse varım ki bu salondaki herkesten daha hızlı yemek yiyebilirim."

Dev kral bana alıcı gözle baktı. "Öyle mi?" dedi.

"Deneyebileceğim kesin."

Bu sayede en azından mideme bir şeyler gireceğini düşünmüştüm.

Devler masalardan birine uzun bir kesme tahtasına dizili kızarmış et parçaları getirdiler. Koku o kadar güzeldi ki balıklama dalmamak için kendimi zor tuttum.

"Logi!" diye seslendi dev kral, salonun arkalarında oturan bir deve hitaben. "Neden bu meydan okumaya sen cevap vermiyorsun?"

Dönüp Logi'ye bakınca sanki bir an için gözüm onu bir yerden ısırdı. Sebep belki de renkleriydi; hâlesinde Kaos'u görür gibi oldum.

Sonra omuz silktim. Ne olmuş yani? diye düşündüm. O kadar da iri yarı değildi. Onu alt edebileceğimden emindim.

Utgardaloki bizi kesme tahtasının iki tarafına karşılıklı oturttu. Genel fikir tahtadaki etleri elimizden geldiğince hızlı yememiz ve etler bittiğinde kimin daha çok yediğinin belirlenmesiydi.

Eh, müsabaka iyi başladı. Thialfi ile Roskva tezahürat ediyorlardı. Başımı önüme eğip yapabildiğim kadar çabuk tıkınıyordum. Ben en son ne zaman bu kadar acıktığımı hatırlamazken Logi midir nedir tahminen hiçbir öğünü kaçırmamıştı.

Başımı ancak rakibimle ortada buluştuğumda kaldırdım ve kısa bir süreliğine müsabaka berabere sonlanmış gibi gözüktü. Derken Utgardaloki ben etleri kemiklerden sıyırıp yemişken

kendisinin kemikleri de yemiş olduğunu belirtti. Üstelik aynı şey kesme tahtasının büyük bölümü için de geçerliydi.

"İyi denemeydi, ezik," diyen Logi masasına geri döndü.

Thialfi ile Roskva başlarını önlerinde eğdiler.

Utgardaloki'ye dik dik baktım. Herife *cidden* ısınamamıştım. Mesele yalnızca tavırları veya isimlerinden birini paylaşması değildi. Üstünde bir terslik –renklerinde bir tuhaflık– vardı. *Bjarkán* rününü kullanarak onları doğru düzgün görmeyi denedim ama salon devlerin cilalı kalkanlarının yansımalarıyla o kadar doluydu ki hiçbir şeyden emin olamadım. Yine de bildiğim bir şey vardı – herif düzenbazdı. Düzenbaz ve belki tehlikeli de.

Devlerin kralı Thialfi'ye baktı. "Sen Ahali'den birine benziyorsun," dedi. "Bizi eğlendirecek bir şey yapabilir misin?"

"Koşabilirim," dedi Thialfi. "Memlekette kimse beni geçemezdi."

Utgardaloki kuşkulu gözüktü. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Bir yarış! Seni genç Hugi'ye kapıştıracağız." Bizi seyretmekte olan genç devlerden birine el etti. "Gelin dışarı çıkıp kimin kazanacağına bakalım."

Utgardaloki'nin salonunun tam arkasında uzun ve geniş bir çime şerit vardı. "Sporumuzu burada yaparız," dedi kral. "Bakalım bu genç adam nelere kadirmiş."

Yarış üç turda gerçekleşecekti. Thialfi ilk turda iyi koştu ama Hugi pistin sonuna ulaştığında dönüp onu karşılamaya yetecek kadar zaman buldu.

"Fena değil," dedi Utgardaloki. "Artık Hugi'nin nasıl koştuğunu öğrendiğine göre belki gelecek sefer daha çok çaba harcarsın."

Thialfi ikinci turda daha bile hızlı koştu. Harcadığı çaba yüzünden okunuyor, ayakları âdeta yere değmiyordu. Yine de Hugi onu geçti ve pistin sonuna vardığında yaklaşan Thialfi'ye el salladı.

Utgardaloki gülümsedi. "Ahali'den birine göre fena değil. Ama Hugi'yi geçmek istiyorsan bence bu sefer çok özel bir şey yapman gerekecek."

Thialfi üçüncü bir yarışa hazırlandı. Bu sefer bana öncekinden de daha hızlı koşmuş gibi geldi. Fakat Hugi daha bile süratliydi. Bulanık bir leke gibi hareket ederek Thialfi daha yolu yarılamadan bitiş çizgisine ulaştı.

"Cesurca bir denemeydi," dedi Hugi oğlana. "Ama sanırım kimin galip geldiğini hepimiz biliyoruz."

Tüm bunları sıkılı dişlerle seyreden Thor nihayet hışımla Utgardaloki'nin üstüne yürüdü. Emareleri çoğu kimseden iyi biliyordum: Gök Gürleten'in sabrı taşıyordu.

"Ah, demek sensin, Asa-Thor," dedi kral. "Sergilemek istediğin bir marifetin var mı? Hakkınızda birbirinden acayip öyküler duydum ama yoldaşlarına baktıkça onlara inanasım gelmiyor. Ahali arasında çalım satmak ve palavralar sıkarak gözlerini boyamak kolaydır. Ama *gerçek* erkeklere kafa tutmak..."

"Herhangi birinizden daha çok içebilirim," diye hırıldadı Thor.

Dev kral bir kaşını kaldırdı. "Bir içme müsabakası ha? Sahi mi?" dedi. "Bak seni uyarıyorum, biz Utgardlılar içki içmeyi çok ciddiye alırız. Kış gelip de hava karardığı zaman burada yapacak başka bir şey kalmaz."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın," dedi Thor. "Göreceksiniz. Asgard'da Herkesin Babası da dahil kimse benimle boy ölçüşemez."

"Pekâlâ," dedi Utgardaloki. Onun peşinden tekrar salona girdik. Bir uşak akıllıca üretilmiş aplik şeklinde bir içki boynuzu getirdi. "Halkımın çoğu bundan, yani merasim boynuzumdan içmeyi sever. En iyi içicilerimiz onu tek dikişte bitirebilirler. Geri kalanların çoğu da iki seferde hallederler. Bakalım sen ne yapabileceksin, minik Thor."

Thor'un yüzü artık kıpkırmızıydı. Dalga geçilmeye alışkın değildi ve cüssesi hakkındaki esprileri hiç iyi karşılamazdı. Boynuza baktım. Çok uzundu ama Utgardaloki, Thor'u içki içerken hiç görmemişti. Bu sefer tanrıları hafife almış olabileceğini düşündüm.

Thor derin bir nefes alıp içki boynuzunu ağzına götürdü. Sonra da boynuzdaki sıvıyı lıkır lıkır içmeye başladı. İçkinin kokusu bana birayı hatırlattı; hafif ve biraz tuzluydu. Gök Gürleten'in onu hiç zorlanmadan bitireceğinden emindim. Fakat Thor boynuzu soluk soluğa indirip içine göz attığında içkinin seviyesi neredeyse hiç düşmemişti.

"Dert etme," dedi dev kral. "Senin kadar ufak tefek biri için yine de saygıdeğer bir fırt çektin. Tekrar dene. Herhalde ikinci seferde başarırsın. Buradaki kadınlar ve çocuklar bile onu üç fırtta bitirebilirler."

Thor konuşmadan tekrar içmeye başladı. Boynundaki kaslar kabarıp indikçe etrafına yayılan hiddeti hissedebiliyordum. Yüzü kıpkırmızı kesilinceye kadar içti de içti...

Fakat boynuzu nihayet indirdiğinde bana biranın seviyesi olsa olsa iki-üç santim azalmış gibi geldi.

Thor kızgın bir köpek gibi başını iki yana salladı.

"Eh, Asgard'ın en iyisinin yapabileceği buysa," dedi Utgardaloki bir tebessümle, "orayı bunca zamandır güvende tutabilmeniz hayret verici. Hakkınızda anlatılan kuvvet ve kahramanlık öykülerine inandıklarına göre düşmanlarınız çok avanak olmalılar."

"Kuvvetime dil uzatırsın ha!" dedi Thor. "Gel sınayalım. Burada ne tür ağırlıklar kaldırırsınız?"

Utgardaloki keyiflenir gibi oldu. "Kendini böyle rezil etmene izin vermeli miyim bilmiyorum. Ama gençlerimizden bazıları 'Kediyi Kaldır' diye bir oyun oynarlar. Belki sen de deneyebilirsin. Normalde bunu senin cüssendeki birine tavsiye etmem..." diyerek dudak büktü, "ama belki bizi şaşırtırsın."

Dilini şaklatmasıyla birlikte masalardan birinin altından bir kedi çıktı. Siyah kürklü, mayhoş sarı gözlere sahip kedi epeyce iriydi.

"Bununla ne halt yiyeceğim?" diye sordu Thor.

"Yerden kaldıracaksın elbette. Dikkat et de incinme; kedi büyük, sen de biraz ufak tefeksin."

Thor hırıldayarak ayaklarını yere sıkıca bastı ve kediyi iki

eliyle birden kavradı. Sonra da onu havaya kaldırmaya çalıştı – fakat kedi sırtını bükerek mırıldadı ve ayakları zeminden ayrılmadı. Thor hayvanı daha sıkı tutmayı denedi ama kedi âdeta kemiksizdi; o kıvrılıp büküldükçe Thor öncekinden daha fazla başarı sağlayamadı. Sonunda kollarını kedinin gövdesine doladı. Homurdanarak ve harcadığı çabayla sövüp sayarak hayvanı başının üzerine yükseltti ve kollarını uzatabildiği kadar uzattı...

Kedi mırıldamayı bıraktı ve bir patisini yerden kaldırdı.

Devlerden alaycı bir alkış koptu. Thialfi başını ellerinin arasına aldı. Thor öfkeden kudurarak Utgardaloki'ye doğru döndü. "Gel güreşelim!" dedi. "Hile hurda yok. Kedi ve oyun da. Seninle erkek erkeğe güreşeceğim!"

"Ne, *benimle* mi?" karşılığını verdi Utgardaloki. "Yok daha neler. Şimdiye kadar biraz tevazu öğrenirsin sanıyordum. Bu salondaki hiç kimse senin gibi minik bir adamla güreşmeyi kabul etmez. Öyle bir şey hiç adil olmaz ve denemesi bile bize yakışmaz."

"Benimle kapışmaktan korkuyorsun," dedi Thor.

"Hiç de bile," dedi dev kral. "Ama güreşirsek seni yaralayabilirim. Bak ne diyeceğim – eski dadım bazen güreşmekten hoşlanır. Göründüğünden daha çetin cevizdir ve çocuklarla baş etmeye alışkındır." Sesini yükseltti. "Elli! Buraya gel!"

Salona çok yaşlı bir kadın girdi. Beli kurumuş bir ağaç dalı gibi bükük olan kadın parlak gözlere ve kırışıklıklardan ibaret bir surata sahipti. Thor dişlerini o kadar sert sıktı ki bakması bile içimi burktu. Fakat yaşlı kadın Thor'un güreşmek istediğini duyunca gıdaklarcasına güldü

"Peki!" deyip bastonunu yere attı. "Eski kocam öldüğünden beri bir erkeğe bu kadar yaklaşmadım. Gel de boyunun ölçüsünü alayım, koca oğlan!" deyip kendini Gök Gürleten'in üstüne attı.

"Peki ya ben?" diye fısıldadı gelişmeleri ilgiyle seyretmekte olan Roskva. "Bana yarışma fırsatı verilmeyecek mi?"

"Saçmalama. Kızlar yarışmazlar," dedi hâlâ nefes nefese olan

Thialfi. "Kızlara oturup seyretmek ve belki erkek kardeşlerine içecek bir şey getirmek düşer."

Roskva onun kaval kemiğine sert bir tekme attı.

"*Of!*"

O gün ilk defa sırıttım.

Bu esnada Thor ile Ellie kıran kırana kapışıyorlardı. Thor ilk başta yaşlı kadını incitme korkusuyla kendini dizginledi. Fakat kısa süre içinde kadının göründüğünden daha kuvvetli olduğunu öğrendi. Kamburu çıkmış ihtiyar beden hiç de nahif değildi ve Thor rakibini tutup atmayı denediğinde kadın gülerek yerini korudu, sonra da cılız parmaklarını onun en hassas basınç noktalarına götürdü. Thor sırf kendisi tutulup atılmasın diye savunmaya çekilmek zorunda kaldı.

Yaşlı kadın ansızın Thor'un kolunu tutup kıvırdı ve arkasına geçti. Thor zapt edilmemeyi denedi ama dengesi çoktan bozulmuştu. Bir dizinin üstüne düştü.

Devler hep beraber kükrediler.

Thor kızarıp bozardı.

Thialfi dönüp Roskva'ya baktı. Hayal kırıklıklarını hissedebiliyordum. Bir tanrının bir insandan fazlası olmadığının anlaşıldığı o korkunç ânı yaşıyorlardı ve halleri neredeyse yürek parçalayıcıydı. Ben de başarısızlıkla lekelenmiştim; genç dostlarımızın gözünde bir daha asla tanrılık mertebesine erişemeyecek, daima ezik, ikinci sınıf kahramanlar olarak kalacaktık.

Ne yalan söyleyeyim, canım yanmadı değil. Meğer şöhret güzel kızlardan ve beleş biradan ibaret değilmiş. Aynı zamanda beklentinin laneti ve yetersizliğin burukluğuymuş da. Belki o yüzden babalığa hep kuşkuyla yaklaştım; belki oğullarımın yüzlerinde görürsem o hayal kırıklığının ne kadar içimi acıtacağını içgüdüsel olarak biliyordum.

"Yeter," dedi Utgardaloki. "Konuklarımızı sınırlarına kadar zorladık. Artık gevşeme zamanı – vakit geç oluyor. Hepimiz de yorgunuz."

Akşamın geri kalanını yiyip içerek ve kralın uşaklarınca çalı-

nan müziği dinleyerek geçirdik. Tanrılara şükür ki Utgard'da ut değil ama karmaşık, bitmek bilmez sololar çalan bir sürü ağır gitar vardı. Utgardaloki önceden ne denli kabaysa kazandığı zaferden sonra o denli cana yakındı. Bize en iyi et parçalarını, masasındaki en güzel koltukları sundu. Yaşadığımız tecrübeden pek zevk almadık – Thor da ben de utanç içindeydik ve Thialfi ile Roskva ağır bir duygusal hüsrandan muzdariptiler. Fakat dev kral ziyaretimizin geri kalanını mümkün olduğunca keyifli kılmak için elinden geleni yaptı. Kürklerle kaplı yumuşacık yataklarda uyuduk ve sabahleyin kalktığımızda ev sahibimizi karşımızda bulduk. Halkının geri kalanı salonun zemininde hâlâ uyurken o bizi bir kez daha yiyecek içeceğe boğdu, sonra da şehir kapısından çıkarıp o dağ sırtına götürdü.

"Yollarımız burada ayrılıyor," dedi nihayet durup bize hitap ederek. Yol boyunca hiçbirimiz pek konuşmamıştık. Thor yenilgisinin öfkesini atlatamamıştı. Roskva hiç kimse ondan marifetlerini sergilemesini istemedi diye surat asıyor ve kardeşi hâlâ topallıyordu. Eğri oturup doğru konuşalım; hepimiz de küçük düşmüştük ve başımızdan geçenleri en kısa zamanda unutmak istiyorduk.

"Eee, şehrim hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi Utgardaloki bir tebessümle. "Sizce benim ve halkım üzerinde nasıl bir izlenim bırakmışsınızdır?"

Thor başını şevksizce iki yana salladı. "Sanırım hepimiz de göz doldurmadığımızın farkındayız," dedi.

Utgardaloki yeniden gülümsedi. "Size şu kadarını söyleyeyim," dedi. "Kuvvetinden haberdar olsaydım, Asa-Thor, ve Asgard tanrılarının halkıma kıyasla ne kadar güçlü olduklarını bilseydim şehrimin yüz kilometre yakınına bile yaklaşmanıza izin vermezdim. Neredeyse hepimizin birden canını çıkaracaktınız, biliyor musunuz?"

"Anlamıyorum," dedi şaşıran Thor.

Fakat ben gerçeği sezinlemeye başlıyordum. Şehir tılsımlarla doluydu. Koca salon tanımlanamayacak kadar çok sayıdaki o

tılsımların bir oyunu, güçlü bir rünilimle pekiştirilmiş bir göz boyamacaydı. Peki ya dev kral? Skrymir bize onun bir hilebaz olduğunu söylemişti – hem de gerçek Oyunbaz'la bile boy ölçüşebilecek bir tane.

"Sanırım ben anlıyorum," dedim ona. "Sen Skrymir'sin, değil mi?"

Utgardaloki gülümsedi. "Doğru. Skrymir bendim. Geldiğinizi uzaktan gördüm ve kim olduğunuzu, bize ne gibi bir tehdit teşkil edebileceğinizi öğrenmek istedim. İçinde erzak olan çantayı hatırlıyor musunuz? Onu açamayasınız diye ağzını Bağcı *Naudr* rünüyle bağladım. Ve sonra Thor o güzelim çekiciyle kafamı kırmaya kalkıştı – bu arada silahın fena değil ama önemli olan onunla ne yaptığındır. Bana vurduğunu sanıyordun ama aslında şuradaki sırtı hedef alıyordun. Dörtgen biçimli o üç vadi var ya? Onları çekiç darbelerinle sen açtın."

Thor kıvrak zekâlı diye tarif edebileceğiniz biri değildi. Devin sözlerine bir müddet kafa yordun, ardından kaşlarını çattı. "Ya sonra?"

"Loki'yi yemek yeme müsabakasında yenen adamım Logi vardı ya?" Utgardaloki bana göz kırptı. "O aslında Çılgın Ateş'in elementsel Suretiydi. Zaten bu yüzden tanıdık geldi ve etlerle beraber kesme tahtasını da yedi. Thialfi yarışırken öylesine süratli koştu ki gözlerime inanamadım. Lakin yarıştığı kişi Hudi, yani Düşünce hızıydı. Sana gelince, Asa-Thor..." Bir kez daha yüzü yavaş yavaş kızarmakta olan Thor'a doğru döndü. "Kocaman yudumlar içtiğin içki boynuzu aslında bir ucu Tek Deniz'e bağlı bir boruydu. Geri gittiğinizde deniz seviyesinin ne kadar alçaldığını kendi gözlerinizle göreceksiniz. O kediyse kuyruğu ağzında Dünyaları saran Dünya Yılanı'ndan başkası değildi ve sen onu o kadar yükseğe kaldırdın ki neredeyse okyanustan çıkaracaktın. Eski dadım Ellie'ye gelince..." Utgardaloki başını iki yana salladı. "O Yaşlılık'ın bir Suretiydi ve güreştiğinizde seni ancak bir dizinin üstüne çöktürebildi." Duraksayıp hepimize tek tek baktı.

"İşte bundan dolayı," dedi, "size elveda diyorum. Beni veya

şehrimi bir daha asla göremeyeceksiniz. Tılsımlarım bizi ebediyen saklayacak. Halkınız bizi bin yıl bile arasa bulamayacak. Gelin bu olanlara bir tecrübe deyip geçelim. Yaşa ve yaşat – benim hayattaki düsturum hep bu olmuştur."

Bunları duyunca Thor'un yüzü mosmor kesildi. Mjollnir'i havaya kaldırdı. Fakat onu kullanmasına fırsat kalmadan Utgard'ın Oyunbazı bir anda Suret değiştirip ortadan kayboldu. Geriye hafif bir yanık kokusundan ve toprağın derinliklerine inen bir hâleden başka bir şey kalmadı. Utgard'a doğru döndüğümüzde de daha az evvel surlarıyla, kapısıyla, upuzun kuleleriyle yükselen o ışıltılı şehir yerine yalnızca göz alabildiğine uzanan çayırlarla karşılaştık.

"Vay canına," dedi Thialfi. "Vay ki ne vay. Bu olanları memlekettekilere anlattığımda bakalım ne diyecekler."

Dönüp ona baktım. "Yerinde olsam o öyküyü kendime saklardım."

"Bu iş bitmedi," diye homurdandı Thor.

Omuz silktim. Bitmişti, o da bunun farkındaydı.

"Gerçeklerle yüzleşelim," dedim. "İkimiz de faka bastık. Biraz daha yaygara yaparsak başımızdan geçenleri Orta Dünyalar'da duymayan kalmaz. Gel evimize dönelim. Soran olursa buraya adımımızı bile atmadık."

Böylece hiçbir şey olmamışçasına Asgard'a geri döndük. Yolumuzun üzerinde Thialfi ile Roskva'yı ebeveynlerinin evine bıraktık – artık ikimiz de şöhretten, alkıştan ve beklentiden usanmıştık. Sonra da insan Suretinde kalarak ve dikkat çekmemeye çalışarak savaş arabasını arka yollardan eve sürdük.

Thor da ben de gece yarısı güneşi diyarına yaptığımız seyahatten kimselere bahsetmedik (lakin bazen Odin'e bakarken söylediğinden fazlasını bilip bilmediğini merak etmedim değil). Yine de başımızdan geçenlerin öyküsü bütün Orta Dünyalar'a yayıldı ve popülerlikte Thor'un Thyrm'le olan evliliğini bile gölgede bıraktı. Kısa zaman içinde herkes Oyunbaz'ın kendi oyu-

nunda nasıl mağlup edildiğini öğrendi. Bazıları güldü, bazıları alay etti, bazıları da acıdı. Bazılarıysa sanki onları kasten yüzüstü bırakmışım gibi yenilgime içerledi.

Sanırım Thor'un itibarı benimki kadar zarar görmedi. Sonuçta zekâ asla onun üstün niteliklerinden biri olagelmemişti. Fakat benimkisi bir daha tamamen düzelmedi. Hata edebildiğimi göstermiştim –bu bir tanrı için asla iyi bir hamle değildir– ve zar zor kazandığım saygı kaşla göz arasında buhar oldu. Bu elbette ki Thor'un suçuydu. Thialfi ile Roskva'yı yanımıza almamızda ısrar eden oydu. Gece yarısı güneşi diyarına gitmeye karar veren, ardından Utgard'a uğramamızı talep eden de.

İşte böylece balon patlamış oldu. Kapıldığım o ürkütücü hoşnutluk hissi kaybolmuş, adım bir kez daha kötüye çıkmıştı. Dikenli tel yumağı kalbimi tekrar sardı ve ikiz oğullarıma ne zaman baksam hayal kırıklıklarını gördüm.

Bardağı taşıran da *bu* oldu. Oğullarımın gözlerindeki bakış. O yüzden zaman geçtikçe hasarlı ağzımın, hasarlı ruhumun, hasarlı itibarımın daha çok farkına vardım.

Eskiden beri ağzı söz yapan biri olmuştum. Şimdiyse sözcükler beni terk etti. Şahin Suretimde çok fazla vakit geçirdim, çok az uyudum, çok fazla bal likörü içtim. Ve iki küçük sözcük Odin'in kuzgunları gibi kafamda devamlı birbirini kovaladı.

İki sözcük, tek amaç.

Thor'u hakla.

10. DERS

Tüyler

Eldeki bir kuş avucuna pislemekten
*başka bir işe yaramaz.**

Lokabrenna

Bu elbette ki kolay olmayacaktı. Thor neredeyse yok edilemezdi. Mjollnir, yanmaz eldivenleri ve kuvvet kemeri olmadan bile hafife alınmaması gereken bir güçtü. Tabii benim kaba kuvvet kullanmak gibi bir niyetim yoktu; Thor'un zayıf noktası güvendi ve niyetim işte *ondan* yararlanmaktı.

İlk adım onu içine düşüreceğim tuzağı kurmaktı. Bu iş tahmin ettiğimden daha zor çıktı. Sebep Thor'un hiç düşmanının olmaması değildi – aslına bakılırsa Dünyalar ona zarar vermek isteyenlerle doluydu. Sebep ona ihanet edebileceğime hiç kimsenin inanmamasıydı. Şöhretimiz aramızdaki dostluğa dair yersiz dedikodular türetmişti. Ayrıca bir dalavere ustası olarak yaptığım isimden dolayı yanıma çekmeye çalışacağım herkes derhal (ve haksız yere) bana inanılmaması gerektiğini varsayacaktı.

Hayır, dolambaçsız adam toplamak ihtimal dışıydı. Gizli ka-

* Burada İngilizcedeki, "Eldeki bir kuş, daldaki iki kuştan iyidir," atasözüyle dalga geçiliyor. *–çn*

paklı bir şey yapmalıydım. Kurbanıma *benim* fikrim *kendi* fikriymiş gibi düşündürecek bir şey.

Kısacası bir üçkâğıt.

Böylece şahin Suretime büründüm ve Buz Halkı'nı ziyarete gittim. Thrym'in ölümünden beri bölgeye ilk defa uğruyordum ve hedefim Thrym'in halefi, yani Geirrod adında gaddar bir savaş beyiydi. Onu şöhretinden tanıyordum. Hırslı ve akıllı olduğunu, şahinlerle avlanmaktan hoşlandığını ve eğitmeye niyetlendiği kuşları yakalamak için sıradışı bir yöntem kullandığını biliyordum. Bildiğim bir diğer şey de akrabalarından birini öldürmüş olan Thor'dan nefret etmesiydi. Bu da onu aklımdaki plan için ideal bir hedef haline getirmekteydi.

Gel gör ki Thiazi ile Thrym'in ölümlerinin ardından Buz Halkı'na mensup hiçbir savaş beyi benimle anlaşma yapmayı aklından bile geçirmezdi. Hayır, Geirrod'a öyle bir yaklaşmalıydım ki *o beni* tongaya düşürdüğünü sanmalıydı. Biliyorum, hoş bir fikir değil ama almak için vermeniz gerekir. Sonunda Geirrod'un şahinleri eğittiği kampa uçtum, yakınlardaki bir dala kondum ve olayları kendi gidişatına bıraktım.

Tuzak basit fakat etkiliydi. Avcı bir süre dinlenmeyi seçtiğim ağacın dallarına bir tür tutkal sürmüştü. Havalanmak istediğimde ayaklarımın dala yapışmış olduğunu keşfettim ve daha tepki bile veremeden kafese kapatıldım. Ne rezillik ama.

Elbette ısırıp bağırarak ve kanatlarımı çırparak o tatsız prosedür boyunca şahin Suretimi korudum. Geirrod'un keskin, haris gözleri bana baktıkça parladı.

"Bu seferki pek şevkliymiş. Onu kendim eğiteceğim. Ona köstek takıp artıkları yedireceğim. İyi bir avcı olacak."

Ona sert bir bakış attım. Keyifli görünüyordu. Kafeste tutulmak veya köstek takılmak istemiyordum ama Geirrod'un etrafında tılsım vardı ve beni yeterince çabuk tanıyacağını biliyordum. Gjalp ile Greip adında sade görünümlü iki kızını yanına çağırdı ve hep birlikte Mütevazı Anlatıcınızın kafesine uzun uzun baktılar.

"Bu şahinde bir tuhaflık var," dedi Geirrod. "Gözlerine bir bakın."

Gözlerimi kapatıp uyurmuş gibi davranmaya çalıştım.

"Kimsin sen?" dedi Geirrod. "İsmini söyle."

Tabii ki öyle bir şey yapmadım.

Geirrod o zaman bir efsun denedi – *isimli bir şey ehli bir şeydir*. Sıradan bir kuş olsaydım efsunu masumiyetimi doğrulardı. Fakat ismimi açık etmememe rağmen onu gizleme becerim Geirrod'a bilmesi gereken her şeyi söyledi.

Bunun üzerine kafesi tekrar açtı ve beni boğazımdan sıkıca tuttu. Çırpınıp onu ısırmaya çalışsam da Geirrod şahinlerle başa çıkmaya alışkındı.

"Sıradan bir kuş olmadığını biliyorum," dedi. "Bana adını söyle, yoksa eziyet çekersin."

İşletildiğinden kuşkulansa çok daha fazla eziyet çekeceğim fikrindeydim. O nedenle tek kelime bile etmeden anlamazlıktan gelmeyi sürdürdüm.

"Pekâlâ," dedi Geirrod. "Bekleyebilirim. Bakalım bir hafta sonra kendini nasıl hissedeceksin." Sözlerinin ardından demir şeritli kocaman bir sandığı açtı ve beni ite kaka içine soktu. Sonra ağır kapağı çarparak kapattı ve beni o havasız karanlıkta bıraktı.

Bendeniz'in en güzel zamanını yaşadığı söylenemezdi. Sandık kilitliydi. Aç ve korku içindeydim. Suretimi değiştiremezdim; tılsımım azalmıştı ve kalanının tamamını kendimi beni esir edenlerden gizlemekte kullanıyordum. Beni salıvermelerini bekledim ama zaman geçtikçe Geirrod'un tehdidinde ciddi olduğunu anladım. Sahiden de işbirliğine yanaşmazsam beni orada bir hafta aç susuz ve havasızlıktan baygın bir halde bırakmaya niyetliydi.

Sanki Thiazi hadisesini sil baştan yaşıyordum ama bu sefer kaderimi kendim seçmiştim. Tam olarak istediğim yerdeydim ama birkaç günlük esaretin ardından planımın biraz pervasızca olup olmadığını merak etmeye başladım. Elbette ki Geirrod'u beni gerçekten dize getirdiğine inandırmam lazımdı; mesele o süreyi sağ atlatıp atlatamayacağımdan emin olmamamdı.

Günler ağır ağır geçti. Acıktım, susadım. Yedi günün ardından Geirrod sandığın kapağını açtı ve beni yine boğazımdan kavradı.

"Eee? Kendini göstermeye hazır mısın?"

Can havliyle derin bir nefes aldım. Epey iyi geldi ama yedi gün içinde bu kadar zayıf düşmek beni ürküttü. Böyle muamele görmeyi sürdürürsem devam edebilecek kadar takatim kalmazdı. Yine de oynadığım oyundan şüphelenirse tamamen insafına kalacağımı bildiğimden şahin Suretime tutundum.

"Pekâlâ. Bir hafta daha kazandın," deyip kapağı tekrar çarptı.

Hapishanelerle aram hiç iyi değildir. Bendeniz gibi özgür bir ruh böyle kafese kapatılacak şekilde yaratılmamıştır. Tekrar dışarıdan gelen boğuk sesleri dinleyerek kan ter içinde aç kaldım. Yedi gün sonra efendim demir şeritli sandığı bir kez daha açtı.

"Eee? Ne diyorsun?" dedi.

Ani günışığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve telaşlı bir nefes aldım. Artık çok dermansızdım. Açlık ve susuzluk midemi paralamış, tüylerim kırılıp toza bulanmıştı.

"Üçe kadar sayacağım," dedi Geirrod. "Sonra seni bir hafta daha çürümeye bırakacağım. Bir. İki–"

"İnsaf," dedim mevcut Suretime geri dönerek. Rol yapmama gerek yoktu: Perişan vaziyetteydim. Çıplaktım, açlıktan ölüyordum, dizlerimin üstündeydim; boğazım öylesine kuruydu ki güçlükle konuşabiliyordum. "Lütfen, insaf et," diye tekrarladım.

Geirrod'un kara gözleri kocaman açıldı. "Seni tanıyorum," dedi yavaşça. "Sen Loki denen o sansarsın."

Kalkmaya çalışsam da başaramadım. Suret değiştirmem söz konusu bile değildi. "Beni istemezsin," dedim ona. "Beş para etmem. Şu halime bak. Hiç kimse benim için fidye ödemez, hatta kaybolduğumun farkına bile varmaz. Bırak gideyim. Ne yapıp edip bedelini öderim. Her ne istersen tedarik edebilirim."

Geirrod biraz kafa yordu. "Her ne istersem mi?"

"Yemin ederim," dedim. "Para, kadınlar, güç – *intikam*. Sen iste yeter."

Geirrod daha bile düşünceli gözüktü. "İntikam, ha?"

"Kesinlikle." Tebessümümü gizledim. "Sözüm söz."

"Pekâlâ," dedi Geirrod. "İntikam olsun. Thor'u çekici Mjöllnir olmadan salonuma getirmeni istiyorum."

Ona mahzun bir yakarışla baktım. Oysa ki içten içe sırıtıyordum. "İyi ama Thor benim dostum," diye karşı çıktım.

"Söz verdin," dedi Geirrod.

"Biliyorum. İyi de illa Thor mu olmak zorunda?"

"Thor hısmım Hrugnir'i öldürdü. Yaptığının bedelini ona ödeteceğim. Dolu dolu. Kanla."

Evet, biliyorum. İşte bu kadar becerikliyim. Hem Geirrod zokayı yutmuştu, hem de bir mazeret edinmiştim. Yani işler ters giderse ve hakikat öğrenilirse Geirrod ile kızları yeminimi işkence altında ettiğimi doğrularlardı.

Böylece Thor'u silahsız ve hiçbir şeyden şüphelenmez bir halde teslim etmeye razı oldum. Bunun ardından Geirrod'un kızları ihtiyaçlarımı giderdiler: Beni beslediler, giydirdiler, yatacak bir yer verdiler. Sabahleyin de bitkin ve tükenmiş olarak –ama bir yandan da içten içe sırıtarak– Asgard'a geri uçtum.

Thor'u benimle gelmeye ikna etmek tahmin edebileceğiniz kadar zor olmadı. Buz Halkı'ndan Geirrod adlı bir arkadaşımı ziyaret etmemizi önerdim ve birbirinden güzel iki kızı olduğunu ekledim. Mevsimin yaz olması sebebiyle etrafta av hayvanı boldu, balık avlamak kolaydı ve vadilerde kar yoktu. Sif'in elbette bunu tasvip etmeyeceğini, fakat eğer Thor çekicini geride bırakır ve savaş arabasını yanına almazsa Sif gittiğimizin farkına bile varmadan geri gelebileceğimizi söyledim. Thor'un dağlardan gelen Jarnsaxa adlı bir kadın savaşçıyla gönül eğlendirmesinden dolayı Sif'in son zamanlarda huysuzlanıyor olması da işimi kolaylaştırdı. Thor Kaya Halkı'ndan ne kadar nefret etse de onların ince yapılı, siyah saçlı, güçlü kuvvetli ve asabi kadınlarına düşkündü (bunun yıllar içerisinde edindiği düşmanların

sayısına katkı sağladığı kesindi) ve asla sabırlı bir tip olmamış Sif kocası çapkınlık yaptığında sözünü esirgemezdi.

Böylece Asgard'dakilere balığa çıktığımızı bildirdik ve Bifrost'tan geçtik. Thor son derece suçlu gözükürken ben yeni doğmuş bir bebek kadar masumdum. Aslında biraz düşünürseniz öyleydim de; eğer Thor karısına sadık kalsaydı planımı asla uygulamaya koyamazdım. İşte bu yüzden kendi kendime maceramız sırasında Gök Gürleten'in başına bir şey gelirse suçun bende değil onda olacağını söyledim. Bu Thor gibilerin genellikle gözardı ettikleri türden bir ilahi adalettir. Zaten o yüzden Thor'a o sırada (veya daha sonra) bundan bahsetmedim.

Heimdall her zamanki gibi gitmemizi seyretti. Elbette bizi görmemesini yeğlerdim ama keskin gözlü Nöbetçi'den saklanılamazdı. Anayollarda kalarak Orta Dünyalar'a yolculuk ettik, Kaya Halkı'nın diyarına geçtik ve Uzak Kuzey'in girişini gösteren zirve halkasına yaklaşırken bir dağ geçidinde mola verdik. Şu tesadüfe bakın ki orada Odin'in eski bir dostuyla karşılaştık.

Grid adındaki kadın vahşi doğadaki kulübesinde yalnız yaşardı. Avcılığa ve balıkçılığa olan merakıyla, kısa kesilmiş saçlarıyla ve pratik pabuçlarıyla o açık havaya düşkün, sportif tiplerdendi. Neredeyse Thor kadar yiyip içebilirdi ve Yaşlı Adam'ın hediyesi olan kuvvet kemerini taktığında bir ayıyı güreşte yenebilirdi. Onun da rünlerle dokunmuş yanmaz eldivenleri vardı. Eldiven çifti Thor'u uzun uzun dil dökerek yanına almamaya ikna edebildiğim eldivenlere epey benziyordu.

Grid'le karşılaşmak benim için büyük bir talihsizlikti. Thor'un ve Bendeniz'in Asgard'dan gizlice ayrıldığını gören Yaşlı Adam'ın onu oğluna göz kulak olsun ve başının derde girmemesini sağlama alsın diye yolladığını düşünmedim değil. Odin ne iş çevirdiğimden şüphelenmiş olabilir miydi? Bu düşüncenin içimi rahatlattığı söylenemezdi. Yine de artık planı değiştirmek için çok geçti. Böylece Grid'in bizi ağırlama teklifini kabul ettik ve peşinden çam ormanının kenarındaki kulübesine gittik.

Grid orada bizi yeni tutulmuş balıkla besledi ve bize ateşin yanında iki yatak hazırladı. Bira ve bal şarabı da ikram etti ama içki içecek havamda değildim. İçime bir kurt düşmüştü. Sinirlerim alarm zilleri çalıyordu ve nihayet içim geçtiğinde hafif, yetersiz bir uyku çektim. Bir süre sonra da fısıldaşmalara uyandım.

Gözlerimi kapalı tutup kulak kabarttım. Grid ile Thor hâlâ uyanıktılar. Kendimi zaten huzursuz hissediyordum; sonra bir de sohbetlerinde Geirrod adının geçtiğini duydum ve başımın derde girebileceğini sezinledim. Uyurmuş gibi yapmayı sürdürdüm. Bir-iki dakika sonra Thor yattığım yere geldi ve uzun bir süre başımda dikildi. Yine gözlerimi açmadım. Thor en sonunda yattı, az sonra da horlamaya başladı.

Sabahleyin tekrar yola çıktık. Thor'u ilgiyle seyrederek gerçeği ne kadar bildiğini anlamaya çalıştım. Grid'in ona kuvvet kemerini ve demir eldivenlerini ödünç vermiş olduğunu artan bir huzursuzlukla gördüm. İçinden geçtiğimiz kanyonun üzerinde iki kuzgun uçuyordu; onların Huginn ile Muninn olduğundan şüphelendim ve -kimbilir kaçıncı kez- Odin bizi gözetliyor mu merak ettim.

Odin niye öyle bir şey yapsındı ki?

Eh, Odin bulunduğu yere dürüstlükle ve açık sözlülükle çıkmamıştı. Beni delişmen doğamı *bile bile* yanına almış, dostluk ve koruma sözlerini tutmasına rağmen bana asla tüm kalbiyle güvenmemişti. Açıkçası onun hiç kimseye -öz oğlu Thor'a bile- güvendiğini düşünmüyorum. Zaten geriye dönüp bakınca tahminim daha sonra yaşananları epey bir açıklıyor.

Neyse, o kuşlar bütün keyfimi kaçırdı. Ayrıca Geirrod ile kızlarının şimdilerde gelişimi uzaktan seyredeceklerini biliyordum ve kuzgunları görür yahut bir kalleşlikten şüphelenirlerse vay halimeydi.

Kuzey istikametinde ilerlemeyi sürdürerek Hindarfell Geçidi'ni geride bıraktık ve kısa süre sonra Vimur Nehri'ne yaklaştık. Uzun bir yağmurlu ayın kabarttığı nehir o noktada geniş ve hızlı akıyor, taşlar ve kayalar karşıya geçmeyi daha da güç-

leştiriyordu. Üstüne üstlük karşı yakada duran Geirrod'un alık suratlı kızı Gjalp bir *Logr* efsunu zikrederek nehri iyice şişiriyor, her türlü pisliği ve molozu taşıyan sular ikimizi de sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu.

Kahretsin. Aile herhalde o kuzgunları fark etmişti. Geirrod'un tez canlı olduğunu eskiden beri bilirdim. Asıl plana bağlı kalmaktansa yaşadığı yere varmadan önce ikimizi birden haklamaya karar vermişti. Nehir yükselmeyi sürdürdü –Gjalp ona devamlı rünler yapıyordu– ve ayaklarımın altındaki toprak kaymaya başladı.

"Loki, kim o cadaloz?" diye suyun uğultusu arasında bağırdı Thor. "Tanıyor musun?"

Akıllıca davranarak karşı yakadaki kadının ona vaat ettiğim dilberlerden biri olduğunu Thor'la paylaşmadım. Öyle yapmaktansa yükselen sular bizi sürüklemeye başlarken kemerine can havliyle yapıştım. Nehir bizi alıp götürürken Gjalp arkamızdan güldü ve sudaki kayalar ile tahta parçaları oramızı buramızı çizdi.

Thor nehir yatağından çıkıntı yapan ölü bir ağaca yapıştı ve ikimizi de doğrulttuktan sonra karşı yakaya güçbela ulaşmayı başardı. Gjalp lanetler okuyarak kaçtı. Biz de ıslak, üşümüş ve çamura bulanmış bir halde Geirrod'un salonuna doğru yola devam ettik.

"Şu Geirrod," dedi Thor yürürken. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Pek iyi değil," dedim ihtiyatla. "Ama bu bölgelere geçen gelişimde beni ağırlamayı teklif etmişti."

"Sahi mi?" dedi Thor.

"Kesinlikle," diye yanıtladım. "İki hafta kılımı bile kıpırdatmadım. Üstelemeseydim beni bir hafta daha misafir ederdi."

Thor bu duyduklarından tatmin olmuş gibi gözüktü ve hava kararırken Geirrod'un yerleşkesine vardık. Tetikte beklememe rağmen herhangi bir şiddet emaresine rastlamadık. Onun yerine bir uşak bizi karşıladı ve konutumuza götürdü. Buz Halkı

kışın evlerini buzun ta kendisinden inşa ederlerken yazın hayvan postlarıyla kaplı, tahta çerçeveli çadırlarda otururlar. Lakin Geirrod'un nehre tepeden bakan büyükçe bir salonu vardı. Bize içinde bir sandalye, bir fener ve geyik derisi kaplı iki yatak olan geniş bir çadır tahsis edildi.

Ben yıkanmak için nehre giderken Thor sandalyeye oturdu ve çabucak uykuya daldı. On dakika sonra geri geldiğimde Geirrod'un kızlarının aceleci davranıp uykudaki Thor'u pusuya düşürmeye çalıştıklarını gördüm. Biri Thor'un boynuna ince bir boğma teli dolamış, ötekiyse kız kardeşi işi bitirinceye kadar kurbanlarını zaptetmeye kalkışmıştı.

Büyük hata, kızlar, büyük hata. Loki'ye güvenmeniz gerekirdi. Thor'un yanındayken yapmamanız gereken bir şey varsa (belki Sif'in saçlarına zarar vermek haricinde) o da uykusunu bölmektir.

Ben içeri girerken Thor doğrulup oturdu ve her bir kızı bir eliyle sıkıca tuttu. Gjalp ile Greip kargalar gibi gaklayarak Suret değiştirmeyi deneseler de Grid'in ödünç verdiği eldivenler onlara engel oldu ve iki kardeş çırpınmaktan başka bir şey yapamadı.

Ben hiç bozuntuya vermedim.

"Ah, bakıyorum da Gjalp ve Greip'le tanışmışsın," dedim.

"Ne oluyor be?" diye kükredi Gök Gürleten. "Bu cadalozlar beni boğmaya kalkıştılar!"

Boğma telinden çabucak kurtuldum. "Thor, ayıp ediyorsun. Ev sahibimizin güzeller güzeli kızları sana... şey, Buz Halkı'nın meşhur olduğu geleneksel *masaj kablosuyla* gevşetici bir masaj yapmaya çalışırlarken hiç böyle davranılır mı?"

Thor derin bir of çekti. "*Güzeller güzeli kızlar* ha?"

Gerçeği biraz abarttığımı inkâr edemezdim. Alık suratlı olmasına rağmen Greip'in hoş bir vücuda sahip olduğunu ve ayrıca *herkesin* vücut kıllarını itici bulmadığını belirttim.

Thor bu sefer Gjalp'a daha yakından baktı. "Bu daha önce bizi suda boğmaya çalışan cadaloz değil mi?" dedi delici bir fısıltıyla.

"Ah, hayır, hiç sanmıyorum," dedim. "O *çok daha* çirkindi."

Ardından iki güzele hitap ettim. "Belki misafirperverliğinizden daha fazla istifade etmeden önce gidip babanızı görsek iyi olur, ne dersiniz? Eminim ki bize hoş geldin demeye can atıyordur."

Gözümü dikip baktığım Thor iki cadalozu bıraktı ve kendi kuvvetine şaşırmışçasına dalgın bir ifade takındı. Grid'in kemeri işini kolaylaştırmış olabilirdi ama o yokken de Thor çoğu zaman kendi gücünün farkında değildi. Demir eldivenlerin içindeki ellerine bakmak bile huzursuzluğumu artırmak için yeterliydi. Tam oradan ayrılmamızı önerecekken Geirrod'un uşağı tekrar içeri girdi ve efendisinin hazır olduğunu ilan etti.

"Hazır mıymış?" dedim.

"Evet," dedi uşak. "Akşam yemeğinden önce birkaç oyuna iştirak edebileceğinizi düşündü."

"Yemek mi?" dedi Thor.

"Oyunlar mı?" dedim.

Geirrod'un oynamaktan hoşlanabileceği türden oyunların muhtemelen bana göre olmadığı aklımdan geçti. Fakat *yemek* lafını silaha çağrı gibi algılayan Thor ben daha sesimi bile çıkaramadan kapıdan çıkmıştı.

Peşinden gittim –başka ne yapabilirdim ki?– ve Geirrod'un mekânına girerken her zamanki ateşin yerine uzun salonun her iki yanında birer sıra fırının yandığını gördüm. İçerisi daha şimdiden cehennem gibiydi; ışık kızılımsı ve tedirgin ediciydi. Kısacası ortam tam bana göreydi. Fakat Thor dumandan gözlerini kısıyordu.

Geirrod'un figürünü salonun arkalarında bir yerde belli belirsiz görebiliyordum; elinde bir demirci maşası vardı ve biz içeri girer girmez fırınların birinden bir şey alıp dosdoğru üzerimize fırlattı. Cisim donuk bir kırmızı renk alıncaya dek ısıtılmış kocaman bir demir toptu. Çabucak Çılgın Ateş Suretimi alarak ondan sakındım. Fakat Thor demir topu o devasa eldivenlerle havada yakaladı ve müthiş bir kuvvetle gerisingeri fırlattı. Geirrod'un karnına isabet eden top kaburgalarını ezerek adamı delip geçti ve arkasındaki duvarı paramparça etti.

Eğer bu bir oyunsa Aesir Spor'un daha şimdiden galip geldiğinden emin sayılırdım ama Thor'u bilirsiniz; bir kez kırmızı gördü mü onu kimse durduramaz. Geirrod'un salonunu yıkarak enkaza çevirdi ve etrafa vücut parçaları serpiştirdi. Sonra dışarı çıkıp aynını orada da yaptı. İşini bitirdiğinde onu koltuk altlarına kadar kanla kaplı olarak katliam sahnesine hafif bir şaşkınlıkla bakarken gördüm. Hiç şüphe yok ki yeşil çayırlar, mavi gökler ve birbirinden güzel iki kıza sahip konuksever bir ev sahibi palavramı düşünüyordu.

Anılarımızı kıyaslamayalım diye orada kalmamaya karar verdim. Şahin Suretimi alıp hemen Asgard'a topukladım ve Thor'la bir sonraki görüşmemiz arasında uzunca bir boşluk bırakmaya yemin ettim. Tepesi attığında dehşetengiz bir öfkeye kapılırdı ama nadiren kin güderdi. Bir-iki hafta içinde küçük maceramızın ayrıntılarını unuturdu ve kıçım bir kez daha güvende olurdu.

Öte yandan Buz Halkı başka hikâyeydi. Bir kabahatim olmasa bile o günkü olaylarda oynadığım rol yüzünden Orta Dünyalar'ın o bölgesinde gün yüzü görmeyeceğimi biliyordum. İhtiyaç duymam halinde saklanabileceği yerlerin sayısı giderek azalıyordu. Üstelik havada öyle bir ihtiyaç ânının hızla yaklaştığını söyleyen bir şey mevcuttu.

11. DERS

Fidye

Kan bağı her şeyden önemlidir.
Ama altın – altınla satın alamayacağın
şey yoktu.

Lokabrenna

Size Dünyaların daha önce de sona erdiğini söylemiştim. Bu tabii ki tümüyle doğru değil. Dünyalar asla gerçekten sona ermez – sona eren şey onlara yerleşenlerdir. Düzen ile Kaos da asla sona ermez ama güç dengesi devamlı bir değişim halindedir. General de işte o yüzden asla iyi uyumaz ve dikkati elden bırakmazdı.

O zamana kadar hayli rahat yaşamıştık. Odin'in tahtında halen gözü olan Buz Halkı ve Kaya Halkı çetelerinin tek tük saldırıları hariç onlarca yıl tehlike yüzü görmemiştik. Gullveig-Heid ortadan kaybolmuştu; Kaos uyura benziyordu. Hâkimiyet bütünüyle Düzen'deydi ve önümüzde mavi göklerden başka bir şey yoktu.

Elbette bunlar Odin'in kendini en az güvende hissettiği zamanlardı. Yaşlı Adam pek çok açıdan gıcık biriydi – başkalarından hep en kötüsünü bekler, her şeye kuşkuyla yaklaşır, gardını asla indirmez, aklından geçenleri hiç belli etmezdi. Thor'la çıktığım yolculuktan döndüğümde Odin'i yokluğumuz boyunca

karga yuvasına tünemiş oturduğunu, sadece kuşlarıyla ve ründen beşiğindeki Mimir'in Başı'yla konuşmuş olduğunu öğrendim.

Gövdesiz bir kafaya olan bu düşkünlüğü niyeydi? Eh, Ölüler Diyarı'ndan geri gelmek kişiye belirli bir perspektif kazandırır. Bazen geleceği öngörme gücü verir – yine de hep ne demişimdir bilirsiniz: "Bir kâhine asla güvenme." Fakat Mimir'in Başı hayata döndürülüp uzun yıllar buz gibi soğuk bir pınarda esir tutulmayı haklı olarak içerlerdi ve bu yüzden Odin onu zorla konuşturabilecek dahi olsa bunu kendi rızasıyla nadiren yapardı. Dolayısıyla da Odin onunla bol bol vakit geçirir, gizli pınarın başında fısıldar, suya rünler çizer, karanlıkta önünü görmeye çalışırdı...

Hiç kimse Kâhin'in ne zaman ilk kez kehanette bulunduğunu bilmez. General onu konuşmaya mı zorladı, yoksa Mimir inisiyatif mi kullandı? Artık Yaşlı Adam ve hâlâ hayattaysa Mimir'in Başı'ndan başka kimse bundan emin değildir. Fakat o otuz altı kıta içinde yaşadığımız dünyayı değiştirdi; güneşimizi ve ayımızı karartıp Odin'in kuzgunlarını Yggdrasil'in uzak köklerine ve dallarına uçurdu. Kuzgunların aradıkları tam olarak neydi? İdrak mı? Hüküm mü?

Ölüm mü?

Elbette benim bu *durumu* dert ettiğim yoktu. Bana göre tanrılar gereğinden uzun bir süre rahat yaşamışlardı. Fakat kendi mevkiim de pek güvende sayılmazdı ve ister Aesir'in ellerinde, ister Kaos'un bağrında olsun ölmek için acelem yoktu. Herkesin Babası beni gözetliyorsa (ki bundan gitgide daha çok emin oluyordum) sebebini anlamalıydım. Demek istediğim, benim ne olduğumu en başından beri biliyordu. Suçumun ne olduğunu sanıyordu ki?

Böylelikle Thor konusundaki başarısızlığımın ardından Odin'in üstünde çalışmaya başladım. Onu bir süreliğine Asgard'dan ayrılmaya ikna edebilirsem belki aramızın neden giderek açıldığını öğrenebileceğimi düşündüm. Yurtdışı gezilerimizden hep keyif almıştı; ben de o yüzden biraz avlanmak ve balık tutmak amacıyla İçdiyar'ın vadilerine bir gezi düzenlememizi önerdim.

Hoenir'den de bizimle gelmesini isteyerek ekibi tamamladım – ne kadar sinir bozucu olsa da en azından bana kin gütmüyor, bu da onu tanrılar arasında eşsiz kılıyordu. Üstelik Asgard'ın ilk zamanlarında üçümüz beraber sık sık ava çıkmıştık ve hâlâ dost olduğumuz o günlere duyduğu nostaljinin Odin'i bana açılmaya –veya en azından ağzından bir şeyler kaçırmaya– itebileceğini umuyordum.

Yaşlı Adam evden birkaç gün uzaklaşmanın iyi olacağını kabul ederek beni şaşırttı. Yorgun bir hali vardı ve başlığının altındaki uzun saçları sanki alışılmıştan daha kırçıldı. Yine de Asgard'dan ayrılmaktan, en eski ve hırpani kıyafetini giymekten, kadim sırt çantasını taşımaktan, Dünyanın Sonu'na kadar mallarını satma derdindeki sıradan bir işportacı rolü oynamaktan hoşnut gibiydi. Belki tek isteği oydu: Normal olabilmek. Fakat tanrılığın başlıca sorunu da budur – insan olma yeteneğinizi kaybedersiniz.

Böylece Bifrost'tan geçtik ve yolculuğumuza başladık. Giderken Heimdall'a neşeyle el sallamayı ihmal etmedim. Uzaklaşmamı sıkılı dişlerle seyrederken yüzünde eğer bakışlar can alabilseydi beni öldürmese bile epey hırpalayacak bir ifade vardı. Kuzey Diyar'a, yani yaz mevsiminin bereket getirdiği ve bol miktarda av hayvanının bulunduğu eski av sahamıza yollandık. Dağların arasında kendine bir oluk açan Strond Nehri'ni bulduk ve şelalelerle dolu bir vadicikten gölgeli bir ormana indik. Silahsız ve her türlü statü simgesinden yoksun üç Ahali mensubu Suretindeydik. Ne yalan söyleyeyim, gerginlikleriyle ve siyasetiyle Asgard'ı geride bırakıp bir sapanla ve bir cep dolusu taşla ava çıkmak, yıldızlardan bir battaniyenin altında uyumak epey eğlenceliydi. Eğlenceli bir diğer şey de başka biriymiş gibi davranmaktı – artık o kişi her kim olursa olsun. Lakin tüm bunlar bir gösteriden ibaretti. Odin de ben de gerçeğin farkındaydık. Bir tür oyunun, o ve ben bir kerecik olsun birbirimize güvenebilseydik bizi nasıl bir hayatın beklediğine dair bir hayalin içindeydik. Bu vesileyle avlandık, şarkılar söyledik, gülüp eğlendik

ve eski güzel günlerden kalma abartılı öyküler anlattık. Bir yandan da birbirimizi izleyip bıçağın ne zaman ortaya çıkacağını merak ettik.

Nehri takip ettik. Akşam yaklaşırken sapanımın ve tek bir taşın yardımıyla yemek sorunumuzu çözmeyi becerdim. Vurduğum şey nehir kenarında oturarak yeni yakaladığı somon balığını mideye indirmekte olan besili bir su samuruydu. Ölü samurla beraber neredeyse onun kadar iri somonu da alıp diğerlerinin yanına döndüm ve durup kamp kurmamızı önerdim.

"Daha iyisini yapabiliriz," dedi Odin. "Yakınlarda küçük bir çiftlik olacaktı. Gelin kuru birer yatağa karşılık yiyeceklerimizi paylaşmayı teklif edelim."

Tipik Odin işte. Nedenini sormayın; Ahali'den pek hoşlanırdı. Onlarla konuşmak, onlardan biriymiş gibi davranmak için bulduğu her bahaneyi değerlendirirdi.

Ganimetime bakıp omuz silktim. "Pekâlâ. Bakalım dostların ne diyecekler."

Gidip çiftlik evinin kapısını çaldık. Çiftçinin adı Hreidmar'dı ve bizi samimiyetle karşıladı – ta ki akşam yemeğinden söz açılıp da su samurunu görünceye dek. Bakışları bir anda sertleşti ve tek kelime daha etmeden küçük eve girdi.

"Bunun derdi ne?" diye sordum.

Odin omuz silkti. "Bilmem. Gel gidip öğrenelim," dedi.

Hreidmar'ın peşinden eve girdik. İki oğlu ateşin karşısında oturuyordu. Fafnir ve Regin adındaki delikanlılar babalarından daha dost canlısı değillerdi. Biz ateşin karşısına kurulurken hiç konuşmayıp bize dik dik baktılar. Tavırları hiç hoşuma gitmedi ve Odin geceyi onların çatısı altında geçirmeye bu kadar hevesli olmasaydı riske girip nehir kenarında uyurdum. Fakat Odin ile Hoenir hoş karşılanmadığımız gerçeğini fark etmişe benzemiyorlardı.

Sonunda yemeği pişirdim. Başka hiç kimse pişirmeye hevesli gözükmüyordu. Üç ev sahibimiz vejetaryen olmalıydılar, çünkü balığa neredeyse hiç el sürmedikleri gibi samur etine dönüp bak-

madılar bile. Fakat ben *eh, bize daha çok kalır* diye düşündüm ve yemeğin ardından uyku tulumumu serip ateşin yanında uyumaya hazırlandım.

Odin ile Hoenir de aynını yaptılar ve üçümüz birlikte derin, rüyasız bir uyku çektik – ta ki dört saat kadar sonra biri beni tokatlayarak uyandırıncaya ve hem kendimi hem de dostlarımı ellerimiz ve ayaklarımız bağlanmış vaziyette buluncaya dek. Hreidmar ile iki oğlu bizi dikkatle seyrediyorlardı.

"Neler oluyor?" dedi Odin.

Çılgın Ateş Suretimi almaya çalıştım ama ipler kadar rünlerle da bağlandığımı keşfettim. Çiftçi ile iki oğlu göründükleri kadar köylü değillerdi; keşke konukseverliklerini kabul etmeden önce renklerini kontrol etseydik.

Hreidmar sararmış dişlerini gösterdi. "Oğlumu hanginiz öldürdü?"

"*Oğlunu* mu? Biz hiç kimseyi öldürmedik ki..."

Bana elindeki su samuru kürkünü gösterdi.

"Tüh," dedim. "O senin oğlun muydu?"

"Evet, adı Samur'du," dedi Hreidmar. "Gündüzleri avlanmaktan hoşlanırdı. Genellikle o Surete bürünürdü. Akşamları da yakaladıklarını getirip benimle ve iki kardeşiyle paylaşırdı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Tanrılar aşkına, kim av sezonunda *yemek* kılığına girip ormanda gezer ki? Ayrıca neden bir ağla daha fazla balık yakalayabilecekken bir su samuru olarak avlanasın ki? Anlaşılan şu Samur denen herif pek de parlak zekâlı değildi. Tam bunu belirteceğim sırada Hreidmar'ın yüz ifadesini görüp vazgeçtim.

"Bak, üzgünüm," demeye başladım. "Belli ki oğlunun kim olduğunu bilmiyordum. Bilseydim buraya gelir miydik sanıyorsun?"

Hreidmar bıçağını çekip sırıttı. "Ne kadar konuşursan konuş Samur'u geri getiremezsin. Ve şimdi yaptığının bedelini ödeyeceksin. Dolu dolu. Kanla."

Kanla. *Gene* mi?

"Illâ kanla mı ödemem lazım?" dedim. "Ne kadar para istersin? Gereken miktarı toplayabilirim."

Hreidmar'ın gözleri kısıldı. "Bir fidye ha?" dedi. "Bak seni uyarıyorum, ucuza kurtulamazsın."

"Ne kadar istersen ödeyebilirim," dedim. "Yeminler olsun."

Hreidmar ile oğulları kendi aralarında konuştular. Sonunda çiftçi tekrar bana hitap etti. "Pekâlâ. Kabul ediyorum," dedi. "Eğer bu elimdeki su samuru kürkünü doldurmaya, sonra da üstünü tamamen kapatmaya yetecek kadar kızıl altın getirebilirsen seni ve dostlarını serbest bırakırım. Yoksa..." Bıçağını başparmağına sürterek gülümsedi. Yalım pis bir hışırtı çıkardı.

"Tamam, anladım," dedim. "Beni bırak yeter. Dostlarımı rehine olarak tutabilirsin."

Hoenir bunu duyunca telaşlansa da General hiç tepki vermedi. Sanırım kendi kıçımı kurtarıp ikisini bir başlarına bırakma ihtimalimi belirlemeye çalışıyordu.

Ona doğru döndüm. "Bana güvenebilirsin," dedim. "En kısa zamanda geri geleceğim." Hreidmar'ın rünleri açması üzerine de şahin Suretimi aldım ve fidye olarak ödeyeceğim altını bulmaya gittim.

Biliyorum. Aklınızdan geçenleri biliyorum. Neden fidye ödemekle uğraşacaktım ki? Odin'in işini bitirmek, Asgard'ı can evinden vurmak, onca zamandır arzuladığım intikamı almak için harika bir fırsat yakalamıştım...

Durun. Bir dakika durun. İpin ucunu gittiği yere kadar takip edin.

Eğer Hreidmar kalkıp Yaşlı Adam'ı öldürürse bütün Dokuz Âlem bunu duyardı. Thor onun intikamını çabucak alırdı. Ve Odin'in ölümünden benim sorumlu olduğum anlaşılırdı. Tanrılar topyekûn peşime düşerlerdi. Nereye saklanırsam saklanayım arayıp bulurlardı. Beni asla rahat bırakmazlardı. Sırf büyürlerken akıllarında intikam düşünceleri yer etmesin diye ikiz oğullarımı katlederlerdi. Beni yakaladıklarında da –ki mutlaka yakalarlardı– bana öldüresiye işkence ederlerdi.

Herhalde niye benden bekleyebileceğiniz gibi davranmadı-

ğımı artık anlamışsınızdır. Yaşlı Adam'a ne denli kırgın olsam da o hâlâ koruyucumdu. O olmazsa arkadaşsız kalır, kokmaya başlamış yemek artıklarından daha çabuk bir şekilde Asgard'dan atılırdım. Hayır, Odin'in yanımda yer almasına ihtiyacım vardı. Bana minnet duymasına da. Peki bunu başarmanın kendi canımı riske atarak onunkini kurtarmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi? Hreidmar'ın rüniliminin gücünü bilseydim yuvasına o kadar çabuk girmezdim. Fakat şöhreti kadar altına olan düşkünlüğünden de haberdardım ve yeteri kadarıyla Samur'un talihsiz ölümünü affettirebileceğimden emindim.

Evet. İtiraf ediyorum. Her şey benim başımın altından çıkmıştı. Odin'in minnetine ihtiyacım vardı. Ve o tüm zekâsına rağmen Ahali'ye olan düşkünlüğüyle, bu küçük vadilere ve ormanlara duyduğu sevgiyle öyle öngörülebilirdi ki. Herkesin bir zayıf noktası vardır ve onunkisi bu duygusallıktı; Bendeniz tüm bunlar *onun* fikriymiş gibi bir izlenim yaratarak Odin'i önceden belirlenen yere getirmekte hiç zorlanmamıştım.

İşin geri kalanı kolayca hallolmuştu. Bir avuç taş tahmin ettiğinizden daha fazla şeyi alaşağı edebilir. Bir su samuru, bir insan, hatta bir kale bile iyi hedeflenmiş bir taşla yıkılabilir. Artık tek yapmam gereken dostlarımın fidyesini ödemeye yetecek kadar kızıl altın bulmaktı. O zaman ben de aklanacaktım.

Peki o altını nereden bulacaktım?

Evvela Aşağı Dünya'yı düşündüm. Tünel Halkı daima her çeşit altını bol miktarda tedarik edebilirdi ama Ivaldi ile oğullarının bu sefer bana yardım etmeye pek hevesli olmayacakları fikrindeydim. O yüzden fırtına tanrısı Aegir ile karısı Ran'in dalgalar altında bir mağaralarının bulunduğu Tek Deniz'e gittim.

Aegir'in salonuna ulaştığımda çıplak ve sırılsıklamdım. Tabii onların bunu umursadıkları yoktu; Denizaltı yola yordama pek önem vermezdi. Ran boğulmuşların tanrıçasıydı ve Aegir'le beraber Derinlikler'e hükmederdi. Denizlerin Adamı Njord ise dalgalara hükmeder ve onları balıkçılar için güvende tutardı.

Aegir'in fosforla aydınlanan ve her tarafından şıpır şıpır sular

damlayan mağaramsı salonu denizaltı mücevherleriyle ve sedef kabuklarıyla bezenmişti. Beni istiridye gözleriyle seyreden deniz köpüğü kadar solgun Ran'in oturduğu taht tek bir deniz kabuğundan yapılmıştı.

Tahtın önüne kadar gittim ve eğilerek selam verdim.

"General'in başı dertte," dedim. "Bir planım var ama yardımın gerekiyor. Rica etsem bana boğma ağını ödünç verir misin?"

Ağ Ran'in en değerli eşyasıydı. Tılsımlarla dikilmiş o kopmaz ağı kullanarak okyanus tabanını tarar, akıntıları tersine çevirip diyarına fazla sokulan denizcileri suda boğardı. Ağı gönülsüzce de olsa verdi.

"Ne avlayacaksın?"

"Altın," dedim.

Elimde ağla mağaradan ayrıldım ve Denizaltı'nı keşfe çıktım. Kendime Yukarı Dünya'ya kadar uzanan dikey bir bacanın aydınlattığı bir mağara buldum ve ağı denize attım. Tünel Halkı'nın Aşağı Dünya genelinde kuzenleri olduğunu ve içlerinden Andvari adındaki birinin her türlü mineralle zengin deniz tabanını kazmaktan hoşlandığını biliyordum. Ran'in tılsımlardan örülmüş ağıyla Andvari'nin varlığını sezinlemem, sonra da onu yakalayıp sudan çıkarmam uzun sürmedi. Artık tamamen ocağıma düşmüştü.

Elbette ki Suretini değiştirmişti. Ağıma yakalanan şey çırpınıp duran ve dişlerini gösteren koskoca bir turnaydı.

Küçük bir efsun okudum –*isimli bir şey ehli bir şeydir*– ve gerçek adını kullanarak onu asıl Suretine döndürdüm. Saniyeler sonra mağara zemininde ufak tefek bir adam oturuyor, ağın kıvrımları arasında sızlanıyordu.

"Burada ne işin var? Ne istiyorsun?"

Sesi hem dargın hem de ürkek çıkıyordu. Buna şaşırmadım; Andvari'nin halkı Ivaldi'nin sülalesinden çok daha halim selimdi. Ayrıca daha ufak tefektiler; daha ziyade Kış Savaşı'nın ardından gelip Denizaltı'nı ve Aşağı Dünya'yı istila etmiş goblinlere benzerlerdi.

"Altınını istiyorum," dedim ona. "Evet, burada bir zulan olduğunu biliyorum. Bana bol miktarda kızıl altın vermezsen seni çamaşır gibi sıkarım."

Biraz ikna edilmesi gerekti. Fakat istediğim zaman epey ikna edici olabilirim ve Ran'in boğma ağının da yardımıyla isteğimi ona kabul ettirdim. Sızlanmayı sürdürerek beni gizli demirhanesine götürdü. Kızıl altın stokunu çok sayıda deri heybeye yerleştirmişti. İşimi bitirdiğimde mekânda bir parça bile altın kalmadı - Andvari'nin benden saklamaya çalıştığını fark ettiğim parmağındaki yüzük hariç.

"Onu da ver," dedim.

Andvari mızmızlanıp yakınsa da hayır cevabını kabul etmedim. Yüzüğü de yığına ekledim.

"Lanetlidir," dedi somurtarak. "Yaptığın hırsızlığın keyfini çatamayacaksın. Kötü şans peşini hiç bırakmayacak."

Sırıttım. "Daha bile iyi," dedim. "Zira onu kendime saklamayı planlamıyorum." Bunun ardından altın heybelerini sırtlandım ve yaya olarak İçdiyar'a doğru yola çıktım.

"Bakıyorum da hiç acele etmemişsin," dedi Odin, Hreidmar'ın evine geri döndüğümde. Tutsaklar hâlâ sımsıkı bağlıydılar; pejmürde, aç ve yorgun görünüyorlardı. Hoenir'in başımızdan geçenleri yayacağını bildiğimden bunun iyi bir öykü olacağını tahmin ediyordum. Tabii Ran de Aegir'e ve tüm kafadarlarına Loki'nin dostlarını kurtarmak için kurdun inine nasıl cesurca geri gittiğini anlatacaktı...

Sırıttım. "İşte geldim buradayım. Sanırım ne getirdiğimi gördüğünüzde Samur'un fidyesini fazlasıyla ödenmiş kabul edeceksiniz."

Oğulları heybelerdeki altınları sayarken Hreidmar tutsakların bağlarını çözdü. Su samurunun postunu altınla doldurdular, sonra da kalanları patladı patlayacak hayvan leşinin üstüne çilek sarısı bir höyük gibi yığdılar. Odin sızlayan bileklerini ovuşturarak onları sessiz sedasız seyretti. Galiba tıpkı benim gibi o

da yakalanıp küçük düşürüldüğü için kızgındı. Yine de baba ile oğullarına bakarken hiç konuşmadı.

Sonunda hayvan postu ağzına kadar doldu ve üstü burnundan kuyruğuna kadar altınla kaplandı. Yalnızca bir bıyık teli açıkta kaldı.

"Altınlar bu kadar," dedi Odin.

"Öyleyse kalanı kanla alırım," diyen Hreidmar bir kez daha hançerini çekti.

"Bekle, bir de bu var." Andvari'den aldığım yüzüğü çıkardım. Onu elbette Odin'e vermeyi ummuştum ama bıçak kemiğe dayanınca elden bir şey gelmez.

"Sence bu yeterli olur mu?" Eğilip bıyık telini kan kırmızı yüzükle kapattım.

"Ucu ucuna," dedi Odin.

Ona gülümsedim. "Benden şüphe duydun mu?"

"Asla. Bir saniye bile duymadım."

Böylece ev sahibimiz son derece gönülsüzce üçümüzü serbest bırakmak zorunda kaldı. Eşiği aşarken başımı çevirip ona baktım.

"Bu arada o yüzük Andvari'nin lanetini taşıyor. Umarım keyfini çıkarırsın. Kardeşimi rehin tuttuğun için sana müstahaktır."

Odin beni göz ucuyla süzdü. "Sahiden de sürprizlerle dolusun," dedi.

Omuz silktim. "Hayatını kurtardığımı unutma yeter. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Gülümsedi. "Biliyorum," dedi.

Bir an için ikimizin de yalan söylemediğine inanacak gibi oldum.

Ağzımızdan çıkanların bir defa besleme hatasına düştüğümüz kuduz köpekler gibi geri gelip başımıza iş açması ne komik. O sırada bilmesek de yaz günlerimiz sona yaklaşıyordu. Mevsim değişmeye, gölgeler uzamaya başlamıştı. Batan güneşin gül pembesi ışığı yanıltıcıdır; etrafınızdakilerin yüzlerine vurarak onları birer dost gibi gösterir. Fakat değildirler. On dakika sonra güneş battığında kimse kimsenin gözünün yaşına bakmayacaktır...

3. KİTAP

Günbatımı

Görürüm kaderinizi, ey toprağın oğulları.
Duyarım cengin çağrısını.
Odin'in ahalisi hazırlansın hücuma
Çöken gölgelere karşı.

Kâhin'in Kehaneti

1. DERS

Ölüm

Ölüler her şeyi bilirler ama zerre kadar iplemezler.

Lokabrenna

Ve işte öylece sona eriverdi. Tanrılığın altın çağı rüzgâra kapılan elma tomurcukları gibi uçup gitti. Aşk hakkında fazla bir şey bildiğimi iddia edemem ama büyük aşklar öyle sona erer: tutkunun ateşinde değil, pişmanlığın sessizliğinde. Ve kardeşim Odin ile benim dostluğumuz da öyle sona erdi: çatışmanın ortasında değil (tabii o da yakında gerçekleşecekti) yalanlarla, kibar tebessümlerle ve sadakat ibrazlarıyla.

Nasıl bildiğini bana hiç söylemedi. Fakat Yaşlı Adam her şeyi biliyordu. Tüm adice ihanetlerimi, Thor'u nasıl tuzağa düşürmeye çalıştığımı, Frey'e rünkılıcını nasıl kaybettirdiğimi. Andvari'den aldığım yüzüğü elden çıkarmasaydım Solucan'ın laneti yüzünden şansımın döndüğünü düşünürdüm ama o yüzüğü Samur'un fidyesinin bir parçası olarak Hreidmar'a teslim etmiştim. Hayır, bu daha başka, daha huzur bozucu bir şeydi. Bana ya da diğer tanrılara tek kelime dahi etmemesine rağmen Odin'in hüsranını ve ıstırabını bana bakış şeklinden anlayabiliyordum.

Sanırım beni cezalandırmasını yeğlerdim. Öyle bir şeyle başa

çıkabilirdim. Düzen üstüne kurulu bir dünyanın *kuralları* olduğunu ve o kuralları çiğnemenin kötü sonuçlar doğurduğunu öğrenmiştim. Genel prensibi beğenecek kadar değilse bile anlayacak kadar uzun bir zamandır Odin'in dünyasında yaşıyordum. Fakat Odin'in öyle bir niyeti varmış gibi gözükmüyor, bu da beni huzursuz ediyordu.

Yanlış anlamayın, pişmanlık duyduğum falan yoktu. Odin'in duygusal yozlaştırması beni *o kadar* da alçaltmamıştı. Ayriyeten aslında ona değer verdiğimin ve trajik dostluğumuzun nasıl yüzyıllar boyunca oynadığımız bir tür dram olduğunun anlatıldığı öykülere de inanmayın. İnanın bana, değildi. Tamam mı? Yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Çekicin inmek üzere olduğunu sezinliyordum ve kaçabileceğim bir yer yoktu. Yaşlı Adam'ın aklından geçenleri, ne gibi planlar kurduğunu öğrenmem lazımdı. O nedenle yardım için gökyüzünden ve Odin'in oradaki kuşları Huginn ile Muninn'den medet umdum.

Onlar elbette ki sıradan kuşlar değildi. Yaşlı Adam'ın düşüncelerini Dokuz Âlem'in herhangi bir yerine taşımaları için eğitilmiş Odin'in kuzgunlarıydı. Dolayısıyla da gücünün birer parçası, Ruhunun ve Zihninin tezahürleriydi. Odin onların yardımıyla her yere bakabilirdi. Fakat bu aynı zamanda asla huzura kavuşamayacağı anlamına gelirdi. Eğer Dokuz Âlem'de haddinden fazla düşünen biri varsa o kişi Odin'in ta kendisiydi. Devamlı tetikte bekler, imparatorluğuna yönelik bir tehdit belirtisi var mı diye gözünü hep açık tutardı. Bu da onu izole eder, Aesir'in geri kalanından ayrı düşürürdü.

Böyle yaşamak Odin'in işine gelirdi ama yalnız olduğunu bilirdim. Güç ona ağır bir bedel ödetmişti ve geri kalanı da bilgiyle aşınmaktaydı. Odin mükemmel bilgiye hasretti ama mükemmel bilgi karşısında dostluk, sevgi ve sadakat gibi mütemadilikler de dahil tüm illüzyonlar ölürdü.

Biraz durup düşünün. Çevrenizdekilerin yaptıkları her şeyi gözetlerseniz nasıl dost kazanabilirsiniz? Geleceği görebilirseniz şimdiki zamanın tadını nasıl çıkarabilirsiniz? En önemlisi

de Ölüm'ün pusu kurmuş beklediğini bilirken nasıl sevebilirsiniz?

Böylece yolum evvela Ölüme -daha doğrusu Ölümün Krallığı Hel'e- düştü. Hükümdarının babası olmama rağmen orası pek sık ziyaret ettiğim veya eşsiz yeteneklerimin en iyi şekilde değerlendirilebileceğini hissettiğim bir âlem değildi. Fakat kuzgunlar beni oraya götürdüler ve izlerini orada tespit ettim. Dünyalar arasında doğrudan geçiş yapabilme hilelerine aşina olmadığımdan yolun büyük bölümü boyunca Aşağı Dünya'da taban eskiterek önce Demirkoru'da, ardından yeraltında ilerledim. Günler sonra da Hel'in tozlu ovalarına vardım.

Buranın Dünyalardaki en gözde mekânım olduğu söylenemezdi. Hel'in krallığı soğuk ve kasvetlidir. Boyut, ölçek veya coğrafyanın geleneksel kurallarından bağımsız olarak her yönde yayılıp gider. Renksiz bir göğün altındaki o kum ve kemik çölünde hiçbir şey yetişmez, hiçbir şey yaşamaz (zaten Hel bile yarı cesettir). Oraya gelenler ya ölüdür, ya ölüme mahkumdur ya da çaresizdir. Kendi kendime kızımın beni görmeyi kabul edeceğini söylüyordum – fakat sonuçta orası *onun* krallığıydı. Canı isterse beni haftalarca ya da aylarca –veyahut çöl beni yutuncaya ve cesedim toz olup o garip yeraltı göğünün altında durmaksızın esen rüzgârlar tarafından savruluncaya dek– bekletebilirdi.

Kızımı kuma çemberler çizerek beklerken buldum. Son görüşmemizden beri büyümüştü ama maalesef huyu suyu pek değişmemişti. Çocukluğundan beri kaprisli ve serkeş olagelmişti ve şimdi bana canlı tek gözüyle sorarcasına bakmaktaydı (seyrek beyaz saçlarının altındaki diğer gözü kemik kadar ölüydü).

"Bak sen, kimleri görüyorum," dedi. "Sevgili babacığım beni ziyarete gelmiş."

Yanındaki bir kayaya oturdum. Etrafımda Hel'in sıcak ve kuru rüzgârı merhumların ruhlarını hareketlendirerek onlara bir tür yarı bilinç kazandırıyordu. Yaşayan bir canlının sıcaklığını sezerek başıma üşüştüklerini hissedebiliyordum. Bunun hoş

bir his olduğunu söyleyemezdim. Ölüm'den elimden geldiğince kaçınmaya çalışmayı aklıma not ettim.

"Bir selam vereyim dedim. İşler nasıl gidiyor?"

Hel bir kaşını kaldırdı.

"Eee?"

"E'si, *baba*, burayı görüyorsun. Sence nasıl gidiyordur?"

"Şey... iyi mi?"

Aşağılayıcı bir ses çıkardı. "Öyle mi dersin? Günbegün ölülerden başka hiçbir şeyle çevrili olmadan burada boş boş oturmak pek heyecan verici sayılmaz."

"Eh, sonuçta bu bir iş," dedim ona. "Heyecan verici olması gerekmez. En azından ilk başta."

"Yani durumun zamanla düzeleceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

"Al benden de o kadar," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Kalbimi kırdın," dedim. "Kızımı ziyaret etmekten başka bir şey istediğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü asla ziyaretime gelmezsin," dedi Hel. "Ayrıca General'in kuşları daha bir-iki saat önce buradaydı. Herhalde sebebini öğrenmek istiyorsundur."

Sırıttım. "Aklımdan geçmedi değil."

Canlı tarafını öteki tarafa çevirerek beni tüm çıplaklığıyla ölü yüzüne maruz bıraktı. Kemikten yuvasındaki gözü meşum bir bilinçle korkunç bir parıltı saçmaktaydı. Dar beline sarılı olan bağlayıcı rün urganı bana Skadi'nin rünkırbacını hatırlatarak keyfimi iyice kaçırdı.

"Hiçbiriniz Ölüm'den muaf değilsiniz," dedi bana hırıltılı sesiyle. "Bunu General de çok iyi biliyor. Ölüm sonunda herkesi alır. Kahramanlar, kötü adamlar, hatta tanrılar – bir gün hepiniz de toz olacaksınız. General bile," dedi bağlayıcı urganını okşayarak. "Ölüm bir gün onu da alacak ve ondan, Asgard'dan yahut sizden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Hiç gereği olmamasına rağmen sözleri içimi karartıyordu. Bunu kızıma da söyledim.

Hel bana o çarpık yarı tebessümünü etti. "Balder rüyalar görüyormuş," dedi.

"Peki rüyalarında ne görüyormuş?"

"Beni," dedi.

"Ah." Anlamaya başlıyordum. Hel onu ilk gördüğünden beri Balder'e sırılsıklam âşıktı. Yakışıklı Balder; Cesur Balder; Asgard'ın Altın Çocuğu Balder. Eh, insanların zevklerine akıl ermez ama belirli bir kadın tipinin Balder'i karşı konulmaz bulduğu kesindi. Skadi onlardan biriydi; Hel de bir diğeri. Fakat Skadi, Balder'e sahip olamayacağını uzun zaman önce kabullense de galiba Hel hâlâ günün birinde Balder'i yanında görmeyi umuyordu.

Tabii bunun için Balder'in ölmesi lazımdı – fakat Hel'in de dediği gibi er geç herkes ölür.

"Demek Altın Çocuk kâbuslar görüyormuş ha?" Hel'in yüz ifadesi karşısında sırıttım. "Zaten hep duygusal biri olageldi. Tabii bunun Odin'le ne alakası var..."

"Frigg de rüyalar görüyormuş," dedi Hel. "Balder'in ölümünü haber veren rüyalar. Onu nasıl koruyacağını bilmek istiyormuş. Odin kuşları o yüzden yollamış."

"Yani?"

Bana ölü gözüyle bir bakış attı. "Beni buraya Odin getirdi," dedi. "Bana Ölüm'ün egemenliğini verdi. Rolünü çok ciddiye alırım ve kimse için ayrıcalık yapamam. İstesem bile," diye belli belirsiz bir tebessümle ekledi. Yarı ölü yüzündeki ifade öyle ürkütücüydü ki.

"İyi ama Balder neden ölsün?" dedim. "Kavgaya girmez. Tehlikeli sporlar yapmaz. Başını Asgard'dan kırk yılda bir çıkarır. Aldığı tek risk kendi kibriyle boğulmaktır. O yüzden söyle bana, bu kaygısı niye?"

Hel bir omzunu silkti. "Bilmem."

Ölüm ile Rüya elbette birbirine çok yakındır. Mıntıkaları kesişir. Zaten o yüzden rüyalarımızda ölüleri bu kadar sık görürüz. Onlar da kendi yavan rüyalarında bizi görürler ve bazen bize bir şeyler söylerler – geleceğe dair bir şeyler.

Hel gene kuma çizim yapıyordu. Çizdiği şey bu sefer bir çember olmayıp kendisi için *Hagall*, Balder içinse *Bjarkán* rünlerini barındıran küçük bir kalpti. Açıkçası çizimi içimi kaldırdı ama yine de sempatik bir ifade takındım.

"Balder'i ne kadar çok arzuluyorsun?" diye sordum.

Başını kaldırdı. "Her şeyi yaparım."

"*Her* şeyi mi?"

Yine o ölü göz. "Her şeyi," diye tekrarladı kızım.

"Pekâlâ," dedim küçük bir tebessümle. "Fırsatını bulursam sana yardım edeceğim. Ama kimseye söylemek yok. Ayrıca bana bir kıyak borçlanacaksın. Anlaştık mı?"

Bana canlı elini uzattı.

"Anlaştık."

İşte Ölüler Kraliçesi bana böyle borçlandı. O borcu ne zaman ödeteceğimi öngöremesem de mevsimlerdeki değişimi sezinliyor ve tıpkı sincap Ratatosk gibi Bendeniz'in de kış için biraz erzak stoklaması gerektiğini biliyordum. Elbette her şey er geç ölür. "Er geç" burada anahtar ifadedir. Ve eğer ne yapıp edip olayları kendi gündemime göre tekrar şekillendirebilirsem...

Eh. Ymir'in leşinden Dünyaları tekrar şekillendirdiği zaman Odin'in de yaptığı bu değil miydi? Zaten *tüm* tanrılar sağ kalmak için kendilerince yöntemler kullanarak aynı şeyi yapmazlar mı?

2. DERS

Dalavere

E ne yapayım? Tabiatım böyle.

Lokabrenna

Odin'in kuşlarının uğradıkları bir sonraki yer canavarsı çocuklarımdan ikincisinin vahşi yaşam arasında kargaşa çıkardığı Demirkoru Ormanı'ydı. Kurt Fenris'i annesiyle pek de barışçıl denemeyecek bir tarzda yollarımızı ayırdığımızdan beri görmemiştim. Artık bir yavru değil yetişkin ve amansız bir kurttu. İnsan Suretini alma becerimi paylaşmasına rağmen kurt biçimini yeğlerdi. Zaten Odin bu yüzden kuzgunlarını gönderip onun ne gibi bir tehlikeye yol açabileceğini görmek istemişti.

Normalde böyle bir şeyi zerre kadar kafama takmazdım (Angie'nin yavrularıyla aram hiç iyi olmamıştı). Gel gör ki General'in soruna yaklaşımı –bana tek kelime bile etmeksizin arkamdan iş çevirmesi– canımı sıkmıştı. Bu da yetmezmiş gibi kuzgunları Demirkoru'daki oğlumdan haber getirdiklerinde Odin kurdu bir tehdit ilan edip etkisiz hale getirilmesini istedi.

"Etkisiz hale getirmek mi?" dedim. "Jormungundr'un getirildiği gibi mi demek istiyorsun? Yoksa aklından daha kalıcı bir çözüm mü geçiyor?"

Odin ifadesiz kaldı. Ben de sözlerimi sürdürdüm.

"Demek bunca zaman sonra oğlumu aniden bir tehdit olarak görüyorsun? Kime tehdit? Demirkoru'da koşuşturup sincap yakalamaktan başka ne yaptı ki? Hem açık konuşalım, Dünyalardan biraz sincap eksilse hiç *fena* olmaz..."

Hiç kimse Balder'in rüyalarından bahsetmemişti ama aradaki bağlantı barizdi. Balder şımartılmış ve üstüne titrenmiş bir ana kuzusuydu. Odin taleplerini sıralarken Balder'in annesinin nüfuzunu hissediyordum.

"Kurt'u görmem lazım," dedi Yaşlı Adam. "Kimin tarafında yer aldığını bilmeliyim." Beni en soğuk bakışıyla süzdü. "Yüzbaşı, umarım bu konuda zorluk çıkarmazsın."

"Ben mi? Zorluk mu çıkaracağım? Elbette çıkarmam. Ama keşke bana neyin peşinde olduğunu söyleseydin."

"Daha sonra," dedi Odin. "Şimdilik Kurt'u getir yeter."

Böylece oğlumu değerlendirilmesi için Asgard'a getirmeye söz verdim. Yardım edersem Odin'in bana içini dökebileceğini –veya işler ters giderse yanımda bir dostumun bulunacağını– düşünüyordum. Üstelik Fenris'i yıllardır görmemiştim ve tıpkı Yaşlı Adam gibi ben de onun ne kadar güçlendiğini ve Kurt ile anasından nasıl bir sadakat (mevcutsa) bekleyebileceğimi öğrenmek istiyordum.

Bunun üzerine şahin Suretimi alıp Demirkoru'ya uçtum. Vardığımda da Angrboda'yı beni beklerken buldum. Angrboda her zamanki kadar çekici olmasına karşın aynı şey yanında bekleyen kurt biçimindeki Fenris için söylenemezdi.

"Buralara uğrayacağını tahmin etmeliydim," dedi kadın, ben önceki Suretimi alırken. "Senin ve General'in aranızdan su sızmaz. Onun o kuşlarını görünce aklıma hemen sen geldin."

İşte bu haksızlıktı. Hel'e yaptığım gibi ona da sevdiklerimin halini hatırını sormak için bencilce bir sebep gütmem gerekmediğini belirttim.

"Sırf sizi görmeyi isteyebileceğime inanmak bu kadar mı

zor?" diye sordum. "Sonuçta sen hayatımın aşkısın. Ve sevgili küçük Fenris..." Fenris hırladı. "Sizden uzak kalabileceğimi nasıl düşünürsünüz?"

Angie zümrüt bir hızmanın ışıldadığı kaşını kaldırdı. "Bana martaval okuma. On beş yıl sonra babalık taslamaya mı karar verdin?" Bana o yakıcı bakışlarından birini attı. "*Asıl* istediğin nedir?"

"Eh..." Çıplak vücuduma göz gezdirdim. "Birkaç parça giysi fena olmaz. Tabii eğer benimle hasret gidermek istersen–"

Angie homurdandı. "Çocukların önünde olmaz, canım."

Fenris'e bir kez daha göz attım. Onu epey şirin bir şey olarak hatırlıyordum – en azından şıpır şıpır salya akıtmayı şirin kabul ederseniz. Şimdiyse hasmane ve genel anlamda itici bir hali vardı. Zaten genç kurtinsanlar genellikle çirkin olurlar; kıllıdırlar, pis kokarlar ve tek heceli konuşmaya yatkındırlar. Aslında insanlara çok benzerler – tabii çoğu insan genci çıplak elleriyle kafanızı kopartıp bir kafa sandviçi haline getiremez, o ayrı.

"Eee, şimdilerde nelerle meşgulsün?" diye fazla bir heves duymadan ona sordum.

Fenris tekrar hırlamakla yetinerek dişlerini gösterdi. O dişlerin sayısı epey fazlaydı ve nefesi leş gibi kokuyordu.

"Vaktinin çoğunu eline ne geçerse yutarak geçiriyor," dedi Angie. "Ama eline ne geçerse öldürmekten de fazlasıyla hoşlanıyor."

"Kendisi konuşamıyor mu?" dedim.

Annesi kurda hoşgörülü bir tebessüm etti. "Bu yaşta nasıldırlar bilirsin. Fenny, uslu dur ve babana merhaba de bakayım."

Hayvani bir tarzda omuz silken kurtinsan Suretini azıcık değiştirerek bol miktarda sivilceye ve kürk kaplı avuçlara sahip somurtkan bir delikanlıya dönüştü. Ortalık ağır bir testosteron ve yağlı saç kokusuyla doldu.

"İyi," dedi Fenny. "Merhaba, *Baba*."

Zoraki bir tebessüm ettim. "Bak bu daha iyi," dedim. "Gel seni düzgün bir hale sokalım. Eğer kız ve erkek kardeşlerin gibi

mirasına kavuşmak istiyorsan tanrıları senin genç bir serseriden ibaret olmadığına ikna etmeliyiz. Öyle değil mi ya?"

"Ne mirası?" Kurdun sarı gözleri kuşkuyla parladı. Aptal olmadığını görebiliyordum; ne kadar itici olsa da o gözlerin içinde zekâ vardı. Bunun davama yarar sağlayıp sağlamayacağını henüz bilmiyordum; ona en geniş tebessümümü ettim ve satış sunumuma başladım.

"Eh, Jormungundr Tek Deniz'i aldı," dedim. "Hel ise Ölüm Diyarı'na kondu. Kendi topraklarına ve egemenliğine sahip olmak senin de hakkın ama evvela ne tür bir bölgeyi hak ettiğine Odin'in karar vermesi gerekiyor."

"Demirkoru," dedi Fenris, durup düşünmeye bile gerek duymadan.

"Eh, Demirkoru kesinlikle ihtimaller arasında," dedim. "Ama düşünecek olursan–"

"*Demirkoru*," diye tekrarladı Fenris.

"Anladım. Demirkoru'nu istiyorsun," dedim Angie'ye sırıtarak. "Pekâlâ, sanırım bunu halledebiliriz. Ama öncelikle benimle gelip Asgard'a bağlılık yemini etmelisin."

"Ne edecekmişim?" dedi Fenris. "Kurtlar yemin etmezler. Sadece aylak aylak gezerler ve... ve, ne bileyim, önlerine geleni *yutarlar*."

"Eh, bu sefer işler farklı yürüyecek. Düzgün görünmeni istiyorum. Seni bir mağara trolünün üstüne bastığı bir şey gibi Asgard'a götürecek değilim. İlk olarak bir saç tıraşına ne dersin? Ve belki birkaç parça giysiye?"

Oğlumu ikna etmem kolay olmadı. Fakat sevgi dolu annesinin de yardımıyla Fenny'yi... düzgün değilse bile en azından insana benzer bir hale sokmayı becerdim. Tanrılarda pek iyi bir izlenim bırakmasını beklemiyordum ama onunla tanışırlarsa belki sandıkları gibi bir canavar olmadığını anlarlar ve çocuğu rahat bırakırlar diye düşünüyordum.

Maalesef beklediğim olmadı. Yine de hakkını yememek lazım; Fenny homurdanmalarından, kötü kokularından, küfürlü

konuşmalarından, gece geç saatlere kadar odasında yüksek sesle müzik dinlemesinden ve karşı cinsle ilgili her şeye görgüsüzce bir yaklaşım sergilemesinden anlaşılan isyankâr bir dönemden geçiyordu.

Asgard'a ilk geldiğimizde onu "şirin" ilan eden Idunn bile oğlumun kendisine ve nedimelerine yaptığı müstehcen yorumlardan yakındı. Fakat bardağı Balder'e yapılıp da ters giden bir eşek şakası taşırdı. Şaka üzerine analık içgüdüleri coşan Frigg hemen Odin'e koşup kurtinsanın zaptedilmesini talep etti.

Aslında büyütülecek bir durum yoktu. Altı üstü Altın Çocuk'un öğle yemeğini, birkaç kulağakaçan böceğini ve bir Çin yakısını* içeren bir gençlik şakasıydı. Fakat hadiseyi çok ciddiye alan Frigg oğlunun saldırıya uğradığını ve eğer Odin müdahale etmezse Thor'a başvuracağını duyurdu.

Bunun ardından Odin'in başka çaresi kalmadı. Genç kurtinsan çizgiyi aşmıştı. Odin gelip benimle konuşsaydı ona tamamen hak verirdim. Fakat konuşmadı. Hiçbir şey söylemediği gibi beni başından savıncaya kadar hiçbir şey yapmadı. Sonra da Thor'un, Tyr'in ve ötekilerin desteğiyle bize karşı harekete geçti.

Odin'in bir şeyler planladığını bilmem gerekirdi. Buz Halkı'na rutin bir kontrol düzenlenmesi gerekiyormuş; dedikodulara göre yeni bir savaş beyi pervasızca bir işe kalkışabilirmiş. Kaya Halkı da huzursuzluk ediyor, dağların eteklerinde toplanıyormuş; belki göçlerine neyin yol açtığını bulabilirmişim. Sonra bir de Jormungundr'un Dünyanın Sonu'nda gemileri batırdığına ve Gullveig-Heid'ın Demirkoru'da ölüleri kaldırdığına dair öyküler anlatılıyormuş. Böylece beni Asgard'dan en az bir hafta uzak tutacak koca bir görev listesi aldım. O esnada bunu babalığın sorumluluklarından hoş bir kaçış olarak gördüm.

Yokluğumda tanrılar Fenris'in kuyusunu kazdılar.

Odin öncelikle Tünel Halkı'na gidip Ivaldi'nin oğullarından

---

* Birinin kolunu iki elle birden sıkıca tutup hızla ovuşturarak deride bir yanma hissinin oluşturulması. *-çn*

kendisine bir sihirli zincir seti üretmelerini istedi. Zincirler tamamlanınca Fenny'ye bir hoş geldin partisi düzenlediler ve onu bir güzel sarhoş ettikten sonra Odin delikanlının neler kadir olduğunu görmek için bazı kuvvet testleri önerdi.

Genç ve küstah Fenny bir kalleşlikten şüphelenme gereği duymadı. İçki, yüksek sesli müzik ve yarı çıplak kadın görevlilerin varlığı sahip olduğu savunmaları çökertmişti. Önüne iki adet kalın Tünel Halkı zinciri koyulunca oğlum onları tanrıların sahte hayranlık gösterileri eşliğinde kolaylıkla kırdı. Fakat sonuncu zincir bizzat meşhur Dvalin tarafından üretilip pek çok rünle ve efsunla donatılmış dar, yanıltıcı bir çelik şeritti – ve neredeyse kırılmazdı.

Orada bulunup yorum yapabilseydim tanrıları vahşiliğine ve görgüsüzlüğüne rağmen oğlumun hiç de aptal olmadığı yönünde uyarırdım. Keskin duyuları Fenris'e bir tür dalaverenin döndüğünü haber verdi ve üçüncü zinciri kabul etmeden önce Odin'in iyi niyetinin bir kanıtını talep etti.

"Ne tür bir kanıt?" diye sordu Odin.

"İçinizden biri elini ağzıma koyacak," dedi Kurt dişlek bir sırıtışla. "O sayede işler sarpa sararsa pazarlıkta kullanabileceğim bir kozum olur."

Tanrılar aralarında bakıştılar. Sonunda Cesur Yürekli Tyr ayağa kalktı. Evet, hakkını vermek lazım, cesur yürekliydi ama bir o kadar da aptaldı.

"Ben koyarım," deyip sağ elini kurdun ağzına soktu.

Eğer orada bulunsaydım elbette ki bunlardan hiçbiri yaşanmazdı ama tanrılar pek zeki olduklarını sanıyorlardı. Akılları sıra durumu kendi başlarına idare edebilirlerdi. Sonuçta *Naudr* kapandığında Fenny de ağzını kapattı ve Tyr elini kaybetti.

Odin hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. Bu hesaplanmış bir riskti ve Asgard'ın güvenliğini sağlamak, uğradıkları kayıptan daha önemliydi. Tyr çatışmada veya ihtiyaç anlarında celbedebildiği rünlerden ve tılsımlardan dokunmuş geçici bir ele kavuştu. Geri kalan zamanlarda da gündelik işlerini sol eliyle yapmayı

ve bir sürü sakarlık esprisine katlanmayı öğrendi. Eskiden beri konuşkan biri olmadığı için Odin tarafından feda edilmek hakkında gerçekte ne düşündüğünü asla öğrenemedik. Fakat uzun gecelerde çotuğu deliler gibi kaşınırken ve tanrıların geri kalanı mışıl mışıl uyurken Cesur Yürekli Tyr'in bile bazen sadakatini sorguladığına inanasım gelir.

Kurt'u Aşağı Dünya'ya, yerin derinliklerindeki bir mağaraya kapattılar. Eve geri geldiğimde tüm tanrıların yaşananlardan *beni* sorumlu tuttuklarını, Fenny'yi en başta Asgard'a getirerek her şeyi benim başlattığım yönünde fısıldaştıklarını fark ettim. Bendeniz sert sözlerle, soğuk bakışlarla ve her türlü husumet emaresiyle karşılandım.

"Ne yani, bir içki bile ikram etmeyecek misiniz?" dedim on iki saatlik kesintisiz bir uçuşun ardından oraya yorgun argın ulaştığımda.

"Ah, bakın kim gelmiş," dedi Heimdall. "Son zamanlarda daha başka canavarlar da peydahladın mı?"

Sözlerine pek aldırış etmedim ama Frey bana sırtını döndüğünde, Bragi içkisini yere attığında, Thor beni görüp hırıldadığında ve Asgard'a yine o nadir ziyaretlerinden birini düzenlemiş olan Skadi rünkırbacını okşayarak bana *gülümsediğinde* bir terslik olduğunu anladım.

"Odin nerede?" diye sordum.

"Salonunda. Rahatsız edilmek istemiyor," diyen Frigg'in çoğu zaman ne hissettiğini belli eden çehresi çelişkili duygularla asılmıştı.

Genellikle beni herkesten önce karşılayan Sigyn bile mesafeli gibiydi. "Yapılması gerekiyordu," dedi bana, gidip onu bulduğumda (uzun uçuşumun ardından karnım açtı ve fırından yeni çıkmış reçelli turtaların hayalini kuruyordum). "Senin o edepsiz kurtinsan oğlun ikizlerimizi çok kötü etkiliyordu."

Eh, evet. Doğru söylediğini inkâr edemezdim. Yaş bakımından ona çok yakın olan Vali ile Narvi üvey kardeşleriyle takılmaya merak sarmışlardı. Sebep Fenris'in kötü çocuk albenisi,

belki de onlara Demirkoru hakkında anlattığı öyküllerdi. Her halükârda saçlarını uzatıp gözlerinin önüne düşürerek ve kurdumsu bir sırıtış geliştirerek Fenris'i taklit etmeye başlamaları dikkatimden kaçmamıştı.

"Eh, nasılsa yakında vazgeçerler," dedi Sigyn, nihayet Asgard'ın iyiliği için Kurt'un zaptedilme öyküsünü anlatarak. "Tabii sen de," diye muzip bir tebessümle ekledi. "Hele sana pişirdiğim şu enfes reçelli turtalardan bir-iki tane ye de."

Fakat artık aç değildim. Yüreğimin etrafındaki o dikenli tel yumağı dayanılmayacak kadar daralmıştı.

Görüyorsunuz ya, arkamdan iş çevirmişlerdi; beni asıl inciten buydu. Bana güven olmadığına karar verip beni gereksiz bir işe koşmuşlar, sonra da planları ters teptiğinde kötü sonuçlardan beni suçlamışlardı.

"Hadi ama, sakin ol canım. Angie'den kimseye hayır gelmeyeceğini biliyorsun. Sana lazım olan son şey peşinde gezinip sorun çıkaracak, karına ve *gerçek* ailene ne yaptığını sana hatırlatıp duracak bir kurtinsan."

Gerçek ailemmiş. Hadi oradan. Thor'un Utgard'a yolculuğunun öyküleri beni oğullarımın gözünde tam bir zavallı durumuna düşürmüştü. Fenny'nin hapsi de işi tamamlamıştı. Artık onlara göre bir otorite figürü, isyankâr bir ergenliğin ihtiyaçlarını anlamaktan aciz, baskıcı ataerkil sistemin bir parçasıydım.

Onları selamlamaya gittiğimde bu durum daha da netlik kazandı. Elbette son görüşmemizden bu yana büyümüşlerdi ve bana çektikleri için ikisi de Fenny kadar kaba yahut görgüsüz olmamasına rağmen kurtinsanın bazı özellikleri –kambur duruş, homurdanmalar, sessiz aşağılama– ikisine de geçmişti.

"Eee, nasıl gidiyor?"

Birinci ve baskın ikiz Narvi beni uzun perçemlerinin altından süzdü. Gözleri gibi saçları da benimkilere benziyordu. Buna vahşi ve isyankâr renkleri de eklenince sanki Kaos'tan Dünyalara girdiğim halime bakıyordum.

Daha yumuşak ve dost canlısı ikiz Vali yalnız olsaydık bir

seyler söyleyebilirdi; fakat Narvi'nin yanında gözünü utanç içinde yere dikmekle yetindi.

"Bir hoş geldin bile demeyecek misiniz?" diye sordum.

Narvi omuz silktim. "Selam, *Baba*."

"Fenris'in başına gelenleri duydum," dedim.

"İyi."

"Neler olduğundan haberim yoktu," diye açıkladım. "Odin bana haber vermedi."

General tarafından aptal yerine koyulmanın oğullarım nezdindeki saygınlığımı artırmayacağını çok geç anladım. Aciz ve mahcup gözüküyordum. Bu da beni her zamankinden daha çok öfkelendiriyordu. Kendimi oğullarım karşısında savunmaya neden ihtiyaç duyuyordum ki? Onların hakkımda ne düşündüklerini umursuyor muydum sanki?

Narvi gene omuz silkti. "İyi."

Vali bana utangaç bir bakış attı. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Buna biraz kafa yordum. "Bilmiyorum."

Fenny'yi bizzat serbest bırakmak haricinde yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten başarabilsem dahi öyle bir şeyin Asgard'daki popülaritemi arttıracağı söylenemezdi.

Narvi gerçeği çoktan anlamıştı. "Hiçbir şey yapmayacak, budala," dedi kardeşine. "Ne yani, Yaşlı Adam'ı kızdırsın mı?"

Eh, ona hak vermemek elimde değildi. Asgard'da işler sarpa sararsa bel bağlayabileceğim tek destekçimi kaybetmiştim. Thor bile yanında bir kurtinsan bulunan birine şiddet uygulamakta tereddüt edebilirdi.

"*Ondan* korktuğumu sanmayın," dedim. "Ama bazen ilk tahrikte ortaya atılmamak daha iyidir. Beni de yanına zincirlerlerse Fenris'e pek bir faydam dokunmaz."

Narvi bana gene o bakışı attı. Neyden bahsettiğimi biliyorsunuzdur – hani, *İstediğin kadar konuş, ihtiyar, ama sen ne dersen de ben gerçeğin farkındayım*, diyen bakış.

Evet, o bakışı çok iyi bilirim. Bazı durumlarda onu ben bile

kullanmış olabilirim. İşte bu yüzden tüm insani tecrübelerim arasında babalık hiç şüphesiz en sinir bozucu ve lüzumsuz olanıdır – çünkü çocukların hayatta neler öğrendiğini dinlemeyeceklerse tecrübenin ne anlamı kalır ki?

Böylece yine Asgard'ın resmi şamaroğlanı haline geldim. Bir şey olursa hep benim suçumdu: Tyr'in elinin kaybından Bragi'nin yedi gazelinin tutulmamasına, Sigyn'in keklerinin yeterince kabarmamasından Buz Halkı'nın Demirkoru'nda toplanmasına kadar. Senfonideki yanlış nota, düğün pastasındaki hamamböceği, pençesini bal kavanozuna sokan ayı, kurabiye kavanozundaki jilettim. Eskiden beri Asgard'a ait olmamıştım ama tanrıların beni ne kadar hor gördükleri hiç bu kadar netlik kazanmamıştı; beni aralarında istemiyorlardı. Oğullarım bile. Odin bile...

Evet, Odin. Benden istediklerini elde etmesinin ardından Yaşlı Adam canım cicimi nihayet bıraktı. Bana olan soğukluğu arttı; kuşları gözümün önünden nadiren ayrılır oldu. Tavrı beni şaşırttığı kadar incitti – özellikle de Odin'in Balder'den veya onun kehanetimsi rüyalarından hâlâ bahsetmediği düşünülürse. Bu durum yaşananların benden daha büyük bir şeyle ilgili olup olmadığını merak etmeme yol açtı. Acaba asıl hedefleri Fenris değil miydi? En önemlisi de içlerinden birinin ben de zincire vurulursam Dünyaların daha güvenli bir yer haline geleceğini öne sürmesine ne kadar kalmıştı?

3. DERS

Pasta

Hemen hemen her sorun pastayla çözülebilir.

Lokabrenna

Bunun ardından işler iyice kötüye gitti. Fenny ortadan kaldırılmasına rağmen Frigg'in Balder için duyduğu endişe saplantı düzeyine çıktı. Altın Çocuk hapşırdığında bile kıyamet kopar oldu. Frigg zamanını muhtemel riskleri değerlendirerek geçirmeye başladı – Balder korkuluktayken takılıp düşmesin diye gevşek parke taşları aradı, sanki oğlu ansızın çiçek tarhlarına dadanabilirmiş gibi bahçede zehirli çiçek avına çıktı, spor gereçlerini kuşkuyla inceledi, Balder'in üşütme ihtimaline karşı yelekler ördü.

En sonunda sessizliğini bozdu ve Dokuz Âlem'deki her şeyi gözden geçirerek potansiyel tehditleri belirlemeye, her yaratığa –ayı, arı, çalı– Altın Çocuk'a zarar vermeyeceğine dair gerçek adı üstüne yemin ettirmeye girişti.

"Neden?" diye sordum ona. "Buna ne gerek var ki? Oğluna ne olacağını sanıyorsun?"

Efsuncu başını iki yana sallamakla yetindi. "Bilmiyorum. Ama üstümüze düşen bir gölge var. Sebep sadece Balder'in veya benim rüyalarım değil. Kehanet bile–"

"*Ne* kehaneti?" diye sertçe sordum.

Bakışlarını kaçırdı. "Ah, boş ver," dedi.

Fakat bir kadın "boş ver" deyince asla boş vermemeniz gerekir. Mimir'in Başı bir kâhindi. Yoksa bir kehanette mi bulunmuştu? Ve eğer bulunduysa Odin neden o kehaneti benden saklayıp Frigg'le paylaşmayı seçmişti?

Kurt'la başa çıkış yöntemlerini hatırladım ve soruşturmamı derinleştirmeye karar verdim. Odin'in davranışlarının altında Balder'le ilgili birkaç kötü rüyadan fazlasının yattığı belliydi. Fakat bu kadar kısa bir sürenin ardından Asgard'ı tekrar terk etmek pozisyonumu daha da zayıflatırdı.

O yüzden daha direkt bir yaklaşıma başvurdum. Sigyn'in hemen hemen her sorunun pastayla çözülebileceği inancını aklımda tutarak onun meyveli pastasından bir dilim kestim ve gidip Gökkuşağı Köprüsü'nde dikildim.

Huginn ile Muninn tüm türdeşleri gibi tatlı ve yapış yapış şeylere düşkünlerdi. Birkaç lokma tatlının ve biraz sabrın beni oradan oraya uçmaktan kurtaracağı fikrindeydim.

Tam da tahmin ettiğim gibi kuşlar aşağı inip köprüye konmadan önce fazla beklemem gerekmedi. Çiftin daha irisi –sanırım Huginn– beklentiyle ileri geri volta attı.

"Nerelerdeydiniz?" diye onlara sordum.

"*Gak. Gak*," dedi Huginn, kanatlarını çırpıp bana bakarak.

"*Pasta*," dedi daha ufak tefek Muninn. Kafasında tek bir beyaz tüy bulunan karganın sesi kardeşininkinden daha berraktı ve altın sarısı gözleri ışıl ışıldı.

"Her şey zamanı gelince," dedim onlara. "Önce bana nerelerde gezindiğinizi söyleyin."

"*Ygg. Dra. Sil. Gak.*" Daha iri kuş omzuma sıçradı.

"*Gak. Pasta*," dedi ufağı ve ona Sigyn'in pastasından biraz verdim. Kuru üzüm ve şeker dolu pasta bana biraz ağır geliyordu.

"Yggdrasil'e ne olmuş?" diye sordum. "Bu ani ilgi neden?"

"*Kehanet*," dedi Muninn. "*Gak.*"

"Kehanet mi? Neymiş o kehanet?"

"*Pasta*," dedi Muninn inatla.

"Bana kehanetten bahsedin!" dedim pastayı sakınarak. "Ondan sonra ikiniz de bol bol pasta yiyebilirsiniz."

"*Gak. Pasta*," diye tekrarladı Huginn.

Muninn onu kanadından gagaladı. İki kuş hırpani tüylerini hışırdatarak ve öfkeyle gaklayarak kısa bir süre kapıştı. Sonunda küçük olanı rakibinden ayrılıp omzuma tünedi.

"Bak bu daha iyi," dedim. "Şimdi bana bildiklerini anlat."

Muninn bir-iki defa gakladı. Konuşmaya çalıştığını görebiliyordum ama pastaya bu kadar yakınken ve boncuğumsu gözlerini azılı kardeşinden ayıramazken odaklanmakta zorlanıyordu.

"*Ulu bir dişbudak*," dedi. "*Adı Ygg-Ygg-Ygg-*"

"*Gak*," diyen Huginn de diğer omzuma çıktı.

"Evet, adını biliyorum, sağ ol," dedim. "Eee? Ne olmuş o ağaca?"

Huginn elimdeki pastayı gagaladı. Korkuluğa biraz koydum. Ona hücum eden kuşlar kanatlarını çırparak gürültüyle atıştılar.

"Kehanet lütfen," dedim sertçe.

"*Pasta! Salla!*" dedi Huginn gaga dolusu pastanın arasında.

"Ne? Pastayı salla mı? O da ne demek?"

"*Dişbufak, Yggdrafil, sallanıyof durdufu yerde*," diye düzeltti gagası meyveli pastayla dolu olan Muninn.

"Ygddrasil durduğu yerde sallanıyor mu? Neden?"

"*Pasta.*"

"Of, tanrılar aşkına!"

Ama artık hiç pastam kalmamıştı ve kuşlar ilgilerini yitiriyorlardı. Son birkaç kuru üzümü de kaptılar ve didişmeyi sürdürerek Odin'in salonuna doğru uçtular.

Yine de bana düşünülecek pek çok şey vermişlerdi. Dünya Dişbudağı'ndaki bir sarsıntı tüm Dünyalardaki bir sarsıntıydı. Hem gerçekten bir ağaç değilse bile tehlike altında olduğu haberi Bendeniz'in hiç içine sinmedi. Mimir'in Başı'nın önceden haber verdiği şey bu muydu? *Dişbudak Yggdrasil durduğu yerde sallanıyor.* Herkesin Babası o yüzden mi diken üstündeydi?

Eh, diye aklımdan geçirdim, *nasılsa cevabı öğrenmek üzereyim*. Heimdall köprüde kuşları beslediğimi kesinlikle tespit etmişti ve beni gözetleyip hakkımda dedikodu yapma hevesine dayanarak öyküyü daha üst bir merciye ileteceğine güvenebilirdim. Odin o öfke krizlerinden birini geçirdiği sırada niyetlendiğinden daha fazla bilgiyi açık edebilirdi. Tek yapmam gereken masum ayağına yatmak ve fırtınanın kopmasını beklemekti.

En azından bir konuda haklıydım. Herkesin Babası sahiden de diken üstündeydi. Ne yaptığımı duyar duymaz beni huzuruna çağırdı ve tüm ihtişamıyla esti gürledi. Yıldırımlarıyla, mızrağıyla, çakmak çakmak gözüyle en kızgın Suretine bürünmüştü.

"Demek beni gözetliyorsun?" dedi. "Aklımdan geçenleri anlamaya çalışıyorsun? Bunu bir daha denersen kardeşim ol veya olma haşatını çıkarırım. Thor'a veya Heimdall'a başvurmam. İşi kendim hallederim. Hem de ağır ağır. Anlaşıldı mı?"

"Tamamen," dedim. Şimdi laf yetiştirmenin zamanı değildi.

Beni tek mavi gözüyle süzdü. "Ciddiyim, Oyunbaz. Kuzgunlardan ne duydun?"

"Hiçbir şey. Önemli hiçbir şey duymadım," dedim. "Sadece ağaçlar hakkında bir şeyler."

"Ağaçlar mı?"

"Şey, Yggdrasil," dedim.

Mavi göz kısıldı. Artık Odin'in elmacık kemiğine batmış bir jilete benziyordu.

"Bir şeyler olacak, değil mi?" diye sordum. "Kâhin bir kehanette mi bulundu?"

Bir tebessüm etti. Hoş bir tane değil. "Sen Kâhin'i boş ver. Bilgi her zaman mutluluk getirmez. Dünya Ağacı'nıysa unut. Yapraklarından bazılarının dökülmesi, öleceği anlamına gelmez."

Yapraklar mı?

Of, Yaşlı Adam'ın böyle esrarengiz konuşmasından nefret ederdim. Kuşların dediklerini düşündüm. *Dişbudak Yggdrasil durduğu yerde sallanıyor*. Eh, o sözler yaprakların dökülmesini

açıklayabilirdi. Öte yandan mecazen Yggdrasil'deki yapraklar *bizdik*. Bu da kulağıma hiç hoş gelmedi.

"Pekâlâ," dedim. "Başka soru yok." (Aslına bakılırsa sorularımın hepsini yanıtlamıştı.)

Bunu duyunca biraz gevşer gibi oldu. Sureti tekrar normale dönerek ona kırçıl ve yaşlı bir görünüm kazandırdı.

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

"Son zamanlarda pek uyumadım."

"Eh, içini dökmek istersen..." diye başladım.

Bana yine kötü kötü baktı.

"Peki," dedim. "Anladım."

"Umarım öyledir," dedi.

4. DERS

Alınyazısı

Bir insan Kaderiyle genelde ondan kaçmaya çalışırken karşılaşır.

Lokabrenna

İşte, elimden geleni yaptım. Cidden. Fakat öğrendiklerim hiç de yüreğime su serpmedi. Ygddrasil, Kâhin, kehanetimsi rüyalar hakkında tüm o sözler...

Duyduklarım bende huzur bırakmamıştı. Gerçeği öğrenmem lazımdı. Dolayısıyla kendimi çatlayacak kadar gergin hissettiğim bir gece gizli gizli Mimir'in Başı'ndan arta kalanın tutulduğu pınara gidip suya baktım.

Evet, yaptığımın tehlikeli olduğunun farkındaydım. Fakat kendimi savunmasız hissediyordum. Aesir'in soğukluğu, Odin'in bana güvenmeyi reddetmesi... Bir dosta her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Onun yerine karşımda Fısıltı'yı buldum.

Mimir'in Başı rünışığı beşiğinden bana baktı. Ne yalan söyleyeyim, görüntüsü korkutucuydu. Canlı Kelle yıllar içerisinde kemikleşerek taşa dönmüştü. Yine de hâlâ hareketli olan yüzü keyif ile aşağılama karışımı bir ifade taşıyordu.

"Hah! Geleceğini tahmin etmiştim," dedi.

"Öyle mi?"

"Elbette. Ben bir kâhinim."

Suya batık Baş'a kaşlarımı çattım. Onu şöhretinden bilirdim ama Mimir'i kanlı canlı hiç tanımamıştım. Belki asıl Suretindeki halinin şimdikinden daha fazla hoşuma gitmeyeceği yeni aklıma geliyordu.

Beni hoşnutsuzca süzdü.

"Demek Oyunbaz sensin," diye yorumda bulundu. "Er geç yolunun buraya düşeceğini biliyordum. Odin bunu öğrenirse elbette işin biter. Seni Asgard'ın bir duvarından ötekine çarpar, Bifrost'tan aşağıya atıp yere çakılmanı seyreder."

"Ancak sen ona haber verirsen öğrenir," dedim gülümseyerek. "Peki verecek misin?"

Kâhin'in renkleri parlaklaştı. "Neden vermeyeyim ki?" dedi.

"Çünkü ondan nefret ediyorsun," cevabını verdim. "Çünkü en başından itibaren seni kullandı, bana söylediği gibi sana da yalan söyledi. Ve çünkü bana bir şey anlatmak istiyorsun."

"İstiyor muyum?" dedi Kâhin.

"İstemiyor musun?" karşılığını verip tekrar gülümsedim.

Kâhin biraz daha parladı. "Bilgi tehlikeli bir şey olabilir, Oyunbaz," dedi bana. "Gelecekte seni neyin beklediğini bilmek istediğinden emin misin?"

"Hazırlıklı olmaktan hoşlanırım," dedim. "Hadi konuş artık. Bunu sen de istiyorsun."

İşte Kâhin'in Kehaneti'ni böyle öğrendim. Tabii sonunda bana pek bir faydası dokunmadı, o ayrı; kehanetler genellikle eksik olurlar ve kâhinlerin ancak kriz sona erdikten sonra tamamen anlayabileceğiniz şeyler söylemek gibi bir huyları vardır.

Tabii artık her şey –Ragnarök ve sonrasında yaşananlar– yaygın bilgi. Hatta o kadar uzun bir zamandır öyle ki onları –tanrıları ve kalelerini yıkacak, tarihlerini yeni ve parlak rünlerle baştan yazacak o korkunç savaşın ayrıntılarını– ilk defa duymanın nasıl bir şey olduğunu hatırlaması bile zor.

Gelir şimdi son hesaplaşma.
Gelir Öbür Dünya'nın ahalisi.
Gelir karanlığın ejderhası, Ölüm,
Düşürür Dünyalara kanatlarının gölgesini.

Karanlığın Ejderhası. Surtr. *Eyvah.* Yakın gelecek için duyduğum endişenin arasında genel gidişatı gözden kaçırmıştım. Surtr Kaos, Kaos da Düzen'in bozulduğu Ragnarök anlamına geliyordu. Dünya Dişbudağı *o yüzden* yapraklarını döküyordu; mevsim değiştiğinde öyle olurdu. Size bunların mecazi olduğunu söylemiştim ama meselenin altında yatan gerçek apaçık belliydi: Odin'in dünyasının bir kenara süpürüleceği, geriye günün birinde yeni bir Düzene geçit verecek Kaos'tan başka bir şeyin kalmayacağı vakit yaklaşıyordu...

Elbette tüm bunlar çok şairaneydi ama Kaos'un bir firarisi olarak beni eline geçirirse Surtr'un neler yapacağına dair bir fikrim vardı ve yapacakları arasında merhamet etmek yer almıyordu. Tanrılara gelince; görünüşe bakılırsa seçtiğim taraf kaybetmeye mahkumdu. Bu durumda ben ne yapmalıydım? Tüymeli miydim? Katliamdan kaçabilme ihtimalim var mıydı?

"Bana ne olacak?"

"Sabret," dedi Mimir. "Daha en güzel bölüme gelmedim."

"Güzel bir bölüm de mi var?"

"Evet."

Mimir'in pınarından yükselen fısıltıyı dinlerken ölümü andıran bir soğukluğun yavaş yavaş sırtımda gezindiğini hissettim ve bu hissin korku -hem de daha önce hiç kapılmadığım türden bir korku- olduğunu anladım.

"Odin gerçekten öyle bir şey yapar mı? Hem de *bana?*" dedim.

"İyi bildin," cevabını verdi Kâhin. "Neden kuşku duyuyorsun ki? Daha önce de yaptı. Biraz pişmanlık duyabilir ama bu onu bir günah keçisi gerektiğinde seni kullanmaktan alıkoymaz. Gerçeklerle yüzleş, Oyunbaz; yapayalnızsın. Burada hep yalnız kaldın.

Odin bana ne kadar dost gözüyle baktıysa sana da o kadar baktı. Diğerleriyse..." Kâhin neredeyse gülmeyi hatırlatan bir parıltı saçtı. "Hakkında ne düşündüklerini zaten biliyorsun. Sana nefret ve tahkir besliyorlar. Odin izin verdiği anda bir kurt sürüsü gibi üstüne saldıracaklar. Fenris'e ne yaptıklarına, Jormungundr'la nasıl başa çıktıklarına bak. Resmen istenilmez ilan edilmenin sadece zaman meselesi olduğunun farkındasın."

"Doğruyu söylediğini nasıl bileceğim?"

"Kâhinler yalan söylemezler," dedi Kelle.

"Eh, yaşanacakların önüne nasıl geçebiliriz?"

Renkleri parlaklaştı. "Geçemezsiniz," dedi.

"İyi ama–"

"*Geçemezsiniz*," diye tekrarladı. "Söylediklerimi duydun. Loki, tüm bunlar Alınyazısı. Zor olduğunu biliyorum. Ama Alınyazısı'nın nereye saklanırsan saklan seni bulmak gibi bir huyu vardır. Hatta bazen sen ondan kaçarken karşına çıkar."

"Bu da mı bir kehanet?" diye sordum.

"Sence?" dedi Kelle.

Bunun ardından gizlice yatağıma döndüm ama uyku hemen gelmedi. Kendi kendime Alınyazısı'na, kehanetlere veya rüyalara inanmadığımı söyledim ama Kâhin'in sözleri yine de içime dert oldu. Surtr'un gazabından kaçabilir miydim? Peki ya Dünyaların Sonu'ndan? Kendimi bir şekilde Yaşlı Adam'ın hainliğinden kurtarabilir miydim?

Sonunda bölük pörçük bir uykuya daldım ve rüyamda yılanlar gördüm. Bilirsiniz yılanlardan nefret ederim. Sabahleyin de hemen işe koyulup elime geçirebildim her haber ve bilgi kırıntısını topladım.

Yaptığım şey aslında Ratatosk gibi kış için fındık biriktirmekti. İnsan Son Günler'e daima hazırlıklı olmalıdır ve eğer Mimir'in söyledikleri doğruysa bizi öyle günler bekliyordu. Tabii henüz ufukta bir şey görünmemişti. Asgard'ın sonbaharı altın sarısıydı. Orta Dünyalar'a barış hâkimdi; Buz Halkı da Kaya Halkı da dize

getirilmişti. Son altı ay içerisinde Asgard'ın yüz kilometre yakınına ne bir düşman, ne bir savaş beyi, ne de âsi bir Vanir yaklaşmıştı. Thor savaşmamaktan hantallaşıp şişmanlıyordu. Bizi kötü günlerin beklediğini akla getirecek hiçbir şey yoktu (en azından Odin'in münzeviliği ve Frigg'in anaçça endişesi hariç). Fakat bekliyordu. Beklediğini biliyordum. Ve bilmek her şeyi değiştiriyordu.

Mimir haklıydı. Bilgi sahiden tehlikelidir. Düşünebildiğim tek şey Kâhin'in bana söylediği ve artık duymaz olaydım dediğim sözlerdi. Acaba Yaşlı Adam da böyle mi hissetmişti? Bu yüzden mi o kadar yalnızdı? Sezgilerimde haklı olabileceğimi hissediyordum ve ona içimi bir dökebilseydim...

Ama artık bildiklerimin ışığında öyle bir şey yapmayı nasıl düşünebilirdim? Hayır, tek şansım Kâhin'in kehanetini boşa çıkarmanın veya en azından ondaki rolümden kaçınmanın bir yolunu bulmaktı.

Mimir'in çabalamanın nafile olduğunu söylemişti. Bunu çoktan duymuştum.

Peki ya *duymamışsam?* O zaman kehanet önlenilebilir hale mi gelirdi? Düşünmesi bile başımı ağrıtıyordu. Zaten herhalde Mimir'in istediği de buydu. Yani...

Kâhin'in Mütevazı Anlatıcınızla ne alıp veremediği vardı? Neden tanrılara güttüğü kinin bu kadar ayrılmaz bir parçasıydım? Odin onu Vanir arasında casusluk yapmaya yolladığı zaman henüz Asgard'da bile değildim. Tüm tanrılar arasında onun husumetine hedef olma ihtimali en düşük tanrı ben olmalıydım, değil mi?

Gerçeği daha sonra anladım; benimle bir alıp veremediği yoktu. Yine de Odin'in üvey kardeşiydim. Odin bana değer veriyor, *ihtiyaç* duyuyordu. Mimir de o yüzden bana tuzak kurmuştu. Evet, bana tuzak kurmuştu – ve öyle yaparak bana hayatım boyunca öğreneceğim en önemli dersi öğretmişti:

Hiç kimseye güvenme – ne bir dost, ne bir yabancıya, ne bir sevgiliye, ne bir kardeşe ne de eşine. En önemlisi de şunu asla unutma: Bir kâhine *asla* güvenme.

5. DERS

İsimler

İsimli bir şey ehli bir şeydir.

Lokabrenna

Ad takmanın seni incitemeyeceğini her kim söylemişse ya sarhoşmuş ya da aptal. Tüm sözcüklerde bir güç vardır tabii ama en etkilileri isimlerdir ve tanrıların o yüzden bu kadar çok isimleri vardır. Odin'in beni Kaos'tan çağırdığı o ilk günde öğrendiğim gibi bir şeye ad koymak onu boyunduruk altına alır. Eskiden Çılgın Ateş'in hür ve saf tezahürüydüm. Sonraysa Oyunbaz, Şömine Ateşi, Odin'in isimli ve ehli yaratığı haline geldim.

Lakin artık öyle değildim. Kâhin'den duyduklarım bana farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Tedirgin ve kuşkucu biri haline gelmiştim. Mutlu düşüncelerim kalmamıştı. Eh, kendi kendime daha sonra kullanmak maksadıyla biriktirdiğim stokun –bilgi kırıntılarının, birikmiş kıyakların, beni Ragnarök'ten koruyacak küçük küçük zırh parçalarının– bir kısmını değerlendirme zamanının geldiğini söyledim.

Elbette onların en önemlisi Hel'den koparmayı becerdiğim kıyaktı – ne yapıp edip Altın Çocuk'u onun sevgi dolu kollarına teslim edeceğim sözüne bağlı bir kıyak.

O sebeple derhal kanatlandım ve Dokuz Âlem'de oğluna

tehdit teşkil edebilecek her şeyi isimlendirip ehlileştirme görevini sürdüren Frigg'in peşine düştüm. Taşlar, ağaçlar, vahşi hayvanlar – bana öyle geliyordu ki bir annenin bitmek bilmez bir kaygıdan ve şefkatten doğan sevgisi her yerde, her köşede bir tehlike görüyordu. Eh, elbette aynı şey *benim* annem için geçerli değildi. Fakat Frigg oğlunu incitebilecek her şey -gerçekten de *her şey*- zararsız hale gelinceye dek asla vazgeçmeyecekti.

"Sana Palamut oğlu Meşe adını takıyor, senden ve sülalenden itaat bekliyorum."

"Sana Kurt oğlu Kurt adını takıyor, senden ve sülalenden itaat bekliyorum."

Hayvanlar âleminde, bitkiler âleminde, mineraller âleminde bu böyle sürüp gidiyordu. Dokuz Âlem'in gördüğü en uzun ninniydi ve ana sevgisinin bir ilahisi olarak neredeyse yüreğime işleyecekti.

Neredeyse dedim. Bende kalp yok ki. Eh, en azından bana pek çok kötü isim takan tarihe göre. *Yalanların Babası* da onlardan biri – sanki Yaşlı Adam ben bilinç kazanmadan çok önce bile yalan söylemiyordu da. İşte tarih böyledir, millet. Haksızdır, asılsızdır ve çoğu kez olaylar yaşanırken orada bile bulunmayan kişilerce yazılır.

"Sana Hava kızı Yabanarısı adını takıyor, senden ve sülalenden itaat bekliyorum."

"Sana Kum kızı Akrep adını takıyor, senden ve sülalenden itaat bekliyorum."

"Sana İpek kızı Örümcek adını takıyor..."

Vesaire. Vesaire. Vesaire. Kelimeler de tıpkı rünler ve adlar gibi Dünyaların yapıtaşlarıdır. İşte onların arasında Kâhin'in bana verdiği belirli bir tanesi durumumla yakından ilgiliydi. Ve o ad doğru ellerde bir yıkılmazı bile yıkabilirdi.

Frigg'i haftalardır, hatta aylardır şahin kılığında takip ediyordum. Gitgide yoruluyor, hafızası zayıf düşüyordu. Ve elindeki ufacık, kurumuş bitki öylesine küçük ve çaresizdi ki...

"Sana–"

Neydi o? Yoksa...

Ökse otu?

Kâhin'in kehanetini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştım.

Bir dal ökse otu görürüm
Kör bir adamın taşıdığı.
İşte bu zehirli ok öldürecek
Asgard'ın en sevilen oğlunu.

İlk başta bu kıtanın zekice ve gizemli bir anlama geldiğini sanmıştım. Bir ökse otu dalının tehlikeli bir tarafı yoktur ve kör adamla ilgili mısra bir tür benzetme olmalıydı. Fakat Frigg'i o yorgunlukla elinde tuttuğu ökse otu fidanının ne olduğunu hatırlamaya çalışırken görünce bir ilham aldım.

Ahali'den fakir ve yaşlı bir kadının Suretine büründüm. Renklerimi dikkatle gizleyip yaya olarak Frigg'e yavaşça yaklaştım ve onu dişsiz bir tebessümle selamladım.

"Ne yapıyorsun, canım?" dedim.

Frigg görevini açıkladı.

"*Her şeyi* mi isimlendirip ehlileştiriyorsun? Bunun için bir sürü isim gerekir," dedim. "Yine de eminim ki tehlike yaratmayacak pek çok şey vardır. Mesela o ufacık, pörsümüş şey..." Ökse otunu işaret ettim. "O şey birini nasıl incitebilir ki? Bir ismi olduğuna bile şaşırdım." Ufak bir tebessümle geçip gittim ve beni çatık kaşlarla süzen Frigg'i ökse otuyla baş başa bıraktım.

Tam o anda bir kayşat yığınının arkasından bir yılan çıktı. Onu gören Frigg yılanın zehirli olduğunu anladı ve ökse otunu elinden bırakıp efsunun sözlerini mırıldandı.

"Sana toz kızı Engerek adını takıyor..."

Ben de tam olarak bunu, yani bana ihtiyaç duyduğum şeyi verecek ufacık hatayı gözlüyordum. Frigg'in arkasını dönmesini bekledim, sonra tekrar Suret değiştirip ökse otu fidanını pençemde taşıyarak Asgard'a geri uçtum. Balder'e kefil olamazdım

ama işler planladığım gibi giderse o küçük ve önemsiz bitki Hel'den çıkış biletim olabilirdi.

Ökse otunu tenha bir yerde inceledim. Pek bir şeye benzediği yoktu. Fakat kısa bir çalışmayla etkili bir silah haline getirilebilirdi. Ökse otu parçasını ateşle kurutup sağlamlaştırdım. Ne rün kullandım ne de beni suçlu gösterecek bir hâlenin izlerini bıraktım; yalnızca sivri bir uç ortaya çıkardım. Sonra onu bir oka tutturup uygun zamanı bekledim.

Frigg'in Dünyalardaki seyahatinden dönmesi ayları buldu. O zaman zarfında karşısına çıkan her şeyi isimlendirip ehlileştirmişti: böcekler, metaller, hayvanlar, kuşlar, taşlar, goblinler, iblisler ve troller. Buz Halkı gibi Kaya Halkı ve Orta Dünyalar halkı da ona güvence vermişti. Düşmanlarımızın bile onun kılına dokunmayacaklarına ant içmeleri, herkesin Altın Çocuk'a olan tuhaf düşkünlüğünün bir kanıtıydı.

Böylece geriye bir tek tanrılar kaldı. Frigg elbette ki yalnızca Bendeniz'e geldi. İyi niyetimi kazanmak için boş yere uğraşırken diğerlerinden şüphe duymadığını yeterince açık etti.

"Neden ant içecekmişim?" dedim ona. "Thor'un ant içmesi gerekmedi."

"Thor, Balder'in kardeşi," dedi Frigg.

"Ne olmuş yani? Sonuçta tehlikeli biri değil mi?"

Frigg iç geçirdi. "Onun bir tehdit olduğunu düşünmüyorum."

"Yani *ben mi* bir tehdidim? İşte şimdi kalbimi kırdın, Efsuncu. Demek bana güvenmiyorsun."

Efsuncu anlayışlı bir ifade takındı. "Bize iyi niyetinin bir ispatını verirsen sana çok daha fazla güveniriz, Loki. Mesela Balder'e bir sadakat andı içebilirsin."

"Hadi ya? Sanki Odin'e içtiğim sadakat andını pek iplediniz de," dedim. "Bana nefret ve tahkir beslemeniz için hiçbir sebep vermedim ama besliyorsunuz, değil mi? Peki ya ant içmeyi reddedersem? O zaman ne olacak? Gerçek adımı mı kullanacaksın?

Bak o konuda sana iyi şanslar, Efsuncu. Nasılsa pek çok adım var. Hepsini bildiğinden kuşkuluyum ve onları sana söyleyesim hiç gelmiyor."

Bunu gözyaşları izledi. "Loki, ne olursun..."

"Madem öyle, diğerlerini de burada topla," dedim. "Onlara da aynı andı verdir. Onlara da gerçek adlarını söylettir. Bak bakalım isimlendirilip utandırılmak ne kadar hoşlarına gidecek. Belki o zaman isteğini yerine getiririm."

Gözleri kızarık ve öfkeli bir halde yanımdan ayrıldı. Tabii ki diğerlerinden o tür istekte bulunacak değildi. Böylesine küçük düşürücü bir sadakat imtihanına sokulması halinde Heimdall'ın, Frey'in, Thor'un veya Odin'in yüzünde belirecek ifadeyi hayal edebiliyordum. Frigg gidip Odin'e yakındı ama üvey kardeşim bana arka çıktı.

"Loki bizden biri," dedi. "Ona bir yabancı muamelesi edemezsin. Biraz vahşi olabildiğinin farkındayım ama–"

"*Biraz* vahşi mi? O Çılgın Ateş'in ta kendisi!"

"Biliyorum. Ama bize iyi hizmet etti."

"Ona zorla ant verdirebilirsin," dedi tanrıça.

"Hayır."

"Ama kehanet–"

"Hayır dedim."

Efsuncu nihayet vazgeçti. Onu yuvasında bir dostluk şöleni karşıladı – yemesiyle, içmesiyle, grup oyunlarıyla Balder'in şerefine bir parti düzenlenmişti. Ben elbette davet edilmemiştim. Ant içmeye yanaşmamam, istenmeyen kişi ilan edilmemi garantilemişti. Odin de aralarında yoktu; herhalde partilerle arası iyi değildi. Fakat diğer herkes oradaydı ve Altın Çocuk'un kısmi dokunulmazlığını kutluyordu.

İçki oluk oluk aktı ve kısa süre sonra tanrılardan bazıları Frigg'in koruyucu tedbirlerini görmek istedi. Altın Çocuk biraz mırın kırın ettikten sonra bir sandalyeye çıktı –elbette kızlara iç çektirmek için üstü çıplak olarak– ve o alaycı bir tebessüm ederken tanrılar teker teker ona taşlar, ardından bıçaklar, son olarak

da kılıçlar ve mızraklar fırlattılar. Balder bunların hiçbirinden zerre kadar etkilenmedi.

Bazıları derisinden geri sekti; diğerleri bir rünışığına yakalanmış sabun köpükleri gibi ortadan kayboldu. Frigg'in ehlileştirmiş olduğu Mjollnir bile etki etmedi. Tanrıların hepsi de buna kahkahalarla güldüler. Tavırları cidden mide bulandırıcıydı.

Lakin o hengâmede kimseye görünmeden partiye sızmayı başarmıştım ve şimdi gölgelerde dikilerek olup bitenleri seyrediyor, gösterilere iştirak etmek için fırsat kolluyordum.

Beni yanlış anlamayın, Balder'le pek bir alıp veremediğim yoktu. Görünümü, kibri, popülerliği ve kadınlar konusundaki akıl sır ermez başarısı haricinde hazzetmediğim bir tarafının olduğu söylenemezdi. Fakat o Odin'in en küçük oğluydu ve Mimir'le yaptığım laflamanın ardından dostum ve kardeşime hatırı sayılır bir kin gütmeye başlıyordum. Üstelik Hel, Balder'e göz koymuştu ve bu işin altından kalkıp kızımın gönlünü edebilirsem kendime büyük yararlar sağlardım. Geriye kalan tek sorun bunu *nasıl* yapacağımdı.

Bana öyle bakmayın. Anladığınızı sanmıştım. Bütün Asgard karşısında sağ kalmak için çabalıyordum. Kâhin beni ne gibi bir kaderin beklediğini göstermişti ve o kaderden kaçmamın tek yolu buydu. Elimden daha başka ne gelirdi ki? Bir yanda her şeye sahip Balder, öteki yandaysa kurnazlığından başka hiçbir şeyi olmayan Bendeniz vardı. Hiç de adil bir dövüş değildi ama olaylar benim lehime gelişse bile bütün sempatinin Altın Çocuk'a gösterileceğini biliyordum. Tabii olayların öyle gelişeceğinden emin değildim ama yine de denemeye mecburdum. Değil mi ya?

Eğlence programı artık en yoğun anlarını yaşıyordu ve artık tanrıçalardan bazıları bile Balder'e ellerine geçeni fırlatmakta birbirleriyle yarışıyorlardı. Gözde cephane meyveye benziyordu ama ne kadar sert atarlarsa atsınlar Balder'in üstünü başını yapış yapış yapmaktan ileri gidemiyorlardı. Kimileri onu yalayarak temizlemek istiyor, askıntılarla başa çıkmaya alışkın olan karısı Nanna onları uzak tutuyordu.

Gözüme küçük kalabalığın kenarında diğerlerinden ayrı oturan bir figür takıldı. Bu Altın Çocuk'un kör kardeşi Hod'dan başkası değildi ve hayli mahzun bir hali vardı. Onu suçlayamazdım. Balder'in baharına kış olan Hod asla popüler biri olagelmemişti ve *diğer* oğlundan fazlasıyla gurur duyan Frigg onun bodur, kusurlu kardeşinden duyduğu hayal kırıklığını asla gizleyememişti.

Gölgelerde kalarak biraz yaklaştım. Gelişimi sezinleyen Hod görmez gözlerini bana doğru çevirdi. Beni başka hiç kimse fark etmemişti ve kimsenin açıklamaya zahmet etmediği tüm o kahkahalardan ve gürültülerden kafası karışan Hod'a ilgi gösteren yoktu.

"N'aber?" dedim. "Dışlanmış mı hissediyorsun? Bay Mükemmel'e bir domates de sen atabilmeyi mi diliyorsun?"

Hod sırıttı. "Eh, belki," dedi.

"Sorun değil," dedim ona. "İşte, al şu dartı. Sana nereye nişan alacağını göstereyim. Tamam – *şimdi!*"

Konuşurken ona ucunda ökse otu parçası bulunan dartı verdim. Dartı kardeşine doğrultmasını seyrettim. Ve sonra...

Pıt!

Tanrılar suspus oldular.

"Onu vurdum mu?" dedi Hod, başını bir o yana bir bu yana çevirerek. "Hey, herkes nereye gitti?"

Aslına bakılırsa giden tek kişi vaziyeti çakan ve akıllıca davranarak olay mahallinden tüyen Mütevazı Anlatıcınızdı. Fakat ökse otu hedefini tutturmuştu. Balder yere yığıldı.

Derin bir sessizlik çöktü.

Tanrılar evvela ölü taklidi yaptığını zannettiler. Gerçeği anladıklarındaysa artık onu kurtarmak için çok geçti. Balder oracıkta, Nanna'nın kollarında can verirken jetonun hep geç düştüğü Thor hâlâ böğürmekteydi.

"Hey millet, gelin başka bir şey deneyelim! Boks eldivenlerime ne dersiniz?"

Meğerse dart akciğerlerden birini delmiş ve Balder daha yere çarpmadan can vermişti. Hod'a gelince; neler olduğunu

öğrenme fırsatını asla bulamadı. Ötekiler ökse otlu dartı kimin fırlattığını anlar anlamaz bir kurt sürüsü gibi zavallının üstüne saldırdılar. Neticeyi kendi gözlerimle görmememe rağmen pek hoş olmadığını tahmin ediyor ve orayı çoktan terk ettiğime seviniyordum.

Gelip gittiğimi gören olmamış ve suçun tek tanığı çarçabuk etkisiz hale getirilmişti. Küçük eşek şakam ne gibi öngörülemez sonuçlar doğurursa doğursan paçayı kurtarmıştım ve kızım bana bir kıyak borçlanmıştı.

Elbette Balder'in ölümü korkunç bir karışıklığa yol açtı. Mantıksız bir öfke nöbetine kapılıp masum ve kör bir adamı öldürmekten duydukları vicdan azabının da bunda büyük bir etkisi vardı. O yaptıklarının Asgard tanrıları için iyi bir tanıtım olduğu söylenemezdi – hele hele ben haberin münasip yerlere yayılmasını sağladıktan sonra. Balder'e doğal olarak benim katılmadığım şık bir cenaze töreni düzenlediler. Karısı Nanna kahrından öldü ve kocasının cenaze ateşinde yakıldı. Ölümüyle beraber aklanan Hod da coşkulu bir şekilde yolcu edildi. Odin daha bile inzivaya çekilerek Mimir'in Başı'ndan ve tabii kuzgunlarından başka kimseyle konuşmaz oldu.

Bana gelince; neticeden tahmin ettiğim kadar memnun kalmadığımı keşfettim. Kâhin'in kehanetine tamamen inanmamıştım – buna rağmen Altın Çocuk tam da Mimir'in öngördüğü gibi can vermişti. Bu da bana Mimir'in öngördüğü *diğer* hadiseleri ve onların gerçekleşme ihtimalini düşündürmekteydi. Tabii bir de Hod'un çirkin ölümü vardı. Kâhin o olayı öngörmemişti ama belki de benim öngörmem gerekirdi. Her şeye rağmen kendimi *azıcık* sorumlu hissetmekteydim.

Artık kapana kısılmıştım. Kendi alınyazımın idaresi elimden çıkmıştı. Belki hepimiz de Mimir'in oyuncakları, bir satranç tahtasının üstündeki taşlardık. O bana kehanetten *bahsetmeseydi* yine de gidip Balder'i öldürmenin bir yolunu arar mıydım?

Muhtemelen aramazdım. Hatta Yaşlı Adam'ın bana ne yap-

mayı planladığını bilmeseydim öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi.

Peki ya Odin? Bana duyduğu güvensizlik doğrudan doğruya Kâhin'in kehanetinden doğuyordu. Eskiden ona ihanet etmek gibi bir düşüncem hiç yoktu. Bu dalavere ağı beni sarmalayana dek masumdum (şey, neredeyse). Fakat şimdi... eh, şimdi başka seçeneğim yoktu. İzleyebileceğim tek bir yol mevcuttu. Suçumu itiraf etmek beni kurtarmazdı. Elimden yalnızca başladığım işi bitirmek ve kızımın beni bekleyen alınyazısından kaçmam için bana bir açık kapı bırakacak kadar minnettar kaldığını ummak gelirdi.

6. DERS

Gözyaşları

Balder'den bana ne?
Onun için ağlamamı beklemeyin.
O benim için ağlamazdı

Lokabrenna

O esnada Efsuncu direkt Hel'e gidip oğlunun hayata döndürülmesini talep etti. Tahmin edilebileceği gibi Hel ona zorluk çıkardı. Kızım oyuncağına kavuşmuştu – tabii yine de karakterine uygun olarak halinden hoşnut değildi. Balder ölüyken uysal olmakla birlikte donuktu. İçindeki ışık sönmüştü.

Hel keyifsizdi. Kemikten ve tozdan salonunda bir ölüler erkânı yarattı, onları tılsımlarla giydirdi, onlara dans ettirdi. Yine de fethinden zevk almadı. Balder her zamanki tepkisizliğiyle yanında öylece oturarak boş boş bakıyordu.

"Öyleyse onu bana geri ver," dedi Frigg.

Fakat kızım inatçıydı. Ona göre en azından kendisi Balder'e sahip olduğu sürece başka kimse olamazdı. Ve belki zaman geçtikçe kendisini ona sevdirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Efsuncu kâh küplere bindi, kâh yalvardı. Vaatlerde bulunup dil döktü. Balder'in ölümünün sızlatmadığı tek kalbin Hel'inki

olduğunu söyledi. "Dokuz Âlem Balder için ağlıyor," dedi. "Ama sen... sen baban kadar kalpsizsin."

Hel onu ölü gözüyle süzdü. "Abartıyorsun," dedi. "Ama eğer dediğin doğruysa belki bana fikrimi değiştirtebilirsin."

Frigg'in amacına ulaşmasına ihtimal vermedim. Tarih ölülerin diriltilmeye çalışıldığı vakalarla doludur ama bunların çoğu gözyaşlarıyla son bulur. Frigg iddiasını doğrulamak için yola çıkarken bu da tıpkı onlar gibi başladı.

"Balder için ağlayın!" diye geldi çağrı.

"Balder için ağlayın!"

"Yaşam'ı seçin!"

Sloganlar orman yangını gibi yayıldı. Frigg'in öyküsü bir taşı bile gözyaşlarına boğabilirdi ve Orta Dünyalar'ın dört bir yanında boğdu da. Onun buyruğuyla herkes yas tuttu, herkes Balder için ağladı. Onun adına ağaçlara çiçekler bağlandı, kadınları üstlerini başlarını yırttılar, erkekler boyunlarını büktüler, küçük hayvanlar uludular, kuşlar bile rollerini oynadılar.

Bu bir nevi isteriydi; Balder'le tanışmamış insanlar bile onun ölümü karşısında aniden kedere kapıldılar. Anısına şarkılar yazıldı. Birbirine tamamen yabancı kişiler ortak bir ızdırapta birleştiler.

Fakat her trend eninde sonunda geri teper. Tüm Dünyaların Balder için ağladığı zafer ânında Frigg ormandaki bir kulübede yaşayan ihtiyar bir kocakarıya denk geldi.

"Ağla! Balder için ağla!" diye haykırdı.

Yaşlı kadın onu süzdü. "Kimin için?" diye sordu.

"Balder için. Yakışıklı Balder. Halkın Gözbebeği. Oğlum."

"Öldüğüne çok üzüldüm," dedi yaşlı kadın. Yine de gözleri kuru kaldı. "İyi ama onun için neden ağlayacakmışım?"

"Çünkü kederde birleşerek," dedi Frigg, "Ölüm'ün ta kendisini fethedebiliriz."

"Ne? Yani ölmeyecek miyim?" dedi kocakarı.

"Hayır, öleceksin," dedi Frigg. "Ama *Balder* yaşayabilir."

"Kusura bakma," dedi ihtiyar kocakarı. "Ama bu bana hiç

adil gelmedi. Neden Balder'in ölümü benimkinden daha önemli olsun? Ben yorgun bir kemik yığınıyken o yakışıklı diye mi? Yoksa ben yaşlıyken o genç olduğu için mi? Bilmeni isterim ki bir zamanlar ben de gençtim. Ve şu Balder her kim olursa olsun o canına ne kadar değer verdiyse ben de kendi canıma o kadar değer veririm."

"Anlamıyorsun..." diye izah etmeye çalıştı Frigg.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Canım, hiç kimse anlamaz. Her birimiz tek bir hayata sahibiz – artık bu her ne anlama gelirse. Evine git. Oğlunun yasını tut. Ama benden onun için ağlamamı bekleme. Roller değişseydi o da benim için ağlamazdı."

Frigg'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Kimsin sen?" *Bjarkán* rününü yaptı.

Yaşlı kadın omuz silkti. "Hiç kimse değilim," dedi.

"Yalan söylüyorsun. Renklerini görüyorum."

Yaşlı kadının pelerini altında sırıttım.

"Lütfen. Tanrılar aşkına," dedi Frigg.

"Tanrıların canları cehenneme," dedim. "Çek git ve beni yalnız bırak." Bunun ardından da kapıyı onun suratına çarptım ve sergilediğim başarı karşısında kendi kendime sırıttım.

Böylece Balder ölü kaldı, Hel amacına ulaştı ve elime bir pazarlık kozu geçti. O koz üç yüz yıl sonra bana beklenmedik bir ödül kazandıracaktı.

Yine de ona daha vakit vardı. Şimdilik kafamı başka şeyler kurcalıyordu. Dünyaların Sonu ve yaklaşan ölümüm gibi...

7. DERS

İsimler, II

Sözlerle kimseyi incitemezsin...

Lokabrenna

Bu olayın ardından bir müddet köşeme çekildiğimi, belki göze batmaktan kaçındığımı, bir hobi benimsediğimi düşünebilirsiniz. Fakat havada bir şey –bir isyan kokusu, dumanlı bir esinti– vardı. Yakında savaş çıkacaktı. Çatışmak istiyordum. E ne yapayım? Tabiatım böyle.

Balder'in başına gelenler için zerre kadar üzüntü duyduğum yoktu. Kelime dağarcığımda üzüntü sözcüğüne yer yoktur. Buna karşın kendimi o kadar da iyi hissetmiyordum. Huzursuzluğa kapılıyor, uyumakta zorlanıyordum. Asabiydim. Kuş biçiminde çok fazla vakit geçirerek gitgide artan mahkumiyet algısını bastırmaya çalıştım. Prangaya vurulduğum ve gözlerimin bağlandığı, zehirli yılanların çıplak vücudumda gezindiği korkunç kâbuslar gördüm.

Hayır, hissettiğim şey vicdan azabı değildi. Fakat her şeyin neşesi kaçmıştı. Yüreğimi saran dikenli tel yumağı muazzam boyutlara ulaşmıştı. Yemeklerin tadı yoktu, uyku dinlendirmiyordu, şarap başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Mimir'in kehanetinin tehdidi bir örs gibi üzerimde asılı duru-

yordu. Hiç kimseyle konuşamıyor, kendimi son derece yalnız hissediyordum.

Sigyn'in usandıracak kadar sempati göstermesinin de yardımı dokunmuyordu.

"Zavallı meleğim, berbat görünüyorsun," dedi bir diğer uykusuz gecenin ardından beni perişan halde görünce. "Kendine ne yapıyorsun böyle? Gel de sana şöyle güzel bir akşam yemeği hazırlayayım. Oğlanlar seni gördüklerine çok sevinirler..." Vesaire, vesaire.

Fenny'nin ortadan kayboluşundan beri oğullarım giderek daha fazla vahşileşmişlerdi. Artık benimle veya anneleriyle nadiren konuşuyorlar, günlerini Asgard'ın surlarından ovaya taş atarak ve savaş arabasıyla göğü arşınlayan Sol'u alaya alarak geçiriyorlardı.

Tanrılara gelince; Balder'in ölümünden beri meslektaşlarım bana hiç de sıcak davranmıyorlardı. Bu tutumları kısmen Frigg'den kaynaklanıyordu; yaşananlarda kabahatim olduğunu gösteren bir kanıtı bulunmasa bile Efsuncu ne yapıp edip şüphelerini ötekilere de yaymıştı ve sonuçta hiç kimse (tabii Sigyn hariç) benimle yan yana görülmek istemez olmuştu.

Tüm garezleri ve şikâyetleri gün yüzüne çıkmıştı; Sif saçlarını kesmemden, Bragi karısının kaçırılmasından, Freya bütün o Ivaldi'nin oğulları ve altın kolye meselesinden, Thor onunla ettiğim alaylardan dolayı bana kızgındı. Hiç kimse onları düşmanlardan kurtardığım tüm o seferleri hatırlamıyordu. Kamuoyu beni tek seferde yargılayıp mahkum etmişti. Artık kimse benimle konuşmuyordu. Bana bakmıyorlardı bile.

Bu durum duygularımı incitiyordu – hayır, sakın gülmeyin. Evet, suçluydum ama onlar suçlu olduğumu bilmiyorlar, sadece öyle olduğumu farz ediyorlardı. Sanki benden başka kötü şeyler yapan yoktu. Sanki pisliğin tekiydim. Bunu düşünmek tepemi attırıyordu ve hararetli bir gece vakti köhne konutumda birkaç tek attıktan sonra Aegir'in biraz ilerideki denizaltı salonundan

müzik sesleri geldiğini duydum. Yine bir parti verdiklerini düşünüp incelemeye gittim.

Tüm tanrıları bir araya toplanmış halde buldum. Aesir ve Vanir, kızlar ve oğlanlar, Aegir ile onun mavimsi-yeşil karısı Ran, hatta Yaşlı Adam – hepsi de bir boynuzdan bal likörü içiyor ve *neredeyse* mayışmış gözüküyordu.

Belki partiye davetsiz katılmak pek akıllıca bir fikir değildi. Fakat zor günler geçiriyordum. Uykusuzluk, Sigyn'in ısrarı, Hel'e yaptığım ziyaret, kehanet – tabii Balder ile karısının ölümü ve Hod'un acımasızca katledilmesi... Biraz keçileri kaçırdığımı söylersem anlayış göstermeye çalışın.

Aegir'in salonunun kapısını açtım ve neşeli kalabalığa hitap ettim:

"Ne yani, bensiz bir kutlama mı düzenliyorsunuz? Hadi, Odin; gel seninle karşılıklı içelim."

"Zaten birkaç kadeh içmiş gibisin," dedi udunu çalmakta olan Bragi. "Bana sorarsan biraz fazla kaçırmışsın."

"Ama sana *sormadım*," dedim. "Kardeşim Odin'e soruyorum. Önce benim kadehimin dolu olduğunu görmeden kendine asla içki koymayacağına kan yemini etmiş Odin'e. Yine de yeminler turta hamuru gibidir, ha? Bozulmak için yaratılırlar. Turta demişken..." Birinin tabağındaki tatlıdan bir dilim aldım. "Fena değilmiş," dedim ağzım dolu olarak. "Biraz yağlı ama olsun."

Odin bana ifadesizce baktı. "Buyur gel, Loki. Hoş geldin."

"Hoş mu geldim? Hiç sanmıyorum," dedim. "Açık konuşalım, burada küvetteki bir bok kadar isteniyorum. Dert de değil, çünkü hepinizden nefret ediyorum. Bilhassa senden," dedim Bragi'ye hitaben, "çünkü bensiz bir parti verecek kadar zevksiz olmanın yanı sıra berbat bir şair ve daha bile kötü bir çalgıcısın. Dünyaların geleceği buna bağlı olsa bile ahenkle şarkı söyleyemezsin."

Bragi bana uduyla vuracak gibiydi. Ona hiç çekinmemesini, öyle bir davranışın bana muhtemelen o udu çalmasından daha az zarar vereceğini söyledim. Sonra da bir karış açık ağızlarla bana

bakan, herhalde tanıdıklarını zannettikleri tatlı dilli Oyunbaz'a ne olduğunu merak eden ötekilere doğru döndüm.

Idunn elimi tutmaya çalıştı. "Sorun ne?"

Gülmeye başladım. "Sorun mu ne?" dedim. "Sorman ne büyük incelik. Veya aptallık. Sen söz konusuyken ikisinin arasında pek fark olmuyor."

Bu sefer Freya öne çıktı. "Kes şunu!" dedi. "Kırıcı davranıyorsun. Thor, şunu durduramaz mısın?"

"Hah şöyle," dedim. "Hemen araya bir başkasını sok. Tercihen kullanıldığını anlamayacak kadar aptal birini. Thor o bakımdan epey iyi bir seçim – ne de olsa iyi beslediğin sürece basit komutlara itaat edebilir..." Thor bu noktada hafif bir hırıltı çıkardı ve fırsatı değerlendirip kısmen yenmiş turta dilimini onun önündeki tabağa bıraktım. "Veya belki Odin'e başvursan daha iyi olur. Tabii altı üstü bir kolye karşılığında kendini Solucanlara sattığını unutabilirse – ah, yoksa o konuya değinmemeli miydim?" Yabani bir sırıtışla dişlerini gösterdim. "Suç kanımdaki Kaos'ta. Beni bazen haylazlık etmeye itiyor. Tabii sen bunu *çok* iyi bilirsin, Freya."

Freya bunu duyunca Cadaloz Suretine büründü. Kurukafamsı suratı korkunçtu.

"Biraz güzellik uykusu çekmeye bak," dedim. "Kırışıklıkların artmış. Ayrıca bu akşam çok bira içme. Sonra yatakta osurup duruyorsun. Bazı erkekler o tür şeylerden hoşlanabilirler ama açıkçası sevimsiz bir huy."

Biliyorum, biliyorum. İpimi koparmıştım. Kendime hâkim olamıyordum. Zaten sorunun bir parçası da buydu herhalde. Birinin bana göz kulak olması gerekirdi. Birinin beni *durdurması* gerekirdi.

Thor denedi. "Kavga etmek istiyorsan kadınlara sataşma. Erkek gibi dövüş."

"Senin Thrym'in mekânında gelinlikle yaptığın gibi mi?"

Thor bir adım daha yaklaştı.

"Veya Utgardaloki'nin şöleninde o yaşlı kadın seni yere çaldığı zaman olduğu gibi mi?"

Thor beni yakalamaya çalıştı. Sakınıp kendime biraz şarap koydum. "Bakıyorum da hantallaşmışsın, Thor," dedim. "Gerçi ne kadar yediğin düşünülürse hiç şaşırmadım. Biraz spor yapmalısın – daha da iyisi Sif'in korselerinden birini ödünç alıp–"

Sif bir itiraz feryadı kopardı. "Seni gidi hayvan! Ben korse *takmam!*"

Bu sözü beni kahkahalarla güldürdü ve bir kez başladıktan sonra bir daha duramadım. Tanrı halkasını sırayla gezerek onlara aklımdan ne geçiyorsa söyledim. Ahali daha sonra buna *hırlaşma* adını taktı ve onu törensel bir ağız dalaşı haline getirdi. İşte onlara verdiğim pek çok hediyeden biri daha. Öfke genellikle arındırıcıdır ve stres anlarında bir iyileşme süreci başlatır. Lakin sanırım o sırada ne yaptığımı biraz daha düşünüp taşınmam gerekirdi.

Hal böyleyken içtiğim şarap başıma vurmuş olmalıydı, çünkü onlara ağzıma geleni verip veriştirdim – Frey'e bir kız uğruna rünkılıcını verdiği için ne kadar aptal olduğunu, Sif'e şişmanladığını, Njord'a balık koktuğunu söyledim. Thor'a metresi Jarnsaxa'nın hamile olduğunu ve ikiz bebek beklediğini söyledim. Frigg'e Odin'in yine aşna fişne yaptığını söyledim. Galiba Tyr'e elini kaybediş biçimi hakkında da bir şeyler söyledim ve Heimdall'a "allanıp pullanmış goblin boku" dediğimden emin sayılırım. Fakat Skadi'ye alevlerde kızarırken babasının bir tavuk gibi gıdakladığını söylemekle ve ardından Efsuncu'ya Altın Çocuk'un hâlâ ölü olup olmadığını sormakla sanırım hata ettim.

Bu sözlerimle beraber içeriye sessizlik çöktü. Belki sahiden de fazla ileri gitmiştim. Thor çekicini eline alıp Bendeniz'e doğrulttu.

"Dur," dedi Odin usulca.

"Dünyalara bir iyilik etmiş olacağım," dedi Thor.

"Hadi durma," dedim. "Elinden geleni yap. Silahsızım ve tek başımayım. Bu da durumu eşitler herhalde. Yoksa kör de mi olmalıyım?"

Hod'u hatırlayan diğerleri huzursuzlandılar.

"Eh," deyip gitmek üzere döndüm. "Aranızdan ayrılmayı ne kadar istemesem de partiniz *çok* sıkıcı ve uğramam gereken yerler var."

Bunun ardından Aegir'in salonunu terk ettim ve o sabahın ilerleyen saatlerinde baş ağrım geçer geçmez şahin kılığını alıp tepelere yollandım. İsterseniz bana aşırı tedbirli deyin ama Mütevazı Anlatıcınız misafirliğini gereğinden fazla uzattığını hissetmeye başlıyordu.

8. DERS

Hüküm

Önce kaç, sonra konuş.

Lokabrenna

Meğerse içgüdülerimde yine haklıymışım. Akşamdan kalmalıklar atlatıldığında ve akıllar başlara geldiğinde Bendeniz yalnızca Balder'in ölümünden değil, akla hayale sığabilecek her suçtan dolayı Asgard'daki herkesçe oybirliğiyle suçlu ilan edilmiştim.

Herkes bir defa daha onları kızdıran bir davranışımı hatırladı – tabii benim hakkımdaki hiçbir olumsuz iddiaya inanmayan Sigyn ve *herhangi* bir kişi hakkındaki hiçbir olumsuz iddiaya inanmayan Idunn hariç.

Lakin geri kalanlar yetti de arttı bile. Bilhassa gözü dönen Skadi hemen oracıkta kellemi isterken Heimdall bana eskiden beri güvenmediğini ve daha en başta sözünü dinleselerdi Asgard'da kendime asla yer edinemeyeceğimi diğerlerine hatırlatmaktan geri kalmadı.

Sonunda zayıflığını sezdiği Yaşlı Adam'la yüzleşti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Loki hepimize birden savaş ilan etti. Peşine Kaos'u da takıp Asgard'a saldırmasını mı bekleyeceksin, yoksa onu yanına almakla hata yaptığını nihayet itiraf mı edeceksin?"

Odin hafifçe hırladı. Eh, en azından ben öyle yaptığını hayal ediyorum. Elbette orada bulunmadığımdan bunların hiçbirini duymadım. Fakat isabetli bir tahmin yürütebilecek kadar müteakip diyalogları duydum. Hem zaten Yaşlı Adam'ı sandığından daha iyi tanıyordum ve er geç bir taraf seçmesinin gerekeceğini biliyordum.

Hangi tarafı seçtiğini doğru tahmin edenlere hediye verecek değilim. Onu suçladığım da yok – eh, en azından çok fazla suçladığım. Beni suçlu ilan etmeseydi diğerleri ona karşı cephe almaya hazırdı. Üstelik onları müşterek bir nefrette buluşturacak bir vasıta olmak hariç artık işe yarar bir tarafım kalmamıştı. Ve o noktada Yaşlı Adam'ın Düzen'e Kaos'tan çok daha fazla ihtiyaç duyduğunu biliyordum.

Böylece av başladı. Yakalanırsam başıma gelecekleri elbette biliyordum. Saklanabileceğim koskoca Dokuz Âlem ve kendimi gizlemekte kullanabileceğim rünler vardı. Hem gizlenmekte becerikliydim – fakat tek başıma ve arkadaşsızdım. Öte yandan Odin kuzgunlarına, halkına, casuslarına ve Kâhinine sahipti.

Dokuz Âlem'in bir ucundan diğerine kadar hâlemi aradılar; Demirkoru'da ve ardından Kuzeydiyar'da izimi buldular, o izi Öte Dünya'da kaybettiler, sonra dağlarda yeniden buldular. Sürekli hareket halinde kalarak kendimi örttüm, ne zaman fırsatını yakalasam Suret değiştirdim. Sonunda kendimi neredeyse güvende hissettiğim bir yer buldum. Kriz sona erip de öfkeleri dininceye kadar sağ kalabilmeyi umarak saklandım.

Fakat tanrılar amansızdılar. Önce tılsımla gökyüzüne yazarak bana bir ültimatom verdiler: *Teslim ol. Oğulların elimizde.*

Saklandığım yerde dudak büktüm. Bu kadar acemice bir şeyi yutacağımı mı sanıyorlardı? Yılın Babası seçilemeyeceğimi biliyorlardı. Hem oğullarım ergenliği daha yeni atlatmışlardı. Odin'in insafsız olduğunun farkındaydım ama sırf kanımı paylaşıyorlar diye oğullarımı sahiden katleder miydi? Belli ki bir tuzak kurmuşlardı. Ona düşecek değildim.

Sonra kuşlar geldi. O bin kez lanet olasıca hayvanlar saklan-

ma yerimde, yani Hindarfell Dağları'ndaki bir mağaraya kadar izimi buldular. Gökyüzünde turladılar, sonra aşağı inip yakındaki bir kayalık çıkıntıya kondular.

Onlara tılsımımdan tattırmayı düşündüm ama Huginn ile Muninn Odin'in korumasını taşıyorlardı ve en iyi atışımın tüylerini alazlayabileceğinden bile kuşkuluydum.

Bunun üzerine yalnız olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra onlarla konuşmak için dışarı çıktım.

"Ne istiyorsunuz?"

Daha iri kuş gakladı. Konuşmakta zorlanır gibi gözüken ufağı hüsrana benzer bir edayla diğerini gagaladı.

"*Pasta*," dedi hırıltılı bir sesle, sarı gözleri umutla parlayarak.

"Mümkünatı yok," dedim. "Odin ne istiyor?"

Daha küçük kuş –Muninn– kanatlarını çırptı. "*Gak-gak. Geri gel.*"

"Ne yani, bütün bu lüksü terk mi edeyim?" dedim. "Hayır, sanırım yerli yerimde kalacağım."

Muninn yine kanatlarını çırptı. "*Gak-gak.*"

Huginn de yaygaraya katılarak ayaklarının altındaki kayayı gagaladı, kanatlarını çırpıp gakladı.

"*Loki. Asgard'da (gak!) iki,*" dedi ünsüz harflerde zorluk çektiği anlaşılan Muninn.

"İki oğul. Doğru." Sabırsızlanıyordum. "Ve eğer Yaşlı Adam sırf onları rehin tutuyor diye teslim olacağımı sanıyorsa–"

"*Gak-gaak!*" diyen Huginn yeniden kayayı gagalamaya başladı. Gagalamalar yavaş ve ölçülüydü. Her biri yaklaşık bir saniye aralıklıydı.

Tık. Tık.

İki saniye.

Tık. Üç saniye. Huginn zamanı ölçüyordu.

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Ne yapıyorsun? Bu da ne?" diye sordum.

"*Gak-alt-mış. Gak-alt-mış.*"

"Altmış mı? Altmış saniye mi?" dedim. "Neye kadar altmış saniye?"

Ama cevabı anlamıştım. Kuşlar dil konusunda sıkıntı çekiyor olabilirlerdi ama Odin'i çok iyi tanıyordum. Yaşlı Adam'ın benim kadar insafsız olduğunu unutmayın. Beni can evimden vurmak istiyordu. Ve o da *beni* çok iyi tanıyordu.

Huginn geri sayımı sürdürüyordu. Yirmi saniye. Yirmi beş.

"Bekle," dedim aniden ürpererek.

"*Geri gel,*" dedi Muninn.

Otuz saniye. *Tık. Tık.* Her biri bir çekiç darbesi gibiydi. Yaşlı Adam'ın beni o lanet olasıca kuşların gözlerinden seyrettiğini, düşüncelerimi tahmin edip beni köşeye kıstırmaya çalıştığını biliyordum.

"Bu tuzağa düşmeyeceğim," dedim. "Vali ile Narvi'nin benim gözümde hiçbir değerleri yok."

Tık. Kırk saniye. *Tık.*

"Elinde hiçbir pazarlık kozu olmadığını biliyorsun," deyip kendimi cesur, küstahça bir tebessüm etmeye zorladım. "O oğlanlar bana değil Sigyn'e aitler. Onları öldürmek hiçbir şeyi değiştirmez. O yüzden hiç durma, kardeşim. Yap yapacağını. İcaplarına bak. Vicdanı olan sensin, ben değilim. Eee, kendini şanslı hissediyor musun? Bu oyunu oynayacak mısın, yoksa–"

Son heceyle birlikte iki kuzgun da havalandı. Tüylü bir alkışı andıran bir sesle buz mavisi göğe yükseldiler. Ve o anda bir dünya ötede…

Nasıl anladığımı sormayın. Anladım işte.

Odin beni duygularla ve algılarla yozlaştırmıştı. Saf, Kaotik biçimimde çocuklarımdan kaçı öldürülürse öldürülsün bir an bile umursamazdım. Fakat burada, bu Surette zayıf ve yalnızdım. Korku, vicdan azabı ve pişmanlık tarafından işkence görüyordum. Açlık çekiyor, üşüyor, rahatsızlık duyuyordum. Bunların hiçbiri böyle algılarla doğmamış benim gibi bir varlık için doğal değildi.

Yaşlı Adam da tabii ki bunun farkındaydı. Sonuçta beni o zehirlemişti. Beni nasıl avucuna düşüreceğini bilmiş, beni açığa çıkmaya zorlayabileceğini düşünmüştü.

Benden bekledikleri neydi? Sırf canıma okusunlar diye

Asgard'a feryat figan dönmem mi? Savaş ilan etmem mi? Tazminat talebinde bulunmam mı? Bir *savaşçı* öyle yapardı. Onların çarpık onur anlayışlarına göre öyle bir davranış bana biraz saygı kazandırırdı.

Fakat hayır, artık bunun için çok geçti. Odin intikamını almıştı. Alacağına cidden inanmış mıydım? Açıkçası bilmiyorum. Öyle şeyler *yapabileceğini* eskiden beri bilirdim ama onları *bana* yapabileceğini?

Böylece Hindarfell'den Aşağı Dünya'ya geçerek gizlenmeyi sürdürdüm. Arama alanlarını genişleten Aesir Skadi'yi beni Kuzeydiyar'da avlamaya, Ran'i ağıyla denizleri taramaya, Njord'u ise nehirleri yoklamaya gönderdiler. Sol ile Mani –Güneş ile Ay– beni göklerde ararlarken Tünel Halkı yeraltına baktı. Herkes hâlemden en ufak bir ize karşı tetikteydi.

Frigg bilhassa dur durak bilmezdi. Balder'in ölümünden sonra her çimen köküne ve yaprağına baktığı gibi şimdi de Bendeniz'in aranıp bulunması için genel bir çağrıda bulundu. Ödül verileceği de konuşuluyordu ama millet seve seve yardım edere benziyordu. Popüler olmadığımı bilirdim ama çember daraldıkça bana yöneltilen nefretin bu boyutlara varacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Ne yalan söyleyeyim, korkuyordum. Herkes bana karşıydı. Son olarak Kuzeydiyar'daki Strond Vadisi'ne, kilometrelerce çevreyi görebildiğim bir tepenin zirvesine sığındım. Tepenin altında Aşağı Dünya'ya ve ötesine inen bir geçit vardı. Buna her yönde kaçış güzergâhlarına sahip bir tür kavşak denebilirdi.

Aylarca hâlemi örterek ve tılsımımı biriktirerek bir kaçak gibi yaşadım. Çimli topraktan ve tahtadan bir kulübe inşa ettim, aşağıdaki nehirden balık avladım. Kış yaklaşıyordu; üşüyordum. Rüya vasıtasıyla izimi sürebileceklerinden korktuğum için geceleri uyumaya çekiniyordum. Kısacası tanrıların umut edebilecekleri kadar sefil bir haldeydim ama bu bile onlar için yeterli değildi. Daha fazla eziyet çekmemi istiyorlardı.

Sonunda beni nasıl bulduklarını bilmiyorum. Belki sahiden de Rüya'yı kullandılar – sonuçta uyumaya mecburdum. Her halükârda avlarının kokusunu almış kurtlar gibi gizlenme yerimi kuşattılar.

Hızla kapanan bir rünışığı ağına benzer hâlelerini çok geç fark ettim. Olağan şüphelilerin dokuzu birden: şahin Suretinde yaklaşan Heimdall, kar rünkırbacını çeneleri arasında tutan kar kurdu kılığındaki Skadi, elinde Mjollnir'le savaş arabasını süren Thor, nehrin yukarısından kanoyla gelen Njord, altın yaban domuzuyla Frey, şahin peleriniyle Freya, at sırtındaki Idunn ile Bragi ve tabii General'in ta kendisi. Mızrağını elinde tutan Odin esas Suretinde Sleipnir'e biniyor, renklerini bir zafer bayrağı gibi gökyüzünde dalgalandırıyordu.

Kaçacak bir yer kalmamıştı. Balık Suretini alıp nehre daldım. Su derindi; belki nehir yatağındaki taşların arasında saklanabilirdim. Fakat nehirler Njord'un mıntıkasıydı; renklerimi bir şekilde görmüş olmalıydı. Balıkçı ağını kemerinden alıp suya attı. Uçlarına ağırlık bağlanmış file Kader gibi üstüme kapandı.

Ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım. Sonuna kadar mücadele etsem de yetmediğini söyleyeyim, o kadar. Ağ tıpkı Hel'in urganı gibi bağlayıcı rünlerle örülmüştü. Hatta daha sonra Hel'in onun yapımına yardım ettiğini öğrendim. Amacı herhalde popüler kalabalığa katılabilmekti. Veya belki de bana duyduğu hınç onlara olan hoşnutsuzluğunu gölgede bırakmak için yeterliydi. Her halükârda ağ Çılgın Ateş Suretime karşı bile bağışıklıktı ve onun boğucu iplerinden kurtulmaya yönelik birkaç başarısız girişimimin ardından çıplak, üşümüş ve sırılsıklam bir halde nehir kenarına çekildim.

"Nihayet elimize düştün," dedi Heimdall nahoşça.

Hiçbir şey demeden başka tarafa baktım. Canımın bağışlanması için dil dökmek gibi bir niyetim yoktu; hem çabalarım hiçbir işe yaramazdı, hem de Sırma Kafa'ya beni yalvarırken görme mutluluğunu tattıracak değildim. Öyle yapmaktansa elimden geldiği kadar dik oturup tasasız bir hava takındım.

"Bence onu hemen öldürelim," dedi Thor. "Yine kaçmasına fırsat vermeyelim."

"Hiçbir yere kaçamayacak." Skadi o ürpertici tebessümünü etti. "Onunla olan işimizi hiç acele etmeden halledebiliriz. Bunu bir etkinliğe dönüştürürüz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Heimdall. "Loki özel muameleyi hak ediyor. Hem zaten Frigg onun idamına tanıklık etmek isteyecektir."

Diğerleri de onlara katılma eğilimindeydi. Bragi'ye büyük gün için bir türkü besteleyecek kadar vakit lazımdı; Freya'nın giymek istediği özel bir kıyafet vardı; hepsi de öldürülme yöntemimi görüşme arzusundaydı.

Yalnızca Idunn ile Yaşlı Adam konuşmadılar. Odin bir eliyle Sleipnir'in yularını tutarak diğerlerinden ayrı duruyordu. Fakat Idunn gelip yanıma oturdu. Burnuma çiçek kokuları çalınınca o otururken yakındaki çalılardan bazılarının erken çiçek açmış olduğunu keşfettim. Hava da biraz ısınmıştı.

Dönüp Odin'e baktı. "Bunu yapamazsınız," dedi.

Heimdall burun kıvırdı. "Nedenmiş?"

"Çünkü o da bizden biri," cevabını verdi Idunn.

Eh, işte bu konuda yanılıyordu. Asla onlardan biri olmamıştım.

"Beni bir an önce öldürün," dedim. "Yeter ki Bragi'nin ut çalmasına müsaade etmeyin."

Idunn gene Odin'e baktı. "Söz verdin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"*Ben* söz falan vermedim," dedi Skadi. "Diğerleri de."

Heimdall onu onayladı. "Loki'nin ölmesi lazım. Yaşamasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli. Kâhin'in ne dediğini duydun. Zamanı gelince sefil canına karşılık bizi Surtr'a satacak."

Demek Odin kehaneti Sırma Kafa'yla paylaşmıştı. Bunun beni neden şaşırttığını merak ettim. Yaşlı Adam kehaneti ben hariç herkesle konuşmuş, şarap mahzeninin içeriğini tüketirken anlamını ötekilerle uzun uzadıya tartışmış olmalıydı. Netice:

Tanrılara en acımasızca ve gizli saklı yoldan saldırmış olan hain Loki bağışlanmaya karşılık onları Surtr'a satacaktı.

Ah keşke.

O noktada Surtr'un kimseyle anlaşma yapmadığını izah edebilirdim. Takaslar, müzakereler, ateşkesler, anlaşmalar – Surtr öyle kurallara göre oynamaz. Hainlere de diğer herkese ettiği gibi muamele eder. Deniz farklı kum taneleri arasında ayrım gözetmez. Her şeyi kaplar ve hiçbir güç onu durduramaz.

Fakat Odin düşünceli gözüküyordu. İsimler gibi sözler de güçlü şeylerdir. Bir kez verildiler mi ciddi sonuçlarla karşılaşma riskine girmeden geri alınamazlar. Hem zaten Odin, Mimir'in Başı'yla yaptığım sohbetten habersiz olsa bile kehaneti *ikimiz de* duymuştuk. İkimiz de başıma gelecekleri çoktan biliyorduk. İkimiz de öyle bir şeyin gerçekleşmesini istemiyorduk – fakat elbette ki mesele o değildi.

Başımı kaldırıp Yaşlı Adam'a baktım ve Kâhin'in sözlerinden alıntı yaptım:

Gelir şimdi doğudan bir ateş gemisi,
Dümeninde Loki durur.
Dirilir ölüler; serbest kalır lanetliler;
Korku ve Kaos onlara eşlik eder.

"Kulağa tanıdık geliyor mu, kardeşim?" dedim.

Şaşkın bakışı neredeyse bütün o üzücü hadiseye değdi. "Bunu nereden duydun?"

"Sence nereden duymuşumdur?"

İç geçirdi. "Kâhin'le konuşmuşsun."

"Eh, bana açılmaya niyetin yoktu. Gerçeği kendim öğrenmek zorunda kaldım."

"Peki sana ne kadarını söyledi?"

Omuz silktim. "Hay sormaz olaydım dememe yetecek kadarını."

Odin yeniden iç geçirdi. İstesek de istemesek de Kâhin'in söz-

leri ikimizi de etkiliyordu. İkimiz de kehaneti duymuştuk - ve bir kez duyduktan sonra bir daha duymazdan gelemezdik. Artık ona karşı gelmeye çalışmak, onu gerçekleştirmeye çalışmak kadar nafile olurdu - sonuçta her iki hareket tarzına da kehanet yön verirdi. Baş'ın bana söylediği gibi insan kaderiyle genelde ondan kaçarken karşılaşırdı. Dolayısıyla Odin her ne yaparsa yapsın Kâhin'in oyunu oynayacaktı.

Dönüp diğer tanrılara hitap etti. "Onu öldürmek gibi bir seçeneğimiz yok," dedi. "Ama dize getirilmesi lazım."

"Bak bunu ben yapabilirim," dedi Skadi, rünkırbacını okşayarak. "Ölülerin işbirliğine çok hevesli olduklarını tecrübelerimden bilirim."

"Hayır." Odin başını iki yana salladı.

Skadi kaba bir ses çıkardı.

"Peki aklından ne geçiyor?" diye sordu Thor.

"Hapis," dedi Odin. "Kehanetin anlamını çözünceye kadar onun serbest kalmasını göze alamayız. Onu güvenli bir yerde tutup-"

Sözünü kestim. "Bekleyin! Biliyorum!" Bir kez daha Kâhin'den alıntı yaptım.

Sarayın altında bağlı birini görürüm,
Durur Nehirler Kazanı'nda.
Gariban Loki'ye benzer. O eziyet çekerken
Bir tek karısı bekler yanında.

Odin bana kötü kötü baktı. "Pek de bilgiliymişsin," dedi.

Dudak büktüm. "Senin gibi ben de geride kalmaktan hoşlanmam."

9. DERS

Zehir

Yılanlardan nefret ettiğimi belirtmiş miydim?

Lokabrenna

Böylece bu hüzünlü öykü ilerledikçe giderek daha mütevazılaşan Mütevazı Anlatıcınız tutulup Nehirler Kazanı'nın altındaki Aşağı Dünya'ya götürüldü. Geldiğimiz yer Kaos'un sınırındaki Rüya Nehri'nin tam kaynağı, bir ayağı uyanık dünyada bulunan ara bölgenin ta kendisiydi.

Rüya orada en saf biçiminde fışkırır; uçucu ve geçicidir. Ben de işte oraya, yerin derinliklerine, leş gibi kükürt kokan ve bilhassa rahatsız bir şezlongla hemen hemen aynı biçimdeki ve ebattaki bir kaya üçlüsüne pis buharlar püskürten dar bir taş bacanın üzerine zincirlenip Suret değiştirmemi önleyen rünlerle bağlandım.

Bağlarımı Odin bizzat kontrol etti. Kopartılmaları mümkün değildi. Beni tek gözüyle süzdü. "Olaylar böyle sonlandığı için üzgünüm."

"Serbest kaldığımda, *kardeşim*," dedim, "mutlaka ziyaretine geleceğim. En azından o kadarına tenezzül etmeliyim, değil mi? Benim için yaptığın bunca şeyden sonra?"

Heimdall sırıttı. Altın dişleri mağarayı bir dizi peri ışığı gibi aydınlattı. Eğer Mimir haklıysa ve sahiden de Sırma Kafa'yla dövüşme fırsatı bulursam o altın dişleri toplayıp bir kolye haline getireceğime dair kendi kendime söz verdim.

"Dünyaların Sonu'na kadar burada çürüyeceksin," dedi.

Müstehcen bir laf ettim. Fakat Sırma Kafa bir bakıma haklıydı; gel gör ki Dünyaların Sonu sandıkları kadar uzak değildi.

Sabık dostlarım teker teker gelip Bendeniz'in tabutuna son çivileri çaktılar. Bragi bir madrigal çaldı. Idunn alnımı öptü. Freya bana kindar bir bakış atıp layığımı bulduğumu söyledi. Frey ile Njord başlarını iki yana sallamakla yetindiler. Tyr sağlam eliyle başımı sıvazladı. Thor mahcup gözüktü. Onun için yaptığım onca şeyden sonra biraz gözüküversindi.

"Üzgünüm," dedi. "Çok ileri gittin."

Fevkalade. Ne kitabe ama.

Sonunda geriye bir tek Skadi kaldı. Yanımda hiç ses çıkarmadan dikilerek beni meraklı gözlerle seyretti. İzimi sürerken uzattığı saçları deniz köpüğü kadar solgundu ve aç bir vizonunki kadar hoş gözüken yanıltıcı bir yüzü çevreliyordu.

Yanımda o kadar uzun bir süre bekledi ki bütün huzurum kaçtı. Acaba ne istiyordu? Ötekiler gitmişlerdi. Tehdidini yerine getirip elim kolum bağlıyken beni öldürmeyi mi planlıyordu?

Huzursuzluğumu sezmiş olmalıydı. Gülümsedi.

"Mükemmellikten sadece bir adım uzağız," dedi.

Sözleri hiç hoşuma gitmedi. Elindeki şey de. Onu şimdiye dek görüş alanımın dışında tutmuştu ama sonunda korkunç bir ahestelikle göz hizama kaldırdı.

"Sana küçük bir hediye getirdim," dedi.

"Bir yılan ha? Ben atıştıracak bir şeyler istemiştim. Ama düşünmen bile yeter."

Skadi yine o tebessümü etti. Önce sırtım, ardından vücudumdaki her tüy ürperdi.

"Bu öyle sıradan bir yılan değil," dedi. "Bu bir tüküren kobra. Düşmanlarına zehir tükürmeyi sever. Zehri yarasız deriyi aşa-

maz ama eğer kurbanının gözlerine temas ederse canını fena yakar."

Konunun gittiği yer hiç hoşuma gitmedi. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Tekrar gülümsedi. "Bak bu çok hoşuna gidecek. Yılanı tam *buraya* koyacağım." Yüzümle aynı seviyedeki bir kaya çıkıntısını işaret etti. "Ben öyle yaparken hareketsiz kalmaya çalışsan iyi edersin. Dostumuz biraz sinirli gibi."

"Bak, Skadi..." diye başladım, sonra yalvarmamın onu daha da eğlendirmekten başka bir işe yaramayacağını anladım. Bana ne istiyorsa yapacaktı ama en azından bu ânın keyfini kaçırabilirdim.

Böylece dudaklarımı sımsıkı yumup hiçbir şey demedim ve yılana bakmamaya çalıştım. Yılanlar iki genel türe ayrılırlar: iğrendirecek kadar yavaş ve ürkütücü derecede hızlı. Bu o hızlılardan biriydi. Skadi onu kayaya mıhlarken kıvranıp tısladı. Skadi'yi ısırmasını umsam da ısırmadı. Herhalde öyle bir işe kalkışırsa zararlı çıkacağının içgüdüsel olarak farkındaydı.

Kaya çıkıntısındaki yılana baktım. Gözlerimle tam aynı hizadaydı. Beni seyrederken boylu boyunca seğirip kımıldadığını görebiliyordum. Çeneleri kauçuğumsu bir nefretle açılıp kapanıyordu. Hem habis, hem de mevcut çıkmazından benim sorumlu olduğumu sanacak kadar aptal gözüküyordu.

Kayanın üstünde elimden geldiği kadar hareketsiz yatarak nefes almamaya çalıştım. En ufak bir sesin –veya hareketin– bir saldırı tetikleyebileceğinin farkındaydım.

Skadi eline bir avuç taş aldı.

Birini kıpır kıpır yılanın hemen üzerine fırlatarak kayadan sektirdi.

"Birbirinizi tanırken öyle çok eğleneceksiniz ki," dedi.

Yılan tepki veremeyeceğim kadar hızlı davrandı. Yüzüme ufacık damlalar serpişti. İlk başta acı yoktu.

Sonra vardı.

Haykırmaya başladım.

Acı uzun bir süre devam etti. Kördüm, alev alevdim, konuşamayacak vaziyetteydim; prangalarımın arasında kıvranıp çırpındım. Yılan da aynını yaparak zehir tısladı. Her şey kıpkırmızı bir ıstırap perdesiyle kaplandı. Sanırım kayaya zincirlenmiş olmasaydım kendi gözlerimi oyardım.

Hayır, hayal etmeye çalışmayın. Yalnızca Mütevazı Anlatıcınızın halini düşünün. Tamam, şaibeli birkaç iş çevirmiştim ama yuh artık. Bu kadarını da hak etmiş miydim?

Kızıl perde kalkmaya başladığında ve dilim yeniden döner olduğunda yakarma seçeneğini tekrar değerlendirdim. Gururumdan eser kalmamıştı; utanç anlayışımdan da.

"Ne olur! Ne olur! Şunu başımdan al!"

Fakat insaf dilenmem işe yaramadı. Odin'den çığlık çığlığa yardım istemem, başımı çevirmem veya sırtımı bükerek yılandan mümkün olduğunca uzaklaşmayı denemem de. Kıpırdadığım veya sesimi yükselttiğim anda şeytani yaratık tekrar saldırıyor, o saldırır saldırmaz da haykırıp debeleniyordum...

"Ne olur! Beni böyle bırakmayın! Ne olur! Gözlerim!"

Arkamda uzaklaşan Skadi'nin kahkahalarını duyabiliyordum.

10. DERS

Ceza

Ceza nafiledir. Ne suçu durdurur,
ne geçmişi değiştirir, ne de suçluyu
pişman eder. Aslına bakılırsa tek
yaptığı vakit harcamak ve gereksiz yere
eziyet çektirmektir.

Lokabrenna

Kendinizi Mütevazı Anlatıcınızın yerine koyun. Aşağı Dünya'da bir kayaya zincirliydim; kördüm ve devamlı bir acı içerisindeydim. Aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu – Rüya'ya bu kadar yakınken zaman farklı işler ve uyanık dünyadaki birkaç saniye burada sonsuzluk gibi gelebilir. Fakat Acı da Zaman'ın farklı işlediği bir âlemdir. Ben yanımda duran sessiz bir varlığın yavaş yavaş farkına varıncaya dek saatler, günler, hatta haftalar geçmiş olabilirdi.

İlk başta Skadi'nin bana yine işkence etmeye geldiğini sandım. Sonra Skadi'nin işimi bitirmeye geldiğini *umdum*. Ardından yılanın son kez zehir püskürtmesinden bu yana birkaç dakikanın geçmiş olması gerektiğini ve gözlerimdeki yanmanın birazcık azaldığını fark ettim.

Hâlâ kördüm ama artık ışığı karanlıktan ayırt edebiliyordum. "Kim o?" dedim.

Cevap veren olmadı. Karşımdaki kayada kıvranan yılanı ve çok yakınımda duruyor olması gereken birinin belli belirsiz soluklarını işitebiliyordum.

"Lütfen. Kaçmama yardım et. Ne istersen yaparım," dedim.

Sanırım bir parçam hâlâ Yaşlı Adam'ın otoritesini gösterdikten sonra bana gizlice yardım etmeye geldiğini umuyordu.

Kupkuru duraklarla konuştum. "Kardeşim, ne olur. Söz veriyorum bir daha sana baş kaldırmayacağım. Sana Surtr'la dövüşmeyi öğreteceğim. Bunun nasıl yapılabileceğini biliyorum. Odin, *lütfen*..."

"Benim," dedi bir ses.

"*Sigyn?*"

Gözlerimi zar zor açabildim. Hâlâ yanmalarına rağmen yanımdaki birinin ana hatlarını seçebildim. Silüet, yüzüm ile yılan arasında bir şey tutar gibiydi. Görüşüm netleştikçe onun Sigyn'in pasta hamuru hazırlamakta kullandığı büyük cam kâse olduğunu anladım. Daha şimdiden kâsenin kenarlarından yılanın zehri akıyordu.

"Elimin altında bir tek bu vardı," dedi bana şefkatle bakarak. "Şapşal Yılancık sana camın arkasından zarar verebileceğini sanıyor. Çok edepsiz bir şey, değil mi? Edepsiz, adi Yılancık."

Yılancık bu sözlere tıslayarak karşılık verdi.

Sigyn devam etti. "Zavallı meleğim. Kimbilir ne kadar rahatsızsındır. Ama artık ben buradayım. Kıpırdamamaya çalış. Kıpırdarsan canın daha çok yanar."

Gözlerimden hâlâ yaşlar boşalıyordu – sanırım acıdan veya belki de duyduğum minnetten. Serbest kalma düşüncesi bir an için yüreğimi neşeyle doldurdu.

"Ah, Sig," dedim, "burada bulunmandan öyle mutluyum ki. Sana çok hayırsız bir koca oldum. Söz veriyorum bu değişecek. Yeter ki beni bu kayadan kurtar. Lütfen."

"Ah, Loki," dedi, "ne kadar tatlısın. Sözlerinde ciddi olduğuna da inanıyorum. Ama seni salıveremem."

"*Ne dedin?*"

"Eh, burada tutulmanın bir sebebi var, canım. Suçluların cezalandırılmaları gerekir. Hem seni salıverirsem Odin'i ve diğerlerini hayal kırıklığına uğratırım."

Bir seferliğine de olsa söyleyecek söz bulamadım. "*Ne?*" diye tekrarladım.

Sigyn gülümsedi. Bir gözyaşı perdesinin arkasından onun yumuşak, sevecen, değişmez çehresini gördüm. "Eh, sonuçta Balder'i öldürdün," dedi. "Odin oğullarımızı o yüzden öldürdü. Yani bir bakıma suç sende."

Paniklemeye başladım.

"Hayır, değil! Sigyn, lütfen! Bırak gideyim!"

"Kıpırdamayı kes. Yoksa kâseyi devireceksin."

Ona hayretler içinde bakakaldım. Huzurlu görünüyordu – ve kaçık. Vali ile Narvi'nin ölümleri onu nihayet deliliğin eşiğine mi getirmişti? Yoksa bu –beni çaresiz avucuna düşürmek– daima gizliden gizliye arzuladığı bir senaryo muydu?

"Sonra yiyesin diye biraz meyveli pasta getirdim," dedi. "İstersen hemen bir dilim kesebilirim."

"Pasta," dedim. "*Pasta* getirdin demek?"

"Eh, pasta bana kendimi hep daha iyi hissettirir," dedim. "Vişneli ve bademli. En sevdiğinden."

"Lütfen! Beni bırakmak zorundasın."

"Değilim ve bırakmayacağım." Ağzı büzüldü. "Bak tepemi attırma, yoksa sinirlerimi yatıştırmak için kısa bir gezintiye çıkarım. Tabii öyle yaparsam bunu seninle Yılancık arasında tutacak kimse kalmaz."

Karıştırma kâsesine baktım. Kalın cam yılanın çenelerini korkunç bir şekilde büyük gösteriyordu.

Yılancık da manyakça bir dikkatle bana baktı.

Uygun zamanı kolladığını, Sigyn'in toplanan zehirle daha şimdiden çeyreğine kadar dolmuş kâseyi indirmesini beklediğini anladım.

Kendi kendime Sigyn'in kâseyi kaç dakika sonra boşaltması gerekeceğini sordum. Yılanın aradığı fırsatı yakalayıp saldırma-

sına kaç dakika vardı? Yine ıstırapla haykırmama kaç dakika, kaç saat kalmıştı?

Ceza elbette nafiledir. Ne suçu durdurur, ne geçmişi değiştirir ne de suçluyu pişman eder. Aslına bakılırsa tek yaptığı vakit harcamak ve gereksiz yere eziyet çektirmektir. Belki bu yüzden dünya dinlerinden çoğunun temelidir. Aklıma Kâhin'in kehaneti geldi.

Gariban Loki'ye benziyor. O eziyet çekerken
Bir tek karısı bekliyor yanında.

Ah, tanrılar aşkına. Bir de yılanın kötü olduğunu sanmıştım. Fakat Dünyaların Sonu'na kadar Sigyn'in vıdı vıdısını dinleyerek, meyveli pastasından yiyerek ve o karıştırma kâsesinin balık gözü lensinden yılanı seyrederek beklemek...

Son ve bedbaht bir taktik denedim. "Ne olursun. Seni seviyorum, Sig," dedim.

İşte *o kadar* acınası bir haldeydim. Derdime *o kadar* yanıyordum. *Karıma* seni seviyorum diyecek kadar sefil düşmüştüm...

Sigyn tekrar gülümsedi. "Ah, tatlım," deyince oynadığım son kumarı da kaybettiğimi anladım. Hatta sözlerim kaderimi kesinleştirdi: Beni tam da istediği gibi bir duruma düşürmüştü. Muhtaç, çaresiz, ümitsiz, acılar içinde ve tamamen onun insafındaydım.

Beni gözlerinde yaşlarla süzdü. Konuşurken sesi sevecendi. "Ah, Loki, tatlım, ben de seni seviyorum. Sana *öyle* iyi bakacağım ki."

11. DERS

Kaçış

Satır aralarını okumayı asla ihmal etme.

Lokabrenna

Bunu uzun, tuhaf, korkunç bir dönem izledi. O yarı baygın halimle ne kadar sürdüğünü söylemem zor. Yine de bana kısa ama tarifsiz bir ıstırapla bölünen sıkıcı bir sonsuzluk gibi geldi.

Hakkını vermek lazım; Sigyn elinden geleni yaptı. Aklını kaçırdığına hiç şüphe olmamasına ve tatlı sözlerim kadar yakarışlarıma da kulak tıkamasına rağmen bana mümkün mertebe yardım etti.

O yardımın çoğu Yılancık'ın zehrini toplamaktan ibaretti. Aralıklı olarak kâseyi boşalttığında şeytani yaratık hemen saldırdı. Tabii kimi zaman bana su içirmesi gerektiğinde, beni beslemeye çalıştığında veya *burnunu pudralamaya* gittiğinde de. Tüm bunların sonucunda devamlı aç, susuz, acı içinde veya üçü birdendim.

Sigyn enerjik ve anaçtı. Ses tonu huysuz bir çocukla uğraşan bir dadınınki gibiydi. Yılana da bana da aynı tonla hitap ederek "iyi geçinmediğimiz" için ikimizi de payladı ve kısa kısa nutuklar attı. Kimi zaman da çektiğim ıstırap karşısında acıklı bir sesle iç geçirdi ama beni prangalarımdan kurtarmayı asla kabul etmedi.

Tüm yakınmalarıma rağmen mutlu olduğuna dair belirgin bir izlenime kapıldım. Bana nihayet sahip olmuştu ve beni avucundan kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Zaman geçip gitti. Ne kadar bilmiyorum. İşkence fasılaları arasında azıcık uyumayı öğrendim. Başka hiç kimse gelmedi ve Odin'in bir gün insaf edip beni serbest bırakacağı umudumu yitirdim. Yine de kısmi huzurumdan bir dereceye kadar sorumluydu; Sigyn beni nasıl bulacağını ondan öğrendiğini söyledi. Odin ayrıca karıma bana canı istediği şekilde yardım etme izni vermişti. Fakat aslında bu durum –beni buraya bizzat hapseden Odin'in artık sıhhatim için endişelenmesi– başıma gelenleri daha beter ediyordu. Yoksa Yaşlı Adam suçluluk mu duyuyordu?

Artık iş işten geçti. Kendisine teşekkür etmemi mi bekliyordu? Hayır, artık ona ve halkının tamamına nefretten başka bir şey beslemiyordum. Serbest kaldığımda –kalacağıma da yemin ettim– yaptıklarının bedelini onlara ödetecektim. Sonrasında da Mimir'in Başı'nı bulup Dünyanın Sonu'na kadar tekmeleye tekmeleye götürecek ve Aesir'in bana yaptıkları gibi onu yerin derinliklerine gömecektim.

Eh, hayal kurmak parayla değil ya. O korkunç acı dilimleri arasında bana güç veren tek şey düşlerdi. Ve Rüya öyle yakındı ki sanki uzanabilsem ona dokunacaktım. Onu üstünde yattığım kayadan hissedebiliyordum; Alt Taraf'tan hızla akıyor, geçici yükünü dış dünyaya taşıyordu...

Skadi'nin veda hediyesi iki amaçlıydı. Bunlardan ilki elbette bana acı çektirmenin katıksız zevkiydi. Diğeriyse sanırım aklıma kaçış düşüncelerinin gelmesini önlemekti. Gözleriniz cayır cayır yanarak kör olduğunda acının dinmesini istemekten başka bir şey pek düşünemezsiniz. Fakat Sigyn'i yılanı uzak tuttuğu o uzun fasılalarda kafamı biraz toparlayabildim ve zihnim tekrar çalışmaya başladı.

En çok yaptığım şey Kâhin'in kehanetini tekrar tekrar gözden geçirmekti. Özellikle de benimle ilgili olan kısmı ve onun yazımını.

Sarayın altında bağlı birini görürüm,
Durur Nehirler Kazanı'nda.
Gariban Loki'ye benzer. O eziyet çekerken
Bir tek karısı bekler yanında.

İlk başta Sigyn'in sırf menfaatlerime sadık kalabilecek tek kişi olduğu için bahsedildiğini farz etmiştim. Şimdiyse gerçeğin o kadar mecazi olmadığını anlıyordum – görünüşe bakılırsa Dünyaların Sonu'na kadar yanımda kalacaktı. Ondan hiçbir beklentim olamazdı. Metnin o kısmını tekrar inceleyerek satır aralarında bir çıkış yolu aradım.

Sarayın altında bağlı birini görürüm,
Durur Nehirler Kazanı'nda.
Gariban Loki'ye benzer...
Gariban Loki'ye benzer.
Loki'ye benzer.
Loki'ye benzer.

Buna uzun uzun kafa yordum. Kendi kendime neden böyle bir ifade kullanıldığını sordum. Şiirin ölçüsüne uysun diye mi? Yoksa henüz bilmediğim başka bir sebepten mi?

Gariban Loki'ye benzer.

Acı çektim. Haykırdım.

Gariban Loki'ye benzer.

Uyudum. Rüya gördüm.

12. DERS

Rüya

Köle neyi düşler?
Efendi olmayı.

Lokabrenna

Rüya, Ölüm ve Lanet de dahil Dokuz Âlem boyunca akan bir nehirdir. Lanetliler bile düşleyebilirler – hatta bu çektikleri eziyetin bir parçasıdır. Yalnızca bir-iki saniyeliğine de olsa kaçmak, gerçeği unutup boşlukta sürüklenmek, sonra da oltaya yakalanmış bir balık gibi uyanık dünyaya geri çekilmek...

Evet. Bu bir bakıma hiç huzur bulamamaktan daha beterdir. Uyanıldığında son birkaç günün –veyahut haftanın ya da ayın– sadece bir rüya olması da dahil her şeyin mümkün gözüktüğü o bir-iki saniye...

Sonra hayat sizi iki gözünüzün arasından vuruverir. Bu *gerçektir*. Bu *şimdidir*. Ve rüyalar yalnızca efemeradır. Öyle bir durumda hiç rüya görmemeye çalışmak, genzinize takılan umut adındaki o dikenli teli yutmayı reddetmek neredeyse mazur görülebilir. Fakat aklımda belli belirsiz bir fikir vardı. Henüz bir plan değildi. Fakat kaçma ümidimi tamamen yitirmemiştim.

Mesele o mısranın yazım biçimiydi. *Gariban Loki'ye benzer.* Loki *değil* ama Loki'ye *benziyor*. Loki'ye *benziyor*. Bu sözler

Loki'nin başka bir yerde olabileceği gibi uzak bir ihtimali gündeme getiriyordu.

Kendi kendime öyle bir şeyin hoş olacağını söyledim. Ah bir de onu gerçeğe dönüştürebilseydim. İyi ama bir yerde bulunup da kendimi başka bir yerde nasıl gösterebilirdim?

Tek cevap rüyaydı. Bir yolunu bulup fiziksel Suretimi geride bırakabilir ve Rüya vasıtasıyla kaçabilirsem belki o zaman gene özgür kalabilirdim. Belki Kaos'a tekrar katılabilir, Odin'in gazabından kurtulurdum.

Elbette böyle bir girişimin ciddi riskleri vardı. Rüya tehlikeli kuvvetlere tabi tehlikeli bir unsurdur. Hele burada, yani kaynağında ölümcül olabilir; şiddetli bir efemera nehri bir kimsenin zihnini yok edebilir. Öte yandan her şey rüya görür ve eğer uygun bir rüyacının zihnine bağlanabilirsem belki aynı anda iki farklı yerde olmak gibi imkânsız bir amaca ulaşabilirdim.

Evet, biliyorum. Safça davranıyordum. Ama çaresizdim. Kaçma şansı uğruna akli dengemi ve canımı tehlikeye atmaya hazırdım. Böylece düşlemenin idmanını yaptım – yalnızca bir vakit geçirme yöntemi olarak değil de inatla, azimle, bir gün kaçabileceği kadar geniş bir çukur kazmayı uman bir mahkumun ucu sivriltilmiş bir çay kaşığıyla hücresinin zeminini kazıması gibi.

İki tür rüya vardır. Sizi tamamen etkisine alanlar ve dünyalar arasında yolculuk ettiğinizin farkında olduğunuz yarı bilinçli rüyalar. Ben ikincinin peşindeydim. Epey talim yapmam gerekti ve bütün bu zaman zarfında o derinliklerde kol gezen, habersiz bir rüyacıyı tuzağa düşürüp zihnini ve ruhunu yuttuktan sonra vücudunu uyanık dünyada ölüme terk eden yaratıklardan birine denk gelmeyi göze aldım. Bahsettiğim şeye Orta Dünyalar'da nadiren rastlanır ama Rüya'nın kaynağına böylesine yakın olduğumdan benim için neredeyse kaçınılmazdı. Yine de bu kabullenebileceğim bir riskti. O kayadan ve Sigyn ile Yılancık'tan kurtulmak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Böylece çay kaşığımı sivriltmeye başladım. Tanrılar aşkına, ne kadar da zahmetliydi. Bulunduğum yerde elbette ki gündüz

ve gece yoktu. Elime geçen fırsatlar seyrek olsa da uyuyabildiğim kadar uyudum. Gerek o nehrin gerekse üzerindeki bazıları sabun köpükleri kadar küçük, bazılarıysa kıtalar kadar büyük efemera adaların tehlikelerini ve keyiflerini azar azar tanıdım. Bahsi geçen adaları keşfetmeyi, onları yaratan rüyacıların zihinlerine dokunmayı öğrendim. Aramamı azar azar daraltarak hiç durmadan amacıma uygun bir rüyacı bakındım.

Aradığım kişinin güçlü bir zihni olmalıydı ama etkime direnecek veya beni yutmayı deneyecek kadar değil. Aynı zamanda açık fikirli, hayalperest ve ahlaki konuları fazla dert etmeyen biri olmalıydı. Pek çok kişiyi denememe rağmen hepsi de o veya bu açıdan elverişsiz çıktı. Ve sonra, aramakla geçen bir ebediyetin ardından mükemmel birini buldum – daha doğrusu rüyacı *beni* buldu. Güçlü ve hayalperest zihni tanıdık manzaralarla doluydu. Hatta neredeyse tanıdığım senaryoları düşlemesine bakılırsa kafa dengimdi.

O senaryolardan bazıları temassal olup yarı unutulmuş duyumların huzur verici rüyalarıydı: tatlı ve serin sular, yüzümde gezinen eller, keten çarşaflar, gölgeli ağaçlar ve bitkilerle kaplı ıslak toprağın o hoş kokusu. Yerin derinliklerinde esir tutulmama, güçlükle nefes almama, devamlı korku ve açı içinde olmama, devamlı açlık ve susuzluk çekmeme rağmen o rüyalar daha güzel bir dünyayla aramdaki bir bağdı ve onlara dört elle sarıldım.

Fakat zaman geçtikçe rüyalara giderek şiddet karıştığını keşfettim. Havada bir yay çizerek Kaos'tan Dünyalara fışkıran ve arkasında yıkım bırakan bir lav sütunu. Bir kamp ateşinden yükselen bir kül tanesi. Yangınlı rüyalar; dumanlı rüyalar; Kaos'a dair soyut rüyalar. Yanarak alacakaranlığa karışan binalar; Ahali'nin, Solucanların, Kaya Halkı'nın, Buz Halkı'nın, tanrıların savaşa tutuştukları sanrılar...

Tüm bunlar ilk başta fazla mükemmel gözüktü. Benimkine çok benzeyen bu şiddet eğiliminde potansiyel bir tuzak sezinledim. O yüzden rüyaların etrafında ihtiyatla dolaşarak, yemi yutup yutmayacağını görmek için ara sıra kendime ait bir-iki küçük ayrıntı ekleyerek adamın zihnine dikkatle girdim.

Eh, adam diyorum ama aslında cinsiyetini bilmiyordum. Bir rüyacıyı tanımlamak her zaman kolay değildir. Rüyalar yorumlanması veya anlaşılması kahanetler kadar zor olan karmaşık yapılardır. Kimlikleri belirlemek özellikle zordur, zira rüyacılar pek çok farklı suretle ortaya çıkabilirler. Ben de Rüya'ya her girişimde farklı bir suretle bürünüyordu; bir gün şahin, başka bir gün kedi, bir diğerinde ise kurbağa veya derin sularda yüzmek istiyordum. Ele başta fazla hızlı hareket etmemek için kendimi sınırladım. Bazen bir dalgıcın tepeliğinde bulunmadan ve rüyacının kendini belli etmeye zaman zihnimdeki manzaraları keşfettim.

Rüyal etmediğim ki bu insanın tükenen bir alanıydı. Fakat sabırlı davranmam gerektiğini farkındaydım. Kendime mükemmel bir zihin [illegible] - sakinli, konsantrasyonlu, hayalperestli ve tam da bizi birbirimizin aynısı kılacak düzeyde tanıdığımız bir şeklini aramıyordum. Şekilliğimin adamı (veya kadını) kovalamak istemiyordum. Rüyacının [illegible] daha gerçekçi [illegible] ne zaman yok bir bilgiyordum ki düşünceleri ve hisleri, sahası, hayal gücü. Bilmediğim tek şey kimliğiydi.

Ve sonra bir gece kendimi bir seyyahın [illegible] olarak buldum. Sonunda bilinçaltının ötesinde bir bağlantı kurmuştum. Sakinlerine gerçekten sağlam bilinmeyen rüyacı hem meşgul olmuştu.

Rüya sınırının hayal ettiğimi sanıdığım ve kafama kadar gidebileceğim çizgi ve değerlendirme sınırımdaki meşru bölgelerine sahip olan, sanal bir yer gibi.

Pusun bir sırada küçük bir kız kurdeleyi bir kale yapmakla meşguldü. *Rüyacı o olabilir mi?* diye aklımdan geçirdim.

Biraz yaklaştım. Küçük, kızıl saçlı bir oğlan burnunu sümkürüyor. Bu kesin pratik bana da sarsıntı bulduğum bir hareketti.

Kız bütün dikkatini sağ eşeğe verdi. Biraz daha ne [illegible] dikkat [illegible] için rüyamın sahte planımla belirlemiş. Fakat kız beni görmüştü. Tabiat dönecek kadar dikkat bakışlarını sabitti ve yeniden fark edilmem bir hale gelmek için ekmeğini bir

retimi değiştirmeye çalıştığımda bunu yapamadığımı keşfettim. Yakalanmıştım.

Küçük kız beni süzdü. "Kimsin sen?"

"Hiç kimse. Hiçbir şey."

"Bu doğru değil. Seni daha önce de gördüm. Bana ismini söylemeyecek misin?"

Rüyacı o olmalıydı. Fakat tıpkı benim gibi onun da aklı başındaydı; rüyasının unsurlarına yön verebildiği apaçık belliydi – ve rüyacı uyanmayı seçer seçmez efemeraya karışabilecek küçük bir Rüya adasında mahsur kalan Bendeniz de o unsurlardan biriydi...

Belki de aldığım önlemlere rağmen yeterince temkinli davranmamış olabileceğimi düşündüm. Kamuflajıma gereğinden fazla bel bağlamış, kendimi dokunulmaz sanmıştım. Ve şimdi biçim değiştirmekten aciz olarak gerçeklikler arasında kapana kısılmış, bunca zamandır elde etmeye çalıştığım karanlık zekânın insafına kalmıştım. Ve o zekâ her ne olursa olsun kesinlikle küçük bir kız değildi.

"Asıl *sen* kimsin?" diye zaman kazanmak için sordum.

"Heidi," dedi küçük kız. "Kumdan kalemi gördün mü?"

Plajın daha ilerisine baktım. Işığı meşum bir ton kazanmış olan güneş batıyor, onun aydınlığında kumdan kale eskisinden daha büyük gözüküyordu. Birdenbire kalenin Asgard'a ne kadar benzediğini fark ettim.

Biraz daha yakından baktım. Evet: işte Odin'in salonu, surlar, taretler, köprüler, kuleler ve kapılar. Konutum, Sigyn'inki, Idunn'un bahçesi, Freya'nın yatak odası... Hepsi de kumdan özenle inşa edilmiş, korkuluktan çıkıntı yaparak havada bir yay çizen Gökkuşağı Köprüsü bile unutulmamıştı.

Gelgit aniden yön değiştirmeye başlamıştı. Daha birkaç dakika önce tertemiz ve mis gibi esen rüzgâr artık çamur ve deniz yosunu kokuyordu. Batan güneşin ışığında dalgalar kandan perçemlerle son buluyordu.

Efemeral Suretimi bir kez daha değiştirmeyi denedim. Bu rüya hakkında kötü bir hisse kapılıyordum – kanlı ışık, gelgitin yön değiştirmesi, kumdan inşa edilmiş Gök Hisar. Fakat yine değişemediğimi gördüm. Rüyacının iradesi benimkinden güçlüydü.

Başımı kaldırıp göğe baktım. Rengi mordu. Dalgalar kumdan kalenin dış surlarına ulaşmıştı. Kumdan köprü neredeyse ânında çöktü. Surlar biraz daha dayanacak gibiydi.

"Bu hep en çok hoşuma giden kısım olmuştur," dedi Heidi şen bir sesle. "Kalenin yıkılmasını seyretmeyi kastediyorum. Sen ne dersin? Denizin geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek onu tane tane geri almasını izlemek?"

Sessizce kafa salladım. Rüyacı her kimse haklıydı.

"Elbette bu şeyler ebediyen ayakta kalacak şekilde yaratılmazlar," diye hülyalı bir sesle devam etti Heidi. "Düzen ve Kaos bir gelgit gibidir. Onlara direnmek nafiledir." Bana baktı. "Kim olduğunu biliyorum. Oyunbaz Loki'sin."

Kafa salladım. "Doğru. Sen de Heid veya namı diğer Gullveig'sin. Efsuncu. Rünlerin hanımı. Kurnaz, açgözlü, kindar. Bu arada büyük bir hayranınım – onlar en gözde vasıflarımdır."

Bana muzipçe gülümsedi. Küçük kız Suretinin arkasında son derece karmaşık ve endişe vericiydi. Tabii dürüst konuşmak gerekirse alımlıydı da – hem de ancak bir iblisin olabileceği kadar.

"Ben de sana aşinayım," dedi. "Akıllı, insafsız, bencil, narsist, vefasız..."

Omuz silktim. Beni iyi tanıyordu.

"Seninle tanışmayı hep istemişimdir," dedim. "Ama bulunması kolay bir kadın değilsin."

Gullveig gülümsedi. "Doğru zamanı bekliyordum."

İlginç. "Neden?" diye sordum.

"Sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum."

Bir anlaşma. O zamana kadar satır aralarını okumayı öğrendiğimi sanabilirsiniz. Fakat bilinmeyen bir süre boyunca Aşağı Dünya'da bir kayaya zincirlenmemin ardından pazarlık edebi-

lecek bir konumda olduğum söylenemezdi. Kâhin'in kehanetini hatırladım.

"Bahsettiğin anlaşma beni azabımdan kurtarmayı, bir filonun başına geçirmeyi ve dalgaların az önce kumdan kalene yaptıklarını Asgard'a yapmayı içeriyor mu?"

"Sayılır," dedi Gullveig.

"Varım," dedim.

4. KİTAP

Alacakaranlık

Ulur Hel'in kapısındaki kurt. Zincir
Kopmuştur; gönlünce koşar Loki'nin oğlu.
Geldi çattı Ragnarök nihayet
Aesir'in kapkaranlık sonu.

Kâhin'in Kehaneti

1. DERS

Heidi

Ciddiyim. Hani 1. Kitap'ta size kimseye güvenmemenizi söyledim ya? İşte o.

Lokabrenna

Böylece yeniden taraf değiştirdim. Başka ne seçeneğim vardı? Yaşlı Adam bana sırt çevirmişti. Dünyalar üzerime köpeklerini salmıştı. Ama şimdi Efsuncu Gullveig-Heid misilleme yapmam ve Kaos'taki yerime tekrar kavuşmam için bana bir fırsat sunuyordu...

Onu geri çevirmem ahmaklık olurdu. Yerimde kim olsa kabul ederdi. Heidi güçlüydü ve intikam istiyordu – özellikle de Odin'le ittifak kurarak ona ihanet eden Vanir'den. Teoride ben de onun düşmanıydım ama Asgard'dan firar etmem sayesinde gözüne girmeyi umuyordum. Hem zaten kendimi ona kaptırmıştım. Bu efsanevi Gullveig-Heid, yani Odin beni kandırıp cismani Surete soktuğundan beri Dünyalarda dört dönerek her yerde aradığım ama bulamadığım rünlerin ilk hanımıydı.

Ve yapmasına ihtiyaç duyduğum ilk şey o sırada Rüya Nehri'nin yanındaki bir mağarada eziyet çeken cismani Suretimi bozmaktı. Bu yüzden satır aralarını pek okumadan teklifini kabul ettim. Ve beni yanına çektiği rüyadan uyanıp da kendimi

Yılancık'tan, karıştırma kâsesinden, şezlongumsu kayadan ve rünlerle kaplı zincirlerimden kurtulmuş halde bulduğumda o kadar rahatladım ki ona –mesela– Sigyn'in başına ne geldiği veya Kaos'un beni ateşli bağrına tekrar nasıl basacağı gibi belli başlı ayrıntıları sormayı akıl etmedim. Sonradan Gullveig-Heid'ın hiç de öyle bir planı olmadığını öğrenecektim ama herhalde o kadarını zaten tahmin etmişsinizdir. Bir arkadaş grubu tarafından kullanılmamın ve ihanete uğramamın ardından yakın bir zamanda kendimi yepyeni iblis yoldaşımla da hemen hemen aynı pozisyonda bulacaktım.

Yine de kendimi savunmam gerekirse geçici bir süreliğine kuşkularımı benden çalan bazı heyecan verici hislere kapılmıştım. Yoğun bir minnet, huzur, ferahlama, gözlerimi ovuşturabilmenin mutluluğu, suratıma zehir fışkırmadan su içebilmenin sevinci ve tekrar yemek yiyebilmenin keyfi (yine de pastanın bir daha menüye girmeyeceği fikrindeydim). Tabii yıkanmanın hayret verici hazzını da unutmamak lazım – önce soğuk ve ardından sıcak suda, sonra da pek çok farklı sabunla, yağla ve temizlik ürünüyle.

Sonra bir de tüm cazibesiyle ve en çok arzuladığı (veya *arzuladığım*) Surete bürünmek gibi bir iblis yeteneğine sahip Heidi vardı. Şimdi tepeden tırnağa kadar altın sarısı olup her parmağına bir yüzü takılıydı. Gözleri bir vaşağınkiler, saçlarıysa şelaleler ve gökkuşakları gibiydi. Parmak uçlarından ayak tabanlarına kadar altın rünlerle kaplı vücuduyla zarif, kıvrak, vahşi ve sapkındı. Ve tıpkı Demirkorulu Angie gibi nedendir bilinmez kızıl saçlı adamlara düşkündü.

E ne yapayım? Fırsattan yararlandım. Bunun pek de akıllıca bir davranış olmadığını itiraf ediyorum – özellikle de Angie'yle yaşadıklarımın ardından. Fakat biraz zararsız oynaşmanın zevkini geri çeviremeyecek kadar uzun bir süre yeraltında kalmıştım. İblis seksi uzun zamandır tatmadığım bir hazdı ve Düzen ile Kaos savaşa hazırlanırken şimdi onun tadını tekrar çıkararak kış gecelerini tutkumuzun ateşiyle yaktım.

O esnada Aşağı Dünya'daki kayamda Skadi veya ötekilerden biri gelip durumumu kontrol ederse diye bir kukla, rünlerdan ve tılsımlardan yaratılmış bir efemeran benim yerime eziyet çekiyordu. Efemeran gerçek anlamda canlı değildi. Yalnızca tutsaklığım sırasında Heidi tarafından seçilmiş, sonra da sıradan bir gözlemciyi yanıltmaya yetecek kadar cisimleştirilmiş bir düşünceler ve imgeler topluluğuydu. Rüya'nın o denli yakınında öyle bir şeyi yaratmak pek zor sayılmazdı. Daha yakın bir inceleme elbette ki yanıltmacayı meydana çıkarırdı ama zaten kısa süre içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Savaş yaklaşıyordu ve fazla geçmeden Aesir'in Bendeniz'den çok daha fazlasıyla başa çıkmaları gerekecekti.

Üç safhadan oluşan plan son derece basitti. Bir: Hazırlık. İki: Fetih. Üç: Yüzleşme. İlk (ve epey usandırıcı) safha aslında tamamlanmıştı. Bu da Gullveig'in tarafına katıldığımda eğlencenin başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Eğlence" derken boşuna konuşmuyorum – her zamankinden daha büyük ve belalı bir Çılgın Ateş çıkacaktı. Heidi ile ben kampımızı Demirkoru'nun sınırında, görülmeden Bifrost'u gözleyebileceğimiz bir noktada kurmuştuk. Güvendeydik, etrafta bol bol av hayvanı mevcuttu ve ormandan geçen Gunnthrà Nehri dosdoğru Aşağı Dünya'ya akarak her türlü varlığın Rüya Nehri'nden Dünyalara girebileceği bir kanal sunuyordu.

Burası Heidi'nin efsunlarının yönlendirmesiyle ordumuzun çıkageleceği yerdi. Oraya Ahali'nin korkularından, rüyalarından ve gözyaşlarından doğan her türlü varlık celbedilecekti. Görüyorsunuz ya, insan ırkı bir güç rezervi olup çıkmıştı. Onları hâlâ bir hayran kitlesi gözüyle bakan tanrılar farkında olmasalar da Ahali neredeyse sınırsız bir rüya görme ve düşleme kapasitesine sahipti. Efsuncu onların kurdukları birbirinden ayrıntılı, belirgin ve kalıcı fantezileri Dünyaların görüp gördüğü en gelişmiş orduya dönüştürebilirdi.

Zaten onu aradığım yıllarda aynen öyle yapmıştı. Rüya'yla kısmen iç içe yaşayarak onun sularında nasıl yüzeceğini, zihniyle

hayalleri nasıl tavlayacağını, daha güçsüz bir varlığı yok edebilecek çağlayanlardan nasıl geçeceğini öğrenmişti. Gullveig-Heid. Dünyaların gelmiş geçmiş en güçlü rüya biçimlendiricisiydi ve o Dünyaları yine Rüya vasıtasıyla dize getirmeyi planlıyordu.

Ben elbette ki bu planın kilit bir parçası olacaktım. Asgard'ın savunmalarına aşinaydım. Tanrılarla beraber o kadar uzun bir zaman yaşamıştım ki hem stratejik hem de şahsi zayıflıklarını biliyordum. Mesela ortaya çeşitli unsurlar (Dünya Yılanı veya Kurt Fenris gibi) atarsak Asgard'ın kilit üyelerinden bazılarının her işi bırakacağını, stratejik açıdan ne kadar değerli olursa olsun konumunu terk edeceğini ve bizim seçtiğimiz bir yerde düşmanla yüzleşeceğini biliyordum. Zamanlama çok önemliydi. Ve o konuda avantaj bizdeydi; savaşın ne zaman başlayacağını ve nasıl devam edeceğini *biz* seçebilirdik.

Evet, Gullveig-Heid bunu onlarca yıldır planlıyordu. Kendi intikam düşlerimin matah olduğunu sanırdım ama onunkilerin yanında benimkiler uyuyan bir kedinin kısacık rüyaları gibiydi. Gullveig her şeyi ayarlamıştı: Yıllar boyunca Buz Halkı'nın ve Kaya Halkı'nın rüyalarına girip reislerini manipüle etmiş, kulaklarına nefret fısıldayarak onları saldırmaya neredeyse hazır hale getirmişti. Delilerin, canilerin, mutsuzların ve kayıpların da rüyalarına girmişti. Artık tüm bunlar –Buz Halkı, Kaya Halkı, yeraltından gelen Tünel Halkı, kurtinsanlar, cadılar, melez iblisler ve Düzen'in hükmü sırasında kurmayı becerdikleri ufacık imparatorluklarından çıkagelen piç Ateş Halkı fertleri– Demirkoru'da buluşuyordu. Öte yandan bir yaban arısı kovanındakiler kadar güçlü içgüdülerle hareket eden, yeni ve haris bir Kraliçenin nüfuzu altında kaynaşan Odin'in sevgi dolu kulları masum Ahali de İç Diyar'ın dağ eteklerinde ve ovalarında savaşçılarını topluyordu.

Doğal olarak tutulmuştum. Kim tutulmazdı ki? Gullveig altın Kraliçe, bense kraldım. Elbette bir arı kovanının kralı yoktur ama o sırada pek mantıklı düşündüğüm söylenemezdi. Heidi beni öve öve göklere çıkardı, bana vücuduyla taptı, abartılı he-

diyeler yağdırdı ve beni Tek Deniz'in karşısından değil de Rüya, Ölüm ve Lanet'in ta kendisinden yelken açacak bir savaş filosunun başındaki bir ateş gemisine oturttu.

Ah o ateş gemisi. Öyle güzeldi ki. Bir kılıç kadar ince ve ölümcüldü. Her şeyin –havanın, suyun, hatta taşın– üstünde süzülebilirdi. Yelkenleri Aziz Sepulchre'ın Ateşi gibiydi. Bir *Naudr* tılsımıyla canlandırılan ve zorla hizmetime sokulan müretteba-tı iskeletlerdendi. Üstüne üstlük canım sıkıldığında onu bir cep çakısı gibi katlayıp istediğim yere taşıyabilir veya çağrılana dek sabırla bekleyeceği Rüya'ya demirleyebilirdim.

İblis filomun geri kalanıysa tam anlamıyla gemilerden oluşmuyordu. Onlara ordum için birer *kap* demek daha doğruydu. Bahsi geçen ordu Heidi tarafından Rüya'dan çağrılıp bana sadakat yemini ettirilen melezlerden, asi iblislerden, namevtlerden ve muhtelif efemeral yaratıklardan teşkil karmakarışık bir güruhtu. Yaratıklar bana General diyorlar ve kendi yılışık tarzlarında bana tapıyorlardı. Ben de o sırada Heidi'yle düşüp kalkıyor, geyik eti yiyor, bal likörü içiyor ve Ragnarök ile Her Şeyin Sonu'nu iple çekiyordum.

Gelir şimdi son hesaplaşma.
Gelir Öbür Dünya'nın ahalisi.
Gelir karanlığın ejderhası, Ölüm–

Bu anlaşmanın beni tedirgin eden tek kısmıydı. Karanlığın Ejderhası –namı diğer Surtr– nihayet fiziksel bir Suret alıp Dünyalara girecek ve onları Yaşam adındaki o inatçı istilacıdan temizleyecekti. Tabii bu mutluluk verici bir düşünce değildi. Heidi'nin vakit gelince Kaos'un zaferindeki rolümüzün kabul göreceğine ve Surtr'un bizi asal Ateş'e geri götüreceğine yönelik teminatları kulağa son derece mantıklı geliyordu – en azından o yanımdayken. Yalnız kaldığımdaysa plandan biraz şüphe duyuyordum. Ana Suretime temelli geri dönmek *istediğimden* bile emin değildim. Bu yoz, kafa karıştırıcı çekişme ve algı dünyasında zevkini

çıkaracak çok fazla şey bulmuştum. En çok keyif aldığım şeyin Düzene meydan okuyup kuralları çiğnemek olduğunu fark etmiştim. Peki meydan okuyabileceğim bir Düzen kalmazsa bunu nasıl yapacaktım? Kaos'un kalbine geri götürülmem veya köklü bir değişim geçiren varlığımın o elementte sağ kalması mümkün bile olsa...

Bunu sahiden *istiyor* muydum? *Hiç* istemiş miydim?

Olsun, geleceği Hel alsındı. Sırf şimdiki zamanın keyfini çıkarmak bile fazla fazla yeterdi. Kendi kendime hayat işte bu dedim; şarap, kadınlar, kişisel tercihlerime uygun bir taşıt ve tanrılara nanik yapma şansı. Savaş baharın bir nefesi gibi havada titreşiyordu ve içimdeki Kaos'un onu karşılamak için kabardığını hissedebiliyordum. Ya Surtr çoktan yola çıkmışsa? *Ye, iç, gününü gün et. Zira yarının ne getireceğini kim bilebilir?* diye düşünüyordum.

Pekâlâ. İsterseniz buna inkâr deyin. Sonuçta nihayet hoşça vakit geçiriyordum. Hayatımda ilk defa gerçek bir tanrıydım ve belki –küçük bir ihtimalle de olsa– bu durum aklımı başımdan almıştı. İyi ama yaşadığım onca şeyden sonra beni suçlayabilir misiniz? Keyfim yerindeydi. Ateş gemime, Gullveig-Heid'a ve bir ordu dolusu fanatik yarı iblis kula sahiptim. Daha başka ne isteyebilirdim? Ters gidecek ne olabilirdi?

2. DERS

Angie

Bir kadın beladır. İki kadınsa Kaos.

Lokabrenna

Kâhine göre her şey yalnızca birkaç kıtada olup bitti. Oysa ki Asgard halkının bizim halkımızla savaşa tutuşması aylar sürdü. O zaman zarfında General kendini kalesine kapatıp Mimir'in Başı'yla görüştü ve halkıyla sonu gelmez konuşmalar yaptı. Ben ve yeni ortaklarımsa Orta Dünyalar'ın istilası ve fethi için yavaş yavaş zemin hazırlamayı sürdürdük.

İlk sorun emaresi son seferimizden bir ay kadar önce ortaya çıktı. Rüya üzerinden saldırıya geçmeyi bekleyen bin ateş gemimiz vardı. Buz Halkı çağrımızı beklerken Demirkoru'nun kuzeyine kurulmuş geyik postu çadırlarda oturuyordu. Kaya Halkı ise doğu tarafına konuşlanmış olup dağların dibindeki bir kireçtaşı mağarası labirentine yerleşmişti. O esnada Ahali de toplanıyor, ilk başlarda bunu kılıçlarla, baltalarla, kalkanlarla ve bazen sadece tarım araçlarıyla silahlanmış küçük savaşçı grupları halinde yapıyordu. Birkaç ufak çatışma çıkmışsa bile daha fazlası olmamıştı. Ahali halen kararsızdı. Yaklaşan bir savaşın söylentileri, kış göğünde alametler, kâbuslar, ani ölümler, göçmen kuşların

meşum kaçışı – hepsi de İnsanoğlu'nu ve Orta Dünyalar'ı bekleyen kötü şeylerin habercisiydi.

Angrboda'nın bir kurtinsan sürüsüyle beraber Demirkoru'nun bir yerlerinde saklandığına ve ormanın sınırlarında giderek kalabalıklaşan Ahali'yi avladığına yönelik söylentiler vardı. Tanrıların Fenris'le başa çıkma yöntemlerinin ardından Angie en büyük hayranım değildi ve onu Heidi'yle tanıştırmak için hiç acelem yoktu.

İşte o yüzden bir gece habersizce çıkagelip beni görmeyi talep ettiğinde bir kaygı kapladı içimi. Odin'in salonundan biraz daha büyük olan çadırımdaydım. Her tarafı rünlerle kaplı çadırın içine ipekler ve goblenler asılı, zemini de kurt postlarıyla kaplıydı. Tam gecenin seslerini dinleyerek bir şişe şarap açtığım sırada içeri daldı. Kavgacı gözüküyor, tam da bu tür karşılaşmaları önlesin diye dışarıya diktiğim iblis muhafız yılgın bir edayla peşinden geliyordu.

"Kusura bakma, General," dedi muhafız. "Bir anda–"

"Tahmin edebiliyorum," dedim. Demirkoru Cadısı ziyarete geldiğinde ona bekleme salonunu gösterecek zavallı ahmağın vay halineydi. Dalgın bir el hareketiyle muhafızı defettim.

"Angie! Hayatımın aşkı!" dedim.

Demirkoru Cadısı eskiden beri genç, masum bir Sureti yeğlerdi. Bu da olup olabileceği kadar sapkın karakterine tamamen zıttı. Bugün on altı yaşlarında gibiydi ve siyah deri giysileri ona yakışmıştı. Gözleri kalın sürmelerinin altında kocamandı ve saç örgüleri gümüş iplikle sarılıydı. On altısındaki çoğu genç kız bir bebeğin tebessümü kadar kıvrık olan ve keskinlikleri her hallerinden anlaşılan bir çift tıpatıp aynı çift ağızlı kılıç taşımazdı. Ama zaten Angie asla tipik biri olmamıştı.

"Yoksa bugün doğum günüm mü?" diye sordum.

Bana kulak asmayıp konutumu ilgiyle inceledi. İpek perdeleri, yerdeki nakışlı minderleri, mumları, kürkleri, yiyecek ve içecekleri aklına not ettikten sonra pırlantalı bir kaşını kaldırdı.

"Keyfin yerinde olsa gerek," dedi bir mindere oturarak. "Tüm

bunların üstüne bir de yıkıp dökme ümidi. Herhalde cennette gibisindir."

Ona gülümsedim. "Öyle olsam bile ne zararı var? Acı, sıkıntı, aşağılanma ve boşa çıkan arzularla dolu bir çağ geçirdim. Dünyalar sona ermeden önce daha güzel hisleri de tecrübe etmemin zamanı gelmişti."

"Ya sonra?" dedi Angie. "Yaptığın onca şeyin ardından Kaos'un seni geri alacağını mı düşünüyorsun?"

Beni faka bastırdığını inkâr edemezdim. Rüya'da firari iblislere ayrılmış özel bir salon bulunur ve orayı kendi gözlerimle görmek için acelem yoktu.

"Belki alır, belki almaz," dedim. "Her halükârda ölmek gibi bir niyetim yok. Hatta güvenilir bir kaynaktan Asgard'ı alaşağı edeceğim yönünde bir duyum aldım."

"Güvenilir bir kaynak mı? Herhalde Kâhin'i kastediyorsun," dedi Angie dudak bükerek.

"Şimdiye kadar yanılmışlığı yok," dedim.

"Ama sana *her şeyi* söylemedi." Angie kendine biraz şarap koydu. "Tabii aynı şey şu Gullveig-Heid denen yeni dostun için de geçerli."

Ah. Konunun buraya varacağını tahmin etmiştim.

"Yoksa onu kıskanıyor musun?" diye sordum.

"Çok beklersin," dedi Angie. "Sırf çocukların hatırına seninle ilişkimi kesmiyorum. Bu arada oğluna ne de güzel göz kulak oldun. Onu bir hafta sonluğuna sana emanet ettim. Sonra bir de baktım ki yeraltına zincirlenmiş Son Zamanlar'ı bekliyor ve leş gibi bal likörü kokuyor."

"Ah. O da var tabii."

"Evet. *Var*. İşleri berbat etmeseydin bu konuşmayı yapıyor olmazdım ve ben de Pandaemonium'un en zehirli sarışınıyla güçlerimi birleştirmezdim."

"Heidi'yle güçlerini mi birleştiriyorsun?" dedim. Eh, böyle bir birlikteliğin faydalarını görebiliyordum. Hel'in annesi olması Angie'yi hatırı sayılır bir güç haline getiriyordu. İyi ama Angie

böyle bir anlaşmayı neden kabul etsindi? "Ah. Fenris." Taşlar nihayet yerine oturdu. "Heidi onu serbest bırakmayı vaat etti, değil mi? Yeminine karşılık?"

Angie burnunu çekiştirdi. "Başka çarem yoktu. Fenris benim oğlum. Hem Gullveig *seni* serbest bırakmadı mı?"

"Evet, bıraktı."

"İyi etmiş. Peki ne istiyor?"

"Her zamanki şeyleri. Tanrıları devirmek, Dünyaları ele geçirmek, kendini tatmin etmek. Aslına bakarsan zevkleri ve hırsları benimkilere bu kadar yakın başka bir kadın tanımış değilim – belki sen hariç, canım."

"Ne kadar da hayırsevermiş," dedi Angie.

"Eh, *o kadar* da abartmayalım," dedim. "Ama Heidi bana çok iyi davrandı."

"Peki sana her şeyi anlatmadığını düşündürecek hiçbir sebep vermedi mi?"

"Şey, hayır," dedim. "Hatta genel bir hilekârlık ve yalancılık eksikliği haricinde kusursuz olduğunu söyleyebilirim."

Angie yine burnunu çekiştirdi. "Ya karından ne haber?"

"*Karım* mı? Ona ne olmuş ki?"

Güzel bir soru, diye aklımdan geçirdim. Açıkçası Sigyn'i aylardan beri ilk defa düşünüyordum. Bunun kulağa kötü geldiğini biliyorum. Ama sonuçta ideal bir kocaymışım gibi davranmış değilim. Zaten Dünyaların Kralı olarak Son Zamanları yaşadığınızda ve yılışık dalkavuklar kadar hafifmeşrep kadınlar da peşinizden ayrılmadığında pazen gecelikleri ve meyveli pastaları aklınıza getirecek vakit bulamıyorsunuz. Fakat Angie'nin bahsetmesiyle birlikte Aşağı Dünya'dan kurtarılmamın ardından sevgili eşime neler olduğunu veya neden elmalı pasta teklifleriyle peşimden Demirkoru'ya gelmediğini hiç sormadığımı fark ettim.

"Çünkü işini bitirdiler," diye soruyu yanıtladı Angie.

"*Ne?*"

"Küçük dostun Sigyn'in eve bilgi vermesini istemiyordu. Onu

ortadan kaldırmak daha çabuk ve çok daha etkili bir çözümdü." Beni süzdü. "İyi misin? Aniden hasta gözüktün."

"İyiyim," dedim ona.

Öyleydim de – haber sürpriz olmuştu, hepsi bu. Karımın – tatlı, zararsız, kesinlikle deli, kürklü hayvanlara ve bebek ağzıyla konuşmaya düşkün Sigyn'in– öldüğü düşüncesini tıpkı meyveli pastası gibi sindirmek neredeyse imkânsızdı. Ve Heidi'nin hiç düşünmeden, hatta Bendenize tek kelime bile etmeden onun öldürülmesini emrettiği bilgisi...

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Angie. "Bir an için kendimi sorumlu hissediyormuşsun gibi geldi."

O anda karman çorman olan başımı iki yana salladım.

Kendi kendime böyle tepki vermemin saçma olduğunu söyledim. Nihayetinde Dünyaların Sonu'nu, Ragnarök'ü, Popüler Kesim'in Alacakaranlığı'nı planlıyorduk. Asgard fethedildiğinde ne olacağını sanmıştım ki? Sağ kalanların öpüşeceklerini ve çay içip sandviç yiyerek barışacaklarını mı? Tanrılar elbette ölecekleri. Şanslıysam aralarında yer almayabilirdim. Fakat böyle bir zamanda duygusallığa kapılmak münasebetsizliğin daniskasıydı. Hele kendimi sorumlu hissetmek...

"Birkaç yumurta kırmadan meyveli pasta yapamazsın. Şey, yani *omlet* yapamazsın."

"Ne?" dedi Angie.

Tekrar denedim. "Sigyn'in başına gelenler yan hasar. İstediğin klişeyi kullan. Neyse ne. Her halükârda benim bir suçum yok."

"Ona ne şüphe," dedi Angie.

"Öyleyse bunu bana neden söyledin?" diye sordum.

Yine o küçük kız tebessümünü etti. "Gullveig'in sana ihtiyaç duyduğunu düşünebilirsin," dedi. "Fakat işlevini yitirdiğin anda geri kalanlar gibi sen de bir kenara fırlatılacaksın. Bana güvenip güvenmemen umurumda değil. Yeter ki ona sırtını dönme."

Angie gittikten sonra söylediklerini uzun uzun düşündüm. Belki haklıydı. Belki Heidi'yle girdiğim ilişkide yeteri kadar dikkatli davranmamıştım. Belki hem fiziksel zevklere olan düşkün-

lüğümü, hem de intikam arzumu çıkarlarımın önünde tutmuştum. Sonuçta Heidi hakkında gerçekten ne biliyordum? Peki o Kâhin hakkında ne biliyordu? Ve Kaos'la bir anlaşma yaptıysa o nasıl bir anlaşmaydı?

Kehanete geri döndüm. Fazla bir yardımı dokunmadı. Heidi'nin ismi geçmese de şu beyti hatırladım:

Demirkoru'da uyanır Cadı.
Kurt Fenris gününü gün edecek

Fenny'ye atıfta bulunduğu için ilk başta Cadı'nın Angie olduğunu sanmıştım. Fakat artık Heidi'nin bu tanıma daha iyi uyup uymadığını sormaya başlıyordum. Eğer öyleyse ne bekliyordu?

Elbette cevabı bilmiyordum. Elimdeki tek şey kehanet ve Angie'nin asılsız kuşkularıydı – ki onlar da kıskançlıktan veya sadece garezden kaynaklanıyor olabilirdi.

Böylece kendi kendime kötü kokular almaya başlarsam çekip gidebileceğimi söyleyerek hayatıma devam ettim. Fakat nasıl bir kez daha kullanıldığımı öğrenince yanan köprüden beni bekleyen kadere doğru koşmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı...

3. DERS

Karanlık

Tanrıların tanrıları yedikleri çılgın bir dünyada yaşıyoruz.

Lokabrenna

Bir savaş sırasında hiç kimse durumu açıkça göremez. Perspektifi ancak tarih verebilir. Belki neler olduğunu anlamam o yüzden çok uzun sürdü: Mimir'in Başı tarafından uğradığımız ihanet, benim Gullveig'e ihanetim. Ve tabii Surtr'un rolü – Kaos sarkacının bizi bir başak tarlası gibi biçmek için bir celladın baltası misali savrularak geri gelmesi. Ah, her şey öyle destansıydı ki. Coşkulanmamak elde değildi. Kan nehirleri; bıçak nehirleri; operalara konu olacak türden cesaret ve fedakârlık örnekleri.

Kâhin yaşananları şöyle anlatır:

Söylerim söylemem gerekeni. Üç nehir
Tanrıların diyarında birleşir.
Doğudan bir bıçak nehri; kuzeyden
Ve güneydense buz ve ateş ikizleri gelir.

Aslında bu dizeler gerçeklerden çok da uzak değildi. Buz Halkı ile Kaya Halkı'nı stratejik bir şekilde Ida Ovası'nın kuzey ve

doğu kenarlarında konuşlandırmıştık. Böyle yapmaktaki başlıca amacımız planın asıl kısmı Rüya âleminde ve Demirkoru'nun güneyinde Heidi'nin rünleriyla gözlerden saklı olarak yürürken dikkat dağıtmaktı.

O esnada Ahali artık daha büyük sayılarla hâlâ toplanıyorlardı. Bazıları gemilerde Dışdiyar'dan, bazılarıysa at sırtında kuzeyden ve Seyirler'in karşısında çıkagelmişti. Düzensiz olmalarına rağmen kalabalık olup Demirkoru'nun sınırlarına karıncalar gibi yığılıyorlar, kamplarını kurup ateşlerini yakıyorlar, kaygılı gözlerle gökyüzüne bakıyorlardı.

Henüz onlara saldırmamıştık. Gözümüze kestirdiğimiz daha önemli hedeflerimiz vardı. Gullveig'in planı ayrıntılıydı; her şey en doğru zamanda gerçekleşecek şekilde titizlikle düzenlenmişti. Aylar içerisinde yardakçıları emirlerini yerine getirmeye hazır olarak Orta Dünyalar'ın dört bir yanındaki önemli noktalara gizlice konuşlandırılmışlardı ve o talimat verir vermez plan devreye sokulmuştu. O plan benim kurtarılmamla başlayıp Angie'nin saflarımıza çekilmesiyle ve oğlum Kurt Fenris'in özgür bırakılmasıyla devam ediyordu. Fenny yetişkinliğe adım atmayı gidip sabık dostları iblis kurtlar Skól ile Haiti'yi bularak kutladı. Sonra da onlarla kafa kafaya verip Dünyaları karanlığa gömmek için Güneş ve Ay savaş arabalarını düşürdü...

Bu ilk darbeydi. O karanlık. Her yerdeki kanun kaçaklarının dostu, korkuların ve kâbusların yaratıcısı. Yaşanan curcunada Dünya Yılanı debelenerek denizden çıktı, iblis kurtlar ovalara akın etti ve Öbür Dünya güruhları Heidi'nin buyruğuyla Kaos'un âleminden gelip Orta Dünyalar'ı bastı.

Bazıları Rüya üzerinden Ahali'ye saldırarak onlara delilik ve şiddet yolladı. Geri kalanlarsa kriz zamanlarında hep olduğu gibi kendiliğinden gerçekleşti. Topluluklar dağıldı, aileler birbirine düşman oldu, fırsatçılar hiç vakit kaybetmeden komşularını zarara uğratarak zenginleştiler. Ne zaman bir şeyler ters gitse insanlar Kaos'u suçlarlar; fakat aslında çoğu zaman Kaos'un müdahale etmesine gerek kalmaz. Sıra birbirini katletmeye geldiğinde

Ahali'nin yardıma ihtiyacı yoktur. Aklınıza ne gelirse yaptılar: cinayet, tecavüz, bebeklerin kurban edilmeleri. Bir yandan da güneşsiz göğü suçladılar. Oysa ki karanlık zaten orada, kendi yüreklerindeydi.

Suçladıkları bir diğer şey de elbette ki tanrılardı. En çok hoşuma giden kısım işte buydu. Odin'in tayfasına o kadar yaltakçı ve eleştirisiz bir şekilde tapmış olan Ahali, Son Zamanlar'ın ilk emaresinde akılsızca bir hiddetle birbirine girip Yaşlı Adam'ın tapınaklarını yıktı, dikilitaşlarını devirdi, kutsal ağaçlarını kesti, adına ve eserlerine lanet okuyarak kendilerine sunulan her türlü teselliye dört elle sarıldı.

Tamam, nihai sonuç Bendeniz için pek de avantajlı değildi. Fakat tanrıların tanrıları yedikleri bu çılgın dünyada çağa ayak uydurmayı öğrenmelisiniz. Ve o çağ kötüyse, eğer karanlık çökmüşse insanlar daima ateşe başvururlar. Ateşin modası asla geçmez. Savaş zamanlarında, korku zamanlarında ateş bizi bir araya getirir, sıcak ve tehlikeli bir şeyin ışığında birbirimize sokulmamızı sağlar. Tahmin edilebileceği gibi Ahali'nin çoğu Asgard tanrılarına sırt çevirip bana tapmaya başladı. Kendilerini sıcak tutmak için kitaplarını yaktılar, geceye karşı ateşten duvarlar yarattılar. Yeniden bir isme kavuştum –Işık Yaratan Loki– ve sonunda biraz saygı kazandım.

Asgard'da General, Orta Dünyalar'ın çöküşünü seyrediyordu. Kuşları hep yakınlarda dolanarak gözcülük ediyor, eve haber veriyordu. Güneş'in ve Ay'ın yokluğuna rağmen beni görebildiğini biliyordum. Kendi kendime sırıtarak ona hareket çekiyordum. Ve sonra bir gece vakti...

Eh, tabii vakit gündüz de olabilirdi. Artık arada hiç fark kalmamıştı. Her halükârda Huginn ile Muninn çadırıma kuzgun değil insan biçiminde geldiler. Odin'in ruhu ile zihni nihayet bir anlaşma yapmak istiyordu.

Yıllar içerisinde onları insan Suretlerinde sadece birkaç defa görmüştüm. Odin'in ulakları kuş biçimini yeğlerlerdi ve şimdi bile Suretleri insandan ziyade kuzgundu. İkisi de siyah saçlı ve

parlak sarı gözlü olup heyecanlandıklarında gaklamaya meyilliydi. Huginn erkekken Muninn dişiydi; bunun ve dişinin saçlarındaki beyaz tutamın haricinde ikiz gibiydiler. İkisi de bol bol takıp takıştırmıştı: hareket ettikçe şıngırdayan bilezikler, uzun ve koyu parmaklarında kuş kafataslarını andıran yüzükler.

Huginn daha konuşkandı; Muninn çoğunlukla tetikte bekler gibiydi. İkisi de tedirgindi ve öyle olmakta haklıydılar; Fenris dört bir yanda cirit atarken, Ateş Halkı'ndan ve melez iblislerden teşkil ordum o kadar yakınken Demirkoru onlara göre bir yer değildi. Fakat herhalde konuşmaya gelmişlerdi ve Yaşlı Adam'a onun bana gösterdiğinden daha fazla müsamaha göstermek gibi bir niyetim olmasa da bu fırsatı Dünyalarda kaçırmazdım.

İkiliye en dostane tebessümümü ettim. "Buyurun."

Peşimden çadıra girip minderlere oturdular. Masalardan birinin üstünde bir tabak kristalleştirilmiş meyve duruyordu. Muninn gaklayıp bir armut aldı ve küçük, tedirgin ısırıklarla onu ustaca yedi.

"Bu ziyareti neye borçluyum?" dedim. "Yoksa Yaşlı Adam çok mu yalnız? Kardeşini bir kenara attığına pişman olabilir mi? Eğer öyleyse neden karşıma bizzat çıkmadı?"

"Yaşlı Adam adına konuşuyoruz," dedi Huginn boğuk sesiyle. "Sözlerimiz onun sözleridir."

Muninn gaklayarak bunu doğruladı ve bu sefer bir portakala girişti.

"Her şey için çok geç olmadığını bilmeni istiyor. Kehaneti hâlâ önleyebiliriz."

"Önlemek mi? Neden öyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

"Çünkü sağ kalmak istiyorsun," dedi. "Ve bunun tek yolu Kâhin'e kafa tutmak."

Gülmeden duramadım. "Yani esasen Odin'in beni geri istediğini söylüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ama belli şartlar altında."

"Ne?" Kahkahalarım daha da arttı. "*Şartlar mı?* Yoksa tek gözü de kör mü oldu? Bunlar çelik, buz ve alev nehirleri; üç sim

kurdele değil. Ve eğer sırf o istedi diye süklüm püklüm yanına döneceğimi sanıyorsa..."

"Kâhin'in tüm bunları planladığını, Hoenir'le beraber Vanir'in kampındayken Gullveig'in onunla bir anlaşma yaptığını düşünüyor. Aesir'den intikam almasını sağlayacak bir anlaşma."

"Odin'in ne kadar da geniş bir hayal gücü varmış," dedim. "İyi de Gullveig, Mimir'in günün birinde intikam almak isteyeceğini nasıl bilebilir? O Vanir'in kampına gittiğinde her şey güllük gülistanlıktı. Mimir'in bir gün sevgili yeğeninin hırsına kurban olacağından kuşkulanması için bir sebep yoktu."

"Gullveig bir falcı," dedi Huginn. "O da geleceği görmüş olabilir."

Of. İşte bu Angie'nin ima ettiği şeye çok benziyordu.

Omuz silktim. "Bir kâhine asla güvenme. Korkarım dedikleriniz hiçbir şeyi ispatlamıyor."

"Yaşlı Adam'a göre Gullveig'in onu incitmek için seni kullanıyor. Ayrıca Surtr bu tarafa geçtiğinde Gullveig yine seni kullanarak Kaos'un yanında kendine bir yer edinmeyi planlıyor."

Sırıttım. "Odin'in elinden gelen bu kadar mı? Yaşlı Adam çok çaresiz herhalde. Yerinde olsaydım gömülürken giyeceğim kıyafeti seçmeye yoğunlaşırdım. Tabii onunla işimiz bittiğinde gömülecek bir yeri kalırsa."

Huginn esmer başını salladı. "Hata ediyorsun," dedi. "Surtr seni asla geri almaz. Ama Odin'e şimdi yardım edersen o alır. Henüz çok geç değil."

Yeniden sırıttım. "Anlıyorum. Bu beni gülmekten öldürecek bir taktik. İyi deneme, Odin. Ama bu sefer paranoyak değilsin. Herkes sahiden de sana diş biliyor. Ve durduğun balkondan düşerken duyacağın ses attığım kahkahalar olacak."

Huysuzca gaklayan Muninn kendine bir ananas seçti.

"O hiç konuşmaz mı?" diye sordum.

"Pek değil," yanıtını verdi Huginn. "Ama konuştuğu zaman söyledikleri genellikle dinlemeye değer. Ve Dünyaların Sonu'nu durdurmanın tek yolunun Kaos'a Kaos'la saldırmak olduğunu

söylüyor. Bu da hür iradeyi kadercilikle karşı karşıya getirmek demek. Kâhin'e göre hür irade yalnızca bir illüzyon ve tüm eylemlerimiz daha zamanın başlangıcında belirlenmiş rünlerle yazılı. Fakat dizginleri elimize alırsak *kendi* rünlerimizi yazabilir, kendi gerçekliğimizi yeniden yaratabiliriz."

"Tüm bunları bir gaklamayla mı söyledi?" dedim.

"Aşağı yukarı," dedi Huginn.

"Eh, teklifiniz için teşekkürler," dedim. "Ama geri adım atmayacak kadar eğleniyorum. Odin'e onunla Ragnarök'te görüşeceğimizi söyleyin. Aman kurtinsanlara dikkat etsin."

Kuzgunlar uçup gittikten sonra bir şişe şarap açıp kafayı çektim. Yaşlı Adam'a lanet olsundu. Hepsine lanet olsundu. Çünkü bana çektirdiği onca eziyete rağmen elbette ki beni ikna etmişti. Angie beni uyarmaya çalıştığında kuşkularına gülüp geçmiştim. Fakat o kuşkular artık geri gelmişti ve ansızın her şey anlam kazanmıştı. Gullveig'in baştan beri Kâhin'le –hatta belki de Kaos'la– işbirliği yapması, Mimir'in Başı'nı kullanarak Odin'i manipüle etmesi, beni yanına alması, tanrıların sonunu getirmesi ve işlevimi yitirdiğim anda beni de diğerleriyle beraber Surtr'a teslim etmeyi planlaması...

Bu Gullveig-Heid'la başlayıp biten bir ihanet döngüsüydü. O Gullveig ki Asgard'a gelip iblissel yeteneklerini sergilemiş, Odin'i kıskandırıp Mimir'in ölümüne yol açmış, sonra da Odin'in kendi çöküşünün tohumlarını ekmesi için gereken tüm bilgileri içerdiğini bilerek Mimir'in Başı'nı Asgard'a geri göndermişti.

Tüm bunları daha en başta kendisi mi planlamıştı? Yoksa onu buna Kaos mu teşvik etmişti? Her şey Kaos'un kazanan kartları elinde tutmasını garantileyecek daha büyük bir planın parçası mıydı? Yavaş yavaş beliren o tuzağa düşme hissi – karmaşık bir bulmacanın parçaları tam da geriye dönüş olmadığını anladığın bir anda yerine oturunca edindiğin o gecikmeli farkındalık...

Buna uygun bir sözcük olmalıydı, değil mi? Eğer yoksa benim bir tane uydurmam gerekecekti. *Keriz*. Sanırım buydu. Hem za-

ten Gullveig kimdi ki? Vanir'in hiçbiri onun ilk ne zaman ortaya çıktığını hatırlamazdı. O da onlardan biri miydi, yoksa farklı bir şey –başka bir yerden gelmiş daha yaşlı bir mevcudiyet– miydi?

Şimdi bahsettiğim Efsuncu,
Gullveig-Heid, üç kez yandı, üç kez doğdu,
Falcı, Ateş'in hanımı.
Kindar, içi arzuyla dolu

İşte orada, Mimir'in Odin için uydurduğu kehanetteydi. Tüm dikkatimi geçmiş hadiselerden çok geleceğe verdiğim için daha önce pek ilgi göstermemiştim. Fakat işte o da bir kıtadaydı; Çılgın Ateş'in metresi olarak intikam peşinde koşuyordu. İyi kimden intikam alacaktı? Odin'den mi? Tanrılardan mı? Yoksa bu *ileriki* bir suçun –sırf onun müdahalesinden dolayı gerçekleşecek bir suçun– intikamı mıydı?

Düşünmesi bile başımı ağrıtıyordu. Fakat tüm bunlar Gullveig'in beni Kaos'tan dışarı çekmek, ihanetimi kullanarak tanrıları devirmek, sonra da Kavurucu Hırsın Sureti kimliğiyle Lord Surtr'un yanında yer alarak katıksız yıkıcılığıyla ve kurnazlığıyla Çılgın Ateş'i bile gölgede bırakmak için yaptığı bir girişim olabilir miydi?

Of, tanrılar aşkına. Olabilir mi?

Şey...

Evet, her şey bir anlam kazanmıştı. Cidden, öylesine güzel bir plandı ki. Yine de General'in yanına dönmeyi kendime bir türlü yediremedim. İsterseniz buna gurur deyin –zaten hep başıma bela olmuştur– ama Kâhin'in oyununu oynamam, Heidi'nin beni kullanmasına göz yummam, hatta savaşta can vermem veya daha kötü bir sona maruz kalmam gerekse bile varsın olsundu. Hazırdım. Tüm o şeyleri Odin'in haklı olabileceğini itiraf etmeye yeğlerdim.

Böylece zil zurna sarhoş oldum ve müthiş bir baş ağrısıyla uyandığımda Heidi'nin nihayet askerlere Demirkoru'dan Ida Ovası'na çıkmalarını emretmiş olduğunu öğrendim.

4. DERS

Ida

İşler sarpa sarınca istediğin klişeyi seç.

Lokabrenna

Orada dokuz gün bekleyerek düzlükte kamp kurduk. Hava soğuktu; güneşin yokluğu sert, şiddetli bir kış getirmişti. Toprak kırağı kaplıydı. Buz gibi bir rüzgâr esiyor; kül, duman ve toz bulutları savrulan kar tanelerine karışıyordu. Tepemizde Asgard'ın Kuzey Işıkları'yla sarılı kalesi aydınlık bir beşiğe benziyor, hem rünlerle hem de korkuluktan çıkıntı yaparak havada yay çizen Gökkuşağı Köprüsü Bifrost'la ışıl ışıl parlıyordu.

Onu yıkmamızın gerekmesinden neredeyse üzüntü duyuyordum. O bu can çekişen, kasvetli dünyadaki son ve en güzel şeydi. Fakat artık pişmanlıklar için çok geçti. Bir kez savaşa tutuşmuştuk; zar atılmıştı; Gunnthrà'ya girilmişti – klişenizi siz seçin.

Bu Gullveig'in planının son bölümüydü: Nihai yüzleşme. Buz Halkı kuzey tarafında, Kaya Halkı'ysa doğuda bekliyordu. Ahali –veya en azından İkinci Safha'dan sonra onlardan artakalanlar– hâlâ batıdaki yerini koruyordu. Hırpani, aç ve korku içinde olmalarına rağmen inatla tanrılarını bırakmıyorlardı. Güneydeki Demirkoru'dan ordumuzun geri kalanı geliyordu. On bin kişilik görkemli güruh ovaya yayılarak Asgard'a açık açık meydan oku-

yordu. Aralarında iblisler ve troller, kurtinsanlar ve cadalozlar, goblinler ve efemeralar, insansı canavarlar ve namevtler vardı. Dünyalar arasında gidip gelmemi sağlayan ateş gemime ve filoma, iskelet mürettebatıma sahiptim. Ve evet, şevkimden bir şey kaybetmemiştim. Gullveig'in bana ihanet edeceğini, Dünyaların karanlığa gömüleceğini ve en büyük umudumun ebedi hiçlik olduğunu bilmeme rağmen coşkulu bir veda etmeye hazırdım.

Gullveig, Rüya ve ötesinden gelme aşamasındaki geri kalan askerlerini denetlemek için Demirkoru'da kalmıştı. Bense eşmerkezli meşale, maltız ve kamp ateşi çemberleriyle çevrili olarak ovanın soğuğunda titremekle meşguldüm. Fenris kurt biçiminde yanıma gelmişti; her zamanki gibi suskun davransa da çatışma beklentisiyle içi içine sığmıyordu. Dostları Skól ile Haiti de yanındaydı ve hep birlikte koşuşturarak gölgelere havlıyorlar, önlerine ne çıkarsa yutuyorlar, ortalığı birbirine katıyorlardı.

Yalnızlık çeken bendeniz gitgide huzursuzlanıyordum. Yeterince beklemiştim. Artık savaşmak istiyordum. Böyle oyalanarak koşullar ve strateji görüşmekten nefret ediyordum. Kıyımın sadeliğini arzuluyordum. *Katiyetler* istiyordum. Çok mu şey bekliyordum?

Başımı kaldırdığımda Odin'in kuşlarını birer siluet olarak mazgallarda gördüm. Ziyaretlerinin ardından benimle tekrar iletişim kurmaya çalışmamışlardı. Nedense Odin bana ikinci kez sırt çevirmiş gibi bu durumu içerliyordum.

Eğer Asgard'a dönmemi gerçekten isteseydi o aptal kuşları yollayacağına muhakkak benimle bizzat konuşurdu. Hem beni ikna edemeyince neden o kadar çabuk vazgeçmişti ki?

Canı çıkasıca, diye düşündüm ve az kalmış şarap stokumuzdan bir şişe daha açtım. İçkileri sonraya saklamanın bir anlamı yoktu; sonuçta Dünyalar dokuz günden kısa bir zaman içinde son bulacaktı. En iyisi noktayı bir partiyle koymaktı.

On saat sonra akşamdan kalmışlığın etkisiyle kendime bir hayli acıyarak o karardan pişmanlık duyuyordum. Dünyalar Kralı olabilirdim ama doğaçlama bir kusma nöbeti ve şiddetli bir

baş ağrısı bu Sureti seçmemi sağlayan hissiyatlar arasında yoktu. Saf ve doğal biçimimi çok özlüyor, bir yolunu bulup isimsiz ve lekesiz Kaos'a dönebilmeyi diliyordum.

Artık öyle bir şansım yoktu. Damgalanmıştım. Tek umudum alevlerin arasında yanıp gitmeden önce düşmanlarımın mümkün olduğu kadar çoğunu –ve kısmetse Mimir'in Başı'nı– haklamaktı. Heidi'ye gelince; beni Lord Surtr'a teslim etme fırsatını elinden alabilirsem mutlu mesut ölebilirdim. Kafamda bir planın başlangıcı vardı. Matah bir şey değildi ama o esnada ancak bu kadarını akıl edebiliyordum. Ve eğer işe yararsa küçük bir ihtimalle de olsa...

Fakat aceleci davranıyorum. O dediğime daha dokuz gün vardı.

Çadırımdan ve ateş çemberlerimden ayrılıp soğuk rüzgârların donmuş toprağı aşındırdığı ve kar tanelerinin demir tozunu andırdığı ovanın kenarına kadar yalnız başıma yürüdüm. Üstümdeki kalın kürklere rağmen üşüyordum. Ayaklarım uyuşmuş, ellerim âdeta birer pençe olmuştu. Ciğerlerimdeki hava demir çivilere benziyordu. Ovanın karşısında ordumu görebiliyordum: efemera güruhlarım, namevt lejyonlarım, yılanlarım, trollerim, kurtinsanların, gemilerim ve kara ateş kaplarım.

Tepemdeyse gökyüzünde renklerini dalgalandıran Asgard. Cüretkâr, sonu gelmiş. Yaşlı Adam'ın beni tahtından seyredip seyretmediğini merak ettim. Sonra beyabanda öylece dikilerek yıldızlara bakmak istedim. Fakat Asgard'ın mazgallarından gelen ışık ve Ida Ovası'ndaki ateşlerin parıltısı yüzünden biri hariç hepsi de görünmezdi.

Tek bir yıldız ışık saçıyordu. *Benim* yıldızım –Akyıldız– hâlâ göğe damgasını vuruyordu. Sonra ben bakarken ovadan yükselen bir duman sütunu onu örttü.

Karanlık beni çağırıyordu. İtaat etmeye mecburdum. İsterseniz buna Alınyazısı veya takdiri ilahi deyin ama karanlığa çıktığını bilmeme rağmen izleyeceğim yol taştan rünlerle yazılmıştı. Yaşlı Adam kuşlarını bile yollamadan önce tıpkı kendisi gibi bo-

yun eğmeyeceğimin farkındaydı. Aesir düşeceklerdi. Asgard da. Vanir de. Ve ben de...

Eh. Her halükârda suç bende değildi. Ben de diğer herkes kadar gelişmelerin bir kurbanıydım. Tanrılar bana güvenselerdi, Odin gurur yapmasaydı, Kâhin'in bin kez lanet olasıca kehanetini dinlemeseydim...

Bifrost'un yukarısındaki tüneğinden Odin'in beni seyrettiğini biliyordum. Ona hareket çektim. *Canı çıksın. Hepsinin de canı çıksın.* Çünkü tüm bunları durdurabilirdim ve piç kurusu bunun farkındaydı. Yine de muazzam gururu benden yardım istemesini engellemiş, öyle yapmaktansa aptal kuşlarıyla şartlarını ve ültimatomunu göndermişti. Oysa ki bana öyle çok ihtiyacı vardı ki bensiz ölmesi an meselesiydi.

Pekâlâ öyleyse. Bırak gebersin. Bırak inatçı ihtiyar devrilsin. Arkasından tek bir gözyaşı bile dökecek değildim. Bırak devrilsin ve can çekişeceği son anlar kederle, pişmanlıkla ve de mahvına canavarsı gururunun yol açtığı bilinciyle geçsin.

Kendi kendime beni buna onun mecbur bıraktığını söyledim. Bırakmamış mıydı?

Bırakmamış olabilir miydi?

5. DERS

Hesaplaşma

Hür irade buraya kadarmış.

Lokabrenna

Dokuzuncu gün saldırıya geçtik. Dokuz mükemmel sayıdır. Dokuz Dünya - Dünyaların sonuna dokuz gün, dokuz gece. İlginç bir şiirsellik taşıyan bir denklem. Dokuz gün, dokuz gece. Ve dokuzuncu gün herkes öldü.

Daha doğrusu önem taşıyan herkes.

O gün elbette güneş doğmadı. Yine de geleneğe uyduk ve aşağı yukarı şafakta taarruz ettik. Buz ve Kaya ahalileri kuzeyden ve doğudan Asgard'ı kıskaca alırken ordumuzun geri kalanı Ahali'den kalanları imha etmek için toplandı ve Hendi'nin adamları Bifrost'u ele geçirmek amacıyla Demirkoru'dan çıkarlarken ben de Çılgın Ateş Suretimle ateş gemimin başında fihoemu ovadan geçirerek araziyi ince bir kırmızı çizgiyle süpürdüm.

Nihayet ne yapacağımı biliyordum. Tam havalandaydım. Karanlığı kızıl sarı renkte ölümcül patlamalarla aydınlatıyor, et ve kemik kadar tahtayı da kül ediyor, çelik çınlamaları arasında neyle ilerliyordum. Bir saat geçmeden Ida'nın karlı düzlükleri bir ateş ızgarası olup çıktı ve Bifrost'un ışıltılı korkuluğu dönüşen figürlerle doldu. Kurtlar uludular, cadılar uçtular, Rüyadan fırla-

yan efemeralar karşımıza çıkanların korkularına göre bir biçim seçtiler. Tanrılar sayıca bire karşı on bin dezavantajdaydılar. Sağda Buz Halkı, solda Kaya Halkı, ortada Çılgın Ateş. Köprü'de de başı dertteki Aesir'e isyanlarını ve öfkelerini uluyan şampiyonlarımız: Kurt Fenris, vıcık vıcık kılıfı içinde sürünen Jormungundr ve Rüya Nehri'nin yatağından çekilip alınmış habis bir efemera sürüsü.

Hava dumandan ve külden simsiyahtı; Ida Ovası kanla kaplıydı. Elbette Çılgın Ateş Suretimdeyken damarlarımda akan kanın farkına varmıyor, kıyımın kokusunu almıyor, güveler gibi Köprü'ye doğru uçan milyonlarca efemerayı görmüyor, dilimdeki tuz tadına bakmıyor, dışarı kaçmaya çalışan bir hayvan misali genzimi kaplayan korkuyu hissetmiyor veya çatışmanın on bir rüzgârı andıran sesini duymuyordum...

Fakat ben duymasam bile katliam, hezeyan ve coşku almış başını gidiyordu. Bütün bunlarda bir nevi saflık mevcuttu. Vicdanla, korkuyla, suçlulukla veya Odin'in beni yozlaştırdığı diğer herhangi bir duyguyla kısıtlanmadan ölçüsüz yıkımın heyecanını yaşamayalı o kadar uzun bir zaman olmuştu ki. Bir çağdan beri ilk defa özgürdüm ve o özgürlüğün tadını doya doya çıkarmaya niyetliydim.

Ateş gemimi Köprü'ye sürerek ovada kanlı bir iz bıraktım. Dünyaları jilet gibi keserek; Ölüm'ün, Rüya'nın ve ötesinin arasında kendime bir yol açarak; yüklü ve gergin havaya Kaos parçacıkları bırakarak hızla ilerledim. Asgard ile aramızda duran tek şey Kuzey Işıkları'ndan örtüsüyle ebediyet gibi parlayan Köprü'ydü.

Ve şimdi o dar yolun orta kısmında bir figür duruyordu: Elinde mızrağıyla renklerini dalgalandıran esas Suretindeki Odin. Sleipnir de dev Suretinde onun yanında bekliyor, sekiz bacağı bir örümceğin ağı gibi gökyüzünü boydan boya kaplıyordu. Etraflarındaki bir alev aylası onlara ikiz bir hâle veriyordu. O anda Yaşlı Adam'ın ne kadar ihtişamlı göründüğünü itiraf etmeye mecburdum. Asaleti ve melankolikliği *neredeyse* kalbimi sızlata-

caktı – tabii bir kalbim olsaydı. Önümde yaşanmasına saniyeler kalmış sahneden daha çok keyif almak için Çılgın Ateş Suretimi bıraktım. Muharebenin gürültüsü kesildi. Tüm gözler Gökkuşağı Köprüsü'ne çevrildi.

Gelir şimdi Odin düşmanla yüz yüze.
Geçer karşısına kurt Fenris'in.
Savaşır; ölür. Ne hacet daha fazlasını söylemeye.

Bu dizeler Mimir'in kuyusu kadar berraktı ama yine de onlara inanmıyordum. Odin, Kâhin'in sözlerinin satır aralarını incelemeye, kehanetin örgüsünü bir tür güvenlik ağına dönüştürmeye bol bol vakit ayırmış olmalıydı. Onu iyi tanıyordum. Kuzu kuzu pes edecek değildi ve Fenris güçlü olmasına rağmen bir parçam Odin'in üçkâğıtçılığının galip gelmesinden korkuyordu.

Kaos sürüleri beklerken arkama ürkütücü bir sessizlik çöktü. Odin'in gemimin pruvasından çıplak ve insan Suretinde seyrediyordum. Artık arkamdan vuran ateşi, havadaki soğuğu, ciğerlerimdeki dumanı hissedebiliyordum. İçimi her türden duyum kaplıyordu – utku, hayranlık…

Umut?

Tek gözü mavi alevle dolu olan Odin bana korkuluktan baktı. Sonra da savaş mızrağını kaldırıp ateş gemisine fırlattı.

Bana mı nişan almıştı? Kimbilir. Eğer aldıysa hedefini ıskaladı. Cismin gelişini görüp sövdüm ve tekrar Çılgın Ateş Suretimi aldım. Sırığı art arda rünlerle kaplı olan mızrak ateş gemisinin içinden geçti ve aşağıdaki kavruk ovaya çarparak buzdan bir tılsım patlaması yarattı. Odin bir adım daha attı ve yavaşça uskılıcını çekti.

"Fenris, hazır mısın?" diye sordum.

Saflarda bir dalgalanma yaşandı. Kurt Fenris ileri çıktı. Fenris, namı diğer Yutucu. Burnundan kuyruğuna kadar on metre boyundaki oğlum yetişkin bir adamın kolları uzunluğunda dişlere sahipti ve açlığın tecessümü kadar korkusuzdu. Yaşlı Adam

ile Kurt kısa bir müddet sessizce bakıştılar. Dövüşü seyretmek için insan Suretime dönmüştüm ve ensemdeki tüylerin bir mızrak duvarı gibi dimdik kalktığını hissedebiliyordum. Arkamda bütün Kaos seyre durmuş, can çekişenler bile dikkat kesilmişti. Hepimiz de efsanevi bir şeyin yaşanmak üzere olduğunu biliyorduk. Ve sonra...

Çekili kılıçlar gibi çakıştılar. Devasa gölgeleri Kuzey Işıkları'nın önünde birbirine karıştı. Aşağıdaki ovada diğer kurtlar tüyler ürpertici bir sesle hep beraber uludular. Yukarıda sekiz bacaklı Sleipnir rünışığı ağını ördü.

Dövüştüler. Asgard'ın mazgallarında tanıdık figürler renklerini –mavi, kırmızı, sarı– saçarak kapışmayı izliyorlardı. Sabık dostlarımın hepsi de oradaydı: Thor, Frey, Tyr, Njord, Hoenir, Aegir, Heimdall. Hepsi birden Tanrılar Tanrısı'nın kaybetmeye mahkum bir adamın gitgide artan telaşıyla Kurt Fenris'le çatışmasını seyretti.

Temiz bir dövüş değildi. Yaşlı Adam'ın tılsımı, rünleri ve dövüşme inadı vardı. Kurt ise kurnazlığı ve yabani kuvveti kadar annesinin korumasına sahipti. İkisi de kan revan içinde kalıp yorgun düştü, ikisinin de üstü başı yırtıldı. Verdikleri nefesler gecenin içinde soluk buhar bulutları yarattı. Aşağılarında Ida Ovası tılsımlarla ve kopuk rünlerle kavruldu.

Fakat sonunda Yaşlı Adam kurdun vahşice kurnazlığıyla ve zindeliğiyle boy ölçüşemedi. İki düzine yaradan kan kaybeden Odin bir dizinin üstüne düştü ve kurt yaklaşıp onun gırtlağını tek bir ısırıkla parçaladı.

Fakat tam Fenris zaferini geceye ulumak için çenelerini açarken Gökkuşağı Köprüsü'ne başka bir figür çıktı.

Gelen elinde Mjollnir'le Thor'dan başkası değildi. Kızgın adımları Köprü'yü sarstı ve Asgard'ın mazgallarından taşlar düşürdü. Thor o öfkeyle kendini Kurt Fenris'in üstüne atıp ona şiddetle çarptı ve ikisi birlikte korkuluğun kenarından düşman yığınlarının arasına çakıldı. Oradakiler bir avuç maytaba yakalanmış kargalar misali etrafa kaçıştılar.

Köprü'nün parçaları aşağıya yağdı. Esas suretindeki Thor öyle narin bir yapının taşıyamayacağı kadar fazlaydı ve saldırıdan dolayı zaten hasar görmüş olan yaya platformu çözülmeye başlayarak onu oluşturan binlerce rün dumanlı havaya dağıldı. Yakında tamamen yok olacak, tanrılar için hiçbir kaçış yolu veya filom için bir giriş kalmayacaktı.

O esnada yerdeki Gök Gürleten ile Kurt Fenris ölümüne dövüşüyorlardı. Thor düşmenin etkisiyle kısa bir süre sersemlemişti ve kurdun onu haklayacağını ummuştum. Fakat Thor en sonunda Mjollnir'i sıkıca kavradı ve kıran kırana bir kavga çıkmıştı. İsabetlilik Thor'un becerileri arasında yer almazdı ama kuvvetiyle o açığını kapatırdı. Mjollnir elinde ışık çaktı; devasa dişlerini göstererek hırlayan Kurt geri kaçtı.

Bir süre karşılıklı turladılar; Thor rakibine hamle yaptıkça Fenris o hamlelerden sakındı. Koca çekiç ovaya inerek çarptığı her yerde ateş dolu dev kraterler açtı; bedenleri köze, çeliği şarapnele, kemiği toza çevirdi. Gök Gürleten nereye vurduysa kıyım yaparak kayaları bile cama dönüştürdü. Sonunda bir darbe hedefini buldu ve Fenris'in omuriliği parçalandı. Canavar oğlum çırpınarak ve nefretini hırlayarak savaş meydanında can verdi. Kâhin bir kez daha haklı çıkmıştı.

Thor bir tırpan gibi kullandığı çekiciyle bizi olgunlaşmış mısır koçanları gibi biçerek gemime doğru ovada ilerledi.

Uzaktan sesini duydum. "*Loki! Sırada sen varsın!*"

Fakat bana asla erişemedi. İkinci oğlum –canavar Jormungundr– Gök Gürleten'in geldiğini fark etmişti. Dünya Yılanı ağır kokusuyla askerleri perişan ederek ovada hızla kaydı. Thor'a yaklaşırken devasa çeneleri salya ve çelikle esnedi.

Thor onu görünce dövüşmek maksadıyla döndü ama o zamana kadar yılan onu yarı yarıya yutmuş, bir karpuz çekirdeğiymişçesine dev ağzının içine almıştı.

Aferin oğluma, gibisinden bir şey dedim.

Fakat Mjollnir hâlâ Thor'un elindeyken Jormungundr sadece yağlı bedenine sahipti. Thor canavarın boğazına sıkışmasına ve

onun zehriyle yıkanmasına rağmen kudretli çekiç üç kez indi, sonunda da yılanın başının arkasından dışarı çıktı.

Jormungundr çırpınarak yutkundu. Thor canı pahasına tutundu. Ben seyretmeyi sürdürürken yılanın çenelerinden kurtuldu ve can çekişen Jormungundr kontrolden çıkıp yarı donmuş toprağı bir çamur ve kan gölüne çevirdi. Sonunda da o gölün içine battı.

Asgard'ın uzak korkuluklarından zafer tezahüratları yükseldi. Fakat bu kısa süreli bir zaferdi. Gök Gürleten yılanın son nefesini verdiği yerden dokuz adım uzaklaştı. Sonra canavarın zehrine yenik düşerek yere yığıldı ve tıpkı Kâhin'in öngördüğü gibi öldü.

Hür irade buraya kadarmış, dedim kendime.

Bunun ardından kızılca kıyamet koptu.

6. DERS

Hesaplaşma, II

En kötü ne olabilir ki?

Lokabrenna

En büyük iki kahramanlarının mahvını gören diğer Aesir ve Vanir halkları her türlü strateji fikrinden vazgeçtiler. Her yönden düşman yığınlarıyla kuşatılmış Asgard surlarında savaştılar. Askerlerimizden bazıları Köprü'yü geçmişti ve daha şimdiden mazgallara hasar veriyorlar, Asgard'ın ışıltılı duvarlarını teşkil eden binlerce rünü bozuyorlardı. Bazıları kuş, uçan yılan veya ejderha biçiminde gökyüzünden saldırırken bazıları Ida'nın derinliklerinden fırlayıp kayalıklara tutunuyor, bazıları da dosdoğru Rüya'dan taarruz ediyordu.

Bifrost'un çökerek parlak, camsız parçalar halinde savaş meydanına saçılmasına saniyeler kalmıştı. Filom gökte parlak bir yay çizerek ve dokunduğu her şeyi yakıp kül ederek karşıya geçmeye hazırdı.

Yön algımı kaybetmiştim; ateşin ve dumanın hengâmesinde gölgeleri göğe canavarca vuran eski yoldaşlarımı görür gibi oluyordum: tabiatının parçası olan bir hışımla efemeraları dilim dilim doğrayan Cadaloz Suretindeki Freya, eksik elinin yerini almış tılsımdan bir eldivende tuttuğu uskılıcıyla kalabalıkları kesip

biçen Tyr, başkasına vermeseydi kendi kılıcını kullanabilecekken şimdi ovaya rünler fırlatan Frey, Savaşçı Suretinde intikam ve cinayet haykıran neredeyse Thor kadar korkulası Sif.

İtiraf etmeliyim ki hiç fena değillerdi. Yardımımla, sadakatimle belki saldırıdan sağ çıkabilirlerdi. Sanırım içimi en çok acıtan da buydu: Yardımımla kehaneti boşa çıkarabilecek olmamız. Asgard'ı savunabilirdik. Galip gelebilirdik. İşte savaşın sıcağında, bir yandaki ateş ile bir diğer yandaki buz arasında, dumanın ve sisin ve tılsımların ve kanın gökyüzünde kendi kara gökkuşağını boyadığı bir anda Mütevazı Anlatıcınız ansızın bir zihin açıklığı kazandı.

Saldırılar altında ufalanmakta olan mazgallara baktım. Parlak kavisi bir lejyonun ağırlığıyla sarkmış Bifrost'a baktım. Bir kez daha Çılgın Ateş biçimimi alıp ateş gemimden ayrıldım, arkamda ateşten bir kuyruk bırakarak kanlı savaş meydanını hızla kat ettim ve Gökkuşağı Köprüsü'ne atladım.

Orada insan Suretime döndüm. Üstümde dumandan ve tılsımdan başka bir şey olmaksızın beni en iyi tanıdıkları biçimimde düşmanla kapışmaya hazırdım.

Filomdan niye ayrıldığımı mı soruyorsunuz? Eh, bundan sonra neler olacağını biliyordum. Bifrost Dünyaları birbirine bağlayan zincirin son halkasıydı. Gullveig Rüya ve Ölüm kapılarını çoktan açmıştı. Geriye sadece bir tane kalmıştı: Pandaemonium. Yani yarım bırakılmış işler –mesela yapılacak hesaplaşmalar– varsa çabucak halledilmeliydi, yoksa bir daha fırsat kalmayacaktı.

Böylece Oyunbaz Loki Suretinde Gökkuşağı Köprüsü'nü geçtim. Geçmemin hemen ardından onu bir arada tutan son ışıltılı filamanlar da güneşin vurduğu bir sabun köpüğü gibi dağıldı. Tılsımım hariç silahsızdım; silahlara oldum olası ilgi duymamıştım ve zaten bu sefer kavga aramıyordum. Asgard'da curcunaya katılmayan tek bir düşman kalmıştı ve bunun için harika bir sebebi vardı. O –en azından teoride– çoktan ölüydü ama bunun onu daha da ölü hale getirmeme engel teşkil etmemesinde kararlıydım.

Kâhin. O bin kez lanet olasıca Kelle. Bütün suç Mimir'in Başı'ndaydı. O kahrolası Baş ve kehanetleri. O kehanetlere neden kulak asmıştık ki?

Eh, amacıma ulaşırsam bir daha hiç kimse ona kulak asmayacaktı. O şeyi öyle derine gömecektim ki Ygg'in kökündeki ejderha bile onu duymakta zorlanacaktı. Bu niyetle kaybolmakta olan Köprü'den sıçradım, kendimi bir *Bjarkán* efsunuyla sarmaladım, bir efemera birliğinin yanından geçtim, surlara çıktım, birkaç çatışmadan sıyrıldım ve kendimi yine Asgard'da, bu sefer damı çöküp kararmış Odin'in salonunun karşısında buldum.

İçeri girdim. Mekân boştu. Odin'in tahtı devrilip kırılmıştı. Fakat Mimir'in kuyusuna halen el değmemişti; istilacılar düşmanın gerçek doğasını henüz anlamış değillerdi. Karanlık pınarında zararsızca, huzurla, ölü gibi yatan Kâhin beni bekliyordu. Âdeta memnuniyetle biraz ışık saçıyor, kemikleşmiş yüz hatları parlıyordu.

Orada çıplak ve üstüm başım isle kaplı olarak öylece dikilip Mimir'in kuyusuna baktım. Sonra elimi uzatıp Baş'ı aldım. Onu kol mesafesinde tuttum.

"Seni gidi yavşak," dedim. "Seni gidi sahipsiz taş yavşak. Kehanetin buraya kadarmış."

Kâhin her zamankinden kibirli görünüyordu. "Hey, elçiye zeval olmaz," dedi. "Ben sadece söylemem gerekenleri söylerim. Gerisi size kalmış."

Kemikleşmiş surata dik dik baktım. "Bana martaval okuma. Her şeyi çözdüm. Heidi'nin tüm bunları tezgâhladığını biliyorum. İkiniz işbirliği yaptınız."

Kâhin daha da parladı. "Akıllı adamsın. Sonunda gerçeği anlayacağını biliyordum."

Hırıldadım. "Bakalım *sen* bunu anlayabilecek misin." Baş'ı koltuk altıma sıkıştırıp yeniden mazgallara yollandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kâhin.

"Seni o kadar derine gömeceğim ki Solucanlar bile sesini duyamayacaklar."

"Neden?" Sesi biraz titremiş gibi geldi.

Güldüm. "Bana martaval okuma," dedim. "Öleceğimden emin sayılırım ama öyle bile olsa en azından senin hak ettiğin yeri boyladığını bilerek can vereceğim."

"Neresiymiş orası? Hel mi?" diyen Kâhin dudak büktü. "Hiç durma, beni oraya gönder. Ata Çağı'ndan beri bekliyorum. Yoksa burada bulunmaktan, Odin'in emrine amade olmaktan, beni kullandığını –hem de *iki* defa– bilmeme rağmen hiçbir şey yapamamaktan hoşlandığımı mı sanıyordun?

Sırıttım. "Seni Hel'e göndermeyeceğim. Hel, Kaos'a çok yakın. Kaos da Heidi'ye. Ona bir fıçı balığın başındaki aç bir foka güveneceğim kadar güveniyorum. Hayır, Yaşlı Adam, senin *uzun* bir zaman buralarda kalmanı sağlayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi sertti.

"Göreceksin," dedim ona.

Rün yapmakta eskiden beri hızlı olagelmişimdir. Bu sefer her zamankinden hızlı çalıştım. Doğu göğünde geceden bile daha kara bir bulut vardı ve eğer sandığım şeyse fazla vaktim kalmamıştı. Ardarda bir düzine rün yapıp onları bir balık ağının telleri gibi birbirine doladım. İşimi bitirdiğim zaman elimde rünışığından oluşan kedi beşiği gibi bir şey vardı. Onu kemikleşmiş Baş'a sıkıca doladım. Sonra da mazgallarda durdum ve tam aşağıya, Jormungundr'un son dalışını gerçekleştirdiği yaklaşık yüz elli metre altımızdaki bir noktaya nişan aldım.

"Bekle," dedi Mimir. "Konuşmalıyız."

"Ne hakkında?" dedim.

"Gullveig-Heid. Sana her şeyi anlatabilirim. Bildiklerim–"

İşte tam da o anda Heimdall buz rünü *Hagall*'ın bir biçimini kullanarak bana arkadan vurmayı seçti ve beni tüneğimden ufalanmış korkuluğa düşürdü. Diğer tarafa fırlayan Mimir'in Başı mazgallardan sekip aşağıdaki yanan ovaya düştü. Ben de kendimi tepeden tırnağa silahlanıp en cafcaflı zırhını kuşanmış Sırma Kafa'nın önünde yüzükoyun yatarken buldum.

"Bunun bir parti olduğunu bilmiyor muydun? Giyimine biraz özen göstermeliydin," dedim.

Heimdall altın dişlerini gösterdi. "Ayağa kalk, pislik," dedi. "Bunu iple çekiyordum."

Sırıttım. "Bana değer verdiğini hep biliyordum."

Doğu ufkundaki bulut büyük bir hızla yaklaşıyordu. Biraz daha zamanımın olacağını sanmıştım – belki son bir direniş göstermek, mazgallara çıkıp her şeye meydan okumak için. Yine de bu bile hiç yoktan iyiydi. Alevler içerisinde öleceksem bundan daha iyi bir refakatçi seçemezdim.

Çılgın Ateş Suretimi aldım ve cayır cayır yanarak Heimdall'ın üstüne atladım. Bir an için bana sarılarak alevden vücudumda tutacak bir yer aradı. Boğuşurken o beni hareketsiz bırakacak rünler yaptı, ben de onu ateşimle kavurdum.

Elbette ki karşısında en ufak bir şansım yoktu. Heimdall daha kuvvetliydi ve zırh giyiyordu. Er geç üste çıkacağını biliyordum. Tam onu faka bastırdığımı düşünürken –yüzü kararmış, tılsımı zayıflamıştı– Sırma Kafa *Isa* rününü yaparak beni olduğum yerde dondurdu ve ateşli şeklimi bozup beni tekrar insan biçimine soktu.

Bir anlığına zaman dondu. Havanın karardığını görüyor, ateş çukurlarının pis kokusunu alıyor, Nöbetçi'nin kulağımdaki nefesini duyuyor ve – O da neydi? Donuk gökyüzünde bir yıldız mı vardı? Orada asılı duran *benim* yıldızım mıydı? Tekrar doğuya bakınca gölge bulutundan dev bir kanadın siyah ucunun çıktığını gördüm.

Sonra Heimdall gözlerimin içine baktı ve mazgallardan aşağı atlayarak beni de harabeye dönmüş savaş meydanına doğru beraberinde taşıdı.

Sıcak havada düşerken sırıttım. *O* kadar kestirilebilirdi ki. Skoru eşitlemeye çalışmak için Köprü'den itibaren peşimden geleceğini, beni öldürmek için kendini feda etmeye dünden razı olacağını tahmin etmiştim. Şimdi de tam sonumuz ufukta belirmişken intihar ediyor, illa ölmesi gerekiyorsa en azından beni de yanında götüreceği bilgisiyle tatmin oluyordu.

Karşı koymaya pek vakit yoktu. Kaçmayı deneseydim bile

Isa beni bırakmazdı. Yapabileceğim tek şey son derece kayalık ve sert gözüken kraterlerle bezeli toprağın beni karşılamak için hızla yükselmesini izlemekti.

En kötü ne olabilir ki? diye düşündüm. *Hem Hel bana bir kıyak borçlu değil mi?*

Derken bir şey azman bir kuşun gölgesi gibi araziyi kapladı. Yer de gök de ortadan kayboldu. Ani bir sessizlikle beraber uzak yıldızların buzuna benzer bir soğuk bastırdı.

Gelir şimdi son hesaplaşma.
Gelir Öbür Dünya'nın ahalisi.
Gelir karanlığın ejderhası, Ölüm,
Düşürür Dünyalara kanatlarının gölgesini.

Aynı anda içimdeki bir şeyin küçük bir kemik gibi kırıldığını hissettim. Bu hisse daha önce hiç kapılmamıştım ama yine de ne olduğunu biliyordum. Ne zaman bir kemiğin kırılsa bunu içgüdüsel olarak anlayacağını söylerler. Ben de aynı şekilde az önce hissettiğim şeyin şiddetli bir psişik darbeyle son tılsımını da bırakan *Kaen* rünü olduğunu anladım.

İşte o zaman asıl sorunumun Ölüm olmadığını fark ettim. Hayır. Asıl sorunum daha büyüktü. O bulut –o karanlığın kanadı– asıl Suretindeki Surtr'dan başkası değildi. Kaos'un tezahürü ve Öbür Dünya'nın mutlak hükümdarı Yok Edici Surtr, Rüya'dan Dünyalara dalıyordu…

"Eyvah," dedim.

Sonra gece çöktü.

Eyvah. Buna pek de akılda kalıcı bir son söz denemezdi. Fakat buzdan karanlık çökerken bir deniz kabuğunun içindeki ses gibi çok yakınımda konuşan bir sesin hayal meyal farkındaydım. Sonunda karanlık nihayet vücudumu, zihnimi ve ruhumdan ne kaldıysa onu kapladı.

BİTİŞ

İşe hep iyi tarafından bak.
Peki ya iyi bir taraf yoksa?
Başka tarafa bak.

Lokabrenna

Herkes öldüğümü sandı.

Eh, teknik olarak sanırım ölmüştüm – fakat Rüya bütün Dokuz Âlem'den geçen bir nehirdir. Kaos'un zaferinin akıbetinde fiziksel ve efemeral Suretlerim birbirinden temelli ayrıldı ve efemeral Suretim erken bir tahliyeyi umduğum Hel'e değil de –ne de olsa kızım kolay kolay bozulamayacak bir yemin etmişti– Öbür Dünya'nın ta kendisine, yani Kaos'un antresine gitti.

Rüya orada en karanlık biçiminde hüküm sürer ve her kâbus gerçeğe döner. Kaos ona isyan edenleri, hele hele hainleri bağışlamaz. Tabii ben her ikisiydim.

Ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım. Şu kadarını söyleyeyim ki başımdan geçenler hiç de eğlenceli değildi. En derin korkularımdan inşa edilen ve beni hizaya sokmak için bilhassa seçilmiş bir iblisle korunan bir hücreye kapatıldım.

Bahsettiğim iblis elbette bir yılandı. Zaten hep öyledir.

En iyi anlarımdan biri olduğu söylenemezdi.

Fakat orada yalnız değildim. Surtr'un gelişinden *önce* ölenler dosdoğru Hel'e postalanmıştı; fakat siyah kanat indiğinde ve Pandaemonium açığa çıktığında sağ kalmış tanrılardan bazıla-

rı benimle beraber Öbür Dünya'ya sürüklenmiş, geri kalanlarsa karanlığı, Rüya'yı, Hel'i veya Pandaemonium'u boylamıştı. Surtr tarafından yeni ve ateşli bir Suret verilen Gullveig-Heid onun yanındaki yerime geçti. O artık Kavurucu Hırs'tı; Çılgın Ateş'in olup olabileceğinden daha insafsız ve yıkıcıydı. Eh, sanırım ödülünü hak etmişti. Böbürlenmek veya halime acımak için beni aramasını yahut hücremi ziyaret etmesini bekledim ama hiç öyle bir şey yapmadı.

Biliyorum. Mutlu bir netice *değil*. Ama bunun nasıl sona ereceğini zaten biliyordunuz. Herkes ölür, kaybolur veya yok olup gider. Gerçeklerle yüzleşelim; son sayfaya ulaştığınızda *tüm* öyküler öyle biter. Hiç kimse sonsuza dek mutlu yaşamaz; hele hele şanslıysalar başka bir kabile idareyi ele geçirmeden önce dünyaya bir müddet hükmedebilen tanrılar.

Asgard'a gelince; o da Surtr'un kanadının altında Ida Ovası'na yıkılarak Dünyanın Sonu'na efsun ve kırık rün parçacıkları yağdırdı.

Peki ya Ahali?

Korkarım arada kaynadılar. Bir karınca yuvasının üstünde dövüşürken karıncalara basmamak çok zordur. Ve sonra karanlık çöktüğünde... eh. İşin geri kalanını kış halletti. Hem de yeni tarihçilere göre yüz yıl süren ve sonrasında da yeni bir Düzen ve aydınlanma çağının yeni tanrılarını getiren bir kış.

Fakat yine fazla ileri gidiyorum. Dünyalar bildiğimiz halleriyle son bulmuştu. Ama zaten Dünyalar daha önce de pek çok kez son bulup baştan yaratılmıştı. Hiçbir şey ebediyen sürmez. Tarih ipliğini eğirerek, koparark, sonra tekrar eğirerek bir çocuğun topacı gibi başa döner. Kâhin bunu biliyordu. O son kıtaların anlamı buydu: eski dünyanın harabelerinden yükselecek yeni bir dünya. Elbette *bizim* onu görme şansımız yoktu. Zamanımız sona ermişti; Kâhin bunu açıkça belirtmişti. Yine de...

Bir zamanların savaş meydanında
Doğar bir Yeni Çağ. Çocukları o çağın
Bulurlar altın oyun tahtalarını
Yıkılmış ışıl ışıl Asgard'ın.

Kâhin'in burada ne yaptığını görüyor musunuz? İşte bu fragman dediğimiz şeydir. Bir öykünün sonunda devamının geleceğini ima eden bir yem.

Böyle bir şeye itiraz edecek değildim. Bir devam öyküsüne ihtiyacım vardı. Tercihen dirileceğim, tılsımımı geri kazanacağım, Dünyaları kurtaracağım, Asgard'ı yeniden inşa edeceğim ve herkes tarafından hem kahraman hem de fatih olarak sevinçle karşılanacağım bir tanesine. Biliyorum, biraz abartılı bir hayal. Fakat bu altüst olmuş düşler okyanusunda en küçük çöpe bile tutunmaktan başka ne yapılabilir ki?

Odin'in vârislerine gelecek yeni rünler,
Yeni hasatlar toplanacak.
Düşkünler geri dönecekler. Çocuk
Babasını kurtaracak.

Yeni rünler? Yeni hasatlar? Geri dönen düşkünler? İşte bu dizeler ilgimi çekiyordu. Mimir doğruyu söylemeye mecburdu ama her zaman en açık dille değil. Kehanetinde ilk kez bulunurken bizi *sahiden* aydınlatmak isteseydi iletişim aracı olarak şiiri seçmeyeceği fikrine kapıldım. Belki de kehanetin metninde Mimir'in bilmemizi istemediği bir şey gizliydi. En ufak bir şans bile varsa...

Umut, duyguların en zalimidir. Acının orta yerinde huzur getirir ve kurban inanmaya cüret ettiği anda o huzuru alıp götürür. Ondan ne de çok nefret ederdim. Lakin elimden geldiğince inancımı korudum. Daima iyimser biri olagelmişimdir. Ve o son kıtalar bana özel bir çarpıcılıkla hitap ediyordu.

Elbette Kâhin'in hilesi herkesin kehanetten en çok duymak

istediğini duyduğu, herkesin o veya bu kıtanın bilhassa *kendisine* atıfta bulunduğunu sandığı gerçeğine dayalıydı. Mimir'in o son kısmı sırf Bendeniz'e eziyet çektirmek için eklemiş olması pekâlâ mümkündü. Belki de gökkuşağının sonundaki altın gibi ne zaman yaklaştığımı zannetsem kaybolacak bir umut sunuyordu.

Yine de başka ne seçeneğim vardı? Kehanetin son kısmı hâlâ yoruma açıktı. Ve eğer onu kendi lehime okumanın bir yolunu bulabilirsem niyetim aynen öyle yapmaktı. Resmi Versiyon'u unutun. Loki'nin Müjdesi tüm ümit kırıntıları kaybolunca ya dek tamamlanmayacaktı. Ben de karanlıkta bekleyerek düş kurdum ve aklımdan şunu geçirdim:

Işık olsun.

Işık olsun.

Işık...

KÂHİN'İN KEHANETİ

Bir öykü bilirim, ey toprağın oğulları.
Mecburen değinmeliyim ona.
Dokuz ağacın nasıl hayat verdiğini
Devlerin himayesindeki dünyalara.

O ilk Çağ idi, Ymir'in devri.
Yoktu deniz ya da kara.
Sadece yıldızsız bir boşluk,
İki karanlık arasında.

Ta ki getirinceye dek Buri'nin oğulları
Kaos'tan Düzen'i; karanlıktan
Işığı; ölümden yaşamı
Ve geceden parıl parıl gündüzü.

Aesir geldi. Ida Ovası'nda
Kurdular yeni tanrılar krallıklarını.
Oraya diktiler kalelerini, konaklarını,
Bilgelik tahtlarını.

Vardı altınları bol bol
Aşağı Dünya ahalisinden,
Şekillendirdiler fânilerin kaderlerini
Ve çizdiler kendilerininkini, çok zaman önceden

Gürgen'den ve Dişbudak'tan,
Tahtadan yarattılar ilk Ahali'yi.
Biri ruh verdi diğeri dil;
Biri verdi kandaki ateşi.

Tanırım kudretli bir Dişbudak.
Ygddrasil adında.
Bâki durur, dökmez yaprak,
Yetişir bilgeliğin kuyusunda.

Şimdi bahsettiğim Efsuncu,
Gullveig-Heid, üç kez yandı, üç kez doğdu,
Falcı, Ateş'in hanımı.
Kindar, içi arzuyla dolu

Şimdi bahsettiğim savaş
Verildi Aesir'e karşı.
Vanir, Gullveig'in soyundan
İçti kız kardeşleri için öç andı.

Çıkmıştır şimdi savaş.
Odin fırlatır mızrağını.
Galip gelir Ateş Halkı;
Yıkılır Asgard'ın surları.

Aesir verirler kafa kafaya.
Fakat antlar bozulacaktır.
Efsuncu yapmıştır işini.
Kâhin ağzını açmıştır.

Ama görürüm dahasını. İşte Heimdall'ın boynuzu
Yatar kutsal ağacın altında.
Mimir'in kuyusunda, Tanrılar Tanrısı'nın gözü
Çıkmıştır. Verir misin kulak bana?

Görürüm kaderinizi, ey toprağın oğulları.
Duyarım cengin çağrısını.
Odin'in ahalisi hazırlansın hücuma
Çöken gölgelere karşı.

Bir dal ökse otu görürüm
Kör bir adamın taşıdığı.
İşte bu zehirli dart öldürecek
Asgard'ın en sevilen oğlunu.

Söylerim söylemem gerekeni. Cenaze ateşi
Yollar duman kararan göğe.
Frigg ağlar acı acı – çok geç,
Oğlu oturur Hel'in yanında sessizce.

Sarayın altında bağlı birini görürüm,
Durur Nehirler Kazanı'nda.
Gariban Loki'ye benzer. O eziyet çekerken
Bir tek karısı bekler yanında.

Söylerim söylemem gerekeni. Üç nehir
Tanrıların diyarında birleşir.
Doğudan bir bıçak nehri; kuzeyden
Ve güneydense buz ve ateş ikizleri gelir.

Görürüm bir salon Ölüm'ün kıyılarında.
Yılanlar ve çıyanlar üzerine gezinirler.
Lanetliler Öbür Dünya'da
Hüküm zamanını beklerler.

Demirkoru'da uyanır Cadı.
Kurt Fenris gününü gün edecek.
Kardeşleri ulur göklere;
Ay ve güneş avları olacak.

Habis rüzgârlar uluyup esecek,
Karanlık çökecek Dünyalara.
İki karanlık arasında bir boşluk–
Daha ne bilmek ister Tanrılar Tanrısı?

Öter şimdi altın ibibik
Aesir'i düşmana çağırır.
Ve Hel'in sessiz salonunda,
İs kızılı bir horoz bas bas bağırır.

Ulur Hel'in kapısındaki kurt. Zincir
Kopmuştur; gönlünce koşar Loki'nin oğlu.
Geldi çattı Ragnarök nihayet
Kaos tadar utkuyu.

Gelir şimdi baltanın ve kılıcın zamanı;
Kardeş öldürecek kardeşi.
Gelir şimdi kurtların zamanı; oğul
Yakında alacak babasının yerini.

Yggdrasil, Dünya Dişbudağı
Sallanır durduğu yerde. Nöbetçi
Çalar boynuzunu. Asgard'da,
Odin konuşur Mimir'in Başı'yla.

Hel'in kapısındaki kurt ulur tekrar.
Loki'nin ikinci oğlu serbest kalır.
Dünya Ağacı devrilir; Yılan kıvrılır,
Hiddetiyle denizleri dalgalandırır.

Gelir şimdi doğudan bir ateş gemisi,
Dümeninde Loki durur.
Dirilir ölüler; serbest kalır lanetliler;
Korku ve Kaos onlara eşlik eder.

Gelir şimdi son hesaplaşma.
Gelir Öbür Dünya'nın ahalisi.
Gelir karanlığın ejderhası, Ölüm,
Düşürür Dünyalara kanatlarının gölgesini.

Ateş Halkı ne halde?
Ve ne haldeler şimdi tanrılar?
Ragnarök'ün günü gelip çattı.
Söylerim söylemem gerekeni. Dinler mısın dahasını?

Güneyden alevler. Kuzeyden buz.
Güneş çığlık çığlığa gökten düşer.
Hel'e giden yol ardına kadar açık.
Dağlar yarılır, cadılar uçar.

Gelir şimdi Odin düşmanla yüz yüze.
Geçer karşısına kurt Fenris'in.
Savaşır; ölür. Ne hacet daha fazlasını söylemeye.
Thor alacaktır intikamını Yaşlı Adam'ın.

Şimdi dünyayı bağlayan yılan
Saldırır hiddetle gazaplı Thor'a.
Gök Gürleten kazanır dövüşü, ama yenilir
Canavarın kuduruk ağzında.

Hel'in kapısındaki kurt bir kez daha karşılar
Asgard'ın kahramanlarını, teker teker.
Savaş devam eder, Dünyalar çarpışır.
Ölüm yine kazanmıştır. Yıldızlar düşer.

Doğduğunu görürüm yeni bir dünyanın. Yemyeşil
Ve güzelim okyanuslarıyla.
Dağlar yükselir, ışıltılı nehirler akar,
Kartallar çıkar somon avına.

Bir zamanların savaş meydanında
Doğar bir Yeni Çağ. Çocukları o çağın
Bulurlar altın oyun tahtalarını
Yıkılmış ışıl ışıl Asgard'ın.

Odin'in vârislerine gelecek yeni rünler,
Yeni hasatlar toplanacak.
Düşkünler geri dönecekler. Çocuk
Babasını kurtaracak.

Görürüm Asgard'ın yeniden inşasını
Işık saçtığını Ida Ovası'nda.
Söyleyeceğimi söyledim. Uyurum şimdi
Tekrar değişinceye dek dünya.

Odin'in bir sürü ismi var. Benim de. Ve birazdan okuyacaklarınız benim sırlarımı ortaya çıkaracağı için gelin bu seferlik söze benden başlayalım. Ötekiler olayların kendilerince bir versiyonunu anlatma fırsatı zaten buldular.

Bu naçiz anlatım hakkında bilmeniz gereken ilk şey, ortada gerçek bir başlangıcın olmadığı. Aynı şekilde gerçek bir sonun da; ama elbette her ikisinden de bol bol mevcut. Sonlar, başlangıçlar, kehanetler, destanlar, öyküler, efsaneler ve yalanlar...

Yalan demişken... Yalanların Babası olarak aklınıza benim gelmem doğal. *Loki*... bu benim. Işık Yaratan, yanlış anlaşılan, kaypak, bu teferruatlı yalanlar silsilesinin yakışıklı ve mütevazı kahramanı. Eserime şüpheyle yaklaşabilirsiniz ama en az resmi versiyon kadar doğru ve hatta bana kalırsa daha eğlenceli. Tarih, şimdiye dek yazıldığı haliyle bana gayet küçük düşürücü bir rol biçti. Sahneye çıkma sırası artık bende.

Loki'nin Müjdesi'nde Joanne M. Harris, tarihin en oyunbaz tanrısının Kaos'un içinden çıkıp nasıl Asgard tanrılarının yanına yerleştiğini ve Odin'le kan kardeşi olduğunu, Thor'un ve diğer İskandinav tanrılarının başına ne tür dertler açtığını ve bunları yaparken aslında ne kadar "masum" olduğunu esprili bir dille, bizzat Loki'nin ağzından anlatıyor. Loki'nin her numarasıyla, Ragnarök bir adım daha yaklaşıyor.

"*Loki'nin Müjdesi* kusursuz ve büyüleyici bir roman."
–TOR.COM

"Marvel filmlerindeki Loki'yi sevenler bu kitaptan büyük keyif alacak."
–GUARDIAN

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786057 762191
/ithakiyayinlari